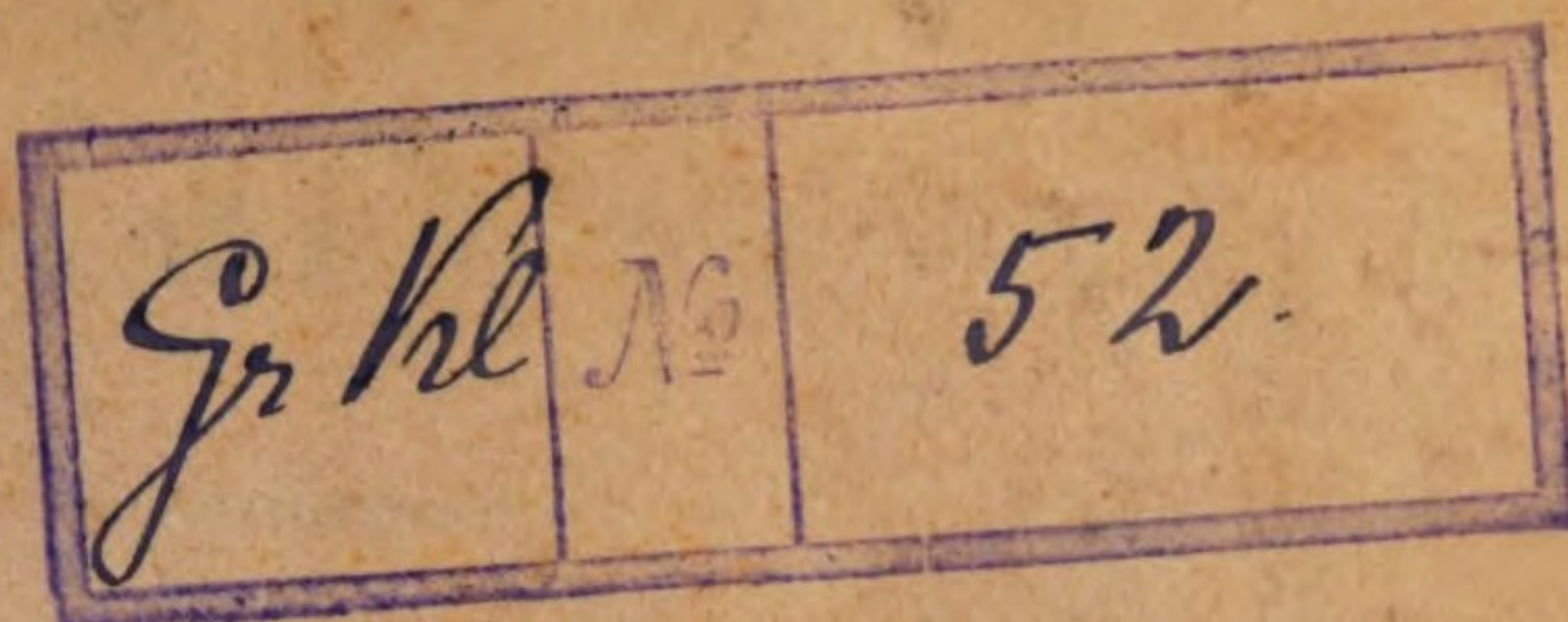

Class. 1041

Staatliche Bibliothek
Regensburg

N 52.

25.

[Aeschylus]

Α Ι Σ Χ Τ Λ Ο Τ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

A E S C H Y L I

A G A M E M N O N

A D F I D E M M A N U S C R I P T O R U M

E M E N D A V I T

N O T A S E T G L O S S A R I U M

A D J E C I T

C A R O L U S J A C O B U S B L O M F I E L D S . T . P .

C O L L E G I I S S . T R I N I T A T I S

A P U D C A N T A B R I G I E N S E S O L I M S O C I U S .

E D I T I O

L I P S I A E

S U M P T I B U S C . H . F . H A R T M A N N I .

M D C C C X X I I I .

NOTA

MANUSCRIPTUM

ALFRED

MANUSCRIPTUM

MANUSCRIPTUM

MANUSCRIPTUM

NOTA

MANUSCRIPTUM

MANUSCRIPTUM

MANUSCRIPTUM

MANUSCRIPTUM

Staatliche Bibliothek
Regensburg

G/68/461

PRAEFATIO.

I

TANDEM tibi, L. B. in manus traditur Agamemnon; quae fabula, si ex Aeschyleis sola superesset, auctori suo summi poetae laudem merito ac jure vindicaret. Quae nunc prodit in lucem ejus editio, ve-reor ne mole sua laborare existimetur, quum in pa-ginarum numerum excurrat duplo fere eo majorem, quo solent libelli nostri contineri. Aliter tamen fieri non potuit, quum ipsa sit fabula ceteris ejusdem auc-toris multo procerior; totque in se habeat loca ob-cura, dubia, vexata; de quibus prolixius necessario agendum erat, aliorum tentamina recensenti, nostram-que etiam sententiam declaranti. In summa enim co-dicum manuscriptorum penuria, patuit latior con-jec-turis campus, in quem libere evagati sunt viri maxi-mae inter eruditos dignitatis, Casaubonus, Vossius, Pearsonus, Stanleius, qui Agamemnonem haud paucis in locis pristino nitori restituerunt. De subsidiis au-tem quibus freti editores hanc tragoediam aggressi sunt, jam paucis dicendum est.

In editionibus Aldi, Robortelli, et Turnebi, vix II aliquot particulae Agamemnonis conspiciuntur: est enim magna lacuna post v. 301. usque ad v. 1034.

*

rursusque post v. 1129. cui statim subnectitur mutilus Choephororum prologus; *) quem a prioribus disjungendum esse vidit Robortellus. Defectum primus supplevit Petrus Victorius, cuius verba, utpote quae lectu digna sint, hinc apponam. „Una certe in re illis feliciores fuimus, quod integram Agamemnonem nacti sumus: cuius fabulae prima tantum pars, atque ea quidem pusilla, typis antea excusa fuerat. Nam quod prius, errore quodam non parvo, confusa haec fabula erat cum Choëphoris, originem hujus incommodi, nisi fallor, indicabo. Erant in vetustissimo nobilissimoque volumine, quo continentur omnes Sophoclis atque Aeschyli tragoediae, quae superiorum temporum acerbicatem subterfugere: necnon Apolloniæ etiam Argonautica: (id autem apud nos est:) ambae hae fabulae, eodem ordine scriptae quo res gestae fuere: ut Agamemnon praecederet; consequerentur III Choephorae. Lapsae autem illinc sunt paginae nonnullae, sive ab improbo quopiam excisae, in quibus reliqua, ac magna quidem illa pars Agamemnonis continebatur, et initium Choephorarum manebat: neque enim multa a principio hujus fabulae videntur desiderari. Alium autem librum inveneramus, in quo Agamemnon integra esset: quum tamen nec in illo, nec in altero ullo Choëphoras totam reperire potuerimus. Quare affirmare ausim, eam partem hujus tragoediae ex hoc nostro exemplari manasse: unde sane descripta

*) Fabricio humanum accidit, quum in Bibl. Gr. II. 16. ita scriberet: „Agamemnonem Aeschyli in prima editione mancam et cum Choephoris confusam, distinxerunt et integritati suae ex MStis codd. restituerunt Franciscus Robortellus, Bartholomaeus Barbadorus, Hieronymus Maeus.“

fuerit, postquam id incommodum, quod narravi, acceptum est: quare mutilata capite atque initio suo in manus venit. Quod vero ad Agamemnonem pertinet, ne quicquam omitteremus, quod ad ejus restitutionem faceret, quum audissemus Romae in Bibliotheca Alexandri Farnesii summi antistitis, atque omni re, nobili ac splendido homine digna, instructissimi, Aeschyli volumen inveniri, in quo haec fabula legeretur, conferendam eam, a nobis descriptam, curavimus cum eo exemplari: in quo nobis operam suam fidelem atque eruditam praebuit Gulielmus Sirletus, ut cuncta diligenter notaret, quae aliter illic legerentur. Nos autem postea varietatibus illis diligenter ponderatis, in eam opinionem venimus, ut nostrum librum non deteriorem illo putaremus; ac magnam partem eorum quae variata in eo offenduntur, immutatam ab aliquo crederemus, qui in suos quosdam versus restituere chori cantus voluerit: saepe enim addita aut demta illic quaedam cognovimus, quae consilium ejus adjuvarent.

Victorius exemplar suum Aeschyli Henrico Stephano dedit, cum antiquis libris ac praesertim cum pulcherrimo isto ac vetustissimo codice, summa cura summoque studio collatum. Huic autem exemplari profitetur se Stephanus plerumque fidem habuisse, nec tamen ita secutum esse, ut in lectiones ejus quasi jurasse videri posset. Erat autem, ut videtur, liber ille Petri Victorii vetustissimus nobilissimusque, idem atque Codex Mediceus, qui hodiedum in Bibliotheca Laurentiana Florentiae adservatur. De quo ita loquitur Needhamus: „*Mediceus*. Codex MS. membranaceus, vetustate insignis, quo Petrus Victorius usus

est; nunc repositus in Pluteo xxxii. No. 9. Laurentianae Mediceae Bibliothecae; cujus collationem confecit, et transmisit D^{us}. Antonius Maria Salvinus, Graecarum literarum publicus in Academia Florentina Professor. A. D. 1745.“ De hoc codice plura dixi ad Promethea, in indice MStorum. Plenior ejus notitia a Bandinio peti potest. Quum autem in his regionibus fama invaluisset, hunc librum vere insignem bibliothecae Florentinae ab hoste barbaro direptum fuisse, fatumque ejus viri quidam docti deplorarent; haud ita pridem certior factus sum ab erudito viro Francisco de Furia, istius bibliothecae praefecto, codicem Mediceum revera nunquam extra moenia ejus evolasse. Est etiam in eadem bibliotheca, Plut. xxxi. 8. codex papyraceus, in forma, quam dicunt, quarta; scriptura autem saeculi xiv. continet vero Promethea, Septem c. Thebas, Persas, Agamemnona, Eumenidas, cum glossis interlinearibus, et scholiis marginalibus. Hujus libri collationem mihi confecere Caspar. Bencinius, bibliothecae subpraefectus, et Franciscus Poggius ejusdem minister. Eam tamen non ante nactus sum, quam magna pars tragoediae jam typis esset expressa. Praebet autem insignem quandam lectionis varietatem; quare ipsam collationem subjiciendam curavi. Qui vero in adnotatione *Venet.* dicitur, codex est dcxvi. saeculi xiii. in bibliotheca Marciana Venetiis adservatus. Hunc librum, a me rogatus ut conferendum curaret, ipse contulit Vir non minus humanitatis quam eruditionis laude per multos jam annos florentissimus, Jacobus Morellius, a Consiliis Imper. Aug. Bibliothecae Venetae Praefectus, qui in litteris ad me datis hunc fere in modum de fatis ejus disserit; “Codex, de quo

variae lectiones sumtae sunt, rapacitate hostium, cum VI multis aliis, ex Bibliotheca Veneta ablatas, ei nunc reditus, omine bono in usum tibi cedit. Eodem, cum aliis Aeschyli Marcianis, pro sua editione Robortellius fortasse usus est, cum ei ab an. 1549. ad 1552. litteras Venetiis profitenti, bibliotheca publica patuerit; quanquam nullibi codicum Venetorum mentionem iniecerit, homo ceteroquin eos aversatus, qui codices MSS. afferebant, locis, quibus asservabantur, non indicatis." Haec ille. Atqui certum puto Robortellum hunc codicem nunquam oculis usurpasse, quum in editione sua omnia hujus fabulae omiserit post v. 1129. quae tamen in libro Veneto exstant. Hoc tamen observandum est, hunc librum, non secus ac Florentinum, haud paucis in locis cum Robortello conspirare, ubi ille ab exemplari Aldino discedit.

Hactenus de novis subsidiis quae huic nostrae editioni accesserunt. Codex autem Guelferbitanus, saeculo xv. ut aiunt, scriptus, nisi paucissimis in locis cum editione Aldina consentit, "ut hanc inde impressam dixeris," inquit Butlerus, "nisi adhuc major sit consensio codicis nostri Ven. I." Equidem vix dubito quin liber Guelferbitanus ex editione Aldina transcriptus fuerit.

Casauboni conjecturas, quae passim memorantur, ex margine libri cujusdam in Bibliotheca regis Gallorum VII adservati desumas, Needhamio transmisit Joannes de Burigny. Sic describitur a Vauvillerio. "*Aeschyli Agamemnon* cum Isaaci Casauboni interpretatione interlineari. Accedunt ejusdem notae et observationes eruditissimae. Is codex ipsius Casauboni manu anno 1610. exaratus, jam diu furto ablatas e

bibliotheca regia, tandem anno 1729. aere regio red-
emptus est." Vauvillerius autem jure miratur prodi-
giosum multis in locis consensum inter Casaubonum
et Stanleium, de quo ipse lector ex adnotatione nostra
judicare poterit. Et is quidem talis est, ut vel Stan-
leium hunc librum compilasse, vel hujus libri scripto-
rem, quisquis demum fuerit, emendationes Stanleianas in
suos usus convertisse etiam atque etiam adfirmare audeam.
Jam vero, quum Boissonadus, vir judicii in hujusmo-
di rebus probe exercitati, tradat scripturam hujus co-
dicis esse duplicem, utramque autem videri antiquio-
rem anno 1663. quo publica facta est Stanleiana edi-
tio; ceteros nescio, ego certe in ea opinione persto,
quam annis abhinc aliquot caute proposui, non, ita
me Deus amet, calumniandi studio aut invidia, sed
puro ac simplice veritatis amore impulsus. Alia argu-
menta haud sane levia, quibus hanc opinionem sta-
bilire possem, in medium proferre supersedeo, quum
VII nihil magis absit, quam ut Stanleio meritos honores,
haerentemque capiti multa cum laude coronam detra-
here velim. Meminerint tamen viri optimi doctissimi-
que, qui suspensiones nostras acute quidem, sed paullo
vehementius repulerunt, quaestionem nequaquam le-
vem esse, neque nihil ad rem litterariam facientem,
utrum tot emendationes, feliciter natae, hujus sint an
illius critici. Casaubono in honorem cesserint, an Stan-
leio, nihil mei interest, qui id tantum rem investigando
efficere voluerim, ut suum cuique daretur. Qui vero
de hac lite ex testimoniis utrinque adlegatis judicare
vult, expendere debet tum ipsas emendationes, quae
et Casauboni et Stanleii nomina prae se ferunt, tum
ea, quae in sua ad Aeschylum Praefatione docte ac

pereleganter conscripta, disseruit Butlerus, pp. xxxi. seqq. *) A cuius sententia si invitus discedo, aequo animo, uti spero, dissensum feret Vir eruditus, meque audiet simpliciter ac sine furo profitentem, nihil magis a consuetudine mea animoque abhor-
rere, quam ut ex magni nominis spoliis glorio-
lam aucuper. Correctiones, quae ex Vossii libro †)
passim memorantur, quaeque cum Bigotianis plerum-IX
que concordant, magnopere suspicor ex Josephi Scali-
geri penu derivatas fuisse.

De numero eorum qui Choro saltabant in Ae-
schyli temporibus, dixi in praefatione ad Persas. Fue-
rit quindecim, si libet ita credere; nulla tamen lege
definitus est. Chori partes ad v. 1315. inter quindecim
senes dispertivi, Hermannii sententiam secutus,
quae veritatis quidem speciem prae se ferre videtur.

Quartum histrionem in scenam produxisse Aeschy-
lum in Agamemnone refert Pollux iv. 110. εἰ δὲ τέ-
ταρτος ὑποκριτῆς τι παραφθέγγεται, τοῦτο παραχο-
ρήγημα ἐκαλεῖτο. καὶ πεπραχθαί φασιν αὐτὸ ἐν Ἀγα-
μέμνονι Αἰσχύλου. "Equidem," inquit Tyrwhittus [ad
Aristot. Poet. §. 10. "nullum locum, ubi quarto his-

*) Quaestionem ad liquidum perduxi in Museo Critico Canta-
brigiensi T. II. p. 488. ubi librum indicavi, ex quo Porti, Au-
rati, et Vossii conjecturas exscripsi. Codex Triclinianus (T.)
ibidem ab Elmsleio describitur p. 457.

†) Exstant inter schedas Needhamianas conjecturae quaedam
e libro quodam in Bibliotheca Leidensi reposito descriptae, de
quo haec notavit is qui descripserat: "Aeschylus ex officina H.
Stephani A. D. 1557. in 4to. Num. 217. in prima pagina haec
nota; Gerardus Vossius emit me sibi in auctione illustrissimi viri
Josephi Scaligeri, qui manu sua loca innumera restituit." Ad
finem notavit, "Hae varietates quas exscripsi non sunt omnes a
Scaligero, nam secunda saepe occurrit manus, forte Vossii."

trione opus esse posset, in Agamemnone video, uti hodie exstat. Est locus in Choephoris, v. 900. ubi praesentibus in scena colloquentibus οἰκέτῃ, sive ἐξαγγέλω, Clytaemnestra et Oreste, quartus, ut videtur, interloquitur Pylades; sed Scholiastes rem alio modo expedit. μετεσκεύασται, inquit ille, ὁ ἐξαγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ διλέγωσιν (δ' λεγῶσιν Tyrwhitt.) Priora sic intelligo, quasi ὁ ἐξαγγελος post v. 886. e scena sponte discesserit, et ante v. 900. in Pyladem transformatus redierit. Mihi quidem non absurdum videtur conjicere, hunc ipsum locum spectari a criticis apud Pollucem citatis. Nam Choephoris sub Agamemnonis titulo etiam alibi laudatur *). Hesych. Γονίας. εὐχερής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Locus, ad quem respicit grammaticus, est Choeph. 1067. Nescio quid statuendum sit de versu, qui apud grammaticum Sangerman. p. 353, 10. profertur, quasi ex Aeschyli Agamemnone, χαλκὸν ἀθέριτον ἀσπίδος ὑπερτενῇ. "Aeschyli versum," inquit Ruhnkenius, "in Agamemnone frustra quaeras." Absurda sunt quae de vocabulo ἀθήρης tradit grammaticus. Forsan legendum χαλκὸν ἀθέριστον, ἀσπίδων ὑπερτενῇ. Num excidit hic versus post v. 870. hujus fabulae? ἀθέριστον interpreto non messum. Eurip. Suppl. 716. τραχήλους κάπικείμενον κάρα Κυνέας θερίζων. Vid. Glossar. ad v. 520. †)

XI De unitate temporis, quae in hac fabula negligitur, quaedam notavi ad v. 486. ubi Schol. τινὲς μέμφονται τῷ ποιητῇ, ὅτι αὐθημερόν ποιεῖ τοὺς Ἑλ-

*) Quod observavit Hermannus ad Aristot. Poet. p. 110.

†) Hesych. Ἀσκεύοις: ψιλοῖς. ἀπαρασκεύοις. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι.

ληνας ἤκοντας, confer notata ad v. 645. Equidem de hac re paullo aliter quam interpretes statuerim. Poeta, ut mihi quidem videtur, non eadem nocte et Trojam captam et Agamemnonem redeuntem sistit; sed inter faces Cytaemnestrae visas, et praeconis reditum, tantum temporis tacite fingit elapsum, quantum ad transvectionem classis sufficeret; et forsitan ob hanc causam prolixos interjecerit cantus, qui actionem quodammodo interrumperent. Fabula noctu incipit; quod ex prologo satis patet; praesertim ex v. 21. *ὦ χαῖρος λαμπτήρ νυκτός*. Quum speculator e scena discedit, aliquantum temporis effluit, antequam fiat Chori parodus; nam senes statim loquuntur de sacrificiis dudum a Clytaemnestra instauratis v. 89. et jam mane illuxit, quando regina in scenam prodit: vid. v. 270. 314. 321. unde illud saltem ostenditur, Aeschylum non finxisse Agamemnonem eadem nocte reversum, qua Troja capta est. Hoc etiam manifestum est, quum ex aliis argumentis, tum ex iis quae narrat Talthybuis ad v. 650. seqq. Expendi autem meretur, num Chorus scenam reliquerit post v. 357. vel post v. 471. quo facilius spectatores sibi fingerent elapsum esse XII certum temporis spatium. Cujusmodi discessionis Chori interdum fiebant, (e. g. in Sophoclis Ajace) et *μεταναστάσεις* dicebantur. Pollux iv. 108. *καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται. ἡ δὲ κατὰ χρεῖαν ἔξοδος, ὡς πάλιν εἰσιόντων, μετανάστασις*. Quin et in Eumenisin, scena subito a Delphis ad Athenas transfertur; ubi non tantum loci mutatio, sed et temporis lapsus contra id quod verisimile est fingitur. Quidquid de hac quaestione statuamus, certe minus in hac parte peccavit Aeschylus, quam Shakespearius noster,

qui inter duos fabulae actus viginti annos interposuit. Ceterum Goesii commentarium in hanc fabulam, ab Erfurdtio laudatum ad Soph. Ant. 367. nusquam videre potui. Agamemnonis versionem Teutonicam iisdem metris, quibus Graeca continentur, conclusit Vir, tum loco tum doctrina insignis, Gulielmus ab Humboldt, Borussorum nunc temporis apud regem Britannorum legatus. Hanc quidem interpretationem, quam praeclaram vocat Hermannus, paucis tantum in locis excutere potui, quum Germanice parum sciam. Habet autem ad calcem adjectas egregias quasdam ipsius Hermanni correctiones, quas in suis locis commemoravi. Etiam aliam versionem eadem lingua, metris XIII item Graecis, fecit Conzius, de qua iudicium tulit H. Vossius in Annal. Litter. Heidelberg. a. 1815. N. 17. 18. nec aliunde mihi quam ex ista censura innotuit. Restat ut varietatem codicis Florentini subjiciam.

(Varietates Codicis Florentini 8. Plutei 31.

Bibliothecae Mediceo-Laurentianae.

V. 5. βροτοῖς θεός	44. ἴλιον αὐτὰν in marg. pro v. 1.
9. 10. cum Robortello.	
Γε (sic manu antiqua)	47. κλάγξαντες
11. ἄν δέ	δο (sic manu antiqua et forsane eadem)
ἐν (sic manu antiqua)	63. ἐρειπομένου
16. ἐκτέμνων	64. πρωτελείοις (cogitabat librarius de πρωτολείοις)
22. νῦν φῶς πιφάυσκων	
29. ἀγγέλων	71. ἀτίται
37. λέξει· ὡς	74. ἰσόπεδα

78. τόθ' ἵπερ γήρως
79. τρίποδος
86. πυθοῖ
90. δώροις
96. λέξας' οἷ, το
104. καταπνεύει
109. σύμφρονα ταγάν
113. ἀργίας. οἱ φανέντες
115. δορυπάλτου
116. παμπρέποισιν ἔδραις
119. αἴλινον semel.
120. λήμμασι
123. οὕτω δ' οὖν εἶπε
131. στρατωθέν
133. πτανοῖς
136. αἴλινον semel.
137. τόσον
138. ἀέπτοις μαλερῶν sine
ὄντων
140. ὀβρικάλοις
142. κρᾶναι
143. φάσματα τῶν στρουθῶν
146. ἀπλοῖδας
148. 9. μίμνει (sine γὰρ) φο-
βερά παλίνορτος
152. οἶκος
154. αἴλινον semel.
164. οὐδὲν λέξαι.
η (sic)
170. μάθ
178. ἀχαιϊκῶν
180. τύχαις

- παλίμμ (sic manu antiqua)
189. πολυμήκη
202. παρθενοσφάγοις
210. γὰρ εὖ εἶη
212. δυσεβῆ
214. παντότολμον
221. παρθένοιον
222. βραβεῖς
223. φράσε
226. ἀέρδειν
229. ἀναύδων
237. εὐπόταμον
243. γένοιτ' ἂν κλύοις
254. Κλυταιμν. Κλύοιμ' ἂν
..... σιγῶντι φθ.
255. Ἄγγελος. εὐάγγελος
259. τοῦπος
280. σκοπᾶς
285. οἷ τ'
306. τοιοῦτον
326. ναίουσιν
(sic eadem manu)
332. ἐμπίπιτη
333. πορθεῖν—κέρδεσι
359. τοῦτ' ἐξιχνεῦσαι
370. ὥστ' ἀπαρκεῖν
382. τρίβω και
386. θεῖς
398. δ' ἀνέστενον
400. ἐν δῶμα καὶ
406. εὐμόρφων δέ
407. ἀνδρί
413. χειρῶν

424. ἐκάστου (sine τούς)
 431. γεμίζων λέβητας (sine
 τούς)
 447. ἀπόσκοποι
 448. δ' Ἐριννύες (sine οὖν)
 457. μήδ' εἶην
 εἰ (sic manu eadem)
 462. ἦ, τοῦ
 465. καρδίαν, ἔπει εἴπειτ'
 471. γυναικογήρυτον
 472. εἰσόμεθα.
 495. καὶ παγώνιος
 505. ἡμῖν
 522. οὐκ ἀντερω
 525. ἴστε
 570. ἀνωλολύξαμεν
 573. ἐνίππων
 607. ἀχαιϊκοῦ
 643. ἐριπίων
 εἰν (sic eadem manu)
 663. κλύων
 ὡς (sic eadem manu)
 697. οὔτος
 709. ἄταις
 716. πάραυτα δ' ἐλθεῖν
 721. παρακλίνασ'
 ἀς (sic eadem manu)
 722. πικροῦ
 726. ἐρινύς
 727. articulus omittitur.
 758. σεβίζω
 779. τις omittitur.
 806. φθόνων
 θ τ (sic ead. m.)
 861. κατεσβήκασιν
 862. κλαβάς
 871. στόλον
 ρ (sic ead. m.)
 892. βαρβάθου
 η (sic ead. m. quod nescio
 an praestet)
 893. βόαμα
 919. καὶ τοῖς δέ
 923. οὔτω
 ὦν (sic ead. m.)
 930. δόμους
 940. ὑπερτίνασα
 945. ἐπιστρεφωμένου
 οἱ
 947. μέλη δέ σοι
 957. ἀκάτα
 969. εὐχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος
 (quare forsari legendum
 εὐχομαι τὰδ' ἐξ ἐμᾶς=ἐλ-
 πίδος ψύθη πεσεῖν)
 985. καὶ ἀλόκων
 988. πρόπαρ
 991. γε omittitur
 1008. τλήναι δουλείας μάξης
 βίου
 1012. παρὰ σταθμῶν
 1039. 1043. ὅτοτοτοῖ πομποῖ δᾶ.
 1048. ἀγνίατ' ex correctione.
 1053. ἀγνίατ'
 1055. εἰ σὺ. τὸ, μηδ' ἐννοεῖς
 1056. κατὰ δ' οὐκ
 1061. εὐρις

1064. μαρτυρίοις μὲν γὰρ τοῖς-
 δε πεπεΐθομαι
 1065. τὰ cum Veneto.
 1080. ὀρεγμένα
 1098. sic
 1103. sic
 1116. περιβαλόντες γὰρ
 ω (sic ead. m.)
 1121. ἐπιφόβα
 ο
 1122. μελοτυπεῖς
 1123. ἔχη
 1134. πέπληγμαι δ' ὑπὸ
 1145. σε κακοφρονεῖν
 1156. ῥινηλατούση
 1158. σύμφογος
 1163. πρώταρχος
 1202. τοιάδε
 1219. sic
 1222. τίνος
 ει (sic ead. m.)
 1223. παρεσκόπησ
 1229. δίπλους
 1260. ἐκ θεῶν
 1266. πολλὰ δὲ σοφῇ
 1311. θανάτων ἐπικρανεῖ.
 1327. τῆς μελλούσης
 1352. ἀμύνασθαι
 1354. περιστοιχίζων
 ε (sic ead. m.)
 1382. ἀπέταμες
 1409. ἐμπατεῖ
 1421. φιλήτως
 1440. ἐκτρέχης
 1442. ὄλεσαν,
 1445. τανταλίδεσιν
 1449. ἐννόμως
 ας (sic ead. m.)
 1453. γέννης
 1462. πανεργέταν
 1466. ἰώ semel
 1470. εὐσεβεῖ
 1508. φροντίδος
 1518. sic
 1559. θεμένη
 1560. δύσπλητα
 1583. sic
 1611. δεσμὸν
 1617. τῷδε βουλευσας
 1630. σειραφόρον
 1648. ἔρξαντες
 1656. κλυτ. Ἀλλ' ἐγὼ

74

1822

1821

1820

1819

1818

1817

1816

1815

1814

1813

1812

1811

1810

1809

1808

1807

1806

1805

1804

1803

1802

1801

1800

1799

1798

1797

1796

1795

1794

1793

1792

1791

1790

1789

1788

1787

1786

1785

1784

1783

1782

1781

1780

1779

1778

1777

1776

1775

1774

1773

1772

1771

1770

1769

1768

1767

1766

1765

1764

1763

1762

1761

1760

1759

1758

1757

1756

1755

1754

1753

1752

1751

1750

1749

1748

1747

1746

1745

1744

1743

1742

1741

1740

1739

1738

1737

1736

1735

1734

1733

1732

1731

1730

1729

1728

1727

1726

1725

1724

1723

1722

1721

1720

1719

1718

1717

1716

1715

1714

1713

1712

1711

1710

1709

1708

1707

1706

1705

1704

1703

1702

1701

1700

1699

1698

1697

1696

1695

1694

1693

1692

1691

1690

1689

1688

1687

1686

1685

1684

1683

1682

1681

1680

1679

1678

1677

1676

1675

1674

1673

1672

1671

1670

1669

1668

1667

1666

1665

1664

1663

1662

1661

1660

1659

1658

1657

1656

1655

1654

1653

1652

1651

1650

1649

1648

1647

1646

1645

1644

1643

1642

1641

1640

1639

1638

1637

1636

1635

1634

1633

1632

1631

1630

1629

1628

1627

1626

1625

1624

1623

1622

1621

1620

1619

1618

1617

1616

1615

1614

1613

1612

1611

1610

1609

1608

1607

1606

1605

1604

1603

1602

1601

1600

1599

1598

1597

1596

1595

1594

1593

1592

1591

1590

1589

1588

1587

1586

1585

1584

1583

1582

1581

1580

1579

1578

1577

1576

1575

1574

1573

1572

1571

1570

1569

1568

1567

1566

1565

1564

1563

1562

1561

1560

1559

1558

1557

1556

1555

1554

1553

1552

1551

1550

1549

1548

1547

1546

1545

1544

1543

1542

1541

1540

1539

1538

1537

1536

1535

1534

1533

1532

1531

1530

1529

1528

1527

1526

1525

1524

1523

1522

1521

1520

1519

1518

1517

1516

1515

1514

1513

1512

1511

1510

1509

1508

1507

1506

1505

1504

1503

1502

1501

1500

1499

1498

1497

1496

1495

1494

1493

1492

1491

1490

1489

1488

1487

1486

1485

1484

1483

1482

1481

1480

1479

1478

1477

1476

1475

1474

1473

1472

1471

1470

1469

1468

1467

1466

1465

1464

1463

1462

1461

1460

1459

1458

1457

1456

1455

1454

1453

1452

1451

1450

1449

1448

1447

1446

1445

1444

1443

1442

1441

1440

1439

1438

1437

1436

1435

1434

1433

1432

1431

1430

1429

1428

1427

1426

1425

1424

1423

1422

1421

1420

1419

1418

1417

1416

1415

1414

1413

1412

1411

1410

1409

1408

1407

1406

1405

1404

1403

1402

1401

1400

1399

1398

1397

1396

1395

1394

1393

1392

1391

1390

1389

1388

1387

1386

1385

1384

1383

1382

1381

1380

1379

1378

1377

1376

1375

1374

1373

1372

1371

1370

1369

1368

1367

1366

1365

1364

1363

1362

1361

1360

1359

1358

1357

1356

1355

1354

1353

1352

1351

1350

1349

1348

1347

1346

1345

1344

1343

1342

1341

1340

1339

1338

1337

1336

1335

1334

1333

1332

1331

1330

1329

1328

1327

1326

1325

1324

1323

1322

1321

1320

1319

1318

1317

1316

1315

1314

1313

1312

1311

1310

1309

1308

1307

1306

1305

1304

1303

1302

1301

1300

1299

1298

1297

1296

1295

1294

1293

1292

1291

1290

1289

1288

1287

1286

1285

1284

1283

1282

1281

1280

1279

1278

1277

1276

1275

1274

1273

1272

1271

1270

1269

1268

1267

1266

1265

1264

1263

1262

1261

1260

1259

1258

1257

1256

1255

1254

1253

1252

1251

1250

1249

1248

1247

1246

1245

1244

1243

1242

1241

1240

1239

1238

1237

1236

1235

1234

1233

1232

1231

1230

1229

1228

1227

1226

1225

1224

1223

1222

1221

1220

1219

1218

1217

1216

1215

1214

1213

1212

1211

1210

1209

1208

1207

1206

1205

1204

1203

1202

1201

1200

1199

1198

1197

1196

1195

1194

1193

1192

1191

1190

1189

1188

1187

1186

1185

1184

1183

1182

1181

1180

1179

1178

1177

1176

1175

1174

1173

1172

1171

1170

1169

1168

1167

1166

1165

1164

1163

1162

1161

1160

1159

1158

1157

1156

1155

1154

1153

1152

1151

1150

1149

1148

1147

1146

1145

1144

1143

1142

1141

1140

1139

1138

1137

1136

1135

1134

1133

1132

1131

1130

1129

1128

1127

1126

1125

1124

1123

1122

1121

1120

1119

1118

1117

1116

1115

1114

1113

1112

1111

1110

1109

1108

1107

1106

1105

1104

1103

1102

1101

1100

1099

1098

1097

1096

1095

1094

1093

1092

1091

1090

1089

1088

1087

1086

1085

1084

1083

1082

1081

1080

1079

1078

1077

1076

1075

1074

1073

1072

1071

1070

1069

1068

1067

1066

1065

1064

1063

1062

1061

1060

1059

1058

1057

1056

1055

1054

1053

1052

1051

1050

1049

1048

1047

1046

1045

1044

1043

1042

1041

1040

1039

1038

1037

1036

1035

1034

1033

1032

1031

1030

1029

1028

1027

1026

1025

1024

1023

1022

1021

1020

1019

1018

1017

1016

1015

1014

1013

1012

1011

1010

1009

1008

1007

1006

1005

1004

1003

1002

1001

1000

999

998

997

996

995

994

993

992

991

990

989

988

987

986

985

984

983

982

981

980

979

978

977

976

975

974

973

972

971

970

969

968

967

966

965

964

963

962

961

960

959

958

957

956

955

954

953

952

951

950

949

948

947

946

945

944

943

942

941

940

939

938

937

936

935

934

933

932

931

930

929

928

927

926

925

924

923

922

921

920

919

918

917

916

915

914

913

912

911

910

909

908

907

906

905

904

903

902

901

900

899

898

897

896

895

894

893

892

891

890

889

888

887

886

885

884

883

882

881

880

879

878

877

876

875

874

873

872

871

870

869

868

867

866

865

864

863

862

861

860

859

858

857

856

855

854

853

852

851

850

849

848

847

846

845

844

843

842

841

840

839

838

837

836

835

834

833

832

831

830

829

828

827

826

825

824

823

822

821

820

819

818

817

816

815

814

813

812

811

810

809

808

807

806

805

804

803

802

801

800

799

798

797

796

795

794

793

792

791

790

789

788

787

786

785

784

783

782

781

780

779

778

777

776

775

774

773

772

771

770

769

768

767

766

765

764

763

762

761

760

759

758

757

756

755

754

753

752

751

750

749

748

747

746

745

744

743

742

741

740

739

738

737

736

735

734

733

732

731

730

729

728

727

726

725

724

723

722

721

720

719

718

717

716

715

714

713

712

711

710

709

708

707

706

705

704

703

702

701

700

699

698

697

696

695

694

693

692

691

690

689

688

687

686

685

684

683

682

681

680

679

678

677

676

675

674

673

672

671

670

669

668

667

666

665

664

663

662

661

660

659

658

657

656

655

654

653

652

651

650

649

648

647

646

645

644

643

642

641

640

639

638

637

636

635

634

633

632

631

630

629

628

627

626

625

624

623

622

621

620

619

618

617

616

615

614

613

612

611

610

609

608

607

606

605

604

603

602

601

600

599

598

597

596

595

594

593

592

591

590

589

588

587

586

585

584

583

582

581

580

579

578

577

576

575

574

573

572

571

570

569

568

567

566

565

564

563

562

561

560

559

558

557

556

555

554

553

552

551

550

549

548

547

546

545

544

543

542

541

540

539

538

537

536

535

534

533

532

531

530

529

528

527

526

525

524

523

522

521

520

519

518

517

516

515

514

513

512

511

510

509

508

507

506

505

504

503

502

501

500

499

498

497

496

495

494

493

492

491

490

489

488

487

486

485

484

483

482

481

480

479

478

477

476

475

474

473

472

471

470

469

468

467

466

465

464

463

462

461

460

459

458

457

456

455

454

453

452

451

450

449

448

447

446

445

444

443

442

441

440

439

438

437

436

435

434

433

432

431

430

429

428

427

426

425

424

423

422

421

420

419

418

417

416

415

414

413

412

411

410

409

408

407

406

405

404

403

402

401

400

399

398

397

396

395

394

393

392

391

390

389

388

387

386

385

384

383

382

<

A I Σ X Y Λ O Y

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΦΤΛΑΞ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ ΚΗΡΤΞ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὅρεστης, Ἡλέκτρα, Τροφός adjicit Turnebus, e Choe-
phoris scilicet, quae huic fabulae adhaerebat. Ceterum
recte observavit nescio quis in Aldina, θεράπων Ἀγαμέμ-
νονος ὁ προλογιζόμενος, οὐχὶ ὁ ὑπὸ Αἰγίσθου ταχθεὶς φύλαξ.
Respicit ad Odyss. Δ. 524.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ εἰς Ἴλιον ἀπιὼν, τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, εἰ πορθήσοι¹ τὸ Ἴλιον, ὑπέσχετο² τῆς αὐτῆς ἡμέρας σημαίνειν διὰ πυρσοῦ. ὅθεν σκοπὸν ἐκάθισεν ἐπὶ μισθῷ Κλυταιμνήστρᾳ ἵνα τηροίῃ τὸν πυρσόν. καὶ ὁ μὲν ἰδὼν ἀπήγγειλεν· αὐτὴ δὲ τὸν³ τῶν πρεσβυτῶν ὄχλον μεταπέμπεται, περὶ τοῦ πυρσοῦ ἐροῦσα· ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνίσταται· οἵτινες ἀκούσαντες παιανίζουσι.⁴ μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ταλθύβιος⁵ παραγίνεται, καὶ τὰ κατὰ τὸν πλοῦν διηγεῖται. Ἀγαμέμνων δ' ἐπὶ ἀπῆνης ἔρχεται· εἶπετο δ' αὐτῷ ἑτέρα ἀπῆνη, ἔνθα ἦν τὰ λάφυρα καὶ ἡ Κασάνδρα. αὐτὸς μὲν οὖν προεισέρχεται εἰς τὸν οἶκον σὺν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. Κασάνδρα δὲ προμαντεύεται, πρὶν εἰς τὰ βασίλεια εἰσελθεῖν, τὸν ἑαυτῆς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ τὴν ἐξ Ὀρέστου μητροκτονίαν, καὶ εἰσπηδᾷ ὡς θανουμένη, ῥίψασα τὰ στέμματα. τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ δράματος θαυμάζεται,⁶ ὡς καὶ ἐκπληξιν καὶ οἶκτον ἱκανὸν ἐμποιεῖν.⁷ ἰδίως⁸

1. πορθήσοι Ald. Turn. πορθήσει Steph. et recentiores. XVII

2. Omittunt ὑπέσχετο Ald. Rob. Turn. inserto ἔφη post σημαίνειν.

3. τὸν omittunt Ald. Rob. Turn.

4. παιανιάζουσι Ald. Rob.

5. De Talthybii persona vide adnotata ad v. 486.

6. θαυμαστόν ἐστι, ὡς Flor.

7. ὡς ἐκπληξιν ἔχον, καὶ οἶκτον ἱκανόν Ald. Rob. Turn. Suspicio H. Stephanum vocem ἐμποιεῖν de suo addidisse. ἐκπληξιν ἔχον recte dicitur pro ἐκπλ. παρέχον. Vid. Duker. ad Thucyd. II. 41.

8. ἰδίως. Stanleius interpretatur, private, suo ingenio. XVIII

δὲ Αἰσχύλος τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπὶ σκηνῆς ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ·
τὸν δὲ Κασάνδρας σιωπῆσας θάνατον, νεκρὰν αὐτὴν
ὑπέδειξε.¹⁰ πεποίηκε τε Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν,

Minus accurate. Rectius verteris peculiariter. Hunc usum
adjectivi ἴδιος satis illustrat locus Scholiastae in Sophocl.
Aj. 815. τοῖς ἐπειγομένοις πρὸς θάνατόν ἐστιν ἴδιον ἀποθνήσκειν
ἐν σιωπῇ—ὁμοίως καὶ τοῖς ποιηταῖς ἐστιν ἴδιον εἰσάγειν ἄλλους
διηγούμενους τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τῶν ἀποθνησκόντων.

9. ὑπὸ σκηνῆς conj. Stanleius, quia Agamemnon in
scena non trucidatur; firmat autem conjecturam suam Vir
egregius verbis Philostrati, qui de Aeschilo ita loquitur,
τὰ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησε, ὥς μὴ ἐν φανερῷ σφάττοι.
Verum haec correctio, etsi speciem probabilem prae se
fert, non est adeo explorata, ut nullus dubitationi locus
supersit. Ut mihi quidem videtur, Agamemnon in scena
trucidatur; in ea tamen parte quae sit ex oculis Chori re-
motā; adeo ut spectatoribus actio quasi duplex ante ocu-
los sistatur. Ex hac parte Clytaemnestra maritum occidens
per fores conspicitur; ex illa chorus senilis ante aedes re-
gias dubitat pavetque. Dum incerti haesitant, egreditur
regina, Agamemnonis cadavere intra januam conspicuo, ad
quem digitum intendens, ait, οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς
πόσις, v. 1375. Ceterum quod raro factum est, ut hujus-
modi caedes coram populo peragerentur, etiam Sophoclis
Ajax in remota scenae parte suo gladio incumbit. Recte
observavit vetus interpres ad v. 814. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ
τοῖς παλαιοῖς σπάνια. εἰώθασι γὰρ τὰ πεπραγμένα δι' ἀγγέλων
ἀπαγγέλλειν. τί οὖν τὸ αἴτιον; φθάνει Αἰσχύλος ἐν Θοήσσαις
τὴν ἀναίρεσιν Αἴαντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγέλλας. ἴσως οὖν [Σοφοκλῆς]
καινοτομεῖν βουλόμενος, καὶ μὴ κατακολουθεῖν τοῖς ἑτέροις, ὑπ'
ὅψιν ἔθηκε τὸ δρώμενον· ἢ μᾶλλον ἐκπληῆσαι βουλόμενος. εἰκὴ
γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὅσιον. In ista tamen fa-
bula Chorus e scena egreditur. Apud nostrum etiam in
Choephoris Aegisthus et Clytaemnestra in eo loco interfici-
untur, ex quo eorum cadavera spectatoribus conspici
possint. Sed hoc fieri potuit foribus aedium post caedem
expansis. Schol. ad v. 904. ἔπου πρὸς αὐτόν] πιθανῶς,
ἵνα μὴ ἐν φανερῷ ἡ ἀναίρεσις γένηται. Quod si vera sint
ea quae modo disputavi, vocem ἰδίως non satis accurate
posuit Argumenti auctor. [Ceterum huc advocare possim
quod tradit Hesychius; Δημήτριος· τραγωδιῶν ὑποκριτής. καὶ
ἴσως ὑπεκρίθη τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, πελέκει κατὰ πολλοὺς
γενόμενον. ubi vid. Heinsium.]

10. ἀπέδειξε Flor.

ἐκότερον δισχυριζόμενον περὶ τῆς ἀναιρέσεως, ἐν κεφαλαίῳ¹¹ τὴν μὲν, τῇ ἀναιρέσει Ἰφιγενείας τὸν δέ, ταῖς τοῦ πατρὸς Θυέστου¹² ἐξ Ἀτρέως συμφοραῖς.

Ἐδιδάχθη τὸ δράμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ,¹³ ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος Αἰσχύλος

11. ἐν κεφαλαίῳ edd. „Imo potius ἐν κεφαλαίῳ, *summa-tim, paucis, pro breviter.*“ STANL. Xenoph. Cyrop. VI. 5. 8. τὸ πλῆθος εἶπε ἐν κεφαλαίῳ. Sed nihil mutandum. Recentiorum erat haec locutio, ἐν κεφαλαίῳ. Gregorius de Filio, citatus a Budaeo Comm. L. G. p. 134. ἐν δὲ κεφαλαίῳ, τὰ μὲν ὑψηλότερα πρόσαγε τῷ θεότητι, τὰ δὲ ταπεινότερα, τῷ συνθέτῳ. Olim conjeceram ἐπὶ κεφαλαίῳ.

12. Ὀρέστου Ald. Rob. Αἰγίστου Flor.

13. εἰκοστῇ ὀγδόῃ edd. „Correxerunt viri docti ὀγδοηκοστῇ, quod facile mutari potuit in ὀγδόῃ εἰκοστῇ.“ R. P. Meursius in Aeschilo p. 2. „Restituo Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ, ἔτει δ'. Primo librarius diremerat vocem, et scripserat ὀγδόῃ εἰκοστῇ, inde alius dictionem utramque istam trajecit, scripsitque εἰκοστῇ ὀγδόῃ. Hinc nobis mendum illud.“ Sed male fecit vir eruditus quod restituerit ἔτει δ', siquidem aliunde constat Philoclem fuisse Archonta eponymum Ol. LXXX. 2. Plutarch. Vit. X. Rhet. in Lysia, γενόμενος Ἀθήνησιν ἐπὶ Φιλοκλέους Ἀρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῆ, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. „Vereor,“ inquit Edv. Corsinus Fast. Att. T. III. p. 200. „ne Aeschylī scholiastes nos fallat. Siquidem Aeschylus, Plutarcho teste, anno 4. Olymp. LXXVII. repulsa offensus Athenis discessit, vitamque in Sicilia agens anno 1. sequentis Olympiadis ibi interierit.“ De hac quaestione diximus nonnulla in Praefat. ad Persas p. xv. seq. quibus nunc pauca sunt adjicienda. Plutarchi verba in Cimone p. 483. F. haec sunt: νικήσαντος τοῦ Σοφοκλέους λέγεται τὸν Αἰσχύλον περιπαθῆ γενόμενον, καὶ βαρέως ἐνέγκοντα, χρόνον οὐ πολὺν Ἀθήνησι διάγειν, εἴτ' οἴχεσθαι δι' ὀργὴν εἰς Σικελίαν, ὅπου καὶ τελευτήσας περὶ Γέλαν τέθαιπται. Sed, ut verum fatear, parum valere arbitror Plutarchi auctoritatem contra didascaliarum testimonium, quo utitur argumenti auctor. Discimus etiam ex Aeschylī Vita, hanc Plutarchi sententiam non omnibus receptam fuisse. Secundum Pausaniam I. 2. 5. Aeschylus Hieronis aulam visebat; et vitae auctor tradit eum fabulam Αἰτναίας docuisse, Ἱέρωνος τότε τὴν Αἴτναν κτίζοντος; i. e. Ol. LXXVI. 1. Jam vero Aeschylum Athenis fuisse LXXVII. 5. ex ipso Plutarchi loco satis constat. Quare Siciliam eum plus simplici vice invisisse crediderim; imo forte aliquamdiu apud

*Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ.*¹⁴
ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς.

Hieronem manebat, quo mortuo, Ol. LXXVIII. 2. Athenas rediit, ubi tetralogiam docuit Oresteam Ol. LXXX. 2. iterumque ad Siciliam reversus, tertio post anno diem obiit. Haec certe sententia, quae Boeckhio minus adridet, difficultatem tollit, qua poetae chronologia implicatur. Athenaeus IX. p. 402. C. ita loquitur; ὅτι δὲ Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς, οὐδὲν θαυμαστόν. Quod si repulsam aegre ferens Siciliam profectus esset, vix postea Atheniensium Dionysiis suo nomine contendisset. Porro si tetralogia Orestea bis acta fuisset, quod putat Boeckhius, primum Ol. LXXVII. 4. iterum Ol. LXXX. 2. id certe indicassent didascaliarum scriptores; non enim dixissent ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, sed ἀνεδιδάχθη. Vid. Praefat. ad Pers. p. xxiv. Fingit autem Boeckhius, Aeschylum, Sicilia commorantem, fabulas suas domum transmisisse, quae per Euphorionem, filium ejus, scenae committerentur. Tradit vero Suidas Euphorionem victoriam quater reportasse patris tragoediis non antea editis: quare non contendebat Euphorio novis veterum fabularum διασκευαῖς, sed, ut opinor, patre mortuo, in lucem proferebat aliquot tragoedias, quas Aeschylus, quia Sicilia degebat, edere non potuerat. Fatendum tamen est, poetam, etiam post profectionem Siculam, tetralogias suas choragis Atheniensibus, aere accepto, vendere potuisse. Mihi vero vix dubium videtur, poetam ex Sicilia Athenas commigrasse, ut Oresteam doceret, Ol. LXXX. 2. quo facto, ad Gelam se recepit, atque ibi fato concessit Ol. LXXXI. 1. de quo anno testantes habemus Scholiastam Comici ad Acharn. 10. et marmoris Oxoniensis chronographum.

14. πρῶτος σατυρικῷ Flor. Aristoph. Ran. 1155. πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε. ubi Schol. τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστείαν αἱ Διδασκαλῖαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτεῖα Σατυρικόν. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν Σατυρικῶν. Vid. Casaub. de Sat. Poes. I. 5.

Α Ι Σ Χ Υ Λ Ο Υ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Φ Τ Λ Α Ξ.

ΘΕΟΥΣ μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων,
φρουρᾶς ἐτείας μῆχος, ἣν κοιμώμενος
στέγαις Ἀτρειδῶν ἄγκυθεν, κυνὸς δίκην,
ἄστρον κάτοιδα νυκτέρων ὀμήγυριν,
καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς 5
λαμπροὺς δυναστὰς, ἐμπρέποντας αἰθέρι.

[ἀστέρας ὅταν φθίνωσιν, ἀντολὰς τε τῶν.]

- v. 2. μῆκος δ' Ald. Rob. Med. Guelph. v. 1. in Schol. 1
μῆκος Turn. μῆχαρ conjecit Stanleius; et hoc, vel Home-
ricum μῆχος, reponendum monuit Valcken. ad Herod. p.
347. μῆχαρ Aeschyleum est: vid. infra 194. Suppl. 390.
589. μῆχος a vulgato propius abest,
3. ἔγκυθεν Ald. Guelph.
4. νεκτέρων Ald. Rob.
5. καὶ βροτοῖς θέρος Venet. Flor. T.
6. Sequitur in libris versus quem infra subjeci; quem-
que, ut ineptum, et Achilli Tatio ignotum, damnarunt
Valckenaer. ad Eurip. Phoen. 506. Porson. App. Toup. p.
479. Namque Achilles Tattius Isag. in Arati Phaen. p. 81.
citatur vv. 4. 5. 6. sine versiculo isto, quem frustra, meo
saltem judicio, tueri conantur Hermannus in Diss. de Vers.
Spuriis ap. Aeschylum p. v. Conzius, et H. Vossius in
Annal. Heidelberg. (Heidelbergische Jahrbücher der Litteratur)
N. 77. p. 1230. Ut nihil dicam de repetitione, ἄστρον
ὀμήγυριν—ἀστέρας κ. τ. λ., vix Graecum sonat, nedum Atti-

καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον,
 αὐγὴν πυρὸς, φέρουσιν ἐκ Τροίας φάτιν,
 ἀλώσιμόν τε βάξιν· ὧδε γὰρ κρατεῖ
 γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. 10
 † εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροςόν τ' ἔχω
 εὐνήν, ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπούμενην,
 ἐμοὶ φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ,
 τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ.
 ὅταν δ' αἰεῖδεν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, 15
 ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος,
 κλαίω τότε οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων,

2 cum, ἀντολὰς τε τῶν. Irrepserit autem versus ex interpre-
 tis cujusdam diligentia, explicantis locutionem λαμπροῦς
 δυναστὰς, in qua inesse putarit allusionem ad istam vim,
 quam in natali cujusque hora astra exercere putabantur;
 vel etiam ad naturalem eorum effectum, de quo haud semel
 loquitur medicorum pater: e. g. de Aer. et Aq. 7. εἰδὼς—τῶν
 ἄστρον ἐπιτολὰς τε καὶ δύσιας—προειδείη ἂν τὸ ἔτος, ὁκοῖόν
 τι μέλλει γίνεσθαι. et rursus c. 58. Dubium videri potest,
 num Solem ac Lunam innuat poeta, quod censet Schützius,
 an potius Zodiaci signa.

9. κρατεῖν edd. κρατεῖ, lectionem Stephano memoratam,
 praebent Rob. Venet. Flor. T. Guelph. Sic enim jubet mu-
 lier corde virili praedita, exspectans, sc. Trojae capturam.

10. Sic Robortellus et MSS. Venet. Flor. (P) T. ἐλπίζων
 Guelph. ἐλπίζω ceteri.

11. εὖτ' ἂν γε v. 1. in Flor. Quum imperfecta esset in
 edd. hujus loci constructio, Bentleius, teste Butlero, con-
 jecerat κοίτην pro εὖτ' ἂν. [Malim ταύτην.]

12. ἐπισκοπούμενην Casaub. Voss. P. sine necessitate.
 ἐπισκοπεῖν est invisere. Ad finem versus distinctionis nota
 deest in edd.

13. ἐμὴν, φόβος γὰρ ἀνθ' ὕ. edd. ἐμοὶ φόβος γὰρ Stanl.
 Schutz. ed. 2. uti correxerat Bentleius. ἐμοὶ δ' ἄρ' τότε Bi-
 got. ἐμοὶ δ' ἄρ' τοτ' γὰρ (sic) Voss. In promptu erat repo-
 nere τότε pro γὰρ. Cf. vv. 15. 17.

14. τῷ μὴ βεβ. Scalig. Stanl. in curis secundis.

15. ὅτ' ἂν Ald. Rob.

16. ὕπνον Ald. ἐκτέμνων Venet. Flor.

3 17. κλαίω libri universi; quod stare passus sum; hodie
 enim puto κλάω, κᾶω et similia, ad Atticismum, aevo
 Aeschyleo seriore, pertinere.

οὐχ, ὥς τὰ πρόσθ', ἄριστα διαπονουμένου.
 νῦν δ' εὐτυχῆς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων,
 εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός. — 20
 ὦ χαῖρε λαμπτῆρ νυκτός, ἡμερήσιον
 φάος πιφάυσκων, καὶ χορῶν κατάστασιν
 πολλῶν ἐν Ἀργεῖ, τῆσδε συμφορᾶς χάριν.
 ἰοῦ, ἰοῦ.

Ἀγαμέμνωνος γυναικὶ σημαίνω τορῶς 25
 εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος, δόμοις
 ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῆδε λαμπάδι
 ἐπορθιάζειν, εἶπερ Ἰλίου πόλις
 ἐάλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει
 αὐτός τ' ἔγωγε φροῖμιον χορεύσομαι 30
 τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι,
 τρεῖς ἔξ βαλούσης τῆσδε μοι φρυκτωρίας.
 γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῇ χεῖρα
 ἄνακτος οἴκων τῆδε βαστάσαι χερί.
 τὰ δ' ἄλλα σιγῶ βοῦς ἐπὶ γλώσση μέγας 35
 βέβηκεν οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι,

22. νῦν φῶς Venet. Flor. T. χωρῶν Ald.

24. Exclamationem ἰοῦ, ἰοῦ ante v. 21. rejicit Hermannus. Nollem factum. Excubiator primum facem salutatur, dein Clytaemnestram hac exclamatione expergefacerere vult.

25. Ἀγάμεμνος Ald. σημαίνω Venet. T. Steph. recentiores: sed σημαίνω Ald. Rob. Turn. Med. Guelph. et sic legerat Scholiasta, qui τορῶς explicat per μεγαλοφώνως; neque erat profecto cur hoc in illud mutaretur.

26. εὐνὴν Ald. Guelph.

27. ὀλογυμὸν εὐφρημοῦντα Ald.

28. ἐπορθριάζειν Guelph. ἐπ' ὀρθριάζειν Ald. Rob.

29. Thom. M. p. 257. ἐάλωκεν, οἱ Ἀττικοί, οὐχ ἤλωκε. Utrumque apud probatos scriptores inveneris; illud tamen veteris Atticismi, hoc recentioris erat. ἀγγέλλων Ald. Φ. Flor.

31. πεσύντα Rob.

32. τῆς δὲ μοι φρυκτωρίας Ald. h. v. citant Photius et Suidas, v. τρεῖς ἔξ ἢ τρεῖς κύβοι, sed hic corrupte εὖ πεσὺν παθήσομαι, et βαλοῦσα. Uterque τῆς ἐμῆς φρυκτωρίας.

35. τὰ δ' ἄλλα σιγῶ. Idem hemistichium occurrit, Eurip. Iph. T. 37.

36. Rutil. Itin. I. 31. R. P. [Sophoc. El. 548. εἰ φωνὴν λάβοι.]

σαφέστατ' ἄν λέξειεν· ὥς ἐκὼν ἐγὼ
μαθοῦσιν αὐδῶ, κοῦ μαθοῦσι λήθομαι.

ΧΟΡΟΣ.

δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου
μέγας ἀντίδικος, 40
Μενέλαος ἄναξ, ἡδ' Ἀγαμέμνων,
διθρόνου Διόθεν καὶ δισκῆπτρου
τιμῆς, ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδῶν,
στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην
τῆσδ' ἀπὸ χώρας 45
ἦσαν, στρατιῶτιν ἄρωγῇν,

37. λέξει· ὥς Flor.

38. καὶ οὐ μαθοῦσι Ald.

39. ἐπὶ Ald. Turn. Πριάμῳ Ald. Rob. Turn. Schol. Barocc. in Eurip. Phoeniss. 246. p. 173. ed. Valcken. ἰστέον δὲ, ὅτι τοιοῦτῳ χρῶνται οἱ ποιηταὶ σχηματισμῷ ἐν τοῖς χοροῖς, τὰ μὲν μονοτρόπως καὶ κατὰ συστήματα ἐκφέροντες, τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, ὅτε διηγηματικὸν ποιοῦσι τὸν λόγον. τούτου τοῦ σχήματός ἐστι παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος—ἐν Αἴαντι. (134.) παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις (78.) τὸ Θρέομαι φοβερά μεγάλ' ἄχῃ. ἐν δ' Ἀγαμέμνονι ὀνομαζομένῳ δράματι αὐτοῦ τὸ Δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου Μέγας ἀντίδικος Μενέλαος ἄναξ.

40. Pene inducor ut suspicer nonnihil post hunc versum intercidisse ad Jovem pertinens; confer vv. 59. 60. Ceterum locutio ista δέκατον μὲν ἔτος τόδε indicat novem annos fuisse absolutos, decimum tunc agi, quod pluribus ostendit Stanleius. Troja scilicet capta est decimo anno ineunte, non absoluto. Homer. Od. E. 105. οἷζυρώτατον ἄλλων Τῶν ἀνδρῶν, οἱ Φάστν πέρι Πριάμοιο μάχοντο Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν Φοῖκαδ'.

5 41. ἄναξ—τιμῆς conjungit Musgravius.

43. Ἀτρειδῶν Rob. T. recentiores. Dorismos ex anapaestis rejeci. Mox igitur edidi χιλιοναύτην et ἄρωγῇν. Libri omnes exhibent διακναιομένης v. 64. ἄρωγῆς 72. κατακαρφομένης 79. ἐπαισθομένη 84. ἄλλη 90. τὴν 101. Sed haec quaestio levissima est.

44. Ἀρδείων Rob. χιλιοναύταν edd. Ἴλιον αὐτὰν v. l. in Flor. et Scholiis memoratur.

45. Post hunc versum ingens lacuna in Codice Veneto, foliis usque ad v. 1090. amissis.

46. στρατιώτην Ald. Rob.

μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες ἄρη,
 τρόπον αἰγυπιῶν, οἷτ', ἐκπατίοις
 ἄλγεσι παίδων, ὕπατοι λεχέων
 στροφοδινοῦνται,
 πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσομένοι,
 δεμνιοτήρη
 πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες.

50

47. κλάζαντες Flor. T. v. l. apud Steph. Stare passus sum ἄρη, librorum lectionem, quam forte aliqui in ἄρην mutatam velint: vid. ad Pers. 88. "Ἀρην postulat versus in Theb. 45. quod notavit Porsonus ad Phoeniss. 134. sed quum "Ἀρεα dixerit Sophocles Oed. T. 199. vix crediderim Aeschylum a contracta forma "Ἀρη abstinuisse.

48. Vide an legendum sit ἐκπάγλοις ἄλγεσι. Infra 848. ἐκπαγλον κακόν. Choeph. 546. ἐκπαγλον τέρας. Tradit Erotianus quosdam apud Hippocratem ἐκπάγλως pro ἐκπατῆη scripsisse, etsi Erotiani locus Foesio valde suspectus est. De confusis T cum Γ, et I cum Λ vid. Bast. Comm. Palaeogr. p. 710. 722.

49. ἄλγεσι Ald. ἄλγεσσι Turn. ποδῶν Ald. Turn. Dein ὕπαλτοι Ald.

51. ἐρεσσομένοι Ald.

52. δεμνιοτήρη Ald.

53. πόνον libri omnes et Hesychius. Δεμνιοτήρη πόνον. 6
 Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. καθότι οἱ νεοσσοὶ ἔτι τοιοῦτοί εἰσιν ὥς τὰ δέμνια τηρεῖν καὶ κατέχειν, μηδέπω πέτεσθαι δυνάμενοι. πόνον δέ, τὰ περὶ τὴν τροφήν αὐτῶν. Et vulgata quidem lectio sensum satis commodum praebet. Ingeniosa tamen Musgravii conjectura est. „Lege ΓΟΝΟΝ. Sophocles (Lex. Soph. v. Ψάκαλα)—Ψακαλοῦχοι Μητέρες, αἰγές τ' ἐπιμαστιδίον Γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν.“ Hanc emendationem in animo habuit Porsonus, quum edebat πόνον † ὀρταλίχων. Aliqua-
 tenus confirmatur ex Heliodoro Aeth. II. p. 100. ὥσπερ, οἶμαι, τὶς ὄρνις, ὅφρα αὐτῆς τὴν καλιὰν πορθοῦντος, ἐν ὀφθαλμοῖς τε ΤΗΝ ΓΟΝΗΝ θοινωμένου, προσελθεῖν μὲν ὀκνεῖ, φεύγειν δὲ οὐ φέρει, πόθος γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ πάθος ἀνταγωνίζονται· τετριγυῖα δὲ περιποτᾶται τὴν πολιορκίαν, εἰς ὧτα ἀνήμερα, καὶ οἷς ἔλεον οὐκ ἐγνώρισεν ἡ φύσις, ἀνήνυτον ἱκετηρίαν τὸν μητρῶον εἰσάγουσα θρῆνον. quem locum, quia pulcherrimus est, et ex pulcherrima Homeri descriptione adumbrata (Iliad. B. 307.) ideo pleniorē exscripsi. Similem fere locum videas in Analect. Brunck. T. II. p. 23. Ceterum confusa sunt ἄγονος et ἄπονος in Aesch. Socrat. III. 17. p.

ὕπατος δ' αἶων ἢ τις Ἀπόλλων,
 ἢ Πάν, ἢ Ζεὺς οἰωνόθροον 55
 γόον ὀξυβόαν,
 τῶνδε μετοίκων ὕστερόποινον
 πέμπει παραβᾶσιν Ἑρινύν.
 οὕτω δ' Ἀτρείως παῖδας ὁ κρείσσων
 ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος 60
 Ζεὺς, πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς
 πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῇ,
 γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου,
 διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις
 κάμακος, θήσων Δαναοῖσιν, 65
 Τρωσὶ θ' ὁμοίως. ἔστι δ' ὅπη νῦν
 ἔστι τελεῖται δ' εἰς τὸ πεπρωμένον

158. ed. Fischer. Callimachus apud Galen. Lex. Hippocr. (Fr. CC.) καὶ γόνος αἰζήων ἔγραψε κηδεμόνα. Etymol. M. p. 35, 55. habet καὶ τόνος. Equidem suspicor legendum πόνος. De confusione inter T, Γ et Π vid. Bast. ad Gregor. p. 710. Unum adijciam exemplum. Sophocl. Trach. 1029. θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει=δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς=ἀποτίβατος ἀγρία=νόσος. ἰὼ Παλλὰς,=τόδε μ' αὖ λωβᾶται. Pro Παλλὰς vix dubium mihi videtur quin legendum sit τάλας.

54. δαῖων Ald.

56. Olim sic interpungebatur hic locus, οἰωνόθροον Τόον ὀξυβόαν Τῶνδε μετοίκων, ὕστερόποινον κ. τ. λ. Virgulam post μετοίκων recte delevit Schutzius ad Pauwii mentem. Aliter tamen Schol. Sophoclis in Oed. Col. 929. qui locum non intellexit. κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν Ἀγαμέμνονι, λέγων οὕτως, Τῶνδε μετοίκων· μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκους.

7 58. παρὰ βᾶσιν Ald. Dein Ἑριννὺν edd. recentiores; sed Ἑριννὺν Ald. Rob. De hac diversitate vid. Glossar. in Prometh. 53.

59. Ἀτρείος Turn.

62. γαιοβαρῇ Turn.
 δο

63. ἐρειπομένου Flor. κονίαις ἐνερειδομένου Arnaldus, sine necessitate. De quantitate penultimae in κονία consuli potest optimus ille ac lautissimus Graecae poeseos thesaurus a Maltbyio editus.

64. πρωτελείοις Flor.

66. ἐπὶ δ' ὅπη νῦν, ἐπὶ τελεῖται δ' εἰς τὸ πεπρωμένον Ald.

οὐθ' ὑποκλαίων, οὐθ' ὑπολείβων,
οὔτε δακρύων, ἀπύρων ἱερῶν
ὄργας ἀτενεῖς παραθέλξει.
ἡμεῖς δ' ἀτίτα σαρκὶ παλαιᾷ
τῆς τότε ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες
μῖμνομεν, ἰσχὺν
ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκῆπτροις.
ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρωνων

70

68. ὑποκλίων Ald. ὑποκλαίων Rob. ὑποκλείων Turnebus, probante Stanleio; i. e. *laudando*. Casaubonus vero ὑποκαίων, ut ad sacrificia referatur. ἐπικλείων, *invocando*. Schutz. Casauboni conjectura arridet, quia semper fere conjunguntur sacrificia et libationes, quas Homerus λοιβὴν τε κνίσην τε vocat. Noster in Suppl. 978. Θύειν τε λείβειν θ', ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις, Σπονδάς. Aristoph. Nub. 425. Οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν. *ibid.* 579. Δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύει, οὐδὲ σπένδετε. Noster in Nioba ap. Schol. Venet. Iliad. I. 158. Eustath. p. 744. Schol. Aristoph. Ran. 1439. Schol. Eurip. Alcest. 56. Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δῶρων ἐρεῖ. Οὐδ' ἂν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις. [ἄνοις optime Dobraeus Aristophanic. p. (153.)] Dosiadae 8 Ara v. 20. Θύοις τ' ἐπισπένδοις τέ μοι. Unde aliquatenus firmatur Schutzii conjectura, ἐπιλείβων.

69. δακεύων Ald. δοκεύων Turn. Sequentia adnotavit H. Stephanus. „Quidam (i. e. Turnebus) ex δακεύων fecerat δοκεύων, nescio ex conjecturane an ex libri veteris auctoritate. Certe undecunque sit, mihi magnopere placeret, si cum genitivo casu jungi posset: hic enim valde desideraverim verbum quod cum ἀπύρων ἱερῶν jungatur; quia illos genitivos omnino aliter accipio quam Scholiastes; ac, si necesse esset ipsius Aeschyli testimonio sententiam meam comprobarem.“ Locus difficillimus. Quam falsa sit eorum sententia, qui ἀπύρων ἱερῶν de Furiis accipiunt, in Glossario ostendi. Schutzius versiculum unum post has voces intercidisse suspicatur.

71. ἀτίται Ald. Turn. Flor. T. Et sic Schutzius, qui interpretatur *illaesi*. Arnaldus etiam hoc probat, collato Eumen. 257. ὁ ματροφόνος ἀτίτας, sed in isto loco significat *inhonoratus*. Vid. Glossarium. Si quid mutandum, legerim ἀτιτοι.

72. ἀρωγῆς Ald.

74. ἰσόπαιδα Rob. Flor.

75. ὅτε Ald. Rob. Turn. Correxerit Stanleius.

ἐντὸς ἀναίσσων,
 ἰσόπρεσβυς, " Ἀρης δ' οὐκ ἐνὶ χώρᾳ,
 τό θ' ὑπεργήρων, φυλλάδος ἤδη
 κατακαρφομένης, τρίποδας μὲν ὁδοὺς
 στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων
 ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.

80

σὺ δὲ, Τυνδάρεω
 θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα,
 τί χρέος; τί νεον; τί δ' ἐπαισθομένη,
 τίνος ἀγγελίας

85

πειθοῖ, περίπεμπτα θυοσκεῖς;

76. ἀνάσσω edd. vett. et codices MSti. ἀνάσσω emendavit Hermannus ad Aristoph. Nub. 974. Nuper vero dedit ἀναίσσων. De αἴσσω apud poetas Atticos semper dissyllabo vid. ad Pers. 476.

77. χώρᾳ Flor. οὐκ ἐνὶ γ' ὥρᾳ Hermannus l. c. quam conjecturam dudum, ut opinor, abiecit vir doctissimus. Vulgatum recte tuetur Schutzius in editione 2da. οὐκ ἐνὶ χώρᾳ Rob. Vid. Glossar.

9 78. τίθι περ γήρως Ald. τίθι περ γήρος Rob. τόθῃ περ γήρως Turn. τόθ' ὑπεργήρων Steph. T. τό θ' ὑπεργήρων Stanl. τίθι περ γήρως Med. τιθίπερ γήρως Guelph. τόθ'ιπερ γήρως Flor.

Ibid. φυλλάδος Ald.

79. τρίποδος Flor. T.

80. ἀρείων Ald. ἄρειον Bigot. Stanl. Butler. Schutzius ἀρήϊον. Sed vulgatum recte se habet. ἀρείων concordat cum nominativo γέρον ex locutione τὸ ὑπεργήρων repetendo. σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. sic Soph. Philoct. 497. τὰ τῶν διακόνων—ποιοῦμενοι. Homer. Od. M. 50. Δησάντων σ'—Ὁρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Scilicet ἐκ τοῦ ἱστοῦ, quod ex ἱστοπέδῃ repetendum. Sic Theb. 172.—τῷ γυναικεῖα γένει. Κρατοῦσα μὲν γὰρ, i. e. γυνή. [Vid. Porson. ad Hecub. 297.]

81. ἡμερόφαντον Ald. Rob.

86. πειθοῖ edd. et MSS. sed πνθοῖ Flor. quae, Pearsoni etiam et Casauboni conjectura memoratur, sed falso, ut opinor, pro πενθοῖ, quod reciperem, ni vulgata lectio sensum satis commodum praeberet. Theb. 566. Πενθῶ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει. Male legitur πειθῶ pro πενθῶ apud Hesychium. Πύστις. ἢ πειθῶ. Vid. notata ad Theb. 54.

Ibid. θυοσκεινεῖς edd. omnes praeter Turnebianam et

πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων
 ὑπάτων, χθονίων,
 τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων,
 βωμοὶ δώροισι φλέγονται.
 ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης
 λαμπὰς ἀνίσχει,
 φαρμασσομένην χρίματος ἀγνοῦ
 μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις,

90

Colonianam, ubi θυοσκεῖς, quod Bentleio probatum fuisse ait Butlerus. Et sic quidem Vossius, Auratus et Stanleius in curis posterioribus. Schol. in T. εὔρηται καὶ θυοσκοεῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ θυόσκοος, ὁ διὰ θυσιῶν τὸ μέλλον κοῶν, ἥτοι νοῶν. Θύος γὰρ τὸ θῦμα. Hesych. Θυοσκεῖν. ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἢ θεοῖς. ubi forsan legendum, ἱερὰ παρέχεσθαι τοῖς θεοῖς.

89. Hunc versum, utpote insititium, uncinulis inclu-
 serunt Porsonus et Schutzius, praeunte Pauwio; et prima
 quidem facie οὐρανίων idem esse videtur ac ὑπάτων. Sed
 vix fieri potest ut nullam ob causam irrepserit; non enim
 est ἀγοραίων glossema τῶν ἀστυνόμων, quod putat Heathius.
 Theb. 257. Ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς, Πεδιονό-
 μοις τε καὶ ἀγοραῖς ἐπισκόποις. Duo enim genera deorum ἀστυ-
 νόμων erant; χθόνιοι, quales Pluto, Furiae etc. ὑπατοί,
 qualis Jupiter etc. quorum alii coelestes, alii foro prae-
 rant; v. g. Hermes, et Apollo. Haud longe absimilis est
 Deorum divisio ap. Liv. I. 32. Audi Jupiter, et tu Juno,
 Quirine, Diique Deaeque omnes coelestes, vosque terrestres, vos-
 que inferni audite. Infra 487. Talthybius compellat Jovem
 ὑπατον χώρας, et θεοὺς ἀγωνίους, et Ἑρμῆν qui ἀγοραῖος
 erat; Verte igitur deorum urbem tenentium, scilicet, superiorum,
 inferiorum, coelestium et forensium.

90. δώροισι Ald. Rob. Flor. Locutio duriuscula est βωμοὶ
 δώροισι φλέγονται, pro βωμοῖσιν δῶρα φλέγονται, sed defendi-
 tur a Sophoclis Laocoont. fragm. I. Λάμπει δ' ἀγνιεύς βωμὸς
 αἰτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρων εὐοσμίας. (Vir-
 gil. Aen. III. 279. votisque incendimus aras.) Rarius est
 φλέγομαι in voce media vel passiva. Aristoph. Lys. 1285.
 Δία τε πυρὶ φλεγόμενον. In notissimo Bacchylidis versu
 παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται, mirum est neminem reposuisse
 πλέκονται. Pindar. Ol. VI. 147. πλέκων ποικίλον ὕμνον.

93. 94. Quidnam sint unguenti ἀδόλοι παρηγορίαι nemo
 explicare potuit. Pene suspicor v. 94. vel post v. 92. vel
 post v. 97. poni debere.

95. χρίματος Ald. De hac confusione vid. ad Calli-

πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ.
 τούτων λέξον θ' ὅ τι σοὶ δυνατόν,
 καὶ θέμις αἰνεῖν,
 παιῶν τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης,
 ἢ νῦν, τότε μὲν κακόφρων τελέθει,
 τότε δ' ἐκ θυσιῶν ἄγανὰ σαίνουσ'
 ἐλπίς, ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον,

95

100

11 mach. H. Dian. 69. χρίματος Rob. Med. χρίσματος ceteri. Dubium videtur utra sit potior scriptura. Dicebant quidem χριστός, ut a χράσμαι χρηστός. Sed substantivum erat χρῆμα; et sic a χρίω, cujus prima ubique producitur, χρῆμα, ut a κονίω, κόνιμα, a μηνίω, μήνιμα. Legitur χρῆμα apud Callimach. Lav. Pall. 16. 26.

95. μυχόθεν Rob. Scholiasta legerat πελάνων, monet enim supplendum esse κομιζομένων, ubi tamen Stanleius corrigit κομιζομένῳ.

96. λέξ' ὅτι καὶ Ald. τοῦτον λέξας' ὅτι καὶ Rob. T. λέξ' ὅτι καὶ σοὶ Turn. λέξας' ὅτι καὶ δυνατόν Stephanus et recentiores. λέξας' ὅ, τι Flor. Olim conjeceram λέξον θ'. Hermanus quidem ad Viger. n. 219. observavit particulam τε apud Aeschylum idem valere quod alibi εἶτα, quod utinam exemplo magis idoneo confirmasset quam Choëph. 554. ὥς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον Δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταυτῷ βρόχῳ, ubi constructio manifesto est hujusmodi, ὥς ληφθῶσιν δόλῳ τε καὶ ταυτῷ βρόχῳ. Non admodum placet παιῶν γίγνου conjectura Vosii in Annal. Litter. Heidelb. N. 77. p. 1219.

97. καὶ θέμις εἰπεῖν T. Steph.

99. ἢ νῦν εὖθ' ὅτε κακόφρων Ald. ἔσθ' ὅτε μὲν Guelph.

100. ἄγαν ἀφαίνεις Ald. ἄγανὰ φανεῖς R. ἄγανὰ φαίνεις Turn. Med. Guelph. ἄγανὰ φαίνουσ' Steph. et recentiores. ἄγανὰ † φαίνουσ' Porson.: φανθεῖς conjecit Pauwius, cui merito displicuit φαίνουσα sensu medio. Botheus ἄγαν' ἀμφαίνουσ'. Sed longe felicius hariolatus est Butlerus, cujus conjecturam, modeste prolatam, in textum recipere non dubitavi. Confirmari potest ex Choëph. 192. σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. Epigr. Incert. Anal. T. III. p. 157. ἀπρήκτοις ἐλπίσι φαινόμεθα. Porsonus Advers. p. 316. corrigit σαινόμεθα. Theocrit. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει. Hemsterhusius reponi vult σαίνει. Vid. Glossar. in Theb. p. 133.

101. ἄπλειστον Ald. Rob. Guelph. Med. Vide igitur an scripserit poeta φροντίδα πλείστην. Sophocl. Antig. 1051. πλείστη βλάβη.

τὴν θυμοβόρον φρένα λύπην.
 κύριός εἰμι θροεῖν ὄδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν στρ.
 ἐντελέων—ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει
 πειθῶ μολπᾶν, 105

102. τὴν θυμόφθορον λύπης φρένα Ald. Rob. Med. φ. Guelph. τὴν θυμοβόρον φρένα λύπης Turn. τὴν θυμόβορον λύπης φρένα Steph. Canter. Stanl. τὴν θυμοβόρον φρενὶ λύπην Pauw. Porson. Schutz. Butler. τῆς θυμοβόρου φρενὶ λύπης Hermann. ad Aristoph. Nub. 180. Idem vero ad finem versionis Teutonicae ab Humboldtio V. C. editae, mavult τῆς θυμοβόρου φρένα λύπης. Quod dedi probat Matthiae G. G. §. 416. ut φρένα sit accusativus post θυμοβόρον. Vid. Glossar. ad v. 1058. Conjectura nonneminis memoratur in Annal. Litter. Heidelberg. p. 1219. τῆς θυμοβόρου, φρενολύπης, quam probat H. Vossius. Equidem censeo adhuc latere veram lectionem.

103. καίριος Musgrav. Hunc versum profert Aeschylī persona in Aristophanis Ranis 1276. ubi pro ὄδιον legitur ὄσιον. Schol. ἐν τοῖς πλείστοις αἴσιον. Ἀσκληπιάδης τὸ ὄσιον. quibus ex verbis Stanleius Asclepiadem legisse autumat ὄδιον κράτος ὄσιον ἀνδρῶν. Contra Pauwius vocem ὄσιον ad ὄδιον pertinere censet, legitque ἐν τοῖς πλείστοις ὄδιον. Ἀσκληπιάδης δὲ, ὄσιον. probante Brunckio.

104 ἐκτελέων edd. vett. et Schol. Aristophanis l. c. ἐντελέων Casaubon. Voss. Stanl. Pearson. Heath. Schutz. Butler. Vid. Glossarium.

Ibid. καταπνέει Rob. Turn. Steph. καταπνεύει Flor. T.

105. πειθῶ μολπᾶν ἀλκὰν σύμφυτος αἰὼν vett. et MSS. Heathius legebat ἀλκὰν σύμφυτον, αἶων, Schutzius, ἀλκὰν σύμφυτον ἄδων, cognatum robur canens. fratres scilicet Atridas: et hoc quidem sensum satis commodum praebet. Idem vero in textu reposuit ἀλκᾶ ξύμφυτος αἰέν, et in ed. 2da, veterem retinet lectionem, vertitque; adhuc enim fiducia divinitus immissa cantum inspirat, potentiam vero aetas congenita. Paulo aliter Butlerus easdem voces explicat, effectum verò aetas congenita dabit. Scholiastae interpretatio haec est: ὁ γὰρ σύμφυτός μοι αἰὼν, ὃ ἐστὶ τὸ γῆρας, διὰ τὴν εἰς θεοὺς πειθῶ, μολπὴν μοι καὶ ἀλκὴν καταπνεῖ. ὃ ἐστίν, εἰ καὶ γέρων εἰμὶ, ὅμως μέλπω τὰ γεγονότα, πέποιθα γὰρ ὅτι εἰς πέρας αὐτὰ ἄξουσιν οἱ θεοί. sed is legisse videatur πειθοῖ. Accentibus mutatis locum paullo expeditiorem reddidi. Con-13
 jectura nonneminis a Stanleio memoratur, μολπᾶς ἀλκὰν. sed propius esset μολπᾶν ἀλκὰν. Ceterum Jacobsius Animadv. p. 149. conjicit ἀλκὰν σύμφυτον αἰνεῖν.

Aesch. Agam.

B

ἀλλὰν ξύμφυτον, αἰὼν—
 ὅπως Ἀχαι—
 ὦν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἦβας
 ξύμφρονα ταγόν,
 πέμπει ξὺν δορὶ καὶ χειρὶ πρᾶκτορι 110
 θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν,
 οἰωνῶν βασιλεὺς βασιλεῦσι νε—
 ὦν, ὁ κελαινὸς, ὃ τ' ἔξοπιν ἀργᾶς,
 φανέντες ἱ—
 κταρ μελάθρων, χειρὸς ἐκ δορυπάλτου, 115

107. 108. Extant apud Aristoph. Ran. 1284.

108. ἦβαν edd. vet. et Aristoph. l. c. ἦβας Casaub. Stanl. Pors. et sic MSS. Aristoph. „Schol. Aristoph. Ran. 1318. αὐτόν τε καὶ τὸν Μενέλαον. ἀκμὴν δὲ τὴν νεότητα. Videtur legisse ἀκμὴν pro ἦβαν. Ego mallem ἦβας, sed Aristophanes ἦβαν dixit.“ STANL. Sed in quibusdam Aristophanis MSS. legitur ἦβας, cum glossa, ἀκμῆς, ἰσχυρός. Equidem suspicor veram lectionem esse ἀκμὴν, cujus glossema ἦβαν in textum irrepsit. Hesych. Ἀκμή. νεότης. ἡλικία. Quod de Atridis intelligendum foret. Butlerus inquit, Ἑλλὰς ἦβη dici ut Ἑλλὰς φωνή; de qua loquendi consuetudine vid. ad Gregor. de dial. p. 108. ed. Schaef.

109. τὰν γὰν Ald. Rob. Med. τὰν γὰν Guelph. ταγαν Turn. ταγάν Flor. (τᾱγάν T.) Steph. et recentiores; quod stare nequit, quia ταγὴ primam corripit. Aristoph. Lys. 105. Ὁ δ' ἐμός γὰ καὶν ἐκ τᾱς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα. Sed ibi mulier Lacaena loquitur. Noster Eum. 296. Θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ. Quare correxi ταγόν. Hac voce utitur Noster Prom. 96. Pers. 23. 486. Hinc formatum est ταγεύω, Theb. 58.

110. πέμπη Rob. πέμπη Steph. Dein ξὺν δορὶ δίκας πλάκτορι Ald. ξὺν δορὶ δίκας πρᾶκτορι Rob. Turn. Steph. ξὺν δορὶ καὶ χειρὶ πρᾶκτορι Porson. et Schutz. ex Aristoph. Ran. 1288. δίκας ex glossa irrepsit.

112. βασιλεῖς Schutzius, ed. 2da. νέων Ald.

113. ἀργείας Ald. Guelph. ἀργίας ceteri. Butlerus, ut metro satisfaciatur, synizesin esse vult in ἀργίας, de qua dubitandum. Interea reposui vocabulum Graecum ἀργᾶς, Dorice dictum pro ἀργῆς. Vid. Glossarium.

114. οἱ φανέντες Flor.

115. δορυπάλκτον Ald. δορυπάλκτου Guelph. δορυπάλτου Turnebus et recentiores. Sed δορυπάλτου Rob. Med. Flor.

παμπρέπτοις ἐν ἔδραισιν,
 βοσκόμενοι λαγίναν, ἐρικύμονα φέρματι, γένναν,
 βλαβέντα λοισθίων δρόμων.
 αἴλινον, αἴλινον εἶπεν, τὸ δ' εὖ νικάτω.
 κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασι δισσοῖς ἀντ.
 Ἀτρεΐδας, μαχίμους ἐδάη λαγοδαίτας, 121
 πομπούς τ' ἀρχάς.

T. quod melius puto. Hujusmodi adjectiva, quae ex dativo *δορί* vel *δούρει* composita esse videantur, retinebant, ut opinor, iota in compositione, ut *δορίκτητος*, *δουριάλωτος*, *δορίληπτος*, *δουριπετής*, *δοριμανής*, *δοριθήρατος*, *δορίμαργος*. Ea vero quae ex quarto casu conflata sunt, retinent *υ*. ut *δορυφόρος*, *δορυσσός*, *δορυξός*, *δορύκρανος* (reponendum in Pers. 153.) Dubitari potest rectumne sit *δορυτίνακτος αἰθήρ* Theb. 143. an potius *δοριτίνακτος*. Adversari videtur Hesychius *υ*. *Δορυφόνον*. sed isti loco subest quaedam corruptela. In hoc versu *πυριπάλτου* conj. Musgravius.

116. *παμπρέποις* Ald. Rob. Turn. Steph. *παμπρέποισιν* Flor. *παμπρέπτοις* Porson. Schutz. ex correctione Abreschii.

117. *ἐρ' ἰκύματα φέρματι* Ald. *ἐρικύματα φέρματι* Rob. Turn. quae audacter ex mera conjectura mutavit Stephanus in *ἐρικύμονα φέρβοντο*. et sic Canter. Stanl. *ἐρικύματα φέρματα* (non *φέρματι*) Med. Φ. *ἐρικύμονα φέρματι* Pors. Schutz. quod demum accepi, ut sit pro *βοσκόμενοι λαγών*, *ἐρικύμονα φέρματι*, uti recte locum explicat Schutz. probante V. D. (Quarterly Rev. T. XXV. p. 512.)

119. *αἴλινον* semel tantum Flor. hic et vv. 136. 154. *αἴλινον, αἴλινον, εἶπεν τὸ δ' εὖ νικάτω* Rob. *τόδ' εὐνικάτω* Ald.

120. *δύω* Ald. *λήμασι* Flor. Mox *δισσοῖς* conjecit Canterus, quod in textum intuli. Ceteri *δισσούς*. Vim loci perdit Lobeckius ad Soph. Ajac. p. 259. legendo *λήμασι πιστούς*.

121. *Ἀτρεΐδας* cum diaeresi scribendum esse monuit Monk. Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 806. *λαγοδαίτας* Ald. 15 Rob. Turn. Med. Φ. quod in *λαγοδαίτας* mutavit Stephanus. (sic T.) Vulgo interpungitur post *μαχίμους*.

122. *ἀρχάς*, veterum librorum lectio, in *ἀρχούς* a Stephano mutata est, auctore Triclinio; nulla necessitate. *ἀρχάς* habent Med. Φ. Guelph. *ἀρχαὶ* pro *ἀρχοντες* metonymia satis nota ponitur. Eurip. Phoeniss. 987. *Λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε*. Xen. Cyrop. VIII. 7, 6. *ἐκάλεσε δὲ καὶ τοὺς φίλους καὶ τὰς Περσῶν ἀρχάς*. Sic Noster Theb. 1027. *τῷ γε Καδμείων τέλει* pro *τοῖς ἐν τέλει οὔσι*. Schutzius

οὕτω δ' εἶπε τεράζων·

Χρόνῳ μὲν αἰ-

ρεῖ Πριάμου πόλιν ἄδε κέλευθος·

125

πάντα δὲ πύργων

κτῆνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῇ

Μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.

οἶον μὴ τις ἄγα θεόθεν κνεφά-

conficit πομποῖς δ' ἀρχοῖς Οὕτως εἶπε τεράζων. Butlerus πομ-
πῆς τ' ἀρχοῦς. et sic Musgravius.

125. οὕτω δ' οὖν εἶπε Flor.

124. ἀγρεῖ libri universi. Sed αἰρεῖ rescribi jubet Elmsleius, collato Herodoti loco III. 155. ἤδη ὦν, ἣν μὴ (τι) τῶν σῶν δεήσει, αἰρέομεν Βαβυλῶνα. Sed locus magis appositus est Soph. Philoct. 114. Αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα. Sic αἰρέει pro αἰρέσει positum in Herodot. V. 43. χρησόμενος τῷ χρηστηρίῳ, εἰ αἰρέει ἐπ' ἣν στέλλεται χώραν. VI. 88. μαθεῖν δὲ αὐτὸς οὕτω τὴν ἀτρεκητῆν, ὅτι οὐκ αἰρέει τὸ Ἄργος. Neque erat profecto cur forma vetus Ionica in hoc loco retineretur. Dixit quidem Archilochus ap. Athen. XI. p. 483. D. Ἀγρεῖ δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός. Sic αὐτάγρετος pro αὐθαίρετος Simonides ap. Stob. p. 529. Vid. ad Callimach. Fragm. CXX. Sed frequens est αἰρεῖ apud Homerum. Noster dixit νεαίρετος potius quam νεάγρετος infra 1048.

127. πρόσθετα Pauw. Heath. Schutz. δημιοπλησθῇ Ald.

128. Vulgo μοῖρ' ἀλαπάξει, sed correxit Elmsleius. (qui cum facit T.) Eustath. ad Iliad. A. p. 65, 28. παρὰ γοῦν τῷ Αἰσχύλῳ εὖρηται τὸ δῆμα (ἀλαπάζω) χωρὶς τοῦ α. Theb. 47. (ubi vid. Glossarium) 527.

16 129. οἶον, leni spiritu, Ald. Turn. Pauw. Porson. i. e. tantum, quo sensu nusquam ponitur. τοίη τις ἄτα Vossii erat conjectura.

Ibid. μήτις ἄτα edd. μήτις † ἄτα Porson. μήτις ἄσα Burnsius, ingeniose quidem, sed ad sensum minus accommodata: quippe ἄση nihil aliud significat quam mentis taedium, aegritudinem. Vid. Museum Crit. T. I. p. 3. Quare non dubitavi recipere vocem Aeschyleam et huic loco convenientem, ἄγα, Hermannii correctionem. Hesych. Ἀγαις. ζηλώσεσιν. Αἰσχύλος Θρήσσαις. Etymol. M. p. 5, 28. Ἀγα. φθόνος καὶ βασκανία. Apud Herodotum VI. 61. ubi olim legebatur φθόνῳ καὶ ἄτῃ χρεώμενος, restitutum est ἄγῃ ex MS. Archiep. et Suida. Hanc autem lectionem apud nostrum confirmat adjectivum ἐπίφθονος..

ση προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας 130
στρατωθέν οἷ-
κῶ γὰρ ἐπίφθορος Ἀρτεμις ἄγνα,
πανοῖσιν κυσὶ πατρὸς,
αὐτότοκον πρὸ λόχου μογεράν πτάκα θυομένοισι·
στυγεῖ δὲ δεῖπνον αἰετῶν. 135
αἴλινον, αἴλινον εἶπε, τὸ δ' εὖ νικάτω.
τόσον περ εὐφρων + ἅ καλὰ ἐπωδός.

130. προτυπὲς Ald. Turn. προτυπεῖσα conj. Schutz. Vid. Glossarium. Mox Τρωϊκοῖς conjicit Burneijs, ut respondeat Strophico ἀργίας, quod nos in ἀργᾶς mutavimus. Si in hoc loco pes Creticus desideraretur, melius esset Τρωϊας, quae vox occurrit in Choeph. 360. μήθ' ὑπὸ Τρωϊας τείχεσι, modo sanus sit iste locus.

131. στρατευθέν Turn. Steph. recentiores. στρατωθέν Ald. Rob. Med. Φ. Flor. et recte quidem: στρατόω enim vim habet activam, sicut ἐκπολεμόω bellare facio, ἐρετμόω remigare facio, de qua specie verborum videndi sunt Moeris p. 305. Lex. MS. apud Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 339. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 72. Gottlieb. ad Thucyd. I. 57. Rarius est verbum ριγόω, frigefacio, Plato Theaet. 8. Ceterum in hoc loco θρανευθέν conjecerat Musgravius.

Ibid. οἶκῳ Bigot. Schutz. ed. 2. οἶκοι legisse videtur Humboldt. Sed nihil mutandum.

132. δ' ἄρ' Bigot. δ' pro γὰρ Voss. ἔπν, φθόνος Ald.

133. πανοῖσι Ald. Rob. Turn. πανοῖς Flor. Dein κυσὶν Rob.

134. μογεράν πτάων καθυομένοισιν Ald. πτάκα θ. Rob. πτώκα θ. Turn. Steph. πτάκα Porson. Schutz. Hesych. Vide Glossarium. τόκου pro λόχου Butlerus, calami lapsu, ut videtur.

135. αἰετῶν edd. ante Porsonianam nescio an recte. 17

136. Ald. Rob. ut in v. 119.

137. τόσον Flor. τόσσων Ald. Rob. Guelph. Ceteri τόσσον. Unicum tragicorum locum, si hunc excipias, ubi τόσσον occurrit, correxi ad Pers. 871. ubi vide notata. Mox ἄφρων καλὰ Ald. Turn. εὐφρων καλὰ Rob. Med. Guelph. εὐφρων ἅ καλὰ Stephanus, ex conjectura, ut videtur; quem secuti sunt recentiores. Anapaestum postulat metrum, quod Glyconeum est, ut in vv. 691. ἐπ' αὐξινύλλους δι' ἔριν. Propius a literarum ductu esset ἀπαλοῖς, sed magis verisimile est, ut opinor, quod pene in textum reposueram, ψακάλοις. Aelian. N. A. VII. 47. ἔνιοι δὲ ἔμβρυα καὶ ψακά-

δρόσοις † ἀέπτοις μαλερῶν [λεόντων]
 πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
 θηρῶν ὀβρικάλοισιν.

140

λους καλοῦσιν, ὧν εἰσὶν οἱ Θετταλοί. Eustath. ad Iliad. I. p. 777, 61. καὶ ὅτι ψάκαλα τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὲ γεγονότα. ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. Idem ad Od. I. p. 1625, 47. ex Aristophane Grammatico; ὑστρίχων δὲ καὶ τῶν τοιούτων, ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα ὧν χρῆσις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι. ἔμβρυα δὲ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὲ, ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι, καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν, φησὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ— ψακαλοῦχοι Μητέρες, αἰγὲς τ' ἐπιμαστιδίον Γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνουσιν. Hesych. Ψαίκαλον. ἔμβρυον. βρέφος. Est autem ψάκαλον, secundum Eustathium, diminutivum a ψακὰς, ros, (Attice pro ψεκὰς, Moer. p. 419.) quare subiungit Aeschylus δηλώσεως χάριν, vocem synonymam δρόσοις, de quo more vide (Glarean. in Ovid. Met. I. 336.) notata ad Theb. 485. Schol. in Eumen. 45. εἰώθασιν, ὅταν ἀσαφές τι εἴπωσιν οἱ ποιηταί, ἐπεκιδιάσκειν αὐτό.

138. Ita Hermannus. δρόσοισιν ἀέλπτοις Ald. Rob. Turn. Med. Φ. Guelph. Schol. τοῖς ἐπεσθαι τοῖς γονεῦσι μὴ δυναμένοις. unde Stephanus effecit ἀέπτοις, (sic Flor.) quod admiserunt recentiores. ἀέπτος vox nihili est. ἀέφθοισι conjicit Pauwius, ut sit roribus incoctis, ἀπέπτοισι Vossius. ἀπτῆσι Heath. Longe melius esset δρόσοισι λεπταῖς. Sed pene in textum intuli, δρόσοις ἀλέπτοις. Proprie diceretur ἄλεπτος pullus ovo nondum exclusus. Anacreontic. XXXIII. 8. Πόθος δ', ὁ μὲν πτεροῦται, ὁ δ' ὦόν ἐστιν ἀκμὴν, ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη. Est autem a λέπω, οὐ putamen perfringere. Herodot. II. 68. de crocodilo; τίπτει μὲν ὡὰ ἐν γῇ, καὶ ἐκλέπει. Vid. 18 interpp. ad Hesych. v. ἐκλέπει. Cratin. ap. Valcken. ad Phoeniss. 447. Pullum vero recens exclusum dixit Noster Ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνόν ὀστράκων, apud Hesych. v. Ὀστράκων. Fatendum est quidem hanc vocem ἄλεπτος nusquam, nisi in hoc loco, quantum sciam, exstare. Sed secundum analogiam formatur. ἀέπτος vero contra omnes analogiae regulas peccat. Porro easdem habet litteras atque ἀέλπτοις, vetus librorum lectio. Strato Epigr. Jacobs. Anthol. II. p. 521. ἐπήλυθε δ' ἡ τριχάλεπτος Δαίμων. Eldik. Susp. p. 50. corrigit ἡ πρὶν ἀέλπτος.

Ibid. μαλερῶν ὄντων edd. vett. nisi quod ὄλτων Rob. ὄντων omittit Flor. T. Stanleius reposuit λεόντων ex Etymologici loco, quem in Glossario videas; dubito tamen an recte.

140. ὀβρικάλοισι Ald. ὀβρίκαλοις Flor. Eustathii loca huc spectantia dedi in Glossario.

τερπνὰ δὲ τούτων
αἰτεῖ ξύμβολα κρᾶναι.

δεξιὰ μὲν, κατάμορφα δὲ φάσματα.

Ἰήιον δὲ καλῶ Παιᾶνα,

μὴ τινὰς ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενῆδας 145
ἀπλοίας τεύξη,

141. δὲ inserui tam sensui quam metro consulens. Butlerus *τερπνὰ* ἢ *τούτων* novo *ecthlipseos* genere excogitato. Voluit, ut opinor, *τέρπν' ἐκ*.

142. *αἰτεῖ* edd. vett. et MSS. An legendum *αἰτεῖ* in imperativo? *αὐτῇ* Heath. *αἰτῶ* Schutz. Butler. *ἄρτι—φαίνεο* Musgr. Locum ita explicat V. D. in libro Mitfordiano. „Nam ita me vult pulcra illa Diana, benevola puellis etc.—ita, inquam, exigit a me ut exponam (*φᾶναι*) indicia, signa fausta illa quidem, etc.“

Ibid. *φᾶναι* Stephanus ex Scholiis, quem secuti sunt Canter. Stanl. *κρᾶναι* Ald. Med. Rob. *κρᾶναι* Turn. Guelph. Flor.

143. *κατάμορφα* Rob. *φάσματα στρουθῶν* libri universi. nisi quod *τῶν στρουθῶν* Flor. „*Dele στρουθῶν ex Il. B. 511. et sequ. interpolatum.*“ R. P. Cui obtemperandum censui, quum ob alias causas, tum quod *στρουθῶν* metro dactylico officit. Observavit J. G. Vossius de *Idolol.* III. 86. „quandoque vox *στρουθός* generalem habet significationem, ac gravioribus alitibus competit.“ Et sic quidem ait Eustathius ad *Iliad.* B. 500. cujus tamen rei dubito an exemplum sit reperiendum, praeterquam in *στρουθοῖς καταγαίσις* ab Herodoto memoratis IV. 175. Athenaeo IV. 145. E. 200. F. Polluce I. 158. qui iidem sunt ac *στρουθιοκάμηλοι*, *Ostriches*. *στρουθός* autem, per se positum, significat avem 19 quandam minutam, ut in *Iliad.* B. 511. Sapph. ap. Dion. Halic. II. p. 47. In *Iliadis* loco narratur portentum *στρούθων* a dracone voratorum, in Aulide visum, de quo Proclus Chrestom. p. 474. ex scriptore *τῶν Κυπρίων* tradit, καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυνται, καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς.

144. *Ἰηον* Ald. Turn. *Ἰκιον* Rob. Dein *καλέω* edd. omnes. *καλῶ* Burneius. Parum interest. Hunc versum et sequentes usque ad *τεύξη* parenthesi includi voluit Stanleius.

145. *ἀντὶ πνόους δειναοῖς* Ald. Omnes *ἐχενῆδας*. Sed recte Butlerus contraxit, quod nuper faciendum monuit Hermannus.

146. *ἀπλοῖδας* Flor. T.

σπενδομένα θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον,
 νεικέων τέκτονα σύμφυτον, οὐ δεισήμερον· μίμνει
 γὰρ φοβερά παλίνορτος

οἰκονόμος δολία, μνάμων μῆνις τεκνόποινος. — 150

τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξεν
 μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὀδίων οἴκοις βασιλείοις.

τοῖς δ' ὁμόφρονον

αἴλινον, αἴλινον εἶπε, τὸ δ' εὖ νικάτω.

Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὖ— στρ. α.

τῷ φίλον κεκλημένῳ, 156

τοῦτό νιν προσεννέπω.

οὐκ ἔχω προσεικάσαι,

πάντ' ἐπισταθμώμενος,

πλὴν Διὸς, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος

147. σπενδομένα Ald. Turn. Bigot. σπαρδομένα Guelph. σπενδομένα T. Rob. Steph. recentiores. σπεύδομαι voce media rarissime occurrit, nescio an alibi, nisi in Eumen. 563. σπενδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας. σπεύδομαι, media voce, aequae ac χαίρομαι, Datismum esse ait Elmsleius ad Eurip. Med. p. 112. cui non assentior. Quippe χαίρειν verbum est neutrum, σπεύδω transitivum; ideoque recte dici potuit σπεύδομαι depropere mihi. Ceterum in hoc loco Calchas Apollinem invocatur ad avertendam Dianae iram.

148. τέκτονα Rob. συμφύτων Casauboni conjectura est minime necessaria. Vid. Glossarium. Mox οὐδ' εἰσήμερον Ald. οὐ πεισήμερον Bigot. Voss. Stanleius e conjectura; minus bene; non enim de Iphigeniae precibus agitur.

149. Deest γὰρ in Flor. παλίνορτος Ald. Rob. Guelph. Flor. T. De qua scriptura dubitari potest, ob voces θέορτος et νέορτος· vide Etymologici locum apud Glossarium. παλιν-όρσιος Med. παλίνορσον Schutzii conjectura est: sc. Agamemnona. Sed vide Gloss.

20 150. μνάμην Turnebus. τεκτόποινος editio poetarum Graecorum Coloniae impressa.

151. ἀπέκλαιξεν Ald. Guelph.

152. οἶκος Flor.

153. ὁμόφρονον Ald. ὁμόφρων ὦν Turn.

155. εἰτὸ δ' Rob.

157. τοῦτον Ald. Guelph. προσεννέπων Musgr.

160. Δία Ald. Turn. εἰ τόδε Ald. Rob. Turn. εἴγε μάταν T. εἰ τὸ μάταν Porson. Schutzius vero conjicit εἰ τόδ' ἐμᾶς.

χρη βαλεῖν ἐτητύμως. 161
 οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας, ἀντ. α.
 παμμάχῳ θράσει βρύων,
 οὐδέν ἂν λέξαι πρὶν ὦν
 ὅς δ' ἔπειτ' ἔφν, τρια- 165
 κτῆρος οἴχεται τυχών.
 Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων,
 τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν,
 τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώ- στρ. β'.
 σαντα, τὸν πάθει μάθος 170
 θέντα κυρίως ἔχειν.
 στάζει δ' ἐν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας

Haud male. Et sic Musgr. Pro μάταν Auratus conjecerat
 μάτας, et hoc, vel ματᾶν, errorum, valde placet. Choeph.
 916. Ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας. Sed vid.
 Glossar.

161. ἐτυτήμως Ald. Guelph.

162. εὐδ', dormivit, Musgr. εὐτ' marg. Mitf.

164. οὐδέν λέξαι πρὶν ὦν Ald. Rob. Flor. Porson. οὐδέν
 λέξαι πρὶν ἂν Turn. οὐδέν τι λέξαι πρὶν ὦν T. Steph. Canter.
 Stanl. οὐδέν ἂν λέξαι πρὶν ὦν Schutz. Burneius. Vero mihi
 similis videtur δεῖξαι, non se quidquam fuisse ostendet. Si-
 milis fere constructio Euripid. Orest. 792. ποῦ γὰρ ὦν δείξω
 φίλος; ubi vid. Porson. et Valcken. ad Herodot. p. 234.
 δεικνύσθω ἐὼν πολέμιος. Nota est locutio οὐδέν εἶναι. Eu-21
 rip. Androm. 639. Σὺ δ' οὐδέν εἶ. ibid. 1078. οὐδέν εἰμ'·
 ἀπωλόμην. Iph. Aul. 968. Νῦν δ' οὐδέν εἰμι παρὰ γε τοῖς
 στρατηλάταις. Sic fere in Hecub. 836. παράσχεις χεῖρα τῇ
 πρεσβυτίδι Τιμωρόν, εἰ καὶ μηδέν ἐστίν, ἀλλ' ὅμως. Soph.
 Trach. 1109. καὶ τὸ μηδέν ὦ. Porro apud Eurip. Phoeniss.
 558. λέξαι substitutum fuit pro δεῖξαι in MSS. et Aspasio
 in Aristot. Eth. Nic. II. sub initio; item in Theodosio
 grammatico MS. apud Bernardum ad Thom. Mag. p. 502.
 praeter auctores a Porsono citatos. Ceterum τρέμων pro
 πρὶν ὦν Musgr.

168. φρονῶν Rob.

169. φρονεῖ Ald.

170. τῷ πάθει μάθος Ald. Rob. Turn. T. Med. μάθῃ (sic.)
 Flor. τῷ πάθει μαθῶν Steph. pessime. Unde μάθαν voluit
 Canter. τὸν πάθει μάθος Porson. Schutz.

172. ἐνθ' Ald. Rob. πρὸς καρδίας Turn.

μνησιπήμων πόνος, καὶ παρ' ἄ-
κοντας ἦλθε σωφρονεῖν.

δαιμόνων δέ που χάρις βίαιος
σέλμα σεμνὸν ἡμένων.

175

καὶ τόθ' ἡγεμὼν ὁ πρέ-
σβυς νεῶν Ἀχαιῶν,
μάντιν οὐτίνα ψέγων,

ἀντ. β'.

ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων,
εὖτ' ἀπλοῖα κεναγγεῖ βαρύ-
νόντ' Ἀχαιῶς λεῶς,

180

Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρό-

175. βιαίως Ald. Steph. T. βίαιος Turn. βιαίω Rob. Verte, et deorum reverentia per vim incutitur scilicet iis, quibus ἄκουσιν ἦλθε σωφρονεῖν. Fateor tamen me aliquando conjecisse βιαίω — ἡμένω, et deorum reverentia quodammodo suppetit tyranno, throno regio insidenti. Nam σέλμα σεμνὸν de sede regia proprie dicitur. Infra 1608. reges dicuntur οἱ ἐπὶ ζυγῶ. Vid. etiam Glossarium v. Σεμνός. In Eurip. Hippol. 814. pro βιαίως Elmsleius legit βιαίω, ad Heracl. 925. Xenoph. Ephes. p. 30. ed. Locell. τί ἄρα πεισόμεθα ἐν γῇ
22 βαρβάρων πειρατῶν, ὕβρει παραδοθέντες πειρατῶν; Legendum ἐν γῇ βαρβάρω, πειρατῶν ὕβρει παραδοθέντες; Alia quaedam exempla confusionis inter ω et ων praebent Koenii notata ad Gregor. p. 266. ed. nov. βιαίω et βιαίως confusa sunt in Eumen. 352.

178. Ἀχαιῶν Ald. Rob. Flor.

179. Legendum puto μάντιν οὐ τίνα ψέγειν vel οὐ τιν' ἔψαγεν, ut verbum sit quo referatur ἡγεμῶν. Nimis longe abest apodosis in v. 198.

180. ἐμπαίοις Ald. Abreschius ad Hesych. v. Ἐμπαῖος, ait se in Aesch. Agamemnone invenire ἐριπαίους τύχας, sed hic error est hypothetarum Dein τύχεσι Ald. τείχεσι Turn. τύχαις Flor. συμπνέει T.

181. ἀπλοῖα Ald. κεναγγεῖ Ald. Turn.

182. Ἀχαιῶς Ald. Rob. Turn. βαρύνοντ' positum est pro βαρύνοντο, augmento neglecto. Infra 223. φράσεν. Theb. 774. τίον. 978. δείξατ'. Eurip. Hippol. 1126. ed. Monk. ἔναιον. Suppl. 56. προθέναν. Ceterum de nomine singulari colectivo, cum verbo plurali conjuncto, vid. Moerin. p. 2. Dorvill. ad Char. p. 298. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. IV. p. 58.

θοις ἐν Αὐλίδος τόποις,
 πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι στρ. γ'.
 κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι, 186

βροτῶν ἄλαι,
 νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς,
 παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι
 τρίβῳ, κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων. 190

ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ
 χείματος ἄλλο μῆχαρ
 βριθύτερον πρόμοισιν
 μάντις ἐκλαγξεν, προσφέρων
 Ἀρτεμιν, ὥστε χθόνα βά- 195
 κτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεΐ-
 δας δάκρυ μὴ κατασχεῖν·

ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν — ἀντ. γ'.
 Βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πιθέσθαι.
 βαρεῖα δ', εἰ 200

τέκνον δαΐξω, δόμων ἄγαλμα,
 μιαίνων παρθενοσφάγοισιν

184. τόπος Ald.

188. ναῶν καὶ edd. vet. νεῶν Pauw. νεῶν τε καὶ Por-23
 son. Schutz.

παλίμμ

189. πολυμήκη Flor.

190. τρίβῳ libri universi; quod si verum sit, vertendum erit *itinere*, non vero *mora*. Vid. Glossarium. Sed forsitan legendum, *τριβᾷ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων*. Infra 450. *παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου*. Choeph. 942. *ἀναφυγὰς κακῶν, καὶ κτεάνων τριβᾶς*. Soph. Antig. 1078. *φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβή*. Vid. infra 382. Fieri tamen potest ut utrumque, *τρίβος* et *τριβή*, eodem sensu usurpatum sit; sicut *πλάνος* et *πλανή*.

191. ἐπειδὴ καὶ Rob. ἐπεὶ δὲ καὶ ceteri. ἔπειτα δὲ Bigot. Sensus continuandus videtur a v. 180. ad v. 198. (et sic marg. Mitf.) nisi in hoc versu legendum sit *ἔπειτα καί*:

195. ὅς τε Ald. ὥς | τε T. μάκτροις Rob.

198. φρῶνων Ald. Μοκ πείθεσθαι Ald. Rob.

202. παρθενοσφάγοις Flor.

ῥεῖθροις πατρώους χέρας πέλας βωμοῦ.

τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;

πῶς λιπόναντες γένωμαι,

205

ξυμμαχίας ἀμαρτῶν;

παυσανέμου γὰρ θυσίας

παρθενίου θ' αἵματος ὄρ-

γᾶ περιοργῶς ἐπιθυ-

μεῖν θέμις· εὖ γὰρ εἶη.

210

ἐπεὶ δ' ἀνάγκης ἔδν λέπαδνον,

στρ. δ.

φρενὸς πνέων δυσσεβῇ τροπαίαν

ἄναγνον, ἀνίερον, τόθεν

τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνων.

24 203. ῥεῖθροις Ald. Rob. πατρώοις Ald. Guelph. Dein πέλιας Ald. βωμοῦ πέλας edd.

205. τί τῶς Ald. Turn. τί; πῶς Rob. Steph. Dein λιπόναντες Ald. Rob. Turn. Steph. πῶς λιπόναντες γένωμαι; Tricl. Heath. Porson.

208. ὄργαι Rob. αὐδᾶ T. gl. λέγει ὁ μάντις. Olim suspicabar legendum ὄρμα. Eadem confusio in Theb. 675. Soph. Trachin. 722. Electr. 1283. in Theognide 213. Hesiod. Op. 302. Sed eodem fere modo dicitur ὄργᾳ περιοργῶς ἐπιθυμεῖν, quo in Prometh. 980. τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον. Homer Il. ζ. 97. ἧ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἴνοθεν αἰνῶς. Ruhnkenius ad Timaei Lex. p. 194. legit, παρθενίου θ' αἵματος ὄργᾳ, περιοργῶς τ' ἐπιθυμεῖ "Ἀρτεμις, ut ὄργᾳ verbum sit. Choeph. 452. Τὰ δ' αὐτὸς ὄργᾳ μαθεῖν. Casauboni autem conjectura fuit "Ἀρτεμις; sic etiam Pearsonus. Schutzius conjicit ὄργᾶν, περιοργῶς τ' ἐπιθυμεῖν. Butlerus pro ὄργᾳ legendum suspicatur αὐτοῦς. Auratus et Vossius expungenda censebant περιοργῶς ἐπιθυμεῖν, sed hoc metrum vetat. Hermannus de Metr. p. 316. pro ὄργᾳ legit ἀρχᾶ, durissime.

210. γὰρ εὖ εἶη Flor. T. εὖ δ' ἄρ' εἶη Arnald. Animadv. p. 226.

211. Totum hunc locum usque ad v. 248. ordinavi ex pulcherrima Elmsleii dispositione in Censura Edinensi T. XVII. p. 221.

212. δυσσεβῇ Flor.

213. ἀνιερὸν θ' ὅθεν Turn. Atqui τόθεν in hoc loco significat exinde: Vid. Glossarium.

25 214. τόπαν τότολμον Ald. τὸ παντότολμον Rob. τὸ πάντολμον Turn. Steph. τὸ παντότολμον T. quod a metro flagitari monuit Stephanus, citatque v. 1246. (ed. Stanl.) Dein μὲν

βροτούς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις 215
τάλαινα παρακοπὰ

πρωτοπήμων. ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι
θυγατρὸς, γυναικοποίνων πολέμων ἄρωγαν,
καὶ προτέλεια ναῶν.

λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρώους ἀντ. δ'.
παρ' οὐδέν, αἰῶνα παρθένειόν τ', 221
ἔθεντο φιλόμαχοι βραβεῖς.

ἔγνω conjicit Arnaldus, cui favet aliquatenus Scholiasta, ὅθεν ἔγνω πάντα τοὺς ἀνθρώπους τολμᾶν, ἀπὸ τῆς ἀνάγκης δηλονότι.

215. βροτοῖς edd. vett. βροτούς Schutz. 2. sed cum versu praecedente construit, ut in ceteris editionibus, τόθεν τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω βροτούς. Sed multo facilius est ea, quam effeci, structura, ut sententia generalis sit. Vid. Glossarium. Et sic, post haec scripta, Hermannum video correxisse. βροτούς Musgr.

216. Hi versus aliter distribui possint, τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων. = ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς = γυναικοποίνων πολέμων ἄρωγαν = καὶ προτέλεια ναῶν.

218. ἄρωγόν Turn. ἄρωγὰ Pauw. et Stanleius in curis secundis. Sed vere monuit Heathius σχῆμα esse πρὸς τὸ σημαινόμενον, et quum θυτὴρ γενέσθαι τῆς θυγατρὸς idem sit quod θῦσαι θυγατέρα, ad hoc respicere ἄρωγαν, et προτέλεια. Vide doctam Matthiaei observationem in Miscell. Philol. II. p. 7. not. Gr. Gr. §. 452. Dobraeum ad Aristoph. Plut. p. 59. Cf. notata ad v. 80.

219. προτελείω Ald. Turn. Guelph.

221. αἰῶνα παρθένιον edd. vett. αἰῶνά τε παρθένιον Voss. Stanleius. αἰῶνα παρθένιον τ' Pearson. αἰῶνα παρθένειον Flor. T. Pauw. παρθένειόν τ' Elmsleius. Exempla vocis παρθένειος citat Butlerus Eurip. Hippol. 1502. παρθένειος ἡδονή. Troad. 671. τὸ παρθένειον λέχος. Alcest. 175. παρθένεί' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύματ'. Vid. Monk. ad Hippol. 507.

222. Sic Flor. T. βραβῆς edd. quae scriptura non fuit aevi Aeschylei. Valckenaerius ad Eurip. Phoeniss. 268. 26 „κλήθρα passim Attico more scriptum apud Euripidem — Atticum morem dum dico Atticos intelligo recentiores Euripide, cujus aevo si nondum fuit Ionicum Η Athenis receptum, dubium non est, quin κλειθρα scripserit, et κλειδας. Iones κλήϊθρα pronunciarunt et κληϊδας. Attici contraxerunt ista talia post Euclidis certe magistratum in κλήθρα, κληϊδας. in usum autem receptis Ionicis litteris, vetus

φράσεν δ' ἄοξοις πατὴρ μετ' εὐχὰν,
 δίκαν χιμαίρας ὑπερθε βωμοῦ

πέπλοισι περιπετῇ

225

παντὶ θυμῷ προνοπῇ λαβεῖν ἀέρδην,
 στόματός τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν,
 φθόγγον ἀραῖον οἴκοις,

βία, χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει.

στρ. ε.

κρόκου βαφὰς δ' εἰς πέδον χέουσα,

230

ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων

ἀπ' ὀμματος βέλει φιλοϊκτῷ,

πρέπουσά τ', ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν

θέλουσ'· ἐπεὶ πολλάκις

πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους

235

Aeschyli, Sophoclis, et Euripidae scribendi ratio fuit in illam paullo recentiore a Grammaticis translata. Vid. Edv. Corsini Fast. Attic. T. III. p. 276.

225. φράσε Flor. φράσεν δ' ἐν ὅσοις T.

224. χιμαίρας Ald. Rob. Guelph.

225. περιπετεῖ Ald.

226. παντὶ σθένει Schutz. πανθυμαδὸν H. Vossius in Annal. Litter. Heidelb. quippe veram versuum distributionem neuter perspectam habuit. προνοπῇ Rob. dein βαλεῖν T. ἀέρδειν Flor.

227. καλλίπρωρον Ald. Guelph. φυλακὰγκατασχεῖν Ald. φύλακ' ἀγκατασχεῖν Turn. φυλακὰν κατασχεῖν Rob. et plerique recentiorum. Schutzius vero φύλακας, ut popae intelligantur. Butlerus φύλαξιν. Magis verisimile esset, φυλακᾶ; ut sensus sit, custodia vero oris formosi, comprimere vocem, vid. Glossarium. κατασχεῖν γλῶσσαν dixit Euripides Aegeo fr. 5. Sed nescio an recte se habeant vulgata, hunc in modum explicanda, custodiam exercere oris formosi (custodiendo) vocem, etc. ut repetatur κατασχεῖν. Recte dicitur φυλακὰν κατασχεῖν. Eurip. Troad. 194. τὰν παρὰ προθύροις φυλακὰν κατέχουσα.

229. χαλινούν Aurat. Heath. ἀναύδων Flor.

230. δ' omittit T. χέουσ' Stephanus et recentiores. χέουσα Ald. Rob. Turn.

27 231. ἔβαν Ald. ἔβαλλ' T. Rob. Elmsleius. Ceteri ἔβαλ'.

232. βέλει ἀπ' ὀμμάτων T.

233. πρέπουσα Ald.

234. „Si participium retineas, sententia erit imperfecta“ ait Butlerus. Sed fallitur Vir ingeniosus. Constructio haec

ἔμελψεν, ἄγνᾶ δ' ἀταύρωτος αὐδᾶ πατρὸς
 φίλου τριτόσπονδον εὐποτμόν τ'
 αἰῶνα φίλως ἐτίμα.

τὰ δ' ἔνθεν οὐτ' εἶδον, οὐτ' ἐννέπω. ἀντ. ε.

τέχνη δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι. 240

δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν

μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον δ',

est, κρόκου βαφὰς εἰς πέδον χέουσα, πρέπουσά θ', ὡς ἐν
 γραφαῖς, προσεννεπεῖν θέλουσα, ἔβαλε κ. τ. λ. Anglice dice-
 remus, and looking, as though in a picture, willing to speak.

236. ἔμελθεν Ald. Rob. ἔμελλεν Turn. ἔμιχθεν Hermann.
 quod verbum dubito num in hac re tragicus adhibere vo-
 luisset. „Sequentes autem versus,” inquit Hermannus,
 „Iphigeniam ad mortem paratam sistunt, patrisque gloriam
 augere cupientem. Forsan et Ἀῖδα pro αὐδᾶ legendum.”
 Ingeniose sane. Sed quaerendum videtur, num Iphigeniae
 mors, secundum Aeschylum, voluntaria re vera fuerit. Cum
 hac notione vix satis congruunt locutiones istae δίκαν χιμαί-
 ρας — παντὶ θυμῷ λαβεῖν — στόματος φυλακὰν κατασχέειν,
 φθόγγον ἀραῖον οἴκοις. Mox αὐδᾶ Turn. Omnes vero ἄγνᾶ,
 praeter Schutzium, qui ἄγνᾶ in dativo dedit. Vir quidam
 eruditus, sed paullo audacior, in Annal. Litter. Heidelb.
 p. 1222. hunc locum sic legit, πρέπουσά θ', ὡς ὅτ' ἐν γρα-
 φαῖσι = προσεννέπειν ἔμελλεν = ἐπεὶ κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους =
 ἀδμῆς πατρὸς τριτόσπονδον φίλοις = αἰῶν' ὅπῃ πόλλ' ἐτίμα. Im-
 manis quidem mutatio! Atqui hoc est veterum scripta ad
 incudem revocare, non emendare; quare hujusmodi tenta-
 mina posthac silentio praetermittam.

237. τριτόσποδον Rob. τριτόσπονδον maluerunt Stanleius et
 Schutzius. εὐπόταμον Flor. εὐποτον T. τ' in fine versus addi-
 dit Elmsleius.

240. ἄκραντοι Ald. ἄκραντοι Turn.

241. δίκα δὲ Ald. Turn. δίκα Elmsleius. edd. omnes
 δίκα, quod non est cur mutetur. gl. in T. ἡ δικαιοσύνη.
 ἐπιρρέπειν vim habet activam Eumen. 886. Οὐ τὰν δικαίως
 τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει Μῆνιν τιν', ἢ κότον τιν', ἢ βλάβην
 στρατῷ. Minus recte loci constructionem explicat Matthiae
 Miscell. Philol. II. p. 4. Δίκα ἐπιρρέπει (κατὰ) τὸ μέλλον
 τοῖς παθοῦσι (ὥστε) μαθεῖν. Idem in Obs. Crit. p. 2. con-
 jecerat δίκαν δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν. Vid. Glossarium. Nempe
 in editionibus sic interpungitur; μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ μέλλον.
 τὸ δὲ προκλύειν, ἐπεὶ κ. τ. λ. Sed voces τὸ προκλύειν jure
 ejecit Elmsleius (et sic T.) Adscripserat eas aliquis male

ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἂν λύσις, προχαιρέτω.

ἴσον δὲ τῷ προστένειν.

τορὸν γὰρ ἤξει σύναρθρον αὐταῖς.

245

πέλοιτο δ' οὖν τὰπὶ τούτοιςιν εὐπραξίς, ὥς

θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας

γαίας μονόφρουρον ἔρκος.

ἦκω σεβίζων σὸν, Κλυταιμνήστρα, κράτος

δίκη γὰρ ἐστὶ φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν

250

γυναιῖν, ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου.

σὺ δ' εἴ τι κεδνὸν, εἴτε μὴ, πεπυσμένη,

εὐαγγέλοιςιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς,

κλύοιμ' ἂν εὐφρων· οὐ δὲ σιγῶσῃ φθόνος.

sedulus ut expleret sententiam. Hermannus corrigit, τὸ προκλύειν δ' ἦλυσιν προχαιρέτω.

243. ἐπιγένοιτ' Ald. Rob. Med. ἐπεὶ γένοιτ' Turn. Steph. et recentiores. Dein ἀνηλύοις Ald. ἂν ἡ λύοις Guelph. ἂν κλύοις Flor. T. ἀνκλύοις Rob. ἂν ἡλύοις Turn. ἂν ἡ λύοις Steph. Med. Canter. Stanl. ἂν ἦλυσιν Auratus, Porson. Butler. ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἂν ἡ λύοις Pearson. Casaub. quod recepi, omisso tamen articulo. Locum enucleatum videas in Glossario.

244. ἴσον edd. vett. ἴσον T.

245. σὺν ὀρθὸν Ald. Guelph. Turn. σύνορθον Rob. σύναρθρον Steph. Dein αὐταῖς Med. T. Steph. Canter. Stanl. Porson. αἰταῖς vel μάταις conjicit Schutzius, αὐγαῖς Hermannus, quod ita vertit Humboldtius, und sicher kommt es, dem Tag entsprechend: αὐτᾷ Elmsleius; sc. δίκᾳ; sed nihil mutandum: vid. Glossarium.

246. πέλοι Rob. τούτοις Stephanus et recentiores.

248. γὰς μονόφρουρον Butlerus, contra metrum. Post h. v. scenam ingreditur Clytaemnestra.

29 249. Per totam hanc scenam Chori partes in Ald. Turn. Steph. fere adsignantur Ἀγγέλω, in Robortelliana vero Φύλακι. personas recte distinxit Stanleius.

250. ἐπιφωτὸς Ald.

251. ἄρσένον Ald. Turn. Guelph.

252. εὖ δ' Ald. εὖ δ' Turn. Dein εἴτε κεδνὸν edd. εἴ τι κεδνὸν Marg. Ask. probante Butlero; quod verum puto; nam sensus non est, sive audisti sive non, sed potius, Lubens discam num audieris necne.

253. εὐαγγελλοῖσιν Ald.

254. Clytaemnestrae tribuit Flor. et v. 255. Nuncio. Sic etiam T. οὐδέ edd. omnes. σιγῶντι Flor. T.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία, 255
ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα.

πεύσει δὲ χάρμα μεῖζον ἐλπίδος κλύειν.

Πριάμου γὰρ ἡγήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν.

ΧΟ. πῶς φῆς; πέφευγε τοῦπος ἐξ ἀπιστίας.

ΚΛ. Τροίαν Ἀχαιῶν οὔσαν ἢ τορῶς λέγω; 260

ΧΟ. χαρὰ μ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλουμένη.

ΚΛ. εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σου κατηγορεῖ.

ΧΟ. τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδ' ἐσσι τέκμαρ;

ΚΛ. ἔστιν τί δ' οὐχί; μὴ δολώσαντος θεοῦ.

ΧΟ. πότρεα δ' ὄνειρων φάσματ' εὐπιθῇ σέβεις; 265

ΚΛ. οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός.

255. 256. Laudat Eustath. ad Iliad. A. p. 22, 33. ubi ἡώς. alibi vero citatum vidisse memini νιός pro ἑώς.

259. τοῦπος Flor. τὸ ὑπος T. ἐξαπιστείας Ald.

260. ἡτορ ὡς Ald.

261. δάκρυ Is. Vossius. Eustath. ad Od. T. p. 1872. penult. ὅθεν λαβών, φασι, Σοφοκλῆς ἔφη, ὡς χάρμ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλούμενον. Nostri versum paullum immutatum vides.

262. φρονοῦσης T. Steph. Canter. ut ad Clytaemnestram 30 referatur, loquente Nuncio.

263. Schutzius aliter distinguit. Τί γάρ; τὸ πιστόν ἐστι τῶνδ' ἐσσι τέκμαρ; de quo dubito. τί γάρ; sic positum, significat nam qui fieri potest? vel quis enim neget? Infra 1231. Καὶ τῶνδ' ὁμοιον εἴ τι μὴ πείθω. τί γάρ; Noster in Iphigenia apud Schol. Soph. Ajac. 721. Οὔτοι γυναιξὶ χρεὶ κνδάζεσθαι. τί γάρ; sic enim legendum. Eurip. Suppl. 54. τί γάρ; ἃ φθιμένους παῖδας ἐμούς οὔτε δόμοις προθέμαν—. Orest. 476. Τί γάρ; φίλου μοι πατρὸς ἐστὶν ἔκγονος. Recte autem conjungitur τί cum articulo. Eurip. Herc. Fur. 151. Τί δὴ τὸ σεμνὸν σῶ κατείργασται πόσει; nisi ibi legendum sit τί δῆτα σεμνόν. Soph. Oed. Col. 598. Τί γὰρ τὸ μεῖζον, ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; Philoct. 601. Τίς ὁ πόθος αὐτοῦς ἔκετ'; Vid. Doederlein. in Act. Monac. T. I. p. 39.

264. ἔπιν Ald. ἐστὶ τὰδ' οὐχί Turn.

265. εὐπειθῇ Ald. εὐπειθῇ ceteri omnes. Scribendum per i olim monui ad Prometh. 341. Πάντως γὰρ οὐ πείσεις σιν, οὐ γὰρ εὐπειθῆς, ubi etiam conjeci in hoc loco legendam εὐπειθῆς; sed satis bene se habet accusativus. εὐπειθῆς

Aesch. Agam.

C

ΧΟ. ἀλλ' ἢ σ' ἐπ' ἰάνεν τις ἄπτερος φάτις;

ΚΑ. παιδὸς νέας ὥς, κάρτ' ἐμωμήσω φρένας.

ΧΟ. ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις;

ΚΑ. τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης λέγω. 270

ΧΟ. καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος;

ΚΑ. "Ηφαιστος, "Ιδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.

φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς

ἔπεμπεν. "Ιδη μὲν, πρὸς Ἑρμαῖον λέπας

Δήμνου· μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον 275

"Αθῶν αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο,

enim significat vel aptum ad suadendum, vel qui facile suadetur. Vid. exempla ad Promethei locum citata.

267. ἀλλ' ἢ σ' Ald. Mox εὐπτερος Turn. ἄπτερος Hesych. in voce. Vid. Glossar.

271. καὶ πῶς τόδ' T. ἐξ ἴκοιτ' Ald. Dein ἀγγέλων Pauw. Porson. ἀγγέλλων conjecit Stanleius.

31 275. ἀγγέλου edd. vett. et MSS. „ἀγγάρου Wesseling. ad Diod. Sic. XIX. 57. T. II. p. 362. Simile quid accidit in Herodoti MSS. III. 126.“ R. P. ἀγγάρου restituerat Casaubonus in notis MStis, ex Eustathio et Suida. Quinetiam Canterus eandem correctionem ex Suida protulerat, cui adstipulatur Stanleius. ἀγγάρου Etymol. M. p. 7, 18. Lex. Seguiet. p. 525. ed. Bekker. Eustath. ad Odyss. T. p. 1854, 27. omnes ex Aelio Dionysio. Grammaticorum loca videas in Glossario. Eandem correctionem fieri debere suspicor in Pers. 14. ubi hodie legitur, Κοῦτε τις ἄγγελος, οὔτε τις ἰππεύς "Αστὺ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται. Cf. infra v. 282.

275. πανὸν edd. vett. πανὸν reponi jussit Casaubonus ex Athenaeo XV. p. 700. E. Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ, quem locum olim indicaverat Robortellus.

276. Hic versus laudatur in Schol. Victor. ad Iliad. E. 229. "Αθῶν libri omnes. Iota subjeci, Grammaticis obsecutus. Eustath. ad Iliad. B. p. 558, 42. ἀθῶος μὲν γὰρ κατὰ τινὰς, προπερισπωμένως, ὁ ἀζήμιος. Ζεὺς δὲ "Αθῶος, προπαροξυτόνως, ὁ ἐν τῷ "Αθῶ τιμώμενος, ὃν, φασὶν, εἶπε καὶ "Αθῶϊον κατὰ διαίρεσιν εἶπεῖν, ὁμοίως τῷ ἄρειος, ἀρήϊος. κατὰ μέντοι ἑτέρους, αἳν ἐστὶ καὶ Ἡρωδιανὸς, ἀνάπαλιν. ὁ μὲν παρὰ τὸν "Αθῶν, Ζεὺς "Αθῶος, προπερισπασθήσεται κατὰ τὸ ἥρας, ἥρῶος, Μίνως, Μινῶος, γάλως, γαλῶος. τὸ δὲ ἕτερον προπαροξυνθήσεται. Ibidem citatur ex Thamyride Sophoclea, Θρηῖσαν σκοπιὰν Ζηνὸς "Αθῶν.

ὑπερτελής τε, πόντον ὥστε νωτίσαι
 ἰσχὺν πορευτοῦ λαμπάδος, πρὸς ἡδονὴν
 πεύκη, τὸ χρυσοφειγγές, ὥς τις ἥλιος,
 σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοποῖς. 280
 ὁ δ' οὐ τι μέλλων, οὐδ' ἀφραδμόνως ὕπνω
 νικώμενος, παρῆκεν ἀγγέλου μέρος·
 ἑκάς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς
 Μεσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν.

277. ὑπερθ' ἑλλης τε Rob. ὑπερτελεστε Med. ὑπερτεληστε
 Guelph. Ἑλλης ὑπέρ τε πόντων Casaub. Voss. Stanl. Pauw.
 Sed nihil hic cum Hellesponto. Dein πόντων Ald. Subau-
 diendum ἐγένετο. Malim tamen legere ὑπερτελεῖ τε, superat.
 (Infra 552. ὑπερτελέσαι γάγγαμον ἄτης,) quod ad codicis Me-
 dicei lectionem proxime accedit. ὥστ' ἐνώτισεν Butler. νωτίσαι
 Musgr.

278. ἰσχὺς edd. ἰσχὺν Marg. Ask. Musgr. πρὸς ἐκδοχὴν
 Πεύκης Schutzius et Butlerus. πρόσω κινεῖ Musgr. Quod 32
 si vulgata malueris retinere, constructio haec erit; ἰσχὺς
 λαμπάδος πορευτοῦ πρὸς ἡδονὴν, πεύκη. ubi ultima vox ad
 priora explicanda subjicitur. Sensus perspexit Pauwius.
 Si vero ἰσχὺς retinendum sit, malle, πεύκης τὸ χρυσοφει-
 γές κ. τ. λ.

280. παραγγείλας ἀμακίστου Ald. Guelph. Dein Μακέτου
 legit Pauwius, ut intelligatur Μακέδων, Jovis filius. Scho-
 liasta legerat, ut videtur, μακίστη, interpretatur enim με-
 γίστη πεύκη. unde aliqua veritatis species accedit Wakefieldii
 conjecturae Σέλας παραγγείλασα μακίστον Σκοπᾶ. Σκοπᾶς
 Ald. Rob. Med. Guelph. σκοπᾶς Flor. T. σκοπαῖς ceteri. Sed
 vix dubium quin σκοπᾶς ex σκοποῖς natum sit.

281. ἀφασμόνως Rob. ἀφάσμων ὥς Turn. ἀφρασμόνως ce-
 teri. Sed ἀφραδμόνως Pearson. Schutz. 1. quae scriptura
 vetustior est. Homerus dixit ξυμφράδμων. Vid. Pers. 425.

282. Vide an legendum sit ἀγγάρου μέρος. Cf. notata
 ad 275.

284. Μεταπίου Ald. Μεσαπίου ceteri, praeter Robortel-
 lum, qui Μεσσαπίου. Recte. Sic Strabo et Stephanus By-
 zantinus. Pausanias vero et Photius per unum Σ. Virg.
 Aen. VII. 691. At Messapus, equum domitor. Sic etiam
 Servius ad Aen. VIII. 9. Μεσσαπίοι gens Italiae, Thucyd.
 VII. 53. scribuntur Μεσάπιοι in Athen. III. 25. Dein
 φύλαξ Rob. μολόν Ald. Rob. quod non erat cur in μολών
 mutaret Turnebus, quem recentiores secuti sunt.

οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω, 285
 γράϊας ἐρείκης θωμὸν ἄψαντες πυρί.
 σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη,
 ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ, δίκην
 φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας,
 ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. 290
 φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο
 φρουρὰ, πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων.
 λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος.
 ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον,
 ὥτρυνε θεσμόν μὴ χατίζεσθαι πυρός. 295
 πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει
 φλογὸς μέγαν πώγωνα, καὶ Σαρωνικοῦ

285. οἱ τ' Flor. οἱ δ' T. ἀντ' ἔλαμψαν Ald.

286. γαίίας Ald. Turn. ut sit πρόσω γαίίας, quod quidem per se ferri potest, sed est recepta lectione deterius. Γραίίας, ut videtur, malebat Porsonus, ut esset nomen gentile. Vid. Glossar.

287. λαμπὰ δ' Ald. λαμπὰδ' Guelph. cujus quidem Codicis varietates vix operae pretium est exscribere, quum ex editione Aldina manifesto transcriptus sit.

288. παιδίον ὦποῦ Ald. Guelph. πεδίον ὦποῦ Rob. πεδίον Ὠρωποῦ Turn. probante Casaubono. Ἀσωποῦ Steph. T. Med. qui etiam παιδίον. Conf. Pers. 810.

289. Virgulam post λέπας inserui, quae in libris deest. Constructio est, ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας.

291. ἠνέναιτο Rob. Mox φρουρὰ Ald. καίουσα omnes.

294. ἐτ' pro ἐπ' Rob.

295. μὴ χαρίζεσθαι edd. vett. δὴ χαρίζεσθαι T. μὴ χατίζεσθαι, Heathii correctionem, recepit Porsonus. νιν χαρίζεσθαι Voss. Pearson. μοι χαρίζεσθαι Casaubon. Stanl. (qui tamen postea conjecit μῆχαρ ἵζεσθαι) Schutz. Bothe. Butler. χατίζεσθαι in voce passiva, ut sensus sit ne desideraretur, vereor ut satis Graece dictum sit. Equidem propendo in Vossii conjecturam. παρίεσθαι Musgr. ut Soph. Trach. 695. vel παραιτεῖσθαι.

296. μέρει Rob. ἀναδαίοντες corrigit, citra necessitatem, Ahlwardtius in Symbol. ad Schneideri Lexicon. Vide notata ad Theb. 740.

πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν ὑπερβάλλειν πρόσω
φλέγουσαν· εἴτ' ἔσκηψεν, ἔστ' ἀφίκετο

Ἀραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπᾶς 300

κᾶπειτ' Ἀτρειδῶν εἰς τόδε σκήπτει στέγος
φάος τόδ', οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός.

τοιοῖδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι,

ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι·

νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμῶν. 305

τέκμαρ τοιοῦτον σύμβολόν τε σοὶ λέγω,

ἄνδρὸς παραγγείλαντος ἐν Τροίας ἐμοί.

ΧΟ. θεοῖς μὲν αὖθις, ὧ γύναι, προσεύξομαι·

λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κάποθαυμάσαι

298. κάτο προνοῦ περιβάλλειν Ald. κατόπτρον Rob. Turn. Guelph. Steph. Correxerit Canterus. dein οὐκ ὑπερβάλλειν Turnebus, omisso πρῶν. Quum vix explicari possit constructio, Pearsonus et Schutzius legunt ὑπερβάλλει—φλέγουσα. 34 Jacob. φλέγουσιν, quod magis probo. Si sana sunt vulgata, subaudiendum erit ὥστε, et φλέγουσαν referendum ad φλόγα, ut constructio sit, ὥστε ὑπερβάλλειν. Sed forsan versus intercidit.

299. εἴτ' ἀφίκετο Ald. εἴτ' Rob. Turn. Steph. ἔς τ' Stanl. Porson. Schutz. Marg. Mitf.

300. ἀστυγείτονα Ald. Guelph. ἀστυ γείτονας Rob.

301. ἐπόγε Ald. ἐς τόγε Rob. Turn. ἐς τόδε Steph. Post hunc versum hiatus est in Ald. Rob. Turn. Med. Guelph. et omnibus fere qui hodie exstant codicibus, usque ad v. 1062. πρὶν αἵματηρόν — Lacunam primus supplevit H. Stephanus ex P. Victorii libro, de quo vid. praefationem.

303. τοιοῖδ' ἔτυμοι Steph. Cant. τοιοῖδ' ἔτοιμοι T. Stanl. Heath. τοιοῖδε τοί μοι Porson. Schutz. quod retinendum videtur.

304. τηρούμενοι Voss. quod nescio an vulgato praestet.

305. γῶν τελευταῖος Schutz. 2. sed articulus abesse possit. Sic infra 315. τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων. Butlerus.

306. Sic Flor. T. τοιοῦτο edd. omnes; quae forma, ni fallor, Ionica fuit. Attici dicebant τοιοῦτον, ut τοσοῦτον. Aristoph. Ran. 97. ὅστις φθέγγεται Τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον. Rarissime apud Tragicos occurrere τοιοῦτο et τοσοῦτο monuit Elmsleius in Censura Edinensi T. XVII. p. 259. ubi in Prometh. 826. Τοιοῦτο μὲν σοὶ τοῦτο φρούριον λέγω, rescribit, Τοιοῦταν ἐν σοὶ. Verisimilius est τοιόνδε μὲν

διανεκῶς θέλοιμ' ἄν, ὥς λέγεις, πάλιν.

310

ΚΑ. Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ.

οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν.

ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχείας ταυτῶ κύτει,

διχοστατοῦντ' ἄν, οὐ φίλω, προσεννέποις.

καὶ τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων δίχα

315

φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ, συμφορᾶς διπλῆς.

οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες

855οι, Eurip. Orest. 885. Τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῇ Πηδῶσ' αἰὲ κήρυκες. Aldus τοιόνδ'.

510. διανεκῶς edd. Moeris p. 129. Διανεκεῖ λόγῳ, ὥς Πλάτων Ἰππία, Ἀττικῶς. Διηνεκεῖ, Ἑλληνικῶς. Eodem fere modo dicebant Attici διακονεῖν potius quam διηκονεῖν. Mox omnes libri exhibent, ὥς λέγοις πάλιν, quod soloecum sonat. Quare levissima mutatione correxi. Olim suspicabar quidem pro πάλιν legendum esse πόλιν. Has voces saepius confusas esse criticos non latet. Sed πάλιν satis tueri video Clytaemnestrae responsum. Et defendi quidem aliquo modo possit optativus λέγοις, ut sensus sit, utinam dicas, sicut in isto ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, quod tamen neutiquam probo; nam constructionem duriusculam efficit. Quod si nihilominus λέγοις retinendum est, pro ὥς forsan scribendum εἰ. Certe vulgata lectione melior esset εἰ λέγοις πάλιν.

512. βοὴν δ' ἄμικτον Voss.

513. ἄδειφά τ' edd. sed ἄλειφάρ τ' Pearson. Voss. Schutz. Butler. quod forsan recipiendum; namque altera hujus vocabuli forma Ionibus quam Atticis usitatior fuisse videatur. Hipponax ap. Polluc. X. 87. Κἄλειφα ῥόδιον ἡδὺ, καὶ λέκος πύρου. Callim. fr. XII. ἀπ' ὀστρίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Philemon Lex. Technol. p. 3. πρόσκειται σύνθετα, διὰ τὸ ἄλειφαρ, ὃ σημαίνει τὸ ἄλειμμα. quem exscribentes Zonaras et Phavorinus exhibent ἄλειφα. Eustath. ad Od. Z. p. 1560, 26. Ἡρωδιανὸς μέντοι ἄλλως αὐτὸ σχηματίζων, φησὶν ὅτι τοῦ ἄλειφα καὶ λίπα ἢ κατάληξις οὐκ ἀήθης, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄλειφα, ὥσπερ θένω θέναρ, καὶ κείρω κέρας, οὕτω καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀλείφω, ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας. καὶ ὑποστολῇ τοῦ ρ ἢ τοῦ σίγμα, ἄλειφα. Cf. Etymol. M. p. 60, 50. p. 491, 19.

Ibid. ἐγχείας T. Steph. Mutavit Canterus.

514. φίλως T. Steph. Canter. φίλω conjecit Stanleyus; et sic Schutz. Porson. Butler. κοῦ φίλω marg. Mitf.

515. Homer. Il. Δ. 450. Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμοιγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν, Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων.

36 517. Stanleyus conjicit πεπτωκόντων, et mox γέροντες.

ἀνδρῶν, κασιγνήτων τε, καὶ φυταλμίων
 παῖδες γερόντων, οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου
 δέρης ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον. 320
 τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐν μάχης πόνος
 νῆστις πρὸς ἀρίστοισιν, ὧν ἔχει πόλις,
 τάσσει, πρὸς οὐδέν ἐν μέρει τεκμήριον,
 ἀλλ' ὥς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον.
 ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν 325
 ναίουσιν ἤδη, τῶν ὑπαιθρίων πάγων
 δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες, ὥς δ' εὐδαίμονες,
 ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην.
 εἰ δ' εὖ σέβουσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς,
 τοὺς τῆς ἀλούσης γῆς, θεῶν θ' ἰδρύματα, 330

In plerisque editionibus comma post φυταλμίων ponitur, quod tollendum monuit Heathius; cui obsecuti sunt Schutz. et Butler.

322. νῆστεις Pearson. ut sit accusativus. et sic T. Sed vid. Glossarium. Mox ἀναρίστοισιν Bigot. Voss. Stanleius e conjectura infelicissima.

326. νέουσιν Steph. Canter. ναίουσιν Flor. T. Pearson. Stanl. νεύουσιν Scalig. et Stanl. in curis 2dis. Mox τῶν θ' conjicit Stanleius, τῶν δ' Schutz.

327. ὥς δυσδαίμονες Steph. Canter. Porson. ὦ εὐδαίμονες Bigot. ὥς δ' εὐδαίμονες Voss. Stanl. Musgr. ὥς δὲ δαίμονες Hermannus.

329. εὐσεβοῦσι edd. ante Porsonum. εὖ σέβουσι Scalig. „Si dedit Aeschylus in Eumen. 1022. μετοικίαν ἐμὴν Εὖ σέβοντες, cur, obsecro, crederemus eundem in Agam. 346. posuisse *Εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς?* mea quidem sententia scribendum, ut in altero loco, εὖ σέβουσι, quia sic structura postulat.“ Verba sunt Valckenaerii ad Eurip. Phoeniss. 1551. ubi adnotavit Porsonus Tragicos videri dixisse εὖ σέβειν θεοὺς, et εὐσεβεῖν εἰς θεοὺς. Profecto nullus est dubitandi locus: aliud est εὖ σέβειν, aliud εὐσεβεῖν; 87 quorum hoc (ab εὐσεβῆς ductum) pie se gerere, illud vero rite revereri significat; quare εὐσεβεῖν cum accusativo construi nequit, nulla intercedente praepositione. εὐσεβεῖν, pie se gerere, Soph. Electr. 307. Trach. 1224. Ajac. 1550. Antig. 921. Eurip. Phoeniss. 555. Orest. 890. Antig. 731. 924. εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοὺς. Philoct. 1441. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεοὺς. Eurip. Alc. 1151, εὐσέβει περὶ ξένους. Scyr. fr. II. εὐσεβοῦσιν εἰς θεοὺς. Bacch. 466. correxit Valckenaer.

οὐκ ἂν γ' ἐλόντες αὐθις ἀνθαλοῖεν ἂν.
 ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπύπτη στρατῷ
 πορθεῖν ἢ μὴ χρηρ, κέρδεσιν νικωμένους.
 δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστήμου σωτηρίας
 κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν.
 θεοῖς δ', ἀναπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς,

335

331. αὐθις αὖ θάνοιεν ἂν edd. vett. αὖ ἀλοῖεν Pearson.
 ἀνθαλοῖεν ἂν Stanleius, quod recepit Porsonus, accentu ta-
 men non recte mutato. Lex. Seguiet. p. 379. ed. Bekker.
 Ἀλοῖεν. ληφθεῖεν. pro quo Suidas Ἀλῶεν, quae forma, me-
 morata ab Eustathio p. 1268, 12. Choerobosco ap. Etymol.
 M. p. 73, 43. Atticorum fuit; Homericæ est ἀλοῖην. Iliad.
 X. 253. ἔλοιμί κεν ἢ κεν ἀλοῖην, et ad hanc formam corri-
 gendus est Iliad. I. 588. et alia loca ubi hodie scribitur
 ἀλῶην. Attici ἀλίσκομαι in praesenti usurpabant, cetera tem-
 pora ab ἀλόω adsumebant, unde etiam ἀναλόω, de quo verbo
 vid. Glossar. in Theb. 813. Quare in optativo scribendum
 ἀλῶην, ut βιῶην, δῶην et similia, quod nescivit Brunckius,
 ad Aristoph. Ach. 945. συγγνώμη Aesch. Suppl. 214. Vid.
 Hermann. de Ellipsis et Pleonasm. p. 231. et Buttmannī
 Epimetron. Infelicissima est Ahlwardtii conjectura in Sym-
 bol. ad Schneideri Lex. Graec. αὐθις ἀναλωθεῖεν ἂν, secun-
 da in ἀναλωθεῖεν contra auctoritatem correpta.

332. ἐμπύπτη Flor. ἐμπύπτου T.

333. πορθεῖν — κέρδεσι Flor. πορθεῖν conjecerat Musgr.
 et sic T. Ceteri ποθεῖν, quod olim edidi; sed melius vide-
 tur πορθεῖν vastare sc. delubra.

336. θεοῖς δ' ἀναπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς Steph. θεοῖς
 38 δ' ἀμπλάκητος conj. Stanl. θεοῖς δ' ἂν ἀμπλάκητος Pauw.
 θεοῖς δ' ἂν, ἀπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς, Ἐγρηγορὸς—γένοιτ'
 ἂν, Porson. Potest tamen et, mea quidem sententia, debet
 stare ἀναπλάκητος. Sensus est, Quinetiam si exercitus nullis
 erroribus actus domum redierit, vel sic etiam, etc. Locum in
 Glossario declaratum videas. Porro vox ἀπλάκητος nusquam
 exstat nisi in locis corruptis. In Soph. Trachin. 123. sine
 dubio rescribendum ἀναπλάκητον vel ἀναπλάκητος. Est au-
 tem ἀναπλάκητος ille qui a scopo non aberrat. Tragicos
 dixisse ἀπλακεῖν, non ἀμπλακεῖν, pluribus ostendit Burneius
 in Menstrua Censura (Monthly Review, Feb. 1796. p. 132.)
 Alteram scripturam frustra tuetur Ahlwardtius in Symbol.
 p. 12. qui ἀμπλακεῖν dictum putat pro ἀναπλακεῖν, verbo
 plane inaudito et contra analogiae leges formato. Verisi-
 mile est Iones dixisse ἀμπλακεῖν vel ἀμβλακεῖν. Archiloch.

ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων
 γένοιτ' ἄν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακὰ.
 τοιαῦτα τᾶν γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις.
 τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχορρόπως ἰδεῖν
 πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἰλόμην.

840

ΧΟ. γύναι, κατ' ἄνδρα σῶφρον' εὐφρόνως λέγεις.
 ἐγὼ δ', ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια,
 θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι
 χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων.

845

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ νύξ φιλία,
 μεγάλων κόσμων κτεάτειρα,
 ἦτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες
 στεγανὸν δίκτυον, ὥς μήτε μέγαν,
 μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι
 μέγα δουλείας

350

γάγγαμον, ἄτης παναλώτου.
 Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι,

ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 739. "Ἡμβλακον· καὶ που τιν' ἄλλον ἢδ' ἄλη κιχήσατο. ubi tamen Sylburgius ἡμπλακον. Forte etiam Dorienses. Ibycus ap. Platon. Phaedr. p. 343. B. μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακῶν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

537. Sic Porsonus. Ceteri ἐγρηγόρον, quae vox a recentioribus usurpata est; e. g. Aquila et Symmacho Jerem. Thren. IV. 14. Etymol. M. p. 605, 51.

339. τοιαῦτά τοι—κλύοις edd. omnes; id est, utinam haec audias. τοιαῦτά σοι T. Verum est, ni fallor, quod olim proposui ad Theb. 179. τοιαῦτα τᾶν—κλύοις haec audias.

341. Sic libri. πολλῶν γ' ἄν ἐσθλῶν Heath. Schutz. ut sensus sit, multorum bonorum fructus praetulerim, quod erit forsitan qui intelligat. Stanleius vero vertit, inter multa bona, id quod optimum est eligerem, qui sensus e verbis vix elici potest. Ceterum τήνδ' ὄνησιν pro τὴν Hermannō debetur. Verte nactus sum hoc tempore multorum bonorum fruitionem.

342. εὐφρόνως conjicit Abresch. i. e. prudenter. εὐφρων pro εὐφρων in Pers. 778. reponendum videtur.

347. τῶν praefigit Triclinius, ut dimetrum expleat. 39

351. Voces μέγα δουλείας insititias putat Schutz. Cui minime assentior.

352. Hunc versum citat Pollux X. 152. emendatus a P. Leopardo Em. XVI. 21. πανάλωτον conj. Pearson. Stanl. Minus bene.

τὸν τάδε πράξαντ', ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ
 τείναντα πάλαι τόξον, ὅπως ἂν
 μήτε πρὸ καιροῦ, μήθ' ὑπὲρ ἄστρον
 βέλος ἡλίθιον σκήψειεν.

355

354. Vulgo interpungitur τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ, quod vix Graece dici arbitror.

355. τείνοντα edd. τείναντα conjectura nonneminis apud Stanleium; quam recipiendam duxi. τείνοντα esset, qui *ar-*
cum olim tetendit, et adhuc tendit. Aliquando conjiciebam
 τείναντα πάλιν. Dicuntur τόξα παλίντονα Soph. Trachin. 520.
 (ubi minus recte locutionem tractavit Musgravius) Homer.
 Iliad. Θ. 266. παλίντονα βέλη Noster Choeph. 1519. πάλιν et
 πάλαι confusa sunt in MSS. Thucydidis III. 79, 2. Vid.
 Porson. ad Hecub. 1161.

356. ὑπέραστρον Bigot. Fieri vix potest ut ἄστρον vera
 lectio sit: quis enim unquam dixit *supra sidera jaculari?*
 Proverbium a Stanleio adlatum, εἰς οὐρανὸν τοξεύεις, nihil
 40 ad rem, namque hoc de iis qui frustra conantur dictum.
 Botheus legit ὑπεράκρως, cujus adverbii sensus ab hoc loco
 alienus est. Vere observavit Schutzius πρὸ καιροῦ et ὑπὲρ
 ἄστρον manifeste sibi opponi. Quod si locutionem ὑπὲρ
 καιρὸν, pro καιροῦ πέρα, in auctore satis probato invenissem,
 legerem, μήτε πρὸ καιροῦ, μήθ' ὑπὲρ, ἄστρον βέλος κ. τ. λ.
 ubi per ἄστρον βέλος *fulmen* intelligerem, ut in Eurip. Hip-
 pol. 580. οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ' ἄστρον ὑπέρτερον βέλος, ubi
 vid. Valcken. (ὑπὲρ τὸν καιρὸν, *ultra id quod commodum est.*
 Xenoph. Mem. I. 3. 6.) Nec multum abludit Eurip. Suppl.
 744. ὦ κενοὶ βροτῶν, Οἱ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα.
 Forsan erit cui magis arrideat ὑπεραίρων. Infra 767. Μήθ'
 ὑποκάμψας μήθ' ὑπεράρας Καιρὸν χαρίτων. Sed ibi meta-
 phora a stadio sumpta est.

357. In suspicionem incidit hic versus. Porsonus edi-
 dit βέλος † ἡλίθιον. Idem apud Kidd. ad Dawes. M. C.
 p. 621. σκήψη βέλος ἡλιθιώσαν. Atqui ἡλιθιώω est *futilem*
reddo, ut in Prom. 1097. qui sensus huic loco, praesertim
 cum aoristi participio, nequaquam convenit. Primo obser-
 vat Heathius in versu paroemiaco syllabam catalecticam
 spondeo subjici, ut in Soph. Oed. T. 1311. Sic etiam apud
 Eurip. Hec. 177. et Aesch. Pers. 32. quae loca protulit Her-
 mannus de Metr. p. 294. Sed nusquam, ut opinor, hoc
 factum est in fine systematis legitimi. Persarum locus rec-
 tius editur quam ab Hermanno citatur. Dein nonnihil ha-
 bent dubitationis particulae ὅπως ἂν, quae optativo non

Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν. εἰπεῖν
 πάρεστι τοῦτο καὶ ξιχνεῦσαι.
 ἔπραξεν, ὡς ἔκρανευ.
 οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν

στρ. α΄.

360

solent praeponi, nisi quando significant *quo maxime modo*. Interpretes vero vertunt *ut*, qui sensus vel modum conjunctivum postulat, ut in Eurip. Alc. 779. Soph. Oed. Col. 575. vel optativum sine *ἄν*, ut in Pers. 456. Vid. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. III. 6. p. 294. Legitur quidem ὡς *ἄν* cum optativo Sophocl. Oed. Col. 425. sed ibi corrigendum puto vel *ῶν* vel *ῶδ'*. vid. loc. Quare si recte se habet σκήψειεν, vertendum erit, qui arcum tetendit, eo modo quo potissimum etc. Herodot. I. 99. ταῦτα δὲ περὶ ἐωϋτὸν ἐσέμνυνε τῶνδε εἵνεκεν, ὅπως *ἄν* μὴ — λυπεοίατο. ibid. 10. τὸ παιδίον — θεῖναι ἐς τὸ ἐρημότατον τῶν οὐρέων, ὅπως *ἄν* τάχιστα διαφθαρείη, ibi tamen legendum videtur διαφθαρή. Sed nescio an ex istis locis hic versus defendi possit. Ingeniose G. Burges Praef. ad Eurip. Troad. p. 25. conjicit σκήψη βέλος ἤλιθα θεῖον. Rem integram lectoribus permitto.

358. ἔχουσ' Steph. Mutavit Stanleius. Hic locus vulgo 41 longe aliter interpungitur, Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν, Πάρεστι τοῦτο γ' ἐξιχνεῦσαι Ὡς ἔπραξεν, ὡς ἔκρανευ. Sed de vera distinguendi ratione nemo semel monitus dubitabit. Διὸς πλαγὰν ἔχουσι. Jovis ictum habent; locutio ex arena desumta; ubi pugil vel gladiator, quum ab adversario percussus est, dicitur ἔχειν πληγὴν. Antiatticista Sangerm. p. 111. ed. Bekker. Πληγὴν ἔχων, ἀντὶ τοῦ τετρωμένος. Ἀναξανδρίδης. Vid. infra 1314. Eurip. Androm. 1071. φασγάνων πληγὰς ἔχει. Terent. Andr. I. i. 55. certe captus est: habet. ubi Donatus. HABET. Sic dicitur de eo qui letaliter vulneratus est. Formulam illustrat Vir summus J. F. Gronovius Obs. II. 25. qui ellipsin, a Bosio ejusque editoribus praetermissam, recte supplet; „Habet, i. e. καιρίαν πληγὴν.“ Conf. Cerdam ad Virgil. Aen. XII. 296. Macrob. Sat. II. 21. Athen. XIII. p. 585. F. Dein εἰπεῖν πάρεστι valet, jure dicere possumus. Theb. 917. πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίουσιν = ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας.

359. τοῦτ' ἐξιχνεῦσαι Flor. τοῦτο γ' ἐξιχνεύσαντ' Musgr. Dein vulgo editur ὡς ἔπραξεν, sed ὡς omittendum esse vidit Hermannus.

361. Stanleius interpungi jubet οὐκ, ἔφα τις, θεοὺς — Minus recte. Vid. Glossarium. Alio modo metra disponit Burneius; ὡς ἔπραξ', ὡς ἔκρανευ. οὐκ = ἔφα τις θεοὺς = βροτῶν

ἀξιοῦσθαι μέλειν,
 ὅσοις ἀθίκτων χάρις
 πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής.
 πέφανται δ' ἐγγόνους
 ἀτολμήτων Ἄρη

465

ἀξιοῦσθαι μέλειν = ὅσοις ἀθίκτων = χάρις πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής. Sed displicet istud οὐκ, sententiae initium, versus claudens. De pede cretico cum syzygia trochaica conjuncto vid. ad Theb. 90. infra 426.

365. Totam periodum exhibui secundum editionem Porsoni. Hermannus ita corrigit; πέφανται δ' ἐγγόνους ἀτόλμητον Ἄρη πνεόντων μείζον' ἢ δικαίως, φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ· ὅπερ τὸ βέλτιστον. Magis Graece diceretur ὅπερ βέλτιστον, sine articulo. Sed locum manifesto vitiatum jam lectorum oculis subjiciam, prout refingendum censeo. Πέφανται δ' ἐκγονος = ἀτολμήτων Ἄρη = πνεόντων μείζον' ἢ δικαίως. = φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ, = ὑπὲρ τὸ βέλτιστόν ἐστ', οὐδ' ἀπήμαντον, ὥστε καὶ παρκεῖν = εὖ πραπίδων λαχόντα. Sed manifesto ex eorum genere est qui Martem rerum nefastarum justo ferocius respirant. Domibus vero extra modum affluentibus, ultra id quod optimum est res succedunt, neque adeo sine calamitate sunt ut contra eam sufficiat vel bene cordatus homo. Vulgata alii aliter vel corrigere vel explicare conantur. Plerique arbitrantur πέφανται ad deos pertinere. Sed nusquam, quantum sciam, hoc verbum tertiae pluralis vicem gerit. [Sed tamen κέκρανται ξυμφοραί, Eurip. Hipp. 1250. quod notavit Censor hujus fabulae. Q. R. p. 520.] Quare refer ad atheum, qui ex eorum genere dicitur, qui impiam vim respirant. Dein ἐγγόνους vel ἐγγονοι conjicit Stanleius, et mox ἀτόλμητον, quod metrum respuit; et si de ipso Paride agatur, nihil hic faciunt posteri. Mox vero ὑπέρφευ ὑπὲρ τὸ βέλτιστον conjungere, quod faciunt interpretes, plane nefas est. Voces ἔστω δ' ἀπήμαντον κ. τ. λ. Butlerus ita vertit: Sit mihi vero quod tutum sit, et nihil amplius, ut in eo acquiescam sana mente praeditus, cujus interpretationi haec objici possunt: primo ἔστω non est optantis sed imperantis: tragicus dixisset εἴη vel γένοιτο: dein constructio postularet τὸ ἀπήμαντον cum articulo; porro ἐπαρκεῖν vel ἀπαρκεῖν nusquam valet contentum esse. In loco difficillimo paullo liberius agendum duxi; sed, ut verum fatear, neque mea, neque ulla, quamquam adhuc videre contigit, explicatio omnem dubitandi causam eximit.

Ibid. ἐγγόνους edd. ἐγγόνους Voss. ἐκγόνους T. ἐκγόνους

πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως,
φλεόντων δωμάτων ὑπέρφεν,
ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. ἔστω δ' ἀπή-
μαντον, ὥστε κάπαρκεῖν

370

εὖ προπιδὼν λαχόντα.
οὐ γάρ ἐστιν ἔπαλξις
πλούτου, πρὸς κόρον ἀνδρὶ
λακτίσαντι μέγαν δίκας
βωμὸν, εἰς ἀφάνειαν.

375

βιάται δ' ἅ τάλαινα πειθῶ,
προβουλόπαις ἄφερτος, ἄτας.
ἄκος δὲ παμμάταιον.

ἀντ. ἅ.

οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δὲ φῶς,
αἰνολαμπὲς σίνος.

380

κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον,
τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς

Schol. οἱ θεοὶ, ἤδη, πέφανται καὶ φανεροὺς ποιοῦσι τοὺς ἐκγόνους τῶν ἀσεβῶν. Ubicunque occurrit ἔγγονος, mutandum est in genuinam formam ἔγγονος. Vid. Porson. ad Eurip. Phoeniss. 1122.

367. δίκαιον Voss. quod magis ex more usitato foret.

368. φλυόντων conjicit H. Steph. sed minus recte. Vid. Glossarium. Mox ὑπὲρ εὖ Voss.

370. ὥστ' ἀπαρκεῖν mavult Butlerus; (sic Flor.) et in 43 antistrophe τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδ' = ἀνδρ' ἄδικον καθαιρεῖ. ὥστε μ' ἀπαρκεῖν marg. Mitf.

371. λαχόντι Schutz.

374. ἐκλακτίσαντι T. μεγάλα Steph. T. μέγαν Canter. quem reliqui secuti sunt.

377. ἀπρόβουλος παῖς conjectura Aurati. πρόβουλος, παῖς ἄφερτος, ἄτας Musgr. et mox πᾶν μάταιον.

378. ἄγος Aurat. Voss. Locum recte interpunxerat Schutz. in ed. 1. quum olim legeretur, ἄκος δὲ παμμάταιον οὐκ ἐκρύφθη. Idem tamen in ed. 2. aliter dedit, ἄγος δὲ παμμάταιον οὐκ ἐκρύφθη. Sed non opus est mutatione. Infra 1140. ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν Τὸ μὴ οὐ πόλιν μὲν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν.

380. σίνους Musgr. σέλας Aurat.

382. τε deest in Flor. Dubito an legendum sit τριβᾶ. Vid. supra 192. Mox προσβολαῖς Steph. Canter. προσβολαῖς marg. Mitf. Pearsonus, Stanleius et recentiores. πρὸ et πρὸς

μελαμπαγῆς πέλει
δικαιωθείς, ἐπεὶ
διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν, 385

πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς.
λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν
τὸν δ' ἐπίστροφον τούτων
φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ.
οἶος καὶ Πάρις, ἐλθὼν 390
εἰς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν,
ἥσχυνε ξενίαν τράπε-

ζαν κλοπαῖσι γυναικός.
λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας στρ. β'.
κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὀπλισμούς, 395
ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίου φθοράν,

saepissime inter se permutantur, e. g. Eurip. Hecub. 566. Hippol. 454. Suppl. 82. Aeschyl. ap. Suid. v. Κάπηλος. Poet. ap. Clem. Alex. Strom. IV. 211. οὐδ' εἰ δεσμὰ πάντα προβά-
λοις. Vid. Bast. Ep. Crit. pp. 56. 86. etc. et ad Gregor. p. 789. Soph. Antig. 1037. Κερδαίνει, ἐμπολάτε τὸν πρὸ Σαρδέων
44" Ἡλεκτρον. Scaliger ad Manil. p. 416. citat τὸ πρὸς Σαρδέων,
et quidem πρὸς habet Eustath. ad Iliad. B. p. 566, 50.

585. πτανὸν edd. vett. πτανόν τιν' T. πετεινόν Stanl. Heath. Sed ποτανόν Porson. Schutz. ex consuetudine tra-
gicorum. Quinimo mihi quidem valde dubium videtur an
πετεινός Graecum sit vocabulum. πετεηνός certe in duobus
Homeri locis rescribendum est pro πετεινός, quam formam
veteres critici non agnoscunt; Herodianus autem ap. Ety-
mol. M. p. 666, 40. diserte affirmat, πάντοτε ὁ ποιητὴς διὰ
τοῦ εἰ καὶ ἡ προφέρει. Idem doctus grammaticus πετεηνόν scri-
bendum monet, quum alii ἐκ τοῦ τὴν πτέρυγα τείνειν satis
absurde derivantes πετεινόν dixerint.

586. θεῖς Flor.

588. τῶνδε pro τούτων edd. Mox forsan legendum φῶτα
Δίκα καθαιρεῖ.

591. οἶκον pro δόμον T. τῶν Ἀτρειδᾶν Steph. Mutavit
Canter.

593. κλοπαῖς Steph. Canter.

594. Strophēn et Antistr. aliter ordinavit Burneijs; ali-
ter Seidlerus. De proximo versu vid. Hermann. Elem. Doctr.
Metr. p. 256. Constat ex duplici dochmio cum bacchio.

596. ἰλίω T.

βέβαια ῥίμφα διὰ πυλᾶν,
 ἄτλητα τλᾶσα· πολλὰ δ' ἔστενον
 τὰδ' ἐννέποντες δόμον προφῆται.

Ἰὼ, ἰὼ δῶμα, δῶμα, καὶ πρόμοι.

400

ἰὼ λέχος, καὶ στίβοι φιλόνορες.

πάρεστι + σιγᾶς, ἄτιμος, ἀλοίδορος,

+ ἄδιστος, ἀφεμένων, ἰδεῖν.

πόθῳ δ' ὑπερποντίας

398. πολὺ δ' ἔστενον edd.; vett. πολὺ Arnaldus et Hea-⁴⁵
 thius. πολὺ δ' ἐπέστενον Bothius, probante Butlero; πολὺ δ'
 ἀνέστενον Flor. πολλὰ δ' ἔστενον, Pauwii conjectura a Burneio
 recepta, cuius Tragicorum lectione imbuto se probabit.

399. τόδ' ἐννέποντες edd. omnes; τό δ' T. sed omnino
 legendum τὰδ' ἐννέποντες observavit Butlerus. In huiusmodi
 locutionibus semper fere numerum pluralem adhibent Tra-
 gici. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Phoeniss. 430. et confer
 Herc. F. 964. El. 783. 804. 1151.

Ibid. δόμων edd. δόμῳ legit Botheus. Equidem mallet
 δόμον, cum Stanleio et Musgr. qui citat Callim. H. Dian.
 init. τὰδε προσέειπε τοκῆα. et v. 80. et Epigr. Hedyli ap.
 Athen. Θέωνα εἶπατε.

400. ἰὼ δῶμα καὶ Flor. recte quidem, ut opinor: vid.
 ad v. 416.

402. Locum pene conclamatum secundum lectionem
 vulgatam exhibui. Scholiasta hunc in modum explicare
 tentat, ἀφεμένων ἡμῶν τῆς σιγῆς—πάρεστιν ἡμῖν ἰδεῖν ἡδίστη
 καὶ πολύτιμος καὶ ἀλοίδορος. Stanleius in curis secundis le-
 git σιγᾶς pro σιγᾶσι dativo plurali. Schutzius πάρεστι σίγῃ
 ἄτιμος ἀλλ' ἀλοίδορος. Hermannus vero, πάρεστι σίγας ἀτί-
 μους. Idem tamen nuper dedit πάρεστι σιγᾶς, (i. q. σιγη-
 λός) ἄτιμος, ἀλοίδορος, ἄλυστος ἀφεμένων, ἰδεῖν. satis inge-
 niose. sed vid. ad v. 405. Musgravius conjicit φοιτᾶς, vel
 μοιχᾶς, vel σινᾶς. Ulcus quidem altius latere arbitror quam
 ut conjectura sanari possit. Burneius aliquid deesse suspi-
 catur.

403. ἀδίστονος Schutz. ἄπιστος olim Hermannus, pro-
 bante Butlero. Ceteri omnes fere ἀφεμέναν legunt, et in-
 terpretantur abductam vel amissam, quasi significationem
 haberet passivam, quum mediae vocis participium sit; ἀφέ-
 νων conjicit Stanleius; (Aurat.) ἀφρενῶν (qu. ἀφρονῶν?)
 Voss. ἀφ' ὑμένων ex oculi tunicis Musgrav. quod in textum
 recepturus est G. Burges.

404. ὑπὲρ ποντίας Steph. Canter. una voce T. Stanleius.⁴⁶

φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν:

405

εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν

ἔχθεται χάρις ἀνδρὶ

ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις

ἔρρει πᾶς Ἀφροδίτα.

ὄνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες ἀντ. β'. 410

πάρεισι δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν.

μάταν γὰρ, εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὄρῃ,

παραλλάξασα διὰ χειρῶν,

βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον

πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις, 415

τὰ μὲν κατ' οἴκους [ἐφεστίους] ἄχῃ

τάδ' ἐστὶ, καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα.

τὸ πᾶν δ', ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις,

405. ἀναξιν Voss. Stanl. qui φάσμα de Helenae imagine Menelao visa acceperunt. Rectius vero interpretatur Schutzius, qui φάσμα ait notare hominem adeo prae dolore macilentum, ut umbra potius aut spectrum videatur. Cf. supra v. 82. et Glossarium.

406. εὐμόρφων γὰρ κολοσσῶν Steph. Stanl. εὐμόρφων δ' αὖ Casaub. Pearson. εὐμόρφων δὲ Flor. Schutz. εὐμόρφων γε Burneius, quod minus placet. Quoties autem δὲ et γὰρ confusa sint, non opus est ut ostendam. † γὰρ Porsonus.

407. τάνδρῳ Steph. Stanl. ἀνδρὶ Flor. Pauwius, et qui eum secuti sunt.

411. πάρεισιν Heath. Schutz. Porson. πάρεισιν δόκας conjicit Hermannus. Sed haec vox aliud videtur significasse ac δόξα. Vid. Schneider. Lex. vv. δόκη et δόκος.

412. μάτα Aurat. Constructionem hujus loci in Glossario explicui. Sed vel sic offendit εὖτ' ἂν, sequente βέβακεν in indicativo. Schutzius conjicit δοκῇ ὄρῃ, satis ineleganter.

415. χειρῶν Flor.

414. ὄψις ἃ μεθύστερον Voss. Mox idem πτεροῖς ὀπαδός. Voluit, ut opinor, πτεροῦσ' ὀπαδός.

47 416. ἐφ' ἐστίας Steph. Canter. † ἐφ' ἐστίας Porson. ἐφεστίους Voss. Stanl. Schutz. delendum censeo, cum Aurato. Vid. Glossarium.

418. συνορμένων Schol. Pearson. Schutz. Butlerus legendum censet, τὸ πᾶν δ' ἀπ' αἴας Ἑλλάδος συνορμένων. Nonnihil deesse suspicatur Burneius.

πένθεια τλησικάρδιος
 δόμων ἐκάστου πρέπει. 420
 πολλά γ' οὖν διγγάνει πρὸς ἥπαρ
 οὓς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν
 οἶδεν, ἀντὶ δὲ φωτῶν
 τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκά-
 στου δόμους ἀφικνεῖται. 425
 ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἀρης σωμάτων,
 καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς,
 πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου φίλοισι πέμ-
 πει βραχὺ ψῆγμα δυσδάκρυτον, ἀν-
 τήνορος σποδοῦ γεμί- 430
 ζων λέβητας εὐθέτους,

419. πλησικάρδιος et δόμοις quasi suas conjecturas pro-
 fert Stanleius; et sic quidem Vossius.

420. δόμοις marg. Mitf.

421. Malim scribere πολλά γὰρ διγγάνει πρὸς ἥπαρ.

422. τις primus inseruit Porsonus. Mox εἶδεν conj.
 Stanleius. (post Auratum.)

424. εἰς ἐκάστου τοὺς δόμους εἰσαφικνεῖται edd. praeter
 Porsonum qui locum refinxit. τοὺς omittit Flor.

426. In hac strophe ordinanda ducem Burneium dese-
 rui, qui versus distinguit post σωμάτων=ἐν=δορὸς=φί-
 λοισι=δυσδάκρυτον=εὐθέτου—ἴδρις, in reliquis ut nos. vv.

427. 429. constant ex pede cretico cum syzygia trochaica:
 vid. infra 461. 667. 739. Suppl. 160. Pers. 123. Eum.
 493. 914.

428. Metrum Iambicum cum syzygia trochaica conjunc-
 tum. Sic v. 460. 464. 467. 471.

429. βαρὺ edd. Schutzii conjecturam, Butlero valde pro-
 batam, in textum recipere non dubitavi. In Soph. Oed.
 Col. 875. ubi Turnebus βραχὺς exhibet, βαρὺς antiqua va-
 rietas apud Scholiastam memoratur. Vid. Bast. ad Gregor.
 p. 601. Cf. Euripidis locum in Glossario, ubi τῷ βραχὺ
 respondet ὀλίγον.

430. γεμίζον Schutz. Hermann. Atqui γεμίζειν dicitur
 qui vas implet, non res qua impletur. Mox εὐθέτου edd.
 vett. εὐθέτους Stanl. Bigot.

431. τοὺς λέβητας edd. Articulum recte expulit Herman-
 nus, et ex antistrophico οὖν. Et sic quidem scriptum est
 in Flor.

στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄν-
δρα, τὸν μὲν, ὡς μάχης ἰδρὶς
τὸν δ', ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ'
ἄλλοτρίας διαὶ γυναι-

435

κός. τάδε σῖγά τις βαῦ-
ζει, φθονερόν δ' ὑπ' ἄλγος ἔρ-
πει προδίοις Ἀτρεΐδαις.

οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τείχος
θήκας Ἰλιάδος γᾶς

440

εὐμορφοὶ κατέχουσιν· ἔχ-
θρὰ δ' ἔχοντας ἔκρουσεν.

βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ,
δημοκράντου δ' ἄρᾶς τίνει χρέος.

ἀντ. γ'

μένει δ' ἀκοῦσαί τι μου μέριμνα νυ-
κτηρεφές. τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ

445

ἄσκοποι θεοί· κελαι-

ναὶ δ' Ἐρινύες χρόνῳ

τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας

παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου

450

432. ἄνδρας Stanl. Schutz.

435. διαὶ edd. διαὶ Burneius post Hermannum de Metr. p. 348. rectius tamen versiculos disponens, διαὶ in hac fabula bis iterum occurrit. Choeph. 609. 939. ὑπαὶ 877. 929. 1160. Choeph. 934. Eumen. 416. Soph. Antig. 1035. Electr. 711. 1418. Vid. Seidler. de V. Dochm. p. 94.

438. προδίοισιν edd. ante Pauwium. προδίοις T.

441. Plane otiosum puto εὐμορφοί. Nescio an rectius legeretur εὐμόρφους. Triclin. εὐμόρφως.

442. ἔχθρῶν T. ἐλόντας Voss. Butlerus per ἔχοντας intelligit victores. Imo vero habentes sepulcra.

49 444. δημοκράτου edd. praeter Porsonum. δημοκράτου Hermannus, ducens a κράζω, vociferor. δημοκράτου Heath. δημοκράτους Aurat. Musgr.

446. πολυστόνων Casaub. Bigot. et ex Casaubono Stanleius.

447. ἀπόσκοποι Flor.

448. δ' οὖν Ἐρινύες omnes, praeter Flor. Vid. ad 431. De scriptura vocis Ἐρινύς conf. Gloss. in Prometh. 53.

450. παλιντυχῇ edd. vett. quod quidem defendi possit; sed praestat παλιντυχεῖ, Scaligeri conjectura, Porsono et Schutzio probata. παλιντυχῇ T.

τιθεῖς ἀμαυρόν, ἐν δ' αἶ-
στοις τελέθοντος οὔτις ἀλ-
κά· τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν
εὖ, βαρὺ βάλλεται γὰρ ὅσ-
σοις Διόθεν κεραυνός.

455

κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον.
μήτ' εἶην πτολιπόρθος,
μήτ' οὖν αὐτὸς ἀλούς ὑπ' ἄλ-
λων βίον κατίδοιμι.

πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου πόλιν διή-

ἐπωδός.

κει θοὰ βάξις· εἰ δ' ἐτήτυμος

461

τίς οἶδεν; ἦτοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος.

τίς ὦδε παιδνός, ἣ φρενῶν κεκομμένος,

φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις πυρῶ-

θέντα καρδίαν, ἔπειτ'

465

453. ὑπερκόπως edd. quod non video quo pacto expli-
cari possit, quum nihil aliud valeat quam *supra modum*
iracunde. Vid. infra 806. Quare ὑπερκόπως recepi ex con-
jectura Pearsoni, Grotii, Vossii. Choeph. 134. οἱ δ' ὑπερκό-
πως Ἐν τοῖσι σοῖς κακοῖσι χλίουσιν μέγα.

457. μηδ' εἶην Flor. πτολιπόρθης edd. universae. For-
mam restitui Homericam. Infra 763. Ἄγε δὴ βασιλεῦ, Τροίας 50
πτολιπόρθ', quod pro πτολιπόρθα positum esse vix crediderim.

460. 1. τὴν πόλιν T. Steph. τὴν deest in Flor. ejecit
Porsonus. Aliter dividit Burneijs πυρὸς δ'—πόλιν=διήκει—
ἐτητύμως.

461. ἐτήτυμος Bigot. Ceteri ἐτητύμως.

462. ἐστ', εἰ μὴ Musgr. Mihi quidem lectio vulgata,
quam repraesentavi, minime satisfacit. Explicari non potest
nisi sententiam suppleas, μὴ ψύθος γιγνόμενον. *sane divinum*
quiddam est, si modo non sit falsum. Sed hoc nequaquam
placet; et praeterea ἦτοι pro *sane* non memini apud Tragi-
cos vidisse, nisi sequente ἄρα vel ἂν. Stanleius conjecerat

εἰ
εἴ τοι θεῖόν ἐστιν, ἣ ψύθος. (ἦ, τοι Flor.) Auratus pro μὴ
legebat μοι.

463. τίς δ' ὦδε Schutz. probante Butlero; ut sit sensus;
Certe mendacium in deos non cadit; quis vero adeo stolidus
etc. cujus quidem sententiae vim alii forsitan videant; ego
non video. Subaudiendum autem ὥστε.

465. πυρῶθῃ τὰν Bigot. Voss. et ex eo Stanleius; qui

ἀλλαγὰ λόγου καμείν;
 γυναικὸς αἰχμᾶ πρέπει, πρὸ τοῦ φανέν-
 τος χάριν ξυναινέσαι.

πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὄρος ἐπινέμεται
 ταχύπορος. ἀλλὰ ταχύμορον

470

γυναικοκήρυκτον ὀλλυται κλέος.

Κ.Λ. τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φασφόρων,
 φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγὰς,
 εἴτ' οὖν ἀληθεῖς, εἴτ', ὄνειράτων δίκην,
 τερπνὸν τόδ' ἐλθὼν φῶς ἐφήλωσεν φρένας.
 κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατὰσκιον
 κλάδοις ἐλαίας· μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις
 πηλοῦ ξύνουρος, διψία κόνις, τάδε,
 ὥς οὔτ' ἄναυδος, οὔτε σοι δαίων φλόγα

475

aliam quoque conjecturam profert, πυρωθεῖς. Offendit eos, ut videtur, ellipsis particulae ὥστε, quae certe duriuscula est. καρδίαν, ἔπει ἔπει Flor.

466. λόγους edd. vett. λόγου Jacob. Musgr. Porson. Schutz. et sic. T.

467. ἐν γυναικὸς edd. praeter Porsonum. ἀκμῇ Voss. Bigot. Jacob. Nec multo melius rem gessere Stanleius et Schutzius, vertentes ἐν γυναικὸς αἰχμᾶ in mulieris imperio. γυναικεία αἰχμῇ est indoles feminea; ut in Choeph. 628. γυναικείαν ἀτολμον αἰχμάν. Dein Vossius coniecit οὐ πρέπει. Minus recte. Hunc locum explicant verba Clytaemnestrae v. 575. Ἡ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἰρεσθαι κέαρ. Λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὐδ' ἐφαινόμην.

51 468. χάριν Pauw. χάριν ξυναινέσαι est gratiam agnoscere. Schutzius vertit fortunae jucunditatem praedicare. συναινεῖν vero non est praedicare, sed consentire. Vid. infra 1200. Soph. Electr. 404.

469. Satis audacter Bothius, πιθανῶς ἄγαν θηλύτερον οὖς. Recte monet Scholiasta; ὁ θῆλυς ὄρος. ἤγουν περιφραστικῶς ἡ γυνή. Confer v. 1145. πόθεν ὄρους ἔχεις κ. τ. λ. Sed forte legendum ὁ θῆλυς ἔρος. De forma ἔρος vid. Monk. ad Hippol. 337.

470. ταχύπορον, ἀλλὰ ταχύμορον Aur.

471. γυναικοκήρυκτον citat F. Ursinus ad Virgil. Aen. IV.

569. forsan ex libro scripto. (nempe ex Flor. vel T.)

472. εἰσόμεσθα Flor. Stanleius confert Soph. Antig. 631.

Τάχ' εἰσόμεσθα μαντέων ὑπέρτερον.

479. De hoc loco miras excitarunt turbas viri ingeniosi.

ὑλῆς ὀρείας σημανεῖ καπνῷ πυρός· 480

ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων—

τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον·

εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι.

ΧΟ. ὅστις τὰδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει,

αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν. 485

ΚΗΡΥΞ.

ἰὼ πατρῶν οὐδας Ἀργείας χθονός,

Quaerit Schutzius, qui legit ὅς οὐτ' ἀναυδος, cum Stanleio, quomodo pulvis dicatur μαρτυρεῖν nuntium advenientem illa vel illa dicturum esse? Respondet Butlerus, „ex celeritate nuntii bona ominari Clytaemnestram; nam quum modo dixisset regina se praeconem vidisse ramis oleae velatum, cur id a pulvere excitato magis quam oculorum suorum testimonio diceret; neque enim confugiendum est ad cl. Schutzii commentum, pulverem illum ab agmine praeconem haud procul sequente moveri.“ Sensus, ut mihi quidem 52 videtur, hic est. „Nuntium video huc a litore accedentem, ramis olivae redimitum. Testatur autem pulvis (quo ex longo itinere illitus est) eum recta ab exercitu profectum esse; ideoque nec mutus erit, nec per ignem res gestas significabit, sed viva voce.“

480. Dixerat alicubi Aeschylus ἄχνην πυρός pro fumo, uti liquet ex collatis Suida et Hesychio cum Etymologo M. p. 182, fin. unde conjecit V. D. in Misc. Obs. II. i. p. 125. in hoc loco olim scriptum fuisse ἄχνη πυρός. Sed hoc vetat prosodiae lex; et praeterea καπνῷ πυρός significat ignis splendore.

486. Praeconis nomen deest in Steph. Talthybii nomen adsignavit Argumenti auctor, quod recte secusne factum sit, dubitat Stanleius, quia apud Senecam in Agamemnone, nuncius qui Trojae excidium Clytaemnestrae indicat, Eurybates est. „Uterque, et Talthybius et Eurybates, praeco- nes erant Agamemnonis, quorum apud Homerum multa mentio.“ Atqui Eurybates, Agamemnonis praeco, semel tantum apud Homerum memoratur; et dubitari potest annon et iste idem sit cum Eurybate Ithacensi, qui plerumque Ulyxen sequebatur. Vid. Schol. Victor. ad Iliad. I. 170. Noster infra compellatur, Κήρυξ Ἀχαιῶν—τῶν ἀπὸ στρατοῦ. Eurip. Troad. 238. κήρυξ ἐξ Ἀχαιῶν στρατοῦ—Ταλθύβιος. Ceterum Tragicos unitatem temporis, ut aiunt, verisimilitudinis dispendio servasse notat Dio Chrysost.

δεκάτῳ σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους,
 πολλῶν ῥαγισῶν ἐλπίδων, μιᾶς τυχῶν.
 οὐ γάρ ποτ' ἠΰχουν τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ
 θανῶν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος. 490
 νῦν χαῖρε μὲν χθῶν, χαῖρε δ' ἡλίου φάος,
 ὑπατός τε χώρας Ζεὺς, ὁ Πύθιός τ' ἄναξ.
 τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη.
 ἄλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος
 νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος, 495
 ἄναξ Ἀπολλων, τοὺς τ' ἀγωνίους θεοὺς
 πάντας προσανδῶ, τὸν τ' ἐμὸν τιμάορον,
 Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας,
 ἥρως τε τοὺς πέμψαντας, εὐμενεῖς πάλιν
 στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός. 500
 ἰὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι,
 σεμνοὶ τε θᾶκοι, δαίμονές τ' ἀντήλιοι
 εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι τοῖσιδ' ὄμμασι

Or. 52. p. 550. νῦν δὲ πολλάκις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ παραγιγνομένους ποιοῦσι τοὺς κήρυκας πλειόνων ἡμερῶν ὁδόν.

487. δεκάτου Stanleius, quod minus Aeschyleum est.

53 Locum imitatur auctor fabulae Agamemnonis quae vulgo Senecae dicitur.

493. βάλε pro βέλη conjicit Stanleius, nulla necessitate.

494. ἦλθες ἀνάρσιος libri omnes. Butlerus monuit anapaestum in quinta sede vitari posse legendo, παρὰ Σκάμανδρον ἦλθες ἄλις ἀνάρσιος, vel ἦλθες παρὰ Σκάμανδρον ἄλις ἀνάρσιος. Sed verum puto quod praebet Margo Askeviana, ἦσθ' ἀνάρσιος; cui opponitur ἴσθι σωτὴρ.

495. καὶ παγώνιος Flor. κἀπαγώνιος positum est pro καὶ ἀπαγώνιος certamine liberans. Recte Schol. ἀπόμαχος. Heathius vero et Schutzius malunt ἐπαγώνιος defensor in certaminibus, quem sensum non ferret vocabulum istud si uspiam exstaret. Praeco autem non amplius eget defensore in certaminibus. κἀναγώνιος conj. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1162.

503. εἴ που Stanleii certissima emendatio est pro ἦ που, 54 Porsono recepta. Solennis est hujusmodi obtestatio; frequentius tamen εἴ ποτε quam εἴ που. Homer. Il. ε. 116. Εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης Διὶ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη. Soph. Oed. T. 172. Εἴ ποτε καὶ προτέρως ἄτας ὑπερ—Ἐλθετε καὶ νῦν. Aristoph. Acharn.

δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ.
 ἦκει γὰρ ὑμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων, 505
 καὶ τοῖσδ' ἅπασιν κοινὸν, Ἀγαμέμνων ἄναξ.
 ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε, καὶ γὰρ οὖν πρέπει,
 Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου
 Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον.
 βωμοὶ δ' αἴστοι καὶ θεῶν ἰδρύματα, 510
 καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός.
 τοιόνδε Τροία περιβαλὼν ξενκτήριον
 ἄναξ Ἀτρεΐδης πρέσβυς, εὐδαιμόνων ἀνὴρ,
 ἦκει τίεσθαι δ' ἀξιότατος βροτῶν
 τῶν νῦν Πάρις γὰρ, οὔτε συντελὴς πόλις, 515
 ἐξεύχεται τὸ δράμα τοῦ πάθους πλέον.

404. Ὑπάκουσον εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινα. Equit. 590. δεῖ=γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά=ση τέχνῃ πορίσαι σε νί=κην εἴπερ ποτε καὶ νῦν. Pac. 302. Ὡ πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ πώποτε. Sappho, Ἀλλὰ τυῖδ' ἐνθ', αἵποτα κατέρωτα. Apollon. Rhod. IV. 757. Ἴρι φίλῃ, νῦν, εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφειμάς—Thucyd. VII. 64. καρτερήσατε, εἴ ποτε. 71. καὶ περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας νῦν, εἴ ποτε καὶ αὐθις, προθύμως ἀντιλαβέσθαι. Demosth. Ol. I. 4. sub init. καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν, εἴπερ ποτε, καὶ νῦν. Cf. Ol. III. 4. sub init. et apud Latinos Liv. XXXI. 7. si unquam alias, Punico certe bello. Vid. Schaefer. ad Soph. Oed. Col. 734.

Ibid. τοῖσι δώμασι Bigot. et sic Stanleius, vel φαιδροῖς ἰδόντες ὄμμασι, (Vossii conj.) quod audacter recipiendum putat Butlerus. τοῖσιν ὄμμασι T. τοῖσιδε deorum ἀντηλίων praesentiam significat, idemque opponi videtur τῷ πάλαι.

504. δέξεσθε marg. Mitf. δέξαισθε T. δέξασθε νόστῳ Pauw. Abreschius confert Pers. 406. Ἠγεῖτο κόσμῳ. Pindar. Pyth. III. 147. οὐ δύναται κόσμῳ φέρειν.

505. ἡμῖν Flor.

509. τῇ pro relativo ἡ. Vid. notata ad Theb. 37.

510. Pers. 816. Βωμοὶ δ' αἴστοι, δαιμόνων θ' ἰδρύματα.

515. Ad hunc versum observavit Scholiasta, ἀπὸ κοινοῦ 55 τὸ οὔτε ληπτέον καὶ εἰς τὸ Πάρις. συνυπακούεται γὰρ ἐκ τοῦ ἐπαγομένου. Stanleius confert Pindar. Pyth. VI. 47. ἄδικον οὐθ' ὑπέροπλον ἄβαν δρέπων. Exemplum magis adpositum praebet Choeph. 292. δέχεσθαι δ', οὔτε συλλύειν τίνα. Herodot. V. 92, 26. ἐκ δέ οἱ ταύτης τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο. ubi vid. Schweigh. et Markland. ad Iph. T. 1368. Erfurdt. ad Soph. Aj. 631. Elmsl. ad Eurip. Med. 452.

ὄφλων γὰρ ἀρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην,
τοῦ ῥυσίου θ' ἤμαρτε, καὶ πανώλεθρον
αὐτόχθον' ὃν πατρῶον ἔθρισεν δόμον.
διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαί θ' αἰμαρτία.

520

ΧΟ. κήρυξ Ἀχαιῶν, χαῖρε, τῶν ἀπὸ στρατοῦ.

ΚΗ. χαίρω· τεθνᾶναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς.

ΧΟ. ἔρως πατρώας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν;

ΚΗ. ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὑπο.

ΧΟ. τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου.

525

ΚΗ. πῶς δῆ; διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου.

ΧΟ. τῶν ἀντερῶντων ἡμέρῳ πεπληγμένοι.

ΚΗ. ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις;

ΧΟ. ὥς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν.

ΚΗ. πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; 530

517. ὄφλων edd. Aoristi participium est.

519. αὐτόχθονον πατρῶον libri fere universi. αὐτόχθονον
† πατρῶον Porsonus. αὐτόχθονος haud scio an alibi exstet,
praeterquam in aliquibus Lycophronis codicibus v. 714.
ubi vera lectio est αὐτοκτόνοις. Quare edidi αὐτόχθον' ὃν.
Forma ὅς pro ἐὸς occurrit Theb. 638. Soph. Oed. T. 1248.
Oed. Col. 1639. Trach. 266. 525. Ajac. 442. αὐτόχθονα ver-
teris vel indigenam, vel αὐτόχθονα ἔθρισεν cum solo aequavit.

521. Partes quas in hac στιχομυθίᾳ Chorus gerit, in li-
bris veteribus Clytaemnestrae adsignantur. Personas primus
mutavit Heathius. Recte eum fecisse ex v. 567. patebit.

522. οὐκ ἀντερῶ Flor.

525. ἄρ' ἴστε Flor. Interrogationem quae huic versui
vulgo adponitur, delendam esse recte monuit Heathius.
Sic Musgr.

56 526. Sic recte interpunxit Schutzius. Vulgo, Πῶς δῆ
διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου; Eumen. 201. Πῶς δῆ; τοσοῦτον
μῆκος ἔκτεινον λόγου. 598. Πῶς δῆ; δίδαξον τοὺς δικάζοντας
τάδε. Eurip. Hel. 1262. Πῶς δῆ; λέλειμμαι τῶν ἐν Ἑλλήσιν
νόμων.

527. Ante Schutzium legebatur πεπληγμένος. Sed de
exercitu sermo est; et πεπληγμένοι referendum ad ἐπήβολοι
v. 525.

528. Interrogationem huic versui recte adposuit Heath.

529. ἐκ φρενός ἀναστένειν Steph. μ' inseritur in marg.
Mitf. et Needham. Sic Porson. Schutz.

530. στυγός στρατον Pauw. θυμῷ στύγος Schutz. qui στρατῷ

ΧΟ. πάλαι τὸ σιγαῖν φάρμακον βλάβης ἔχω.

ΚΗ. καὶ πῶς ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς;

ΧΟ. ὥς νῦν τὸ σὸν δὴ, καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις.

ΚΗ. εὖ γὰρ πέπρακται. ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ
τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, 535

τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα. τίς δέ, πλὴν θεῶν,

ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον;

μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσανλίας,

σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους—τί δ' οὐ
στένοντες, οὐ λαχόντες, ἡματος μέρος; 540

ex glossemate putat irrepsisse. Stanleius legit, cum Aurato et Casaubono, στρατοῦ, quod sic interpretatur; *Quamnam tibi moeroris causam dederit exercitus?* Sensus haud incommodus elici posset aliter interpungendo, Πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν, στύγος στρατῷ; *Unde tibi haec animi sollicitudo, quam aversatur exercitus?* Nempe exercitus laeta omnia ac fausta domi inventurum se sperabat. Sed hoc loco ampliandum censeo.

531. „*Jam diu tacendo calamitatem evitare studui.*“ Musgr. Cf. v. 35.

532. ἀπόντων τυράνων Steph. „Videtur scribendum κοιράνων, quod et in Eurip. Iphigenia posteriore (1081.) olim reposuimus, et in alio ejusdem versu, quem e Dictye citat Stobaeus Serm. XLII. (Fragm. 5.)“ Canter. κοιράνων T. De confusione harum vocum videas ad Prometh. 994. et Gaisford. ad locum Iphigeniae. Dictyis locum pariter emendavit Salmasius.

533. ὦν νῦν τὸν σὸν δὴ Steph. ὥς emendabat Stanleius, (seu potius Auratus) quod recepere Porsonus et Schutzius.

534. τᾶλλα γ' Voss.

535. τὰ μὲν τις εὖ λέξειεν Steph. Canter. „*Particulam 57 ἂν huic sententiae interserendam viderunt Stanleius et Heathius, sed male collocavit uterque, hic scilicet ἂν λέξειεν, ille εὖ λέξει' ἂν, legentes. Repone ταῦτα δ' ἂν πολλῷ χρόνῳ, ut vs. 516.*“ R. P. Post haec scripta sententiam mutavit, ut videtur, Vir egregius; namque edidit *Τὰ μὲν τις ἂν λέξειεν.* et sic Aurat.

538. μόχθος δ' ἄρ', εἰ λ. Aur.

539. κακοστρώτους HSt.

540. Stanleius κλαίοντες legendum putat pro λαχόντες. Casaubonus interpretatur λαχόντες de excubiis sortiendis. Heathius λακόντες. Schutzius οὐ λαχόντες. Abreschius in-

τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν πλέον στύγος·
 εὐναὶ γὰρ ἦσαν δηῖων πρὸς τείχεσιν·
 ἐξ οὐρανοῦ δὲ καὶ γῆς λειμωνίας
 δρόσοι κατεψέκαζον, ἔμπεδον σίνος
 ἐσθημάτων, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα. 545
 χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον,
 οἶον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιῶν,
 ἢ θάλλπος, εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς
 κοίταις ἀκύνων νηνέμοις εὐδοὶ πεσὼν—
 τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; παροίχεται πόνος 550
 παροίχεται δὲ, τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν
 τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν.
 τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν,
 τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου;
 καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ. 555

telligit quasi scriptum esset τί δ' οὐ μέρος ἡμέρας ἐλάχομεν οὐ στένοντες;

541. τὰ δ' αὐτὰ Jacob, Dein καὶ χέρσῳ Schutzius, vobis inutiliter transpositis.

543. ἐξ οὐρανοῦ γὰρ edd. pleraeque. δ' αὖ pro γὰρ Casaub. δὲ Bigot. Pearson. Heath. Schutz. λειμωνίας recte Schutz. Bothe. Ceteri λειμώνια.

545. ἀνθηρὰν voluit (Auratus) Stanleius; sed longe praestat vulgatum. Vid. Glossarium. Ceterum notent tirones τιθέντες participium masculinum, cum δρόσοι, nomine feminino, conjungi; cujus quidem anomaliae dubito an aliud exemplum apud poetas Atticos reperiatur, nisi de animalibus sermo sit, ut in locis a Matthiae citatis Gr. Gr. II. 456, 2.

546. δ' αὖ λέγοι τις Aur.

58 551. Conjungenda παροίχεται τὸ μηδὲ μέλειν τοῖς τεθνηκόσι μήποτ' αὖθις ἀναστῆναι. Praeteriit vel resurgendi desiderium. Non vero παροίχεται πόνος, ὥστε αὐτοῖς μηδ' ἀναστῆναι μέλειν. Hanc enim constructionem non patitur articulus, τὸ μέλειν. Ceterum ἀναστένειν, Aurati conjectura pro ἀναστῆναι, in libro Bigoti memoratur; et hanc lectionem adoptavit Butlerus. [In libro Mitf. reperi ἀνασθενεῖν pro Aurati conjectura memoratam. Idem voluit αὐτοῖς pro αὖθις.]

554. χρῆν Voss.

555. ξυμφοραῖς omnes, quod nescio annon in ξυμφορὰς mutandum, quum in hac formula quartus casus usitatior

ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ
νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει.
ὥς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει,
ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις.

Τροίαν ἐλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος, 560
θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα
δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαίοις γάνος.

τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν,
καὶ τοὺς στρατηγούς· καὶ χάρις τιμήσεται
Διὸς τὰδ' ἐκπράξασα. πάντ' ἔχεις λόγον. 565

ΧΟ. νικῶμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι·
ἀεὶ γὰρ ἤβᾳ τοῖς γέρονσιν εὖ μαθεῖν,
δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρα μέλειν
εἰκὸς μάλιστα, σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ.

ΚΑ. ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὑπο, 570

sit. Soph. Electr. 1456. Ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ
εἰωθότως. (bono sensu.) Eurip. Hippol. 112. Τὴν σὴν δὲ
Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Aristoph. Ach. 201. Χαίρειν
κελεύω πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας. Sappho ap. Max. Tyr. VIII.
p. 94. Πολλὰ μοι τὰν Πολυύνακτος παῖδα χαίρειν [Λέγω].
Sed vid. Monk. ad Hippol. locum.

558. Legendum puto, ὥς κομπάσαι τὰδ' εἰκὸς ἡλίου φάει·
ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτώμενοι, Τροίαν θ' ἐλόντες δήποτ'
κ. τ. λ. Sed quia vulgata sensum haud incommodum prae-
bent, nihil temere innovandum judicavi.

559. ποτωμένους Stanleius, dissentiente Pauwio; equi- 59
dem ποτώμενοι veram esse lectionem censeo.

561. θεῶν Valckenaer. ad Eurip. Phoeniss. 88. ut vi-
tetur schema Colophonium. Sed vid. Brunck. ad Soph.
Antig. 862. πάντα pro ταῦτα Bigot.

562. ἀρχαῖον edd. quod verissimum judicat Butlerus.
ἀρχαίοις legendum vidit Porsonus. Huc respexisse videatur
auctor Rhesi 179. Καὶ μὲν λαφύρων αὐτὸς αἰρήσει παρών.

ΔΟ. Θεοῖσιν αὐτὰ πασσάλευε πρὸς δόμοις. Vid. Eurip. Electr. 7.

567. Aeschylus apud Stob. XXIX. p. 199.=121. Καλὸν
δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σοφά.

570. ἀνωλόλυξαμεν MS. Victorianus, (Flor.) Τ. ἀνωλόλυξα
μὲν H. Steph. ἀνηλάλαξα Auctor Christi Patientis v. 70. a
Porsono indicatus; cui lectioni favet Eurip. Suppl. 719.
Ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα, κἀνωρρησάμην, Κᾶκρουσα χεῖρας. Confer
etiam Phoeniss. 1410. Electr. 855. Soph. Antig. 131. Sed

ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός,
 φράζων ἄλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν.
 καί τις μ' ἐνίπτων εἶπε, Φρυγίωνων διὰ
 πεισθεῖσα, Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς;
 ἢ κάρτα πρὸς γυναικὸς, αἵρεσθαι κέαρ. 575
 λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὐς' ἐφαινόμην.
 ὅμως δ' ἔθνον· καὶ γυναικείῳ νόμῳ
 ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν
 ἔλασκον εὐφημοῦντες, ἐν θεῶν ἑδραῖς
 θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα. 580
 καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν;
 ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον.
 ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν
 σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. τί γὰρ
 γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν, 585

femina rectius dicitur ἀνολολύζειν. Vid. v. 578. et Xenophontis locum in Glossario ad Theb. 254.

573. ἐνίπτων Flor.

60 576. Hoc et proximo versu abutitur Auctor X. II, p. 72. qui etiam adjicit πεισθεῖσα τῷ φέροντι θέσκελον γάτιν, quem senarium hic interseri vult Hermannus; sed manifestum est Gregorium, seu quisquis is est qui hoc nomine utitur, suum πεισθεῖσα sumsisse ex v. 574. Indicem locorum, quibus abusus est Auctor X. II. videas in Porsoni Opusc. p. 227. ed. Kidd.

579. ἐνθέων H. Steph. Contrarium insedit vitium in Dion. Chrysost. I. p. 43. ed Reisk. καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εὐθύς ἀναπηδῆσαι πρὸς τὰ ὄπλα, τοῖς ἐν θεοῖς ὁμοίως pro τοῖς ἐνθέοις ὁμοίως.

580. καίοντες Casaub. Jacob. κοσμοῦντες Legrand. Pauwius κομοῦντες. Recte explicat Butlerus: „Locus est intelligendus de acclamationibus in fine sacrificii—duo participia itaque h. l. εὐφημοῦντες—κοιμῶντες idem valent quod κοιμῶντες ἐν εὐφημismoῖς, inter extinguendum acclamantes.“

585. Voss. et Stanleius, δρακεῖν cum ἥδιον conjuncto, legere voluerunt ἢ πὸ στρατείας ἀνδρὶ, σώσαντος θεοῦ. Πύλας ἀνοῖξαι; Sed ellipsin particulae ἢ defendit Eurip. Alcest. 900. τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν Πιστῆς ἀλόχου; quem locum frustra, ut opinor, in dubium vocavit Schaeferus. Alioqui lectio Stanleii mihi prae vulgata placet; 61 quippe omnino conjungenda videntur ἥδιον δρακεῖν. Quare in proximo versu dedi ἀνδρὶ pro ἀνδρα.

ἀπὸ στρατείας ἀνδρὶ, σῶσαντος θεοῦ,
 πύλας ἀνοῖξαι; ταῦτ' ἀπάγγειλον πόσει
 ἦκειν ὅπως τάχιστ', ἐράσμιον πόλει.

γυναιῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὖροι μολῶν,
 οἴαν περ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα, 590

ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν,
 καὶ τᾶλλ' ὁμοίαν πάντα, σημαντήριον
 οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου.

οὐκ οἶδα τέρψιν, οὐδ' ἐπίψογον φάτιν
 ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς. 595

ΚΗ. τοιόσδ' ὁ κόμπος, τῆς ἀληθείας γέμων,
 οὐκ αἰσχροῦς, ὥς γυναικὶ γενναία, λακεῖν.

ΧΟ. αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι
 τοροῖσιν ἐρμηνεύσιν εὐπρεπῶς λόγοις.

587. πύλας ἀνοῖξαι edd. vett. Copulam inseruit Pauw. sequentibus Schutzio et Porsono. δρακεῖν cum sequentibus conjungit Butlerus: sed non Graece dicitur δρακεῖν ἄνδρα πύλας ἀνοῖξαι.

589. ἔνδον εὐρήσει μολῶν Schutz. quae emendatio arripit Butlero. εὖροι est utinam inveniatur. Eurip. Hec. 1275. Agamemnon ait, Εὖ δ' εἰς πάτραν πλεύσωμεν, εὖ δὲ τὰν δόμοις ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων. H. Voss. mavult πιστὴν δ' ἂν δόμοις εὖροι.

593. Soph. Trachin. 69. Τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, ἐν μήκει χρόνου—

594. οὐκ Schutz. ceteri οὐδ'.

595. τινὸς πρὸς ἀνδρὸς—χαλκὸς Auctor X. Π.' R. P. unde aliquatenus firmatur Aurati, Pauwii et Abreschii correctio χαλκός. Sed vid. Glossarium. Post hunc versum a scena discedit Clytaemnestra, et postea cum Agamemnone redit; Agamemnonis autem personam induit histrio, qui in hac scena praeconis partes agit.

598. εἶπα Bigot. quasi Clytaemnestrae esset sermo; male. Musgravius corrigit, Αὕτη μὲν εὖ πως εἶπε, μανθάνων τε σὺ Τοροῖσιν ἐρμηνεύσον, οὐ πρόπει, λόγοις. Νῦν δ' εἰπέ.

599. εὐπρεπεῖ Bigot. εὐπρεπῇ conjecit post Auratum 62 Stanleius. Dein λόγον omnes; sed veram lectionem, ut opinor, conservavit Scholiasta; οὕτως εἶπεν ἀκριβέσι λόγοις καὶ ἐξηγητικοῖς, ὥστε σε μαθεῖν. Vulgatum expedire conantur Schutzius et Butlerus copulam interserendo, τοροῖσί θ' ἐρμηνεύσιν.

σὺ δ' εἰπὲ, κήρυξ, Μενέλεων δὲ πεύθομαι, 600
 εἰ νόστιμός γε καὶ σεσωσμένος πάλιν
 ἦξει σὺν ὑμῖν, τῆσδε γῆς φίλον κράτος.

ΚΗ. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῇ καλὰ,
 εἰς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον.

ΧΟ. πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τ' ἀληθῇ τύχοις; 605
 σχισθέντα δ' οὐκ εὐκρυπτα γίνεται τάδε.

ΚΗ. ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ,

603. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι. De constructione vid.
 Monk. ad Eurip. Alcest. 113.

604. εἰς οὐ πολὺν Aur. Casaub. Pearson. Constructio,
 ut videtur, haec est; οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῇ καλὰ
 φίλοισι καρποῦσθαι εἰς τὸν πολὺν χρόνον. Fieri nequit ut di-
 cam falsa ac speciosa quibus amici diu fruuntur, quippe brevi
 tempore mendax inveniar. Verum locus ne sic quidem sa-
 tis expeditus est. Commentarii vice fungetur Agathonis
 fragmentum ap. Athen. V. p. 211. E. Εἰ μὲν φράσω τ' ἀληθές,
 οὐχί σ' εὐφρανῶ. Εἰ δ' εὐφρανῶ τί σ', οὐχί τ' ἀληθές φράσω.
 Nicias in epistola ad Athenienses apud Thucyd. VII. 14.
 τοῦτων ἐγὼ ἠδῖω μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μὲντοι
 χρησιμώτερά γε — τὰς φύσεις ἐτιστάμενος ὑμῶν, βουλομένων μὲν
 τὰ ἠδίστα ἀκούειν, αἰτιωμένων δὲ ὑστερον, ἣν τι ὑμῖν ἀπ' αὐτῶν
 μὴ ὅμοιον ἐκβῇ, ἀσφαλέστερον ἡγησάμην τὸ ἀληθές δηλῶσαι.

605. μὴ ἄληθῇ Aurat. Bigot. contra sensum. καλῇ Schutz.
 probante Butlero. Non placet. Dicitur τ' ἀληθῇ κεδνὰ
 ut supra τὰ ψευδῇ καλὰ. Dein τύχης edd. ante Porson.
 Interpretatur Butlerus; Utinam profecto et bona simul et vera
 posses dicere. πῶς ἂν cum optativo saepe apud Euripidem
 utinam significat, apud ceteros Tragicos multo rarius, nescio
 an alibi apud Aeschylum. Nusquam certe πῶς δῆτ' ἂν in
 hoc sensu vidi; quare in hoc loco potius reddiderim, Quo-
 modo fieri potest ut narrans vera, bona simul narres? namque
 haec a te modo disjuncta fuisse satis apparet. Recte autem
 Pauwius, „dum falsa a veris separas, facile apparet quid velis
 63 nobisque dicturus sis.“ Ceterum huic versui in duabus pri-
 mis editionibus male praefigitur persona Clytaemnestrae;
 et sic infra 609. 611. 613. 615.

607. Ἀχαιικοῦ Flor. T. Lex. Seguiet. p. 449, 10.
 Ἀχαιικόν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ἱ. Νεφέλαις Ἀρι-
 στοφάνης. Ως παιδαριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαιικά. (v. 818.)
 Phrynich. Ecl. p. 12. Ἀλκαϊκὸν ἄσμα, δι' ἐνὸς ἰ οὐ χορὴν λέ-
 γειν, ἀλλ' ἐν τοῖν δυοῖν, Ἀλκαϊκόν, τροχαιικόν καὶ ἀρχαιικόν.
 Sed Antiatticista Sangerm. p. 83, 1. Ἀρχαιικῶς ἀντὶ τοῦ

αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. οὐ ψευδῇ λέγω.

ΧΟ. πότερον ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ἰλίου,
ἢ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος ἤρπασε στρατοῦ; 610

ΚΗ. ἔκυσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ
μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω.

ΧΟ. πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος, ἢ τεθνηκότος,
φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλήζετο;

ΚΗ. οὐκ οἶδεν οὐδεὶς ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς,
πλὴν τοῦ τρέφοντος ἡλίου χθονὸς φύσιν. 615

ΧΟ. πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ
ἐλθεῖν, τελευτῆσαί τε, δαιμόνων κότε;

ΚΗ. εὐφημον ἡμᾶρ οὐ πρόπει κακαγγέλῳ

ἀρχαίως. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Eustath. ad Il. N. p. 936, 44. ἰστέον δὲ, ὅτι κοινότερον μὲν οἱ ὕστεροι ὡς ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας, Ἀχαιῖκὸν λέγουσιν. οἱ δὲ παλαιοὶ ῥήτορες Ἀχαιῖκόν φασι δεῖν γράφειν διὰ τῶν δύο ι, ὡς καὶ ἀρχαιῖκόν, φασι, καὶ γυναιῖκόν, καὶ δικαιῖκόν. Idem ad Od. E. p. 1764, 56. Ἀχαιὸς, ὅτι καὶ Ἀχαὸς λέγεται, ἐκδρομῇ τοῦ ἰῶτα, ὁμοίως τῷ, παλαιὸς, παλαὸς, δηλοῦται ἐν τοῖς παλαιοῖς. διὸ καὶ οἱ λέγοντες Ἀχαιῖκόν Ἄργος, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου, καὶ αὖ πάλιν Ἀχαιῖκόν, διὰ μόνου τοῦ ἰῶτα, ὀρθῶς φράζουσιν· ἐκεῖνο μὲν, διὰ τὸν Ἀχαιόν· τοῦτο δὲ, διὰ τὸν Ἀχαόν. Eurip. Hecub. 291. ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαιῖκόν στρατόν. ubi Porsonus; „Et hic et infra 514. 525. Ἀχαιῖκός ediderunt Brunckius et Beckius, qua ratione impulsī, nescio. Atticum est alterum, in quo MSS. certe plerique, consentiunt.“ Putaverim equidem Aeschylum, et Athenienses circa Aeschyli tempora, scripsisse Ἀχαιῖκός, more Homérico.

610. ἔχθος Casaub. Pearson. quod etiamsi verisimile sit, non est cur vulgata lectio sollicitetur. Voces κοινὸν ἔχθος occurrunt Choeph. 99.

611. ἄκρου σκοποῦ Bigot. Sed recte vertit Stanleius τοξότης ἄκρος, summus, excellens. gl. in T. πρῶτος, ἐξαίρετος. Soph. Electr. 1499. ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

613. Cf. v. 816. πότερα δ' ἄρ' Bigot. Stanleius. Male. Pers. 244. Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἶχμη δὴ χερῶν αὐτοῖς 64 πρόπει; Solennis est in hujusmodi interrogationibus usus particulae γάρ. Vid. 617.

616. στρέφοντος Aur. Stanl. Pessime. Eleganter dicitur Sol nutrire telluris naturam. Soph. Oed. T. 1425. τὴν γοῦν πάντα βόσκουσιν φλόγα Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου.

618. κότεν Bothe.

γλώσση μιαίνειν· χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν. 620
 ὅταν δ' ἀπενκτὰ πῆματ' ἄγγελος πόλει
 στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρῃ,
 πόλει μὲν ἔλκος ἐν τῷ δήμιον τυχεῖν,
 πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων 625
 ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ,
 δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα,
 τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον,
 πρόπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἑρινύων
 σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον 630
 ἦκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν.
 πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων
 χειμῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;
 ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρῖν,
 πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην,
 φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν. 635

625. Mallem τυχόν.

626. Plenae distinctionis notam quae huic versui appin-
 gitur in edd. Steph. Canter. Stanl. Porson. recte sustulit
 Pauwius, probantibus Schutzio et Butlero: sic enim sen-
 tentia a v. 620. ad 628. decurrit.

627. σεσαγμένων edd. vett. σεσαγμένον Porson. Schutz.
 Vulgatum defendit Butlerus vertens, tot congestis calamita-
 tibus. Atqui σάπτειν non est congerere sed implere vel one-
 rare. Vid. Glossarium.

628. τῶν Ἑρινύων Stanl. Schutz. Sed articulus hic lo-
 cum non habet. τῶνδ' Aurat. Refer ad ἄγγελον.

65 629. εὐάγγελος Ἦκων τε Casaub. Pearson. Stanl. recen-
 tiores praeter Porsonum. Abreschius vulgatum tuetur per
 enallagen, quam et ego quoque olim admisi; hodie vero
 aliter construo; nempe ἦκοντα δὲ πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν
 χρὴ (λέγειν παιᾶνα) εὐάγγελον πραγμάτων σωτηρίων.

634. ἐδειξάτην Voss.

635. φθείραντε Abresch. In hac sententia aoristi parti-
 cipium mentem poetae non exprimeret. Participium praes-
 entis, sic positum, idem valet ac gerundium apud Lati-
 nos: ἐδειξάτην φθείροντε ostendebant perdendo. Vid. Sylburg.
 in Clenardi Gr. Gr. p. 471, 25. Viger. p. 332. Quare
 Stanleius, corrigens ἐδειξάτην, non est audiendus. Vid.
 infra 921.

ἐν νυκτὶ δυσκύναντα δ' ὠρώρει κακά.
 ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρήναι πνοαὶ
 ἤρεικον· αἱ δὲ, κερωτυπούμεναι βία
 χειμῶνι τυφῶ, σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ,
 ὥχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ. 640
 ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος,
 ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
 ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.
 ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ', ἀκήρατον σκάφος,

636. δυσκύναντα marg. Mitf. Stanl. conjectura. ὠρώρει Schutz. Minus recte. Etymol. M. p. 633, 15. ἐκ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω ὁ μέσος παρακείμενος ὦρα, καὶ Ἀττικῶς ὄρωρα ὁ ὑπερσυντελικὸς ὠρώρειν. In plusquam perfecto producitur vocalis reduplicata; ut ἀκήκοα, ἠκηκόειν, ὄρωρα, ὠρώρειν. Homer. Iliad. Σ. 497. ἐνθα δὲ νεῖκος ὠρώρει. Bis in Iliade occurrit ὄρωρε, semel ὠρώρει, nusquam ὠρόρει. Soph. Oed. Col. 1622. οὐδέ τ' ὠρώρει βοή. Sic edidit Brunckii typotheta pro antiqua lectione οὐδ' ἔτ' ὠρώρει; quum tamen tres codices ibi praebeant ὄρωρει, suspicetur aliquis hoc ex ὠρόρει natum fuisse. Aeschylum tamen formam Homericam adoptasse crediderim.

638. ἤρειπον T. ἤρειδον G. Burges. ad Eurip. Troad. 88. Idem ἀλλήλαισι pro -λησι. et sic T. Μοκ κερωτυπούμεναι edd. ante Porsonum, cujus haec est observatio. „κερωτυπού- 66
 μέναι citat Wassius ad Thucyd. II. 84.“ Vid. Praef. ad Eurip. Hecub. p. viii.

639. χειμῶνι τυφῶ conjungenda esse monuit V. D. Heidelbergensis. χειμωνοτυφῶ Bothe. Ceteri κερωτυπούμεναι βία Χειμῶνι, τυφῶ σὺν κ. τ. λ.

640. ποιμένων κακῶ στρόβῳ Bigot. Stanl. Sed ποιμένος κακοῦ de tempestate accipiendum esse vere monuit Schutzius in ed. 2da.

642. Citat scriptor incertus de Barbarismo ad calcem Ammonii p. 197. ed. Valcken. sed Αἴγεον.

643. θραύσμασιν τ' ἐρειπίων olim conjecit Schutz. ut in Pers. 431. postea tamen edidit ex Stanleii conjectura, ναυτικοῖς τ' ἐρειπίοις. Sed Matthiae Miscell. Philolog. II. p. 6. not. variatam structuram putat, ut ἐρειπίων referatur ad ἀνθοῦν, quod cum genitivo strui potest.

644. νέως pro ναῦν Casaub. Stanl. Si vulgatum recte se habet, supplendum erit κατὰ ante σκάφος.

Aesch. Agam.

E

ἦτοι τις ἐξέκλεψεν, ἢ ἔξητήσατο 645
 θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἶακος θιγών.
 Τύχη δὲ σωτὴρ ναυστολοῦσ' ἐφέζετο
 ὥς μήτ' ἐν ὄρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν,
 μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταιλέων χθόνα.
 ἔπειτα δ' ἄδην πόντιον πεφευγότες, 650
 λευκὸν κατ' ἡμαρ, οὐ πεποιθότες τύχῃ,
 ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος,
 στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου.
 καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τις ἐστὶν ἐμπνέων,
 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας τί μή; 655
 ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχειν δοξάζομεν.
 γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. Μενέλεων δ' ἄρ' οὖν

645. ἐξηγήσατο Schutz. quod verbum in hoc sensu Tragicis non usurpatur; et praeterea haec emendatio sententiam debilitat atque enervat; nulla enim est oppositio inter duo verba, quae vulgatis inest. *Aliquis Deus (Fatis) nos vel suffuratus est, vel impetrando servavit.* Ceterum observavit Potterus, poetam, qui contra temporis rationes peccasset, quum eadem nocte et Trojam captam et Agamemnona redeuntem faceret, se tamen quodam modo excusare, fingendo puppim regiam cujusdam numinis interventu ad portum fuisse delatam. Sed de hac quaestione vide quae in praefatione diximus.

647. ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο Steph. ναῦν στελοῦσ' Canter. Porson. Sed requiritur praesens tempus, ναυστολοῦσ' marg. 67 Mitf. Casaub. Stanl. omnino recte. Origo mali manifesta est. Scripserat aliquis ναυσθολοῦσα, pro ναυσθλοῦσα, cujus verbi eadem fere est significatio, et hoc in ναῦν θέλουσα facile mutatum est. νιν θέλουσ' Bothe. Schutzius vero verum insititium esse censet.

648. ἀνόρμους conjicit Butlerus. Sed recte monuit Pauwius navibus tunc, quum ἐν ὄρμῳ sint, periculosissimam fore κύματος ζάλην. Botheus ἄνορμον.

649. κραταιγέων Jacob. quod synonymum foret cum Vossii κραταίπεδον. Sed vid. Glossarium.

652. νεῶν Casaub. νέαις Bigot. utramque conjecturam pro sua dedit Stanleius.

656. ἡμεῖς δ' Schutz. Mox ταῦτ' Steph. Porson. ταῦτ' Stanl. Pauw, Schutz.

657. Sic Stanl. conj. pro γὰρ οὖν. Vid. 756.

πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν.
 εἰ γάρ τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ
 καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα, μηχαναῖς Διὸς,
 οὐπὼ θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος,
 ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἤξειν πάλιν.
 τοσαῦτ' ἀκούσας, ἴσθι τ' ἀληθῆ κλύων.

660

ΧΟ. τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ'

στρ. α.

εἰς τὸ πᾶν ἐτητύμως—

665

μή τις, ὄντιν' οὐχ ὄρω—

μεν, προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου

γλῶσσαν ἐν τύχῃ νέμων—

τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῇ θ'

Ἑλέναν; ἐπεὶ προπόντως

670

ἐλέναυς, ἑλανδρος, ἐλέπτολις,

ἐκ τῶν ἀβροπῆνων

659. εἰ δ' οὖν edd. εἴ γ' οὖν Voss.

660. Toupus Emend. III. p. 557. legit ex Hesychio, Χλωρόν τε καὶ βλέποντα. Hesychii verba sunt, Χλωρόν τε καὶ βλέπον. ἀντὶ τοῦ ζῶντα. ubi H. Steph. Thes. IV. p. 540. citat βλέποντα. Sed in hoc loco ridiculum foret χλωρόν, juvenem. Hesychii glossa forte Menandrum spectabat. Suidas, Χλωρόν, τὸ ἀκμάζον. Μένανδρος.

ειν

663. κλύων Flor. κλύειν T.

68

667. De hoc metro vid. supra ad v. 427. προνοίαις edd. ante Pauw.

668. ἐν μύχῃ Musgr.

669. Reliqua hujus strophae aliter distribuit Burneius. Hermannii ratio probabilior videtur, versus Anacreonticos 670. 673. etc. retinentis. Haec quidem distributio, praeter alia, hoc etiam commodi habet, ut vitetur frequens vocabulorum divisio, quae, secundum ordinem Burneianum, singulis fere versibus occurrit. Certe in strophā et antistrophā γ', versus anacreontici in choriambicos dispertiri nequeunt, sine magno verisimilitudinis dispendio; nam quis feret hiatum istum in fine Antistrophae νᾶ-οἴκων δ' ἄρ' εὐθυ-δίκων? Anacreonticos retinet etiam Butlerus, sed vv. 675. 676. aliter dividit.

671. ἐλένας edd. Ἑλένα γ' Casaub. Pears. Salmasius Exerc. Plin. p. 110. monuit Aeschylum ἐλέναν interpretari, quasi ἐλένανν, quod naves Graecorum perdidisset.

672. ἀβροπῆνων emendatio est Salmasii Exerc. p. 78.

προκαλυμμάτων ἐπλευσε
 Ζεφύρου γίγαντος αὔρα·
 πολύανδροί τε φεράσπιδες κυναγοί, 675
 κατ' ἵχνος πλατᾶν ἄφαντον,
 κέλσαντες Σιμόεντος ἀκτὰς
 ἐπ' αὐξιφύλλους, δι' ἔριν
 αἱματόεσσαν.
 Ἴλιω δὲ κῆδος ὄρ- ἀντ. ἀ.
 θώνυμον τελεσίφρων 681
 μῆνις ἤλασεν, τραπέ-
 ζας ἀτίμωσιν ὑστέρω χρόνω,
 καὶ ξυνεστίου Διὸς
 πρασσομένα, τὸ νυμφότιμον 685
 μέλος ἐκφάτως τιοντος,

a. D. quam tueri videtur Lycophr. 863. μήθ' ἀβροπήνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους. Supra observaverat Tzetzes, γίνωσκε, ὦ Λυκόφρων, ὅτι τίνας μὲν λέξεις ἀπ' Αἰσχύλου κλέπτεις. Et hoc recepit Porsonus pro vulgato ἀβροσίμων.

69 674. Post αὔρα plenam distinctionis notam sustulit Pauwius.

676. πλάταν edd. vett. et Porson. πλατᾶν Heath. Schutz. Butler.

677. κέλσαντων edd. vett. κέλσαν τὰς Bigot. κέλσαν τοῦ Casaub. Stanl. κέλσαντες Aur. Musgr. Porson. In ultimis strophae versibus disponendis secutus sum Hermannum et Butlerum.

678. αὐξιφύλλους Steph. Canter. Porson. αὐξιφύλλους Aur. Pearson. Stanl. ἀεξιφύλλους Abresch. Schutz. Hermann. metrum est Glyconeum polyschematistum.

681. τελεσίφρων edd. vett. Sigma repetendum esse monuit Arnaldus.

682. 5. ἔλασε τραπέζας ἀτίμως, ἔν' ὑστέρω χ. Sic Steph. ἀτίμωσιν, una voce, Canterus, collato Choeph. 453. πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσειε. ἀτίμας ἐν Aur. Pro ἔλασε Porsonus ἤλασεν, Schutzius vero ἤλασε. (sic T.) Mihi quidem haud displicet Wakefieldii ἐπλάσεν, non autem a πλάζειν, ut ait ille, sed a πλάσσειν, finxit.

686. τιοντας edd. vett. unde sensus idoneus elici non potest. (nam quod voluit Vir quidam doctus, τιοντας ὑμέναιον, celebrantes nuptias, defendi non potest). Schutzii

ὑμέναιον, ὃς τότε ἐπέρρεπε
γαμβροῖσιν αἰεῖδεν.

μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον
Πριάμου πόλις γεραία

690

πολύθρηνον μέγα που στένει, κικλήσκου-
σα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον,
πάμπροσθ' ἢ πολύθρηνον αἰῶν'
ἄμφι πολιτᾶν μέλεον
αἷμ' ἀνατλάσα.

695

ἔθρεψεν δὲλέοντα

στρ. β'.

σῖνιν δόμοις ἀγάλακτον οὗ-
τως ἀνὴρ φιλόμαστον,
ἐν βιότου προτελείοις
ἄμερον, εὐφιλόπαιδα,

700

emendatio, *τίοντος*, Butlero etiam probata, locum satis expeditum reddit, commate post *πρασσομένα* posito. 70

687. ἐπέπρεπεν T. ἔπρεπεν Bigot. ὃν pro ὃς Schutzius, quod merito improbat Butlerus.

690. *γεραίου* Raul. i. e. Stanl. Idem tamen vulgatum tuetur, allato Horatii regnum Priami vetus.

695. *παμπρόσθη* edd. Pro hoc vocabulo barbaro alia alii reposuerunt. *πάμπροσθε* Jacob. *παμπενθῇ* Casaub. et ex eo Stanleius. *πανώλη* Bigot. *παμπλήθει* Butlerus. Si displicet *πάμπροσθ' ἢ—ἀνατλάσα*, (*urbis quae totum tempus ante excidium suum miserum aevum agebat propter caedes civium*) legi possit, sine articulo, *πάμπροσθεν*, cum Botheo. *πολύθρηνον* intra tantillum spatium consulto repetitum fuisse censeret H. Vossius.

694. *πολίταν* T. Qui voces *μέλεον αἷμα* inter virgulas concludunt, sensum obscurant. Recte Heathius, in ceteris a vulgo aberrans, hanc sententiae partem interpretatur, *cum circa miserum caesorum civium sanguinem*. Butlerus scribit *πολιτᾶν*, de qua forma dubito.

695. *ἀντλώσα* Aurat.

697. Hermannus reponi jubet *ἀγλακτον*, formam auctoritate destitutam. Metrum est manifestum, Glyconeum ab initio auctum, *σί=νιν δόμοις ἀγάλακτον οὗ=*.

698. οὗτος edd. pleraeque. οὕτως Bothe. Butler. Hermann. Recte sine dubio. et sic quidem Bigot. T. οὗτος^{ως} 71 (sic) Flor.

καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.

πολέα δ' ἔσῃ ἐν ἀγκάλαις
νεοτρόφου τέκνου δίκαν,
φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα, σαί-
νων τε γαστροῖς ἀνάγκαις.

705

ἀντ. β'.

χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν
ἔθρος τὸ πρὸς τοκέων χάριν

γὰρ τροφεῦσιν ἀμείβων,
μηλοφόνοισιν ἄγαισιν

δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν—

710

αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη—

ἄμαχον ἄλγος οἰκείταις,

μέγα σῖνος πολυκτόνον

ἐκ θεοῦ δ' ἱερεὺς τις ἄ-

701. γεραροῖς Bigot. Rarius quidem γεραροῖς pro sene reperitur. Vid. Glossarium.

702. ἔσχ' edd. ἔσκ', pro ἦν, Casaub. Pears. quem Ionismum immerito suspectum habet Butlerus. Pers. 661. θεομήστωρ δ' ἔσκεν. Et sic videtur legisse Scholiasta; τὸ σαίνων πρὸς τὸ φαιδρωπὸς καὶ το ἔσχε (ἔσκε) ἀποδώσεις. Pro πολέα, quod, credo, nusquam alias reperiendum est, πολλὰ conj. Aurat. Sed vulgatum non ausim mutare.

704. σαίνοντος v. l. in Schol. φαιδρωπὸν—σαίνοντα Aur. Casaub. Stanl. quae quidem correctio iis recipienda est, qui in v. 702. retinent ἔσχε. Quod si verum sit σαίνοντα, jungerem ποτὶ χεῖρα σαίνοντα; i. e. συνήθη καὶ εἰθισμένον τῇ χειρὶ, uti ait Schol. Pindar. Pyth. II. 30. Animalia ci-cura dicebantur χειροήθη.

707. τοκέων edd. omnes. τοκέων T. Pers. 586. τοκέες δ' ἄπαιδες. Eumen. 271. τοκέας φίλους.

708. χάριν γὰρ τροφᾶς ἀμείβων edd. γὰρ omisit Burneius. χάριν τροφᾶς γὰρ ἄμ. Pearson. Heath. Schutz. Butler. Quum τροφᾶς et τροφοῖς facillime inter se permutari possint, olim dedi τροφοῖσιν, quo metra secum congruerent; nunc vero τροφεῦσιν ex Triclinio recepi.

72 709. Vulgo ἄταισιν. ἄταις Flor. Hermannus ἄγαισιν ob metrum. Vid. 129.

712. ἄμαχον δ' ἄλγος Steph.

713. πολυκτόνον edd. praeter Bothe.

714. ἐκ θεοῦ conjicit post Auratum Stanleius. In initio Glycone trochaeus respondet Spondeo, uti monet Burneius.

τας δόμοις προσεθρέφθη. 715
 παρ' αὐτὰ δ' ἐλθεῖν εἰς Ἰλίου πόλιν στρ. γ'.
 λέγοιμ' ἄν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας,
 ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου·
 μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος,
 δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος, 720
 παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν
 δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς,
 δύσεδρος καὶ δυσόμιλος
 συμένα Πριαμίδαισιν,
 πομπᾷ Διὸς ξενίου, 725
 νυμφοκλαυτὸς Ἑρινύς.
 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος ἀντ. γ'.

715. προσειράφη edd. vett. προσετρέφθη Heathius, errore, pro προσεθρέφθη, quod dedit Porsonus.

716. πάραντα δ' οὖν edd. vid. infra v. 727. παρ' αὐτὰ pro παραντὰ scribendum monuit Heath. Vid. Glossarium. οὖν omittit Hermann. et in antistr. τοῖς (et sic utroque loco MS. Flor.)

Ibid. Pauwius legit ἤλθεν γ', vocibus λέγοιμ' ἄν in parenthesis inclusis, quam rationem Butlerus probat. λέγοιτ' ἄν Casaub. Pears. Voss. Sed non opus est mutatione; vide supra ad v. 630.

718. ἀκασκαῖον ἄγαλμα edd. vett. Copulam interposuit Porsonus.

720. 1. 2. 5. 4. In choriambicos disponit Burneius. Facilius vero in Ionicos a minore decurrunt. παρακλίνουσ' cum sequentibus connectit Stanleius. Post ἄνθος distinguit Musgravius: et sic Aurat.

721. παρακλίνασ' Flor. et μοχ πικροῦ. Auratus παρακλινοῦσ'.

722. Eurip. Med. 1385. πικρὰς τελευτάς τῶν ἐμῶν ἰδῶν γάμων. ubi hunc locum contulit Elmsleius.

724. Recte observavit Butlerus primam in Πριαμίδαισιν produci; quod saepius apud Homerum per metri necessitatem factum. Πριαμίδαισι edd. vett. Litteram paragogicam addidit Pauwius. „—σιν opponitur να, quae finalis in γέννα longa videtur ante οἶκον. Sic α̃ in βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Theb. 88.“ BURNEIUS. Sed vide ad istum locum, et supra ad v. 669.

726. Ἑριννὺς libri. (Ἑρινύς Flor.)

727. ἐν τοῖς βροτοῖς edd. Erfurdtius, cui offensioni erat in hoc loco articulus, legendum censebat παλαίφατος δ' ἐν

τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτός ὄλβον
τεκνοῦσθαι, μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν·

ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει
βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. 730

δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰ-
μί. τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον
μετὰ μὲν πλείονα τίκτει,
σφετέρῃ δ' εἰκότα γέννα. 735
οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων
καλλίπαις πότμος αἰεί.

φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαι- στρ. δ.

ὰ νεάζουσιν ἐν κακοῖς βροτῶν
ὕβριν, τότε ἢ τότε, ὅπποταν 740
τὸ κύριον μόλη.

† νεαρὰ φάους κότον

βροτοῖς, in strophico autem versu expungendum οὖν. Her-
mannus correxit, παλαίφατος δέ τις, postea vero Erfurdtium
secutus est. Equidem in Erfurdtii rationem propendeo.
Certe ejiciendus est articulus.

731. οἰζύν disyllabum: Eumen. 397. πάσης ἀπήμον'
οἰζύος· δέχου δὲ σύ. et hujus fabulae v. 1437. ἔρις ἐρίδματος
ἀνδρὸς οἰζύς. Suppl. 872. οἰζύος ὄνομ' ἔχων. Eurip. Hecub.
956. ἀλάστορός τις οἰζύς. ubi Porsonus; „οἰζύς scripsi, ut
semper Attici, non οἰζύς.“ Vid. Pierson. ad Moer. p. 276.

733. τὸ γὰρ δυσσεβὲς edd. pleraeque. τὸ δυσσεβὲς γὰρ
Heath. Schutz. quod a Burneio non receptum miror.

734. τέκνα pro μετὰ Aurat. Bigot. Voss.

74 736. οἴκων γὰρ Steph. δ' ἄρ' Casaub. Bigot. Voss. Stanl.
Porson. Schutz. Vid. supra v. 657.

737. αἰεὶ T.

740. ὅπποταν, Pauwii correctio pro ὅταν, Hermanno et
Schutzio probata, metro satisfacit. Postea vero placuit
Hermanno εὐτ' ἂν. Locutio τότε ἢ τότε valet aliquando. Eu-
rip. Androm. 853. συμφοραὶ θεήλατοι Πᾶσιν βροτοῖσιν ἢ τότε
ἦλθον, ἢ τότε.

741. τὸ καίριον quasi conjectura memoratur in libro
Raulinsoniano. Sed κύριον est statutum tempus.

742. νεαροῦ φάους τόκον Bigot. νεαρὸν φάους τόκον Aurat.
νεαρὰ φάους σκότον Casaub. νεαρὰ φάος Scalig. νέον φάει σκό-
τον Hermann. vel νεορόραφῃ σκότον (i. e. caliginem nuper con-
sutam) teste Seidlerio de V. Doehm. p. 57. vel, ut ipse nu-

δαίμονα τὰν ἄμαχον
 ἀνίερρον θράσος μελαί-
 νας μελάθροισιν ἄτας, 745
 εἰδομένην τοκεῦσιν.
 Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις ἀντ. δ'.
 δώμασιν· τὸν δ' ἐναίσιμον τίει
 βίον· τὰ χρυσόπαστα δ' ἐ-
 σθλὰ σὺν πίνῳ χερῶν | 750
 παλιντρόποισιν ὄμμασιν λι-
 ποῦς, ὅσια προσέβα,
 δύναμιν οὐ σέβουσα πλού-
 του παράσημον αἶνω,
 πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ. 755
 ἄγε δὴ, βασιλεῦ, Τροίας πτολίπορθ',
 Ἀτρέως γένεθλον,
 πῶς σε προσεῖπω; πῶς σε σεβίζω,

per monuit, νεαροφαῖ σκότον. νεαρὸν φύουσα κόρον Wakefieldius; ut in Theognidis isto τίκτει τοι κόρος ὕβριν. vid. Glossar. ad v. 373. Butlerus, νεαρά φύει κόρον. Equidem nihil habeo quod proferam; id tantum monebo, desiderari particulam δέ, quae respondeat τῷ μὲν in v. 758.

743. δαίμονά τε τὸν ἄμαχον, ἀπόλεμον edd. Ejiciendum videtur τε, et mox ἀπόλεμον, cum Stanleio et Abreschio. Contra δαίμονά τε τὸν ἀπόλεμον T. ejecto ἄμαχον. Ceterum dedi cum Hermannō τὰν pro τὸν, ut sit constructio τὰν ἄμαχον δαίμονα, ἥγουν ἀνίερρον θράσος Ἄτας, εἰδομένην τοκεῦσι. Certe sic evitatur necessitas scribendi vel μέλαιναν ἄταν cum Aurato et Pauwio, vel εἰδομένης cum Casaubono et Heathio, vel denique εἰδόμενον. In antistrophico forsan legendum vel ὅσια cum Vossio, vel ὅσιον.

749. τὰ χρυσόπαστ' ἐσθλὰ T. 75

750. ἐδεσθλα Stanleii (imo Aurati) conjectura fuit.

751. παλιντρόποις ὄμμασι edd.

752. ὅσια Aurat. τοῦ, quod in fine hujus versus habent edd., ortum fuisse suspicor ex ultima syllaba sequentis πλούτου. Canterus conjiciebat τοῦμπαλιν. τὰν Pauw. Heath. προσέβαλε Hermannus; omisso τοῦ.

756. πολίπορθ' edd. Reposui formam Homericam; vid. supra 457.

758. σεβίζω Flor. Meminerint tirones σεβίζω modum esse

μήθ' ὑπεράρας, μήθ' ὑποκάμψας
καιρὸν χάριτος;

760

πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι
προτίουσι, δίκην παραβάντες.
τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν
πᾶς τις ἑτοιμος· δῆγμα δὲ λύπης
οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται.

765

καὶ συγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς
ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι.
ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων,
οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτὸς
τὰ δοκοῦντ' εὐφρονος ἐκ διανοίας
ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότῃτι.

770

subjunctivum. Hujusmodi ἀπορήσεις plerumque efferuntur per indicativi futurum, vel aoristum subjunctivi.

759. ὑποκύψας Bigot. et mox μέτρον pro καιρὸν, utrumque perperam.

76 761. Recte monuit Hermannus ad Viger. v. 20. τὸ δοκεῖν εἶναι significare speciem sinceritatis.

762. παραβαίνοντες Triclinius, quem catalexis plus semel offendit, nam in v. 765. corrigit προσεφικνεῖται.

763. δυσπραγεῖν Grotius contra syllabarum quantitatem. Lapsus est Lobeck. ad Soph. Ajac. 427. quum diaeresin in hac voce quaereret.

764. Forsan scribendum ἑτοῖμος. Vid. Reiz. Praef. ad Herodot. p. viii. Koen. ad Gregor. p. 21. ed. 2. δειγμα H. Steph. qui tamen in adnotationibus correxit ex Stobaeo p. 499=467. δῆγμα, quod sic optime explicat, omnes ad illacrymandum alienis infortunis esse paratos; sed ita ut dolor is medullas eorum non mordeat. δῆγμα T. Vid. infra 949.

766. καὶ νυκτὶ δὲ χαίρουσιν Stobaeus: unde Hermannus, Νυκτὶ δὲ χαίρουσιν. ὁμοιοπρεπεῖς Grotius in Excerptis, operarum errore. Hermannii correctio locum penitus enervat. Manifesto conjunguntur homines, qui ridentibus adrident et flentibus adflent, qui parati sunt τῷ δυσπραγοῦντι ἐπιστενάχειν καὶ τῷ χαίροντι συγχαίρειν. Stobaei lectionem ortam fuisse suspicor ex varia hujus loci scriptura, καὶ νῦν χαίρουσιν ὁμ.

767. Grammaticus ap. Bekker. Anecd. Graec. I. p. 336, 30. Ruhnken. ad Homer. H. Cer. 200. ἀγέλαστα πρόσωπα. Αἰσχύλος, quod ex Phrynicho desumserat. Vid. Glossar.

771. σαίνει Casaub. Male; constructio est τὰ δοκοῦντα

οὐ δέ μοι τότε μὲν, στέλλων στρατιὰν
 Ἑλένης ἔνεκ'—οὐ γὰρ ἐπικρύψω—
 κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος,
 οὐδ' εὖ πρᾶπίδων οἶακα νέμων, 775

θάσος ἀκούσιον
 ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων.
 νῦν δ', οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς, οὐδ' ἀφίλως
 εὐφρων πόνον εὖ τελέσασιν.
 γνώσει δὲ χρόνῳ διαπενθόμενος 780
 τὸν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως
 πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
 δίκη προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταίτιους
 νόστου, δικαίων θ', ὧν ἐπραξάμην πόλιν 785

σαίνειν. Sed in duabus primis editionibus plene post φωτὸς distinguitur.

772. πότε conjectura nonneminis adnotatur in libro 77 Raulinsoniano. Opponuntur νῦν et τότε, nunc et olim, infra 1128. 1387. ubi vide.

773. οὐ γὰρ ἐπικεύσω edd. οὐ† γὰρ Porsonus οὐ γὰρ σ' ἐπικεύσω Musgrav. Butler. Hand male. Sed veram puto, quam post Botheum recepi, Pauwii correctionem. Olim conjeceram οὐ τὰρ' ἐπικεύσω. De οὐ τὰρα vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 443. Elmsleium ad Heraclid. 269.

774. ἀπόμουσός τ'—οὔτ' εὖ Elmsleius ad Eurip. Med. P. 99.

776. θάσος ἐκούσιον Steph. ἀκούσιον Canter. in notis; et sic Casaubon. Pauw. Porson. Schutz. Mox quod sit ἀνδράσι θνήσκουσι vix satis intelligo. Vertunt [hominibus ad mortem destinatis].

778. Schutzius omittit particulam δ', quae abesse nequit. Sibimet invicem respondent τότε μὲν in v. 772. et νῦν δέ.

779. εὐφρων τις πόνος εὖ τελέσασιν edd. quae varie explicare tentant. πόνον Bothe. Sensus est manifestus. „Te-cum,” ait Chorus, „libere agam; olim quum bellum suscipe-res, valde imprudens mihi videbaris; qui involuntariam virtutem viris ad mortem destinatis afferres: hodie vero ex alta mente et vere benevolus videris, quum jam laborem feliciter perfec-rint.” Omittendum τις, quae correctio in margine Needha-miana notatur; vel legendum τοῖς (τις omittit Flor.)

Πριάμουν δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ
κλύοντες, ἀνδροκμήτας Ἰλίου φθορὰς
εἰς αἵματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως
ψήφους ἔθεντο· τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει
ἐλπίς προσήει χειρὸς οὐ πληρουμένῳ.

790

καπνῷ δ' ἀλούσα νῦν ἔτ' εὖσημος πόλις.
ἄτης θύελλαι ζῶσι· συνθνήσκουσα δὲ
σποδὸς προπέμπει πίνοντας πλούτου πνοάς.
τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν
τίνειν· ἐπεὶ περ καὶ πάγας ὑπερκόπους
ἐπραξάμεσθα, καὶ γυναικὸς οὐνεκα

795

78 787. ἀνδροκμήτας libri universi. Obelo apud Porsonum
notatur. Vocabulum Aeschyleum restitui. Choeph. 847.

Δοίη τις ἀνδροκμήτα πέλεκυν ὡς τάχος. Eum. 248. μόχθοις
ἀνδροκμήσι. 954. ἀνδροκμήτας τύχας. Suppl. 672. ἀνδροκμήτης
λοιγός. Eurip. Suppl. 525. ἀνδροκμήτας προσφέρων ἀγωνίας.

790. † χειρὸς Porson. χεῖλος Casaub. Sed χειρὸς de
suffragiis interpretantur Abresch. Heath. Mihi arridet Bo-
thei correctio προσίει χεῖρας. Idem vero ridicule legit εὐ
πληρουμένας. Schutzius πληρουμένη. Vid. Glossarium.

795. ὑπερκότους edd. ὑπερκόπους Heathius. ὑπέρκωτος,
me quidem iudice, vox est nullius auctoritatis. Vid. supra
464. ὑπερκόπως restituendum Euripidi Herc. F. 1087. ὦ
Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὦδ' ὑπερκόπως; Vide quae diximus
ad Theb. 387.

796. Schol. Πάγας. δίκτυα. παγίδας. καὶ τοῦτο δήπου τὸ
Αἰσχύλου, ΤΟΙΣ ἑαυτοῦ πτεροῖς περιπεσὼν, καὶ ἐνσχεθεὶς ταῖς
79 πάγαις ὥς ἄλλοις ὑφῆκε, τὰ ἐκ τοῦ νόμου δικαίως ἔπαθε. Hic
locus, qui etiam apud Suidam ponitur v. Πάγας, vix du-
bium est quin desumptus fuerit ex Aeliani libro de Provi-
dentia. Aelianus autem respexit ad locum istum decanta-
tum ex Aeschyli Myrmidosin, quem illustravit Gatakerus
in Misc. Adv. Posth. c. 12. et inter recentes Porsonus ad
Eurip. Med. p. 19. Unum alterumque locum adjiciam qui-
bus ad istud proverbium alluditur; Zacharias de Mundi
Opif. ed. Barthin. πάλιν δ' αὖ τοῖς ἰδίῳις, κατὰ τὴν παροιμίαν,
ἐάλωσαν πτεροῖς. Nicolaus Sophist. MS. apud Bast. Ep.
Crit. p. 212. γίνεται ἡ πηγὴ τῆς ὥρας κάτοπτρον· ὡς ἐν πίνακι
τῷ ῥεύματι γράφει τὸν Νάρκισσον, καὶ τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ βάλ-
λεται Νάρκισσος. (Obiter moneo Sophistam flosculos suos
ex Aristaeneti horto decerpisse, qui in Ep. II. 10. ait,
ἡ μὲν πηγὴ γράφει τὸν Νάρκισσον.) Conf. infra v. 809.

πόλιν διημάθυνεν Ἀργεῖον δάκος,
ἵππου νεοσσός, ἀσπιδοστροφός λεώς,
πῆδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύνει·
ὑπερθορῶν δὲ πύργον ὤμησθης λέων,
ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ.

800

θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροῖμιον τόδε·
τὰ δ' εἰς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων·
καὶ φημι ταῦτά, καὶ ξυνήγορόν μ' ἔχεις.
παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ συγγενὲς τόδε,
φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόγου σέβειν.
δύσφρων γὰρ ἴος, καρδίᾳ προσήμενος,

805

797. † Ἀργεῖον δάκος Porson. Vide an legendum sit ἄγριον. Apud Palaeph. VII. Σφίγξ—ἀγρία pro Ἀργεία correxit Pierson. ad Moerin p. 395. (Ἀργεία tamen Eudocia p. 381.) Idem Ammonio in v. φάκελος reponi jubet ἀγρίας pro ἀργείας. Eurip. Hippol. 1229. ταῦρος, ἄγριον τέρας. Sed in hoc loco nihil temere mutandum, siquidem Ἀργεῖον δάκος dicitur ἀσπιδοστροφός λεώς qui fuit ἵππου νεοσσός, ex equi utero exclusus, uti recte locum explicuit Heathius.

798. ἵππου νεοσσός. Sic νεοσσῶν Theb. 499. νεοσσούς Choeph. 254. 499. Antiatticista tamen Sangerm. p. 109, 22. Νόσσον: χωρὶς τοῦ ἔ. Αἰσχύλος Κήρυξιν. Licentiam sibi sumsit in dramate Satyrico. Phrynich. Ecl. p. 88. Νοσσός, νοσσίον, ἀμφοῖν λείπει τὸ ἔ. διὰ τοῦτο ἀδόκιμα. λέγε οὖν νεοττός, νεοττίον, ἵνα ἀρχαῖος φαίνη.

Ibid. Malim ἀσπιδοστροφός. Theb. 19. οἰκιστῆρας ἀσπιδοστροφούς. Sin minus, saltim scribendum cum Triclinii MSto., ἀσπιδοστροφός, quippe in hujusmodi compositis non adhibebant η, nisi ad vitandum brevium syllabarum concursum. Vid. Eustathii locum in Glossar. ad Theb. 415. ἀσπιδοστροφού πλέως Aurat.

800. ὑπερθορῶν T.

804. ταῦτα edd. vett. ταῦτ' Casaub. Pears. Porson.

80

806. φθόνων Flor. ἄνευ ψόγου Stobaeus p. 223=157. quod non video cur in textum succedat. Obelo quidem apud Porsonum notatur φθόνου, sed, ut opinor, non nisi operarum incuria. Obelus enim ad καρδίαν in proximo versu pertinet. Alio sensu Euripides, vel Sophocles, apud Stobaeum pp. 99=55. 511=201. Κέκτῃσο δ' ὀρθῶς ἄν ἔχῃς, ἄνευ ψόγου.

807. καρδίαν edd. quod tuetur Matthiae Gr. Gr. p.

601. καρδίᾳ Grotius in Excerptis, Casaubon. Pearson. Pers.

ἄχθος διπλοῖζει τῷ πεπαμένῳ νόσον
 τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ πῆμασιν βαρύνεται,
 καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν, στένει, 810
 εἰδὼς λέγοιμ' ἄν—εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι—
 ὁμιλίας κάτοπτρον, εἰδῶλον σκιᾶς,
 δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρεφυμενεῖς ἐμοί.
 μόνος δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσπερ οὐχ ἐκὼν ἔπλει,
 ζευχθεὶς ἔτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος 815
 εἴτ' οὖν θανόντος, εἴτε καὶ ζῶντος πέρι
 λέγω. τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς
 κοινούς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει,
 βουλευσόμεσθα. καὶ τὸ μὲν καλῶς ἔχον,
 ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ, βουλευτέον 820

884. τὰδε γὰρ προσήμεναι. Cf. Soph. Oed. T. 15. Incert. Rhes. 590. ubi idem regimen.

808. διπλοῖζειν trisyllabum esse ostendit Pierson. ad Moerin. p. 275. Mox πεπαμένῳ edd. ante ante Porsonum.

809. Elmsleius ad Heraclid. 814. praetulit τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ. Sed in tertia persona retinendum videtur αὐτοῦ, etiamsi verum sit hanc formam de prima aut secunda persona a Tragicis raro usurpatam fuisse. Infra tamen 1521. libri omnes exhibent αὐτῆς. Elmsleii sensentiae non suffragantur veteres grammatici. Lex. Seguiet. p. 467, 27. Αὐτόν. Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἰφικράτους, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Recentiores certe Attici in hac parte sibi indulserunt. Demosth. Phil. I. 15. ἴσως ἂν ἐκκαλέσαιο ὑμᾶς, εἴπερ μὴ παντάπασιν ἑαυτῶν ἀπεγνώκατε. Philippi Epistola in Orat. de Coron. ἴσθι ἡμᾶς παρεληλυθότας εἶσω Πυλῶν καὶ τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοῦς πεποιημένους. Vid. Zeun. ad Viger. p. 166. De prima persona Aeschylus ap. Schol. Aristoph. Av. 808. τὰδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν περὶ ἰσὶς Ἀλυσόμεσθα, ubi tamen forte reponendum αὐτῶν ex loco Dionysii a Porsono suppleti ad Med. p. 19. Recentiorum loca quaedam videas apud Bast. Epist. Crit. p. 212. 81 Cf. notata ad Prometh. 787. Matthiae Gr. Gr. §. 489. II.

811. In edd. ante Porsonum et Schutziū colli signum post λέγοιμ' ἄν sequebatur.

815. σειραφόρος edd. hic et infra v. 1615. σειραφόρος T. Recte. Pollux VII. 24. Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἶρηκε Σειραφόρον τε καὶ κριδιῶντα πῶλον, sed corrigendum κριδιῶντα. Quin σειραφόρος etiam Hesychius et alii, in Glossario adlegati.

ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων,
ἦτοι κέαντες, ἢ τεμόντες εὐφρόνως,
πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου.
νῦν δ' εἰς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους
ἐλθὼν, θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι, 825
οἵπερ πρόσω πέμψαντες, ἤγαγον πάλιν.
νίκη δ', ἐπείπερ ἔσπετ', ἐμπέδως μένοι.

ΚΑ. ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλόνορας τρόπους
λέξαι πρὸς ὑμᾶς ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει 830
τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλων πάρα
μαθοῦς, ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον
τοσόνδ', ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίου.
τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
ἦσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακόν, 835
πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους
καὶ τὸν μὲν ἦκειν, τὸν δ' ἐπείσφerein κακοῦ
κάκιον ἄλλο πῆμα, λάσκοντας δόμοις.
καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν

823. πῆματος τρέψαι νόσον edd. Optime Porsonus, πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου, collatis Soph. Philoct. 778. πῆμα νόσου. Ajax. 363. πῆμα αἵτης.

832. Post βίον plene distinguitur in editione Glasguen. 82 si, virgula post Ἰλίου posita; quae ratio minime placet. Mox ἐπ' Ἰλίου T.

834. Choeph. 918. "Αλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἶργεσθαι, τέκνον. OP. Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω. Veteres de iis rebus, quibus demtis, negabat se Epicurus intelligere quid esset bonum, parum verecunde loqui solent.

835. Terent. Adelph. IV. 5. 38. an SEDERE oportuit DOMI virginem tam grandem, dum cognatus huc veniret expectantem?

836. ἡδονὰς Steph. κληδόνας Stanleius, post Auratum, et post eum omnes. Dein παλιγκόπους Heathius; sed de hac voce dubito. Vid. supra ad v. 795.

838. Interpretatione, quam olim amplexus eram, hodie repudiata, locum sic Anglice verterim, *And that first one should come, and then another should bring tidings of some additional evil, each worse than the last.* Eurip. Hec. 257. Κακῶν κακ' ἄλλα μείζον'. 1158. τὸ λοιπὸν δὲ πῆμα πῆματος πλέον. Med. 256. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν.

ἄνθρωπος οὗτος, ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο 840
 φάτις, τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν.
 εἰ δ' ἦν τεθνηκώς, ὡς ἐπλήθυνον λόγοι,
 τρισώματος τᾶν Γηρυνῶν ὁ δεύτερος
 πολλήν ἄνωθεν, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω,
 χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν, 845
 ἅπαξ ἐκάστῳ κατθανῶν μορφώματι.
 τοιῶνδ' ἑκατι κληδόνων παλιγκότων,
 πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης
 ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης.
 ἐκ τῶνδ' εἰ παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ, 850
 ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων,
 ὡς χρῆν, Ὀρέστης μὴ δὲ θαυμάσης τόδε·

840. ὠχετεύετο edd. vett. Correxuit Heathius.

841. ἐτέτρωτ' ἄν Bigot. Stanl.

83 842. ἐπλήθυνον T.

843. Γηρυνῶν ἄν δεύτερος G. Burges. ad Eurip. Troad. 627.

845. Hunc locum varie tentant; sed non est opus mutatione, modo virgulam, quae vulgo post χθονὸς appingitur, ad finem superioris versus rejicias, et sic interprete-
 ris; *Multam superne (non enim eam dico quae substernitur) triplicem terrae chlamyda cepisset, id est, ter sepultus fuisset.* Namque qui sepeliuntur γῆν ἐπιέννυνται. Theognis 420. Καὶ κεῖσθαι πολλήν γαῖαν ἐφεσσάμεναν. Simonid. Ep. CV. αὐτὰρ ἐθάφθη Ζωή, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη. Theocrit. Ep. IX. Ὀθνεῖην κεῖμαι ἐφεσσάμενος. Aeschylus in Anthol. III. 5. Τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν. Anthol. p. 312. τί πλέον γῆν ἐπιεννύμεθα; Xenoph. Cyrop. VI. 4. 6. κοινῇ γῆν ἐπιέσασθαι. Vid. Hemsterhus. ad Hesych. T. I. p. 1352. Valcken. ad Herodot. VIII. p. 630. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 119. Dorvill. ad Charit. p. 365. Sed propius ad Nostri locutionem accedit istud Hectoris apud Homer. Il. Γ. 57. ἢ τέ κεν ἦδη Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, i. e. lapidibus obrutus fuisses. Ceterum hunc Aeschyli locum recte intellexit et interpunxit F. Ursinus ad Virgil. Aen. VIII. 564. *Nascenti cui tres animas Feronia mater (Horrendum dictu) dederat, terna arma movenda; Ter leto sternendus erat.*

849. Pene suspicor legendum esse λελημμένης, quae mortem appetivi. Stanleius εἰλημμένης. Sed altera forma auctores habet: vid. Eurip. Ion. 1113. Cycl. 432.

851. κύριος ὦν Bigot. Stanl. Sed idem valet vulgatum.

84 852. μηδὲ edd.

τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορυξενός,
 Στρόφιός ὁ Φωκὴς, ἀμφίλεκτα πῆματα
 ἔμοι προφρωνῶν, τὸν δ' ὑπ' Ἰλίου σέθεν 855
 κίνδυνον, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία
 βουλήν καταρροίψειεν, ὥστε σύγγονον
 βροτοῖσι, τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.
 τοιάδε μὲν τοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει.
 ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι 860
 πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγῶν.
 ἐν ὀψικοῖτοισι δ' ὄμμασι βλάβας ἔχω,
 τὰς ἀμφί σοι κλαίουσα λαμπτηρουχίας
 ἀτημελήτους αἰέν. ἐν δ' ὀνείρασι,
 λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην 865
 ῥιπαῖσι θωῦσσοντος, ἀμφί σοι πάθη
 ὀρώσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου.
 νῦν ταῦτα πάντα τλᾶς' ἀπενθήτω φρενὶ,
 λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα,
 σωτῆρα ναὸς πρότονον, ὑψηλῆς στέγης 870
 στύλον ποδῆρη, μονογενὲς τέκνον πατρὶ,
 καὶ γῆν φανείσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,

855. τόνδ' Canter. Stanl.

857. Schutzius et Butlerus vertunt *ne senatum dejicerent*; sed *ecquis tandem inter poetas senatum Agamemnonis aevo Argis existentem nominavit?* Sensus est, *ne consilium iniret, eum qui cecidisset, magis conculcandi.* Metaphora ab aleatoribus ducta. Quare non opus est conjectura βόλον, vel καταρροίψειεν. quarum utramque praebet liber Scaligero Vossianus.

δ τ

861. κατεσβήκασιν (sic) Flor. et mox κλαβὰς.

864. ἀτημέλητος Aurat. Bigot. Wakefield. Male; λαμπτηρουχίαι ἀτημέλητοι sunt signa per faces exhibenda, sed per incuriam non exhibita, quem sensum solus vidit Heathius.

865. De ὑπαὶ vid. supra ad v. 435. ἀπαὶ scribitur apud Homerum Il. A. 665.

867. χρόνον Musgr.

870. Ita interpungendum docet, post Canterum, Gatakerus A. M. II. 20. conferens locum ex Choeph. 503. qui sub nomine Sophoclis citatur a Clem. Alex. Strom. II. p. 422.

871. στόλον Flor.

872. Vocem φανείσαν obelo signavit Porsonus. Legendum Aesch. Agam.

- κάλλιστον ἡμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χεῖματος,
 ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.
 875
 τερπνὸν δὲ τὰναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.
 τοιοῖσδε τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν.
 φθόνος δ' ἀπέστω· πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ
 ἠνειχόμεσθα· νῦν δ' ἐμοὶ, φίλον κάρα,
 ἐκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ χαμαὶ τιθεῖς
 880
 τὸν σὸν πόδ', ὦ ἄναξ, Ἰλίου πορθήτορα.
 ὀμωαὶ, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος
 πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν;
 εὐθύς γενέσθω πορφυρόστροφος πόρος,
 εἰς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη.
 885
 τὰ δ' ἄλλα φροντίς, οὐχ ὕπνω νικωμένη,
 θήσει δικαίως σὺν θεοῖς εἰμαρμένα.
 ΑΓ. Λήδας γένεθλον, δωμάτων ἐμῶν φύλαξ,
 ἀπουσία μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ·
 μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας· ἀλλ' ἐναισίμως
 890
 αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρηὸν τόδ' ἔρχεσθαι γέρας.

dum puto vel γῆν ἐκφανεῖσαν, vel γαῖαν φανεῖσαν; saltem ejiciendum est importunum illud καί. Quin et versus ipse potuerit ex margine irrepsisse.

874. Citat Suidas v. Πλέκος.

875. Mihi pene persuasum est insititium esse hunc versum. Certe frigidiusculum sonat.

876. τοιοῖσδε τοίνυν edd. vett. τοί νιν Porson. Schutz. τοιοῖς σε τοίνυν Casaub. Stanl.

879. Prius hemistichium iterum occurrit v. 1006. Eurip. Electr. 999. "Ἐκβητ' ἀπήνης, Τρωάδες, χερὸς δ' ἐμῆς Λάβεσθ', ἵν' ἔξω τοῦδ' ὄχου στήσω πόδα.

880. ἄναξ edd. vett. ὦ ἄναξ Scaligero Voss. Pauwius et reliqui. Mox πορθήτορος emendatio est Valckenaerii ad Eurip. Phoeniss. 1518. constructione poetis familiari. Vulgatam tamen lectionem Heathius, Schutzius et Butlerus meliorem judicant, ut pes Agamemnonis Trojam, quasi stantem columnam, proruisse dicatur. Atqui πορθεῖν est vastare, non proruere.

884. ὡς νιν, Stanleii (Vossii) correctionem, improbat Pauwius, quia ἡγεῖσθαι, in hoc sensu, cum quarto casu non construitur. ἀνηγεῖσθαι Bothe. δίκη marg. Mitf.

885. ὕπνω νικωμένη. Confer v. 281.

καὶ τᾶλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ
 ἄβρυνε, μηδὲ, βαρβάρου φωτὸς δίκην,
 χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνης ἐμοί.
 μηδ' εἵμασι στρώσας ἐπίφθονον πόρον
 τίθει. θεοὺς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών. 895
 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσι
 βαίνειν, ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου.
 λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν, σέβειν ἐμέ.
 χωρὶς ποδοπήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων
 κληδὼν αὐτεῖ· καὶ τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν, 900
 θεοῦ μέγιστον δῶρον. ὀλβίσαι δὲ χρὴ
 βίον τελευτήσαντ' ἐν εὖεστοῖ φίλῃ.
 εἰ πάντα δ' ὥς πράσσοιμι ἄνευ θάρσους ἐγώ.

ΚΑ. καὶ μὴν τόδ' εἶπε μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί.

ΑΓ. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. 905

892. βαρβάρου Flor.

893. βόημα Flor. T.

895. θεοὺς τοιοῖσδε marg. Mitf.

896. γὰρ pro δὲ Etymol. M. p. 486, 48. De hoc loco vide Glossarium.

903. εἰ πάντα δ' ὥς πράσσοιμι ἄν, εὐθαρσῆς ἐγώ. edd. 87. ubi particulam ἄν, cum εἰ sic positam, contra linguae rationem peccare, nemo observavit. Schutzius ἀνευθαρσῆς ἐγώ, an omnia sic prospere gesturus sim, haud sane certa mihi est fiducia. Sed vox ἀνευθαρσῆς neque exstabat unquam, neque exstare potuit; nec satis Graece diceretur ἀνευθαρσῆς εἶμι εἰ — Aeschyli manum, ni fallor, exhibui; Utinam sic omnia faciam (vel in omnibus fortuna utar) modeste et sine audacia. (et sic quidem Triclinius). Si quis malit θράσους, Grammaticorum distinctionem secutus, equidem non refragabor.

905. διαφθεροῦντ' ἐμέ edd. omnes. Porsonus conj. διαφθεροῦσ' ἐμοί, Xenoph. Symp. VIII. 20. ὁ δὲ πείθων τὴν τοῦ ἀναπειθομένου ψυχὴν διαφθείρει. Vulgatum tamen quodammodo tueri videatur Eurip. Hippol. 391. Οὐκ ἔσθ' ὁποῖω φαρμάκῳ διαφθερεῖν Ἑμελλον, ὥστε τοῦ μπαλιν πεσεῖν φρενῶν. i. e. οὐκ ἔμελλον διαφθερεῖν φρένας. item Hecub. 601. Ὁ δ' ἔσθλός, ἔσθλός, οὐδὲ συμφορᾶς ὑπο φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' αἰεί. Cf. Med. 1051. Verum tamen puto διαφθεροῦσ', quia ἴσθι cum participio ad eum qui compellatur plerumque refertur. Vid. Valckenaer. et Monk. ad Eurip. Hippol. 304. et illum in Schol. in D. Luc. XIX. 13.

ΚΑ. εὖξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε.
 ΑΓ. εἴπερ τις, εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος.
 ΚΑ. τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος, εἰ τάδ' ἤνυσεν;
 ΑΓ. ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.
 ΚΑ. μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῆς ψόγον. 910
 ΑΓ. φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει.
 ΚΑ. ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει.
 ΑΓ. οὐ τοι γυναικός ἐστιν ἰμείρειν μάχης.
 ΚΑ. τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει.
 ΑΓ. ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις; 915
 ΚΑ. πιθοῦ κράτος μέν τοι πάρες γ' ἐκὼν ἐμοί.
 ΑΓ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας
 λῦοι τάχος πρόδουλος ἔμβασιν ποδός,
 σὺν ταῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἀλουργέσιν θεῶν

906. δῆους pro δείσας Aurat. Hic versus in libris cum interrogatione legitur, unde sensum idoneum nequeo extricare. Vertunt quidem *Vovistine* — haec ita facere? Sed aoristus cum particula ἂν vim potentialem habet, Num *vovisses*? quare interrogationis notam delevi, ut sensus sit, *Vovisses haec ita facere, si aliquid metuisses*.

907. ἐξεῖπεν Aurat.

88 908. δοκῇ hic et in v. 909. Steph. Canter. δοκεῖ marg. Mitf. Stanl. Porson. Schutz. Subaudiendum ποιῆσαι. De hac ellipsi vid. Glossar. in Pers. 214.

910. αἰδεσθεῖς edd. αἰδεσθῆς T. αἰδεσθῆς Aurat. Casaub. Pearson. Pauw. Vulgatum defendit Heathius, sermonem imperfectum fingens. Sed sensus absolutus est. Exscribendum videtur scholium. μή νυν. καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον τὸ νυν, καὶ ἄνευ τόνου, ἵνα ἦ ἀντὶ τοῦ, δη. Vid. ad Theb. 228.

915. τῆσδε Bigot. Stanl. Sed non opus est. Tunc adeo victoriae appetens es, ut vel hujusmodi victoriam contentionis plurimi facias? δήρεως Bothe.

916. Vulgo μέντοι. Vid. Hermann. Elem. Doctr. Metric. p. 111. μέν τῶν παρῆς Bothe.

918. πρόδουλον edd. vett. πρόδουλος conj. apud Stanleium. πρὶν δοῦλος Bothe. Ad finem versus plene interpungitur in editionibus; sed manifestus est verborum ordo, Λῦοι τις ἔμβασιν ποδός ἀρβύλας, μή φθόνος τις βάλη με ἐμβαίνονθ' ἀλουργέσιν σὺν ταῖσδε.

919. καὶ pro σὺν Flor. τοῖς δέ edd. vett. et Porson. ταῖσδε Heathio debetur.

μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλη φθόνος. 920

πολλή γὰρ αἰδώς δωματοφθορεῖν, ποσὶν
φθείροντα πλούτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.

τούτων μὲν οὕτως τὴν ξένην δὲ πρεφυμένως
τὴνδ' εἰσκόμιζε. τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς

θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέσκεται. 925

ἐκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ.

αὕτη δὲ, πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον

ἄνθος, στρατοῦ δώρημ', ἐμοὶ ξυνέσπετο.

ἐπεὶ δ' ἀκούειν σου κατέστραμμαι τάδε,

εἴμ' εἰς δόμων μέλαθρα πορφύρας πατῶν. 930

ΚΑ. ἔστιν θάλασσα—τίς δέ νιν κατασβέσει;—

τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον

920. βάλοι libri omnes, quod a nemine correctum fuisse miror. Eurip. Electr. 900. *Λισχύνιουμαι μὲν*—*Νεκρούς ὑβρίζειν*, μή μέ τις βάλη φθόνος. quae Tyrwhitti emendatio pro φθόνῳ ab hoc loco confirmatur. [Sed ibi φθόνῳ tuentur Porson. 89 ad Aristoph. Thesm. 902. et Seidlerus.] φθόνον Aurat.

921. σωματοφθορεῖν edd. vett. στρωματοφθορεῖν Aurat. Casaubon. Bigot. Stanl. Porson. Butler. Heathius antiquam lectionem tuetur, ut valeat corpus luxu corrumpere. Sed forsitan verior est Schutzii conjectura δωματοφθορεῖν, quod verbum idem valet atque οἰκοφθορεῖν apud Platonem et Herodotum. Huc respicere videantur Clytaemnestrae verba in vv. 934. 5.

923. οὕτω Flor. T. Ellipsin ita supplet Pauwius, *περὶ τοιούτων μὲν οὕτως*, quae ratio vereor ut confirmari possit. Schutzius conjicit *ταῦτ' οὖν μὲν οὕτως*, quod in textum recepissem, nisi offensionem fuissent particulae οὖν μὲν sic positae. Propius sane accedit ad usitatam formulam. Plato Cratyl. 18. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτη. Herod. II. 60. ταῦτα μὲν δὴ ταύτη ποιεῖται.

927. αὕτη edd. vett. αὕτη notatur in marg. Raulins. et sic Bothe. Recte sine dubio.

929. κατέσταμαι varia lectio in Scholiis memoratur. κατέσταμαι T.

ων

930. δόμους Flor.

932. πορφύρας εἰς ἄργυρον Steph. Canter. Stanl. ἰσάργυρον Salmas. Exerc. Plin. p. 418. E. et sic Porson. et Butler. In proximo versu minus feliciter reponi jubet Salmasius βάφος.

κηκίδα παγκαινιστον, εἰμάτων βαφάς.
 οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ,
 ἔχειν' πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. 935
 πολλῶν πατησμὸν δ' εἰμάτων ἂν εὐξάμην,
 δόμοισι προυνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις,
 ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη.
 ῥίξης γὰρ οὔσης, φυλλὰς ἵκετ' εἰς δόμους,
 σκιὰν ὑπερτείνουσα Σειρίου κυνός. 940
 καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἐστίαν,
 θάλλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν.
 ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὀμφακος πικρᾶς
 οἶνον, τότε ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει,
 ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστροφωμένου. 945
 Ζεῦ, Ζεῦ τέλεις, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει

90 934. οἶκος Steph. Canter. Stanl. Pauw. οἴκοις restituit Porsonus; Schutzio receptum; idemque distinctiones mutavit. Ante eum legebatur Οἶκος δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ. ἔχειν, πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. Et hoc probat Butlerus, οἶκος tantum in οἴκοις mutato. Atqui linguae indoli non aequae consentaneum est dicere οὐκ ἐπίσταται πένεσθαι, et ἐπίσταται ἔχειν, quippe illud loquendi genus usitatum erat, hoc non item. Equidem pene suspicor legendum οἶκω — τῶνδε.

936. δ' εἰμάτων pro δειμάτων scribendum monuit Canterus, reliquis obsequentibus.

938. μηχανωμένης Steph. Canter. Emendavit Stanleius.

939. ἵκετ' ἂν δόμους marg. Mitf. Stanleius. Sed aoristus ἵκετο significat venire solet.

940. ὑπερτείνασα edd. ὑπερτίνασα Flor. Correctionem Casauboni et Stanleii recipiendam putavi. Vid. supra 634.

942. μολών libri. σημαίνεις δόμοις Schutz. ut vitetur repetitio ejusdem participii, in qua tamen, si μολόν legas, nonnihil elegantiae inest. Quare non dubitavi unius literulae mutatione locum sanare.

943. Ζεὺς γ' edd. pleraeque; Ζεὺς τ' Steph. T. sed particulam delendam censent Pauw. Heath. Abresch. Schutz.

944. ἤδὲ ψῦχος Aurat. Stanl. vulgato deterius. τότε ἤδη 91 valet tum demum; non vero tum statim, quod ait Butlerus. Prometh. 945. πατρὸς δ' ἀρὰ Κρόνου τότε ἤδη παντελῶς κρανθήσεται. Mox ἐν δόμοις τελεῖ Bothe.

945. ἐπιστροφωμένου Flor. ἐπιστροφωμένου T.

μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλης τελεῖν.

ΧΟ. τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως

στρ. ἄ.

δεῖμα προστατήριον

καρδίας τερασκόπου ποτᾶται,

950

μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος, ἄμισθος αἰοιδά,

οὐδ' ἀποπτύσαν, δίκαν

δυσκρίτων ὄνειράτων,

θάρσος εὐπιθὲς ἴζει

φρενὸς φίλον θρόνον; χρόνος δ' ἐπεὶ

955

πρυμνησίων ξυνεμβόλοις

ψαμμίας ἀκάτους παρή-

947. μέλη δέ σοι Flor. μέλοι δέ τι σοι edd. vett. δέ τοι
Stanl. in libro Raulinsoniano, et sic Porsonus, collato So-
phocl. Aethiop. ap. Athen. III. p. 122. C. Τριαῦτά τοι σοι
πρὸς χάριν τε καὶ βία λέγω. (sic etiam T.) Nec tamen de-
terius videtur quod habent Pauw. et Schutz., μέλοι δέ σοι
τι. Cf. Choeph. 778. μέλει θεοῖσιν, ὧνπερ ἂν μέλη πέρι.
Dein μέλης Aurat.

949. δεῖγμα Steph. δεῖμα Scalig.

951. ἀκέλευστον, ἄμισθον αἰοιδάν Aurat.

952. ἀποπτύσας edd. vett. ἀποπτύσαν Casaub. Pauw.
Musgr. Pors.

954. ἴξει HSt. ἴζει liber Scaligero Voss.

955. Pro vulgato ἐπεὶ Stanleius (post Scalig.) reponi
vult ἐπὶ, ut sit sensus, Tempus diuturnum putrefecit naves
arenasas, anchoris detentas, quum adversus Ilium profecta est
classis; ubi ἀκάτας pro ἀκάτους sumsit, et verbo παρήβησεν
vim transitivam tribuit. Sic etiam Hermannus. ἐπὶ T.

956. ξὺν ἐμβολαῖς Casaub. Pears. ξὺν ἐμβόλοις Scalig.
vel Voss. Stanl. Abresch. Pauw. Pers. 402. κώπης βοθιάδος
ξυνεμβολῇ "Επαισαν ἄλμην.

957. ἀκάτα Flor. ἀκάτας edd. quae vox nusquam alibi
exstat. ἀκάτους Botheus, magis accurate. Sed reponendum
suspicio ἀκταῖς. Eurip. Hippol. 758. Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν
ἐκδήσαντο πλεκτάς = πεισμάτων ἀρχάς. Μοx πάρεβησε Pau-
wius; παρήψεν Heath. Schutz. Butler. quod verbum vix
alibi reperias. ἄκατον pro ἀκτὴν Alciphroni reddit Lennep.
ad Phalar. p. 532. Equidem legendum conjicio χρόνος δ'
ἐπεὶ = πρυμνησίων ξυνεμβολαὶ = ψαμμίαις ἀκταῖς παρή = βησαν.
diu est quum funium injectiones (i. e. funes adligati) litoribus
arenosis consenuerunt, sive putruerunt, ut idem sonet cum

βησεν, εὖθ' ὑπ' Ἴλιον
 ὦρτο ναυβάτας στρατός.
 πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων ἀντ. α.
 νόστον, αὐτόμαρτυς ὦν 961
 τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνωδεῖ
 θρῆνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν
 θυμός, οὐ τὸ πᾶν ἔχων 965
 ἐλπίδος φίλον θράσος.
 σπλάγχνα δ' οὔτι ματάζει
 πρὸς ἐνδίοις φρεσὶν τελεσφόροις
 δίναις κυκλούμενον κέαρ.
 εὐχομαι τὰδ' ἐξ ἐμᾶς 970
 ἐλπίδος ψύθῃ πεσεῖν
 εἰς τὸ μὴ τελεσφόρον.
 μάλα γὰρ τὸ τᾶς πολλᾶς στρ. β.
 ὑγείας ἀκόρεστον

Homericο καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρατα λέλυνται.
 Conf. v. 187. Sed in hujusmodi locis conjicere possumus,
 et praeterea nihil.

958. ἐπ' Ἴλιον Casaub. Aeschylus Homerum sequitur,
 Νειρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Φίλιον ἦλθεν.

960. πείθομαι marg. Ask. Abresch. qui etiam ὑπ' ὀμμάτων.

962. ὅπως Steph. Canter. T.

963. Ἐριννύς Steph. Canter. Ἐριννύος Porson.

964. ἔχει Pauw. ἔχειν Schutz. Neutra correctione opus est.

966. οὔτοι edd. vett. οὔτι Casaub. Abresch. Schutz. Pors.

967. Schutzius legit πρὸς ἐνδίοις δὲ φρεσὶν, punctulo
 post ματάζει posito.

93 969. Vulgata lectio est εὐχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τι ἐλπίδος.
 ubi τοὶ pro τι Pears. τίν' Pauw. τὰδ' Aurat. Stanl. Porson.
 Sed codex Florentinus praebet εὐχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος.

970. ψύθῃ Steph. sed corrigendum vidit ψύθῃ, Heathio,
 Porsono, Schutizio receptum.

972. μάλα γὰρ τοι τᾶς edd. Primi strophae versus an-
 tistrophicis non respondent. τὸ pro τοι Hermannus, Schut-
 zius et Butlerus; et mox ὑγείας, quae forma recentioris
 aevi erat: vid. Porson. ad Orest. 229. μάλα γὰρ τοι τὸ τᾶς
 ὑγείας πολλᾶς Bothe. Musgravius, μάλα γὰρ τοι τᾶς πόλεος,
 et in antistr. τὸ δ' ἐπὶ γὰρ σπεισθέν ἅπαξ Triclinius μάλα
 γέ τοι δὴ τᾶς π.

973. ἀχάριστον vel ἀχόρευτον Schutz. quorum illud re-

τέρμα· νόσος γὰρ * * γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει,
καὶ πότμος εὐθυπορῶν 975

ἄνδρὸς ἔπαισεν * * * * *

* ἄφαντον ἔρμα.

καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων
κτησίῳ ὄκνος βαλὼν
σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, 980
οὐκ ἔδν πρόπας δόμος,
πημονᾶς γέμων ἄγαν,
οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.

πολλά τοι δόσις

ἐκ Διὸς ἀμφιλαφῆς τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν
νῆστιν ὤλεσεν νόσον. 986

τὸ δ' ἐπὶ γὰν πεσὼν ἅπαξ ἀντ. β'.

cepit Bothe. Ipse autem Schutzius in altera editione dedit ἀπάρεστιον.

974. Dactylicum hexametrum indicavit Burneijs. Supplendum αἰὲλ vel ejusdem temporis vocabulum: vel omittendum πάλιν in antistroph. quod voluit Musgr. et sic Triclinius.

976. Deest aliquid in fine versus. Ante ἄφαντον forte supplendum εἰς.

978. Schutzius corrigit Καὶ πρὸ μὲν τὸν χρημάτων Κτησίῳ ὄκνον βαλὼν. Equidem nihil mutandum censeo. ὄκνος est nominativus pendens; Quum metus (naufragii sc.) partem opum domesticarum projecit ex modica funda etc. Conf. Theb. 767. Sic Casaubon. „ἀντὶ ὄκνου βαλόντος.“ Similis fere constructio est Theb. 678. ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὦδ' αὐτοκτόνος. Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος. ubi vide. Suppl. 942. καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια, Γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτῆριος. Vid. supra 412. Matthiae Gr. Gr. §. 562.

981. οὐκ ἔδν πρόπας δόμος. Ut putem legendum γόμος⁹⁴ facit corruptus Supplicum locus, quem huc retulit Dobraeus. Est autem istius fabulae v. 459. καὶ χρήμασιν μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων Ἀτῆς γε μείζω καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον, Γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίῳ Διὸς χάρις. Est autem γόμος onus navis. Angl. a cargo. Vid. H. Vales. in Harpocr. p. 159. Conferendus Diphilus ap. Athen. VII. p. 292. Α. ἢ φορτί' ἐξέρῳψ' ὑπέραντλος γεγόμενος.

985. καὶ ἀλόκων Flor.

987. πεσόνθ' edd. vett. πεσὼν γ' Casaub. Pearson. πεσὼν ἅπαξ Pauw. ἅπαξ πεσὼν Porsonus.

θανάσιμον προπάροιθ' ἄν-
δρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;
οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ 990

τῶν φθιμένων ἀνάγειν ἐπ' ἀβλαβείᾳ

Ζεὺς ἂν αὐτ' ἔπαυσεν.

εἰ δὲ μὴ τεταγμένα

μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν

εἶργε μὴ πλεόν φέρειν, 995

προφθάσασα καρδία

γλῶσσαν ἂν τὰδ' ἐξέχει.

νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει

θυμαλγῆς τε, καὶ

οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν, 1000

ζωπυρουμένας φρενός.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εἴσω κομίζου καὶ σύ· Κασάνδραν λέγω.

ἐπεὶ σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις

κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, πολλῶν μέτα

988. πρόπαρ Flor. θανασίμου Aurat.

989. τίς τ' ἀγκαλέσαιτ' Triclin. Vid. ad v. 974.

991. τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς αὐτ' ἔπαυσεν ἐπ' εὐλαβείᾳ γε. Sic edd. (γε deest in Flor.) Postrema haec tria deleri iusserunt Canter. Casaub. Schutz. Butler. Uncinis inclusit Porson. Temere factum. Schol. τὸν Ἀσκήπιον γὰρ ἐκτραύ-
νωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἰππόλυτον, ὥστε μὴ βλαβῆναι. Unde restituit Hermannus, post Scaligerum, Ζεὺς ἂν αὐτ' ἔπαυσεν ἐπ' ἀβλαβείᾳ. Triclin. Ζεὺς αὐτ' ἔπαυσ' ἐπ' ἀβλαβείᾳ γε. Atqui voces ἐπ' ἀβλαβείᾳ, ad mortuos ab Aesculapio resuscitados pertinent, quare eas in versum priorem rejeci. Particulam 95 ἂν sensus postulare videtur. Subaudiendum ἄλλως, ut in Prometh. 1019. Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν, ἄνθ' ὑπηρέτην. Eurip. Iph. T. 1256. Φιλῶ τ' ἐμαντοῦ τέκνα, μαινοίμην γὰρ ἂν. Vid. ad Pers. 871. et conf. Eurip. Orest. 705. Aristoph. Plut. 427. Valcken. ad Herodot. p. 469.

994. Olim edidi μοῖρα μοῖρά μ' ἐκ θεῶν. Sed non opus erat mutatione.

998. βρέμει ἐπελπομένα T. mediis omissis.

1002. Jam in scenam ex aedibus revertit Clytaemnestra.

1003. ἀμηνίτοις Aurat.

- δούλων, σταθείσαν κτησίου βωμοῦ πέλας, 1005
 ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ δ' ὑπερφρόνει
 καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ
 πραθέντα τλῆναι, καὶ ζυγῶν θιγεῖν βίᾱ.
 εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιρρέποι τύχης, 1010
 ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις.
 οἱ δ', οὔ ποτ' ἐλπίσαντες, ἤμησαν καλῶς,
 ὦμοί τε δούλοις πάντα, καὶ παρὰ στάθμην.
 ἔχεις παρ' ἡμῶν οἰάπερ νομίζεται.
 ΧΟ. σοί τοι λέγουσα πᾶνεται σαφῇ λόγον.
 ἐντὸς δ' ἂν οὔσα μορσίμων ἀγρευμάτων, 1015
 πείθοι' ἂν, εἰ πείθοι' ἀπειθοίης δ' ἴσως.
 ΚΑ. ἀλλ' εἶπερ ἐστὶ μὴ, χελιδόνος δίκην,
 ἀγνώτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη,
 εἴσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ.
 ΧΟ. ἔπου. τὰ λῶστα τῶν παρεστώτων λέγει. 1020

1008. θίγειν edd. Varietatem satis notabilem praebet 96 codex Florentinus, τλῆναι δουλείας μάξης βίου, forte pro δουλίας μάξης βίον. Nempe μάξα erat servorum cibus. Idem igitur valet ac istud Euripidis, θῆσαν τράπεζαν, αἰνέσαι, Alc. 2.

1011. οἱ δ' Steph. Canter.

1012. σταθμῶν Flor.

1013. ἔχεις Aurat.

1014. H. Vossius confert Xenoph. Anab. I. 5. 44. ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν ἐπαύσατο, et Sophocl. Trach. 1122. εἰπὼν ὁ χρήσεις, λῆξον. [Theocr. I. 138. ὡς μὲν, τόσσ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο. Sed in his locis diversa est constructio, εἰπὼν ἐπαύσατο Anglice redditur, having said this, he ceased, sed λέγουσα πᾶνεται est, she leaves off speaking.]

1016. Sic infra; χαίρουτ' ἂν, εἰ χαίρουτ', ἐγὼ δ' ἀπεύχομαι. Quum vero ἴσως sine ἂν cum optativo non construat, repetenda est particula ex primo sententiae membro; sicut in Sophocl. Oed. T. 955. τὸ δ' ἔπος οὕξερῳ, τάχ' ἂν Ἥδοιο μὲν πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

1019. Voces εἴσω φρενῶν λέγουσα ad Casandram referri censet Butlerus, quasi secum intus colloquentem; ideoque comma post λέγουσα ponit. At vero εἴσω φρενῶν λέγουσα nihil aliud est quam dicens ita ut intelligat; si Graecae linguae sciens est, orationem nostram mente arripiet. Conf. v. 1027. κεκτημένη ἔσω φρενῶν conjungit Stanleius.

- πιθοῦ, λιποῦσα τόνδ' ἀμαξήρη θρόνον.
ΚΑ. οὐ τοι θυραΐαν τήνδ' ἐμοὶ σχολή πάρα
 τρίβειν· τὰ μὲν γὰρ ἐστίας μεσομφάλου
 ἔστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρὸς,
 ὥς οὔ ποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἔξειν χάριν. 1025
 σὺ δ', εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει.
 εἰ δ', ἀξυνήμων οὔσα, μὴ δέχει λόγον,
 σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί.
ΧΟ. ἐρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ
 δεῖσθαι· τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου. 1030
ΚΑ. ἡ μαίνεται γε καὶ κακῶν κλύει φρενῶν,
 ἥτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον
 ἤκει· χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν,

97 1021. πείθου edd. Sed multo magis obvius est in imperativo aoristus. Vid. 916.

1022. θυραΐαν edd. ut in Sophocl. El. 517. μήτοι θυραΐαν γ' οὔσαν αἰσχύνειν φίλους, ubi forsan legendum θυραῖον. Ibid. 512. Electra ait, μὴ δόκει μ' ἄν, εἶπερ ἦν πέλας, Θυραῖον οἰχνεῖν. Eurip. Alc. 821. γυνὴ θυραῖος ἡ θανοῦσα. Sed in Phoen. 861. χειρὸς θυραίας. Forsan res ita se habeat; quum de persona agerent, dixerint θυραῖος, etiam in feminino genere: de re autem θυραία. In hoc loco θυραία Casaub. Sed recte se habet accusativus, sive ad Casandram, sive ad Clytaemnestram referatur. Prometh. 224. κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστῶτων τότε ἑφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα—Choeph. 408. πέπαλται δ' αὐτέ μοι φίλον κῆρ, τόνδε κλύουσας οἶκτον. Vid. Brunck. ad Sophocl. El. 479. Musgr. ad Eurip. Med. 58. Elmsl. ad Oed. T. 913. et ad Heracl. 695. Fatendum tamen est accusativum in his locis verbo postponi; quare θυραΐαν ad Casandram forte referendum. Olim suspicabar legendum, οὔτοι θυραΐαν τῇδ' ἐμοὶ σχολὴν πάρα Τρίβειν.—τῇδ' etiam Musgravius.

1024. πάρος pro πυρὸς Musgr.

1028. Meminerit lector, ipsam Clytaemnestram, dum has voces profert, manu signum dare: aliter absurde diceret, si mea verba non intelligis, manu, pro voce, significes. Herodot. IV. 113. καὶ φωνῆσαι μὲν οὐκ εἶχε, οὐ γὰρ συνίσταν ἀλλήλων, τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε. Ceterum σὺ γ' marg. Mitf. καρβάνου Aurat.

98 1033. Hoc versu desinit lacuna in edd. vett. et MSS. Med. Guelph.

πρὶν αἵματηρόν ἐξαφρίζεσθαι μένος.

οὐ μὴν πλέω ρίψας ἀτιμωθήσομαι. 1035

ΧΟ. ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γάρ, οὐ θυμώσομαι.

ἴθ', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐρημώσας ὄχον,
εἵκους ἀνάγκη τῇδε καίνισον ζυγόν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ὄτοτοτοῖ, πόποι, δᾶ. στρ. α.

ὦ πολλόν, ὦ πολλόν. 1040

ΧΟ. τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου;

1034. ἐξ ἀφρίζεσθαι Ald.

1035. ρίψας Ald. ρίψας Turn. ἀτιμωστήσομαι Rob.
ἀτιμωθήσομαι Guelph. Ald. Turn. Pors. Schutz. quae forma
occurrit Choeph. 654. ἀτιμωστήσομαι Steph. T. Stanl. ut
in Prometh. 215. 808.

1036. ἐποικτείρω Ald.

1037. ἴθ' Steph. vitio, ut opinor, operarum.

1038. εἵκους Ald. Turn. Steph. εἵκους restituit Sophi-
anus apud Robortellum. καὶ νίσσον Ald.

1039. ὄτοτοτοτοῖ edd. ὄτοτοτοῖ πομποῖ δᾶ hic et in v.
1045. Flor. et sic T. nisi quod ὄτοτοτοῖ. Scribendum censeo
ὄτοτοῖ, ὄτοτοῖ, πόποι, δᾶ. Hanc exclamationem proprie tri-
syllabum esse colligo ex verbi forma ὄτοιύζω. Cf. Pers.
273. 279. 915. Sed forsitan hujusmodi exclamationibus me-
diam syllabam saepius repetierint poetae. In Prometh. 902.
ἐλελεῦ, ἐλελεῦ recte, ut videtur, edidit Porsonus. Achaeus
tamen apud Suidam in v. scripsisse videtur ἐλελελεῦ—καθὸ
καὶ Ἀχαιοὺς Ἐρετριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα
παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς, "Ὁρα βοηθεῖν ἔστί, ἐγὼ δ' ἡγήσο-
μαι. Προσβαλλέτω τις χεῖρα φασγάνου λαβῇ, Σάλπιγγι δ' ἄλλος
ὥς τάχος σημαινέτω. "Ὁρα ταχύνειν ἐλελελεῦ. Editur προσλα-
βέτω—λαβῆς—ἐλελεῦ. Desumpta sunt ex antiquis Scholiis in
Aristoph. Av. 363. ubi etiam metrum postulat ἐλελελεῦ.
Eodem modo dixit Comicus ποποποποποί. Quare nihil forte
mutandum in Choeph. 156. Suppl. 886. ubi ὄτοτοτοτοῖ. Dein
ποποῖ edd. omnes, accentu male posito: vid. infra ad v. 1069.

1040. "Ἀπολλόν, "Ἀπολλόν T. edd. recentiores. ὦ πολλόν 99
Ald. Rob. Turn. Med. Guelph. et in v. 1044. ὦ secundum
grammaticos est ἐπίρρημα σχετλιασμοῦ, ὦ circumflexum ἄρσρον
κλητικῆς πτώσεως. Nescio quare contra auctoritatem MSS.
et edd. vett. haec vocula omittenda sit; etiamsi abest a
v. 1047.

1041. ἀνωλόλυξας legitur ap. Schol. Eurip. Phoen. 1035.

οὐ γὰρ τειοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.

ΚΑ. ὅτοτοτοῖ, πόποι, δᾶ.

ἀντ. α΄.

ὦ ἄπολλον, ὦ ἄπολλον.

ΧΟ. ἥδ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ,
οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν.

1045

ΚΑ. Ἄπολλον, Ἄπολλον,

στρ. β΄.

ἀγνιάτ', ἀπόλλων ἐμός.

ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον.

ΧΟ. χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν.
μένει τὸ θεῖον, δουλία περ ἐν φρενί.

1050

ΚΑ. Ἄπολλον, Ἄπολλον,

ἀντ. β΄.

ἀγνιάτ', ἀπόλλων ἐμός.

ἄ, ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην;

ΧΟ. πρὸς τὴν Ἀτρειδῶν εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς, 1055
ἐγὼ λέγω σοὶ καὶ τὰδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθην.

ΚΑ. ἄ, ἄ.

στρ. γ΄.

et sic conjecerat Stephanus. Sed Casandrae exclamanti ὅτοτοτοῖ inquit Chorus, τί ταῦτ' ἀνωτότυξας; Pari modo infra ΚΑ. φεῦ, φεῦ. ΧΟ. τί τοῦτ' ἔφευξας. Haec notavit Stanleius.

1046. προσήκοντ' εὐγυγόοις Ald.

1048. ἀγνιά τ' Ald. ἀγνιάτα Rob. ἀγνιά τ' Med. ἀγνιάτ' Flor. ex correctione; et in v. 1053. ἀγνιάτ' T. ἀγνιεύ τ' Turn. ceteri. Sed quum haec notior forma sit, in alteram a librariis mutari vix potuit. Steph. Byzant. v. Ἀγνιά—καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀγνιεύς, καὶ ἀγνιάτης, τουτέστιν ὁ ἐφόδιος—τὸ δ' ἀγνιάτης, ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, Καρνειάτης, Καυλωνιάτης. Sic etiam legit Hermannus Elem. Metr. p. 265.

1049. ἀπώλεπας Ald.

1050. χράειν Ald. Guelph. κλάειν Turn. ex correctione. αὐτῆς Ald. Rob.

100 1051. δουλία παρ' ἐν φρενί Ald. Turn. Med. Abreschio probatum. παρὸν T. Rob. Pauw. Porson. et sic olim Vossius et Stanleius. παρὼν Casaub. παρὲν Steph. παγὲν Musgr. Sed recte omnino Schutzius δουλία περ ἐν φρενί.

1053. ἀγνιά τ' Ald. ἀγνιάτ' Rob. ἀγνιεύ τ' Turn. Μοκ α̃ Rob.

1055. εἰ σὺ. τὸ, μὴδ' ἐννοεῖς Flor. ἀτρειδῶν εἰ. τόπερ μὴ δ' ἐννοεῖς T.

1056. τοι pro σοι Rob. κα̃τα δ' οὐκ ἐρεῖς Flor.

1057. Hanc interjectionem restitui ex Ald. Rob. Turn.

μισόθεον μὲν οὖν, πολλὰ συνίστορα
αὐτοφόνα κακὰ, κάρτάνας,
ἀνδρὸς σφαγεῖον, καὶ πέδον ραντήριον. 1060

ΧΟ. ἔοικεν εὖριν ἢ ξένη, κυνὸς δίκην,
εἶναι, ματεύειν δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον.

ΚΑ. ᾠ, ᾠ. ἀντ. γ'.

μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι,
κλαιόμενα τὰ βρέφη, σφαγὰς, 1065
ὅπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.

Med. εὔ, εὔ Guelph. vitiose pro ᾠ, ᾠ. Stephani vel Triclinii auctoritate non erat ejiciendum; praesertim quum per totam scenam Casandrae vaticinia ab hujusmodi exclamationibus incipiant. Rectius vero scribitur ᾠ, ᾠ. Hesych.

Α, ᾠ. σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα.

1058. συνίστορα edd. ante Pauwium. συνίστορα Flor.

1059. αὐτοφόνα Rob. Flor. Recte. Ceteri αὐτόφωνα. αὐτοφονά τε Pauw. Hermann. Sed vid. Antistr. καρτάναι Ald. Rob. κάρτάνας Casaub. Voss. Pauw. Schutz. Butlerus; ut regatur a verbali συνίστορα sc. στέγην. Ceteri κάρταναί.

1060. σφάγιον Ald. Rob. ἀνδρσφάγιον Casaub. Mox πέδου Pears. probante ut videtur Humboldtio (vel Hermannō), qui vertit, *Bodens Blutbesudelung*. Sed scrupulum injicit copula καί. Musgr. conjecit σπόρων καντήριον.

1061. εὖρις edd. vett. εὖριν Med. e prima manu; sed 101 deletur ν, et suprascriptum antiqua manu ς. Sed recte quaerit Butlerus, „quum ὅιν et ὅις legatur, quidni in compositis εὖριν et εὖρις ut utrumque bonum sit?“ Quare εὖριν cum Stephano reposui, accentu tantum mutato.

1062. ματεύει Ald. Rob. Med. Guelph. ματεύει ceteri praeter Turn. ὧν ᾠ εἰρήση Ald. ὧν ᾠ εὐρήση Rob. ὧν ᾠ ἀνευρήσει Turn. ὧν ᾠ εὐρήσει Med. quae est vera lectio leviter vitiata. ὧν ἐφευρήσει Steph. ὧν ἀνευρήσει Pors.

1063. Has voces inserui ut strophicis responderent.

1064. μαρτυρίοις edd. ante Pauw. qui μαρτυρίοισι. Abresch. μαρτυρίοις γὰρ οὖν. μαρτυρίοις μὲν γὰρ Flor. Dein τοῖσδε πεπείθομαι Ald. Rob. Flor. τοῖσδ' ἐπιπείθομαι Abresch. Sic Porson.

1065. κλαιόμενα edd. et sic forte scripsit Aeschylus. Alibi tamen edidimus κλάειν sine iota, quod nescio an temere factum.

Ibid. τὰδε βρέφη libri omnes, praeter Venetum et Flor. qui praebent τὰ. In fine versus σφαγὰς τε Robortellus.

ΧΟ. ἢ μὲν κλέος σοῦ μαντικὸν πεπυσμένοι
ἦσμεν· προφήτας δ' οὔτινας μαστεύομεν.

ΚΑ. ἰὼ, ἰὼ, πόποι, τί ποτε μήδεται, στρ. δ'.
1070

μέγ' ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται κακὸν
ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον; ἀλλὰ δ'
ἐκὰς ἀποστατεῖ.

ΧΟ. τούτων αἰδοῖς εἰμι τῶν μαντευμάτων·
ἐκεῖνα δ' ἔγνων· πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ. 1075

ΚΑ. ἰὼ, ἰὼ, τάλαινα, τόδε γὰρ τελεῖς, ἀντ. δ'.
1080
τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν
λούτροισι φαιδρύνασα—πῶς φράσω τέλος;
τάχος γὰρ τόδ' ἔσται. προτείνει δὲ χεῖρ ἐκ
χερὸς ὀρέγματα.

1067. ἢ μὲν Ald. T. quod quidem Homericum est.
ἦμεν Rob. Turn. In proximo versu ἢ μὲν Ald. Turn. ἦμεν
Rob. Secuti sumus Porsonum. ἦσμεν in utroque versu
Schutz. in ed. 2. Mox idem μαστεύομεν ut in v. 1062. Sed
quum et altera forma in usu esset, dicat aliquis sermonem
forte poetam variare voluisse; μαστεύειν sine σ ubique apud
Aeschylum occurrit; e. g. Choeph. 217. 328. 850. Scribitur
tamen ἐκμαστεύομεν Eum. 247.

1069. ἰὼ semel tantum edd. Cf. 1083. 1094. ποποί edd.
102 πόποι Rob. Venet. T. quod rectius. vid. Glossar. ad v. 1039.
Mox μήδεθαι Ald.

1070. ἄχθος edd. ἔχθος Casaub. Pears. ἄχος Seidler. de
Dochm. p. 161. sic MSS. Flor. T. quod etiam Butlero in
mentem venerat, cui tamen praeplacet Bothei conjectura
ἄγος. Atqui ἄγος vix dici potest κακὸν μήδεσθαι, quum
ipsius κακοῦ fructus sit.

1072. φίλοισιν edd. ante Pauw. φίλοισιν T. Versus est
dochmiacus hypercatalecticus. Dein ἀλλὰ Steph. Canter.
ἀλλὰ Ald. Rob. Turn. Med. Hesych. Ἀλή. δύναμις. ἰσχύς.
ἢ ἀλέξεισις. ἢ μάχη. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, ex lexico tragico.
Orestem innui monet Scholiasta.

1075. βοᾷ πόλις T. Steph. Canter. Stanl. Butler. qui
hoc rotundius putat.

1076. ἰὼ semel edd.

1078. φαιδρύνασ' Rob.

1079. προτεῖν Ald. Turn. προτείνει γὰρ χεῖρ Venet. χεῖρ
Ald. Turn. Schutz. Pors. χεῖρ Rob.

1080. χεῖρὸς edd. ante Porson. ὀρεγόμενα edd. Schol.

ΧΟ. οὐπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων
ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμνηχανῶ.

ΚΑ. ἔ, ἔ, παπαῖ, παπαῖ, τί τόδε φαίνεται; στρ. ε.
ἢ δίκτυόν τί γ' Αἴδου;

ἀλλ' ἄρκυς ἢ ξύνευνος, ἢ ξυναιτία 1085
φόνου. στάσις δ' ἀκόρετος γένει
κατολολυξάτω θύματος λευσίμου.

ΧΟ. ποίαν Ἑρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει 1090
ἐπορθιάζειν; οὐ με φαιδρύνει λόγος.

ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφῆς 1090
σταγῶν, ἄτε καὶ δορὶ πτωσίμοις
ξυνανύτει βίου

δυντὸς αὐγᾶς. ταχεῖα δ' ἄτα πέλει.

ΚΑ. ἄ, ἄ, ἰδού, ἰδού· ἄπεχε τῆς βοῆς ἀντ. ε.
τὸν ταῦρον· ἐν πέπλοισιν 1095

μελαγκέρων λαβοῦσα μηχανήματι

διαδέχονται δὲ ἀλλήλους τοῖς ὀρέγμασιν τῶν χειρῶν Αἴγισθος
καὶ Κλυταίμνηστρα. unde Hermannus χειρὸς ὀρέγματα. MSS.
Flor. T. χειρὸς ὀρεγμένα. Choeph. 423. πολὺπλαγκτα δ' ἦν
ἰδεῖν=ἐπασσυντεροτριβῇ χειρὸς ὀρέγματα.

1082. ἐπ' ἀργέμοισι Turn. Med. T. Stephanus confert 103
Prometh. 508. Choeph. 663. In fine versus ἀμνημονῶ ha-
bet codex Venetus.

1084. αἴδου Ald. Rob. Turn.

1086. Sic Hermannus pro ἀκόρεστος.

1087. θύματα Ald. θύματι Turn.

1088. ἐρινᾶν Ald. ἐρινῦν Rob. Med. ἐρινὺν Guelph. Ce-
teri ἐριννὺν. Vid. ad Prometh. 53. Μοx δώμασι Rob. κάλη
Ald. κέλη Rob. καλεῖ Turn. et ἐπορθιάζων.

1090. ἐπεὶ Ald. Guelph. ἔδραμαι Turn.

1091. ἄτε καὶ δορία πτώσιμος Ald. Turn. sic Rob. nisi
quod διορία. Alii aliter tentant. δορὶ πτωσίμοις Casaub.
Stanl. Musgr. ἄτε καὶ δορὶ πτωσίμους ξυνανύτει, Twining. ad
Aristot. Poet. n. 186. ἄτε γὰρ δορὶ πτώσιμος Hermann. Ca-
sauboni emendationem, quamvis dubitanter, recepimus.

1092. ξυναντεῖ Ald. Rob. Turn. ξυνανυτεῖ Steph. ξυνανύ-
τει Porson. Μοx αὐγαῖς edd. vett. αὐγᾶς Pauw. Heath.
Schutz. βοῆς T.

1095. πέπλοισι Ald. Turn. Pors.

1096. μελαγκαίρων Ald. μελαγκέρω Rob. μελαγκέρω Port. 104
Casaub. Schutz. v. l. in Schol. ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένου. Adj-
Aesch. Agam. G

τύπτει· πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ κύτει.
 δολοφόνου λέβητος τύχαν σοὶ λέγω.
ΧΟ. οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος ἀντ. ζ'.
 εἶναι· κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε. 1100
 ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις
 βροτοῖς στέλλεται; κακῶν δῖαι
 πολυεπεῖς τέχναι
 θεσπιωδὸν φόβον φέρουσιν μαθεῖν. 1104
ΚΑ. ἰὼ ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι. στρ. ζ'.
 τὸ γὰρ ἐμὸν θροῶ πάθος † ἐπεγχεάσα.
 ποῖ δὴ με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες;

citur ibidem, ἄλλως, τῆς μελαγκέρου βοός; legebatur igitur
 in quibusdam exemplaribus μελαγκέρω, sicut Robortellus.
 Stanleius advocat Odyss. λ. 410. de Agamemnone ὥς τίς τε
 κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

1097. πίπει Ald. Guelph. πίπτει Turn. Mox ἐν ὑδρῳ
 Ald. ἐνύδρῳ ceteri praeter Schutzium. Dedi e conjectura
 κύτει pro vulgato τεύχει. Vid. 788. 789. Sic metra accu-
 ratius respondent.

1098. Sic Flor. T. δολοφόνου δὲ Steph. Canter. χέβη-
 τος Ald.

1099. οὐκ ὀμπάσαι μ' ἂν θεσφάτων Ald. et mox κακῷ δέτω.

1101. ἀποδέθες φάτων Ald.

1102. βροτοῖσι—κακῶν γὰρ δὴ αἰ Steph. T. διὰ edd. ve-
 tustiores. διαὶ Hermannus. Idem olim conjecerat δὴ γὰρ αἰ,
 et sic Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 339. διὰ retinet Burneius,
 brevi syllaba in dochmii fine producta.

1103. πολυεπεῖς Steph. Canter. Stanl. Porson. πολυεπεῖς
 edd. vett. cum Med. Venet. Flor. T. Voces θεσπιωδὸν φόβον
 omittit Robortellus. θεσπιωδῶν Casaub. Pears. Heath. Schutz.
 θεσπιωδοὶ Hermann.

1104. φέρουσιν edd. vett. φέρουσιν Porson. T.

1105. ἰὼ bis, sicut etiam in antistrophico, libri om-
 nes; semel tantum ponendum monuit Butlerus. Herman-
 nus vero vulgatum retinet, ut sit versus ex dochmiaco hy-
 percatalecto ante dochmium posito.

105 1106. θροῶ Ald. θροῶ Turn. Mox ἐπαγχεάσα Steph. ἐπ'
 ἄχεα σὰ Seidler. de Dochm. p. 14. Ingeniose. Dixisset ta-
 men Aeschylus ἐπ' ἄχεσι σοῖς. Scholiasta explicuit συνανα-
 μίξασα τῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ συγκεράσασα. Sed lectio vul-
 gata metro officit: neque enim quadrisyllabum esse ἐπεγ-
 χέασα Hermannō et Butlerō concesserim.

οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανομένην. τί γάρ;
 ΧΟ. φρενομανῆς τις εἶ θεοφόρητος, ἀμ- στρ. ἡ.
 φὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς 1110

νόμον ἄνομον, οἷά τις ξουθα
 ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ, ταλαίναῖς φρεσὶν
 "Ιτυν, "Ιτυν, στένους ἀμφιθαλῇ κακοῖς
 ἀηδὼν βίον.

ΚΑ. ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνοσ' ἀντ. ζ'.
 περίβαλον γὰρ οἱ πτεροφόρον δέμας 1116

θεοὶ, γλυκύν τ' αἰῶνα, κλαυμάτων ἄτερ·
 ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.

ΧΟ. πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ἀντ. ἡ.
 ματαίους δῦας; 1120

1108. οὐδέν ποτ' εἰμί Ald. Turn. οὐδέ ποτ' εἰ μὴ Steph.
 οὐ δὴ ποτ' εἰ μὴ T. Interrogationi τί γὰρ Chori personam
 praefigit Robortellus.

1109. τις ἦ Ald. Turn. Guelph.

1110. αὐτῆς Ald. αὐτᾶς Turn. αὐτᾶς ceteri. Vid. ad
 v. 1294.

1111. νόμον ἄνομόν γε Stephanus; νόμον ἄνομόν γ' T.
 vid. ad antistrophicum.

1112. ἀκόρετος Rob. Turn. Steph. quae forma magis
 frequens. ἀκόρετος Ald. Porson. Hermann. neque est pro-
 fecto cur de hac forma dubitamus, quae Ionice apud Ho-
 merum scribitur ἀκόρητος. Mox βοῦς Rob. βοᾶν Musgr. vel
 mox ἀμφιθαλῆς. Pro φεῦ Stephanus dedit φιλοίκοις, ex
 Triclinio, qui verum huiusmodi exhibet, ἀκόρετος βοᾶς
 φιλοίκοισι φρεσὶν. Dein ταλαίνας Ald. Rob. Turn. Guelph.
 Quod ferri quidem posset; sed bene mutavit Stephanus.

1113. ἴτυν ἴτην σθένους ἀμφὶ θαλῇ Ald. Mox ἀηδὼν Rob.

1115. ἰὼ bis edd. dein ἀηδόνοσ' μόρον. Transposita ab
 Hermanno et Schutzio.

1116. περιβάλλοντο Ald. περιβάλοντο Turn. παρεβάλοντο
 Rob. περιβαλόντες Venet. Flor. T. περίβαλον Hermannus. 106
 Idem vero nuperrime dedit περιβάλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας
 γὰρ θεοὶ, quod nemini, ut opinor, arridebit. Ut nihil di-
 cam de hiato isto brevis vocalis, vox media verbi senten-
 tiae minus convenit. πτεροφόρον scriptum in Robortelli codice.

1117. αἰῶνα Ald. Rob. Steph. Guelph. Venet. T. αἰῶνα
 Scalig. v. l. in Schol. Mox καμάτων Ald. Guelph.

1118. ἀμφίκη Ald.

1120. δοὶ pro δῦας Ald. δ' οἱ Turn.

τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτω κλαγγᾷ
μελοτυπεῖς, ὁμοῦ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις;
πόθεν ὄρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ
κακοῤῥήμονας;

ΚΑ. ἰὼ γάμοι, γάμοι στρ. θ'. 1125

Πάριδος, ὀλέθριοι φίλων.

ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν·
τότε μὲν ἄμφι σὰς αἰόνας τάλαιν'
ἥνυτόμαν τροφαῖς·

νῦν δ' ἄμφι Κωκυτόν τε κα̑χερουσίας 1130

ὄχθας ἔοικα θεσπιωδέσειν τάχα.

ΧΟ. τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; στρ. ι.
νεογνὸς ἂν μάθοι.

1121. ἐπὶ φόβῳ Ald. Rob. Turn. ἐπιφόβῳ Steph. ceteri.
ἐπίφοβα Aurat. Schutz. ἐπίφόβα (sic) Flor. T.

1122. μελοτυπεῖς Flor. μελοτυπεῖς T. ἐννόμοις Ald. Rob.

1123. ἔχη Flor. θεσπετίας Ald. θεσπίας Steph. Canter.
Stanl. dein ὁδοῦ Casaub. Aliter legit G. Burges. ad Eurip.
Troad. 147.

1124. κακοῤῥήμονος Musgr.

1125. γάμοι γάμον Ald. γάμοι semel tantum Rob. Ver-
sus post Hermannum distribui.

1129. Post hunc versum hiatus in Ald. Rob. Turn.
Med. Guelph. usque ad Choeph. 8.

107 1130. κα̑χερουσίους ὄφθους edd. ὄχθας Casaub. ὄχθος est
tumulus; ὄχθα ripa. Vid. ad Prometh. 835. Pindar. Pyth.
XI. 29. ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου Κασάνδραν πολιῶ
χαλκῶ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ ψυχᾷ πόρεν Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ'
εὖσκιον νηλῆς γυνά.

1132. Apposui notam interrogationis: nam vix Graece
dicitur μαθεῖν—τί τόδε ἐφημίσω pro ὃ τι ἐφημίσω.

1133. νεογνὸς ἂν ἀνθρώπων Schutz. νεογνὸς ἀνθρώπων ce-
teri. Et sic quidem Hermannus et Seidlerus. Atqui νεογνὸς ἀν-
θρώπων μάθοι sine ἂν, Chori sensum non exprimet. Insulsum
illud ἀνθρώπων, natum ex similitudine ἂν et ἄν, [vid. Valcken.
ad Herodot. IV. 18. Jacobs. Add. Anim. in Athen. p. 52.] metrum
jugulat; cui tamen succurrit Hermannus, legendo in antistro-
pha, καὶ τίς σε κακοφρονῶν τίθη=σι δαίμων ὑπερβαρῆς ἐμ-
πιτνῶν. Sed in dochmiacis, qui in hac scena occurrunt,

πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δῆγματι φοινίῳ,
 δυσαγγεῖ τύχα μινυρὰ θροομένας, 1135
 θαύματ' ἔμοι κλύειν.

ΚΑ. ἰὼ πόνοι, πόνοι 1136
 πόλεος ὀλομένας τὸ πᾶν.

ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρὸς
 πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων. ἄκος δ' 1140
 οὐδὲν ἐπήρκεσεν,

τὸ μὴ οὐ πόλιν μὲν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν.

syllabae syllabis fere respondent, ut vix credam δῆγματι φοινίῳ et βαρὺς ἐμπίτνων recte sibi invicem opponi.

1134. ὑπὸ Ven. Flor. ὑπαὶ πέπληγμαι Schutz. δείματα conj. Stanleius. Canteri conjecturam πέπληγμαι δ' ἦπαρ egregiam vocat Valckenaer. ad Hippol. 1070.

1135. δυσαγγεῖ Steph. T. μινυρὰ κακὰ θροομένας edd. θρευμένας Seidler, qui etiam monet, conjici posse male additum esse κακὰ. „Forma autem θροῦμαι,” inquit Hermannus, „quam introducere vult Blomfieldus, Tragicis inusitata est.” Num igitur usitata est altera forma θρεῦμαι? Sed ut verum fatear, nullam causam video, quare solutam formam mutemus vel in hoc loco, vel Theb. 78. Suppl. 111.

1136. θαύματ' edd. τραύματ' conjecit Canterus, probantibus Pauwio et Musgravio: et sic Scaliger. Apud Timaeum et Photium scribitur in codicibus θαύματα. νευροσπάσματα. pro θαύματα, quod reposuit Ruhnkenius. Legerim potius cum Triclinio et Aurato, θαύματ' ἔμοι κλύειν, *Auditu* 108 *mira*; ut apud Homerum θαῦμα φιδέσθαι. Pindar. Pyth. I. 50. θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι. Eurip. Ion. 248. θαύματ' ἀνθρώποις ὄραν. Iph. A. 844. ἔμοι γὰρ θαύματ' ἐστὶ τὰ παρὰ σοῦ.

1138. ὀλωμένας Venet. Flor. πόλεως ὀλουμένας Steph. ὀλομένας Casaub. Pors. qui et πόλεος.

1141. ἐπήρκεσαν libri universi. Insolens constructio ἐπαρκεῖν ἄκος. Dedi igitur ἐπήρκεσεν. Nullum remedium sufficiebat ad etc. sicut supra dictum est, ἄκος δὲ παμμάταιον. Nisi tamen legendum ἄχος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν, calamitatem neutiquam propulsarunt; Iliad. B. 873. οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sophoclis locum ex Ajace v. 729. conferendum esse monuit Hermannus l. c. ὡς οὐκ ἀρκέσοι, Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. Vid. Herodot. VII. 11, 10.

1142. τὸ μὴ πόλιν edd. οὐ interserendum monuit Hermannus in erudita de Ellipsi et Pleonasmō commentatione p. 221. ἔχει Steph. ἔχειν conj. Stanleius, post Aurat.

ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ.

ΧΟ. ἐπόμενα προτέροισι τὰδ' ἐφημίσω.

ἀντ. ι.

καὶ τίς σε κακοφρονῶν

1145

τίθησι δαίμων + ὑπερβαρὺς ἐμπίτνων,
μελίζειν πάθῃ γοερὰ θανατοφόρα.

τέρμα δ' ἀμηχανῶ.

ΚΑ. καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων

ἔσται δεδορκώς, νεογάμου νύμφης δίκην.

1150

λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς

πνέων ἐσήξειν, ὥστε κύματος δίκην

κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πῆματος πολὺ

1143. ἐμπέδῳ Steph. Canter. Stanl. ἐν πέδῳ Casaub. Voss. Jacob. Heath. Schutz. Butler. θερμόν ὡς τάχ' Canter. Jacob. Schutz. ut θερμόν sanguinem significet. θερμόν ῥοῦν Musgrav. Sed praestat, opinor, intelligere ἐμαυτήν. Eurip. Cycl. 571. εἰς ὕπνον βαλεῖς. sc. σεαυτὸν. Casandra autem θερμόνους bene dicitur, sicut infra Clytaemnestra παιδρόνους. Sed vide an τὰδ' scribendum sit pro τάχ'.

1144. προτέροις edd. vett. προτέροισι Pauw. et recentiores.

1145. καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν edd. vett. καὶ τίς σε, παῖ, Pauw. Heath. Alterum καὶ ejiciendum monuit Hermannus; et sic MSS. Venet. Flor. τίς σε καὶ κακοφρονεῖν T. τίς indefinite accipiendum recte monuit Butlerus. κακοφρονῶν Schutzio debetur.

1146. ὑπερβαρὺς Schutz. quod paullo melius videtur; et sic T. qui etiam δαίμων ποιεῖ. nam si ex adjectivo βαρὺς compositum sit, terminatio non mutatur: sed legendum puto καὶ βαρὺς ἐμπίτνων, cui respondet in strophā δήγματι φοινίῳ. Et ex hoc forsā versu alterum illud καὶ in v. 1145. irrepserit. δαίμων autem dicitur κακοφρονῶν—καὶ βαρὺς ἐμπίτνων sicut infra ἢ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρὺμηνιν αἰνεῖς.

1147. θανάτηφόρα Pauw. Porson. Dochmīum ex vulgato nasci monuit Seidlerus p. 172. alterum tamen retinens.

1150. νύμφας Steph.

1151. λαμπρὰς Is. Voss. (ut opinor.) λαμπροῦ Aurat. Male uterque. Vid. Glossarium.

1152. Legendum puto cum Botheo ἐσάξειν, vel ἐσαίξειν. Aristoph. Nub. 543. οὐδ' εἰσῆξε δᾶδας ἔχουσ'. ibid. 996. μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν. Pindar. Isthm. IV. 10. οὔρος—ἐπαῖσσων.

1153. κλύειν edd. vett. κλύζειν Aurat. Schutz. Porson.

μεῖζον. φρενώσω δ' οὐκ ἔτ' ἐξ αἰνιγμάτων.
καὶ μαρτυρεῖτε συνδρομῶς ἵχνος κακῶν 1155
ρίνηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων.

τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὐποτ' ἐκλείπει χορὸς
ξύμφθογγος, οὐκ εὐφωνος· οὐ γὰρ εὖ λέγει.
καὶ μὴν πεπωκὼς γ', ὥς θρασύνεσθαι πλέον,
βρότειον αἷμα, κῶμος ἐν δόμοις μένει 1160
δύσπεμπτος ἔξω, ξυγγόνων Ἑρινύων.

ὑμνοῦσι δ' ὕμνον, δώμασιν προσήμεναι,
πρώταρχον ἄτην· ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν,
εὐνὰς ἀδελφοῦ τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς.
ἤμαρτον, ἢ θηρῶ τι, τοξότης τις ὥς; 1165
ἢ ψευδόμαντις εἰμι θυροκόπος φλédων;
ἐκμαρτύρησον προνύσσας τό μ' εἰδέναι
λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἀμαρτίας δόμων.

ΧΟ. καὶ πῶς ἂν ὄρκου πῆγμα, γενναίως παγὲν,
παιώνιον γένοιτο; θαυμάζω δέ σου, 1170
πόντου πέραν τραφεῖσαν, ἀλλόθρου πόλιν

Dein πρὸς ἀκτὰς Aurat. Butler. Sic Eurip. Hippol. 1227.
κῦμα dicitur χωρεῖν πρὸς ἀκτὰς. Si vulgatum recte se ha-
bet, intelligendum erit ad solem, palam. Conjici potest
αὐτάς. Vid. ad Dion. Hal. p. 429. Musgravius πρόσω γὰς.

1155. συνδρομῶν Is. Voss.

1156. ρίνηλατούσης Steph. Cant. ρίνηλατούσῃ Stanleius 110
post Auratum: et sic T. ρίνηλατούσῃ Flor.

1163. πρώταρχος Flor. Pauwius conjungit ἀπέπτυσαν
εὐνὰς ἀδελφοῦ, sed praestat ἀπέπτυσαν absolute vel elliptice
sumere. Vid. Glossarium.

1165. ἢ τηρῶ τι Venet. Flor. T. Steph. Scalig.

1167. καὶ μαρτύρησον T.

1169. ὄρκος πῆγμα Steph. Aurati correctionem ὄρκου
πῆγμα receperunt Canter. Stanl. Casaub. Schutz. Porsonus
vero edidit ὄρκος, πῆγμα γενναίως παγὲν, quod mihi quidem
minus arridet. Pene suspicor legendum καὶ πῶς ἂν ὄρκοις
ῥῆμα γενναίως παγὲν Παιώνιον γένοιτο;

1170. παιώνιος Casaub. T. σε pro σου Aur.

1171. Elmsleius ad Sophocl. Oed. T. 867. citat πόντου
πέρα τραφεῖσαν, nescio quare, quum satis recte dicatur πέ-
ραν pro κατὰ πέραν, quae vox occurrit v. 183. Χαλκίδος
πέραν ἔχων. Assentior Hermannō comma post πόλιν delenti. 111

κυρεῖν λέγουσαν ὥσπερ εἰ παρεστάτεις.

ΚΑ. μάντις μὲν Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.

ΧΟ. μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος;

ΚΑ. προτοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε. 1175

ΧΟ. ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.

ΚΑ. ἀλλ' ἦν παλαιστῆς, κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.

ΧΟ. ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἤλθέτην ὁμοῦ;

ΚΑ. ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.

ΧΟ. ἤδη τέχναισιν ἐνθεοῖς ἤρημένη; 1180

ΚΑ. ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη.

ΧΟ. πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ;

ΚΑ. ἐπειθον οὐδέν' οὐδέν, ὥς τάδ' ἤπλακον.

ΧΟ. ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.

ΚΑ. ἰού, ἰού, ὦ ὦ κακά. 1185

ὑπ' αὐτὸν με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος

στροβεῖ, ταρασσών φροιμίῳις ἐφνυμνίῳις.

1173. Hic locus in edd. sic legitur; ΚΑ. μάντις μὲν Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. Προτοῦ μὲν αἰδῶς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε. ΧΟ. μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; Ἀβρύνεται κ. τ. λ. Verum versuum ordinem personarumque distinctionem praeclare restituit Hermannus.

1176. βαρύνεται T.

1177. ἐμοῦ vel ἐμὴν Aurat.

1178. ἤλθετον νόμῳ edd. ἤλθέτην Elmsleius ad Acham.

733. ὁμοῦ Butlero debetur.

1182. ἄνακτος Steph. ἄνατος Aeschylum scripsisse putavit Canterus; et sic Dawes. M. C. p. 236. Porson. Schutz. Butler. probante etiam Schaefero Melet. Crit. p. 137. qui pro vulgato Λοξίου citat Λοξία. Porro legendum puto κότου. Sophocl. Oed. Col. 785. a Dawesio citatus, πόλις δέ σοι Κακῶν ἄνατος —

1183. οὐδέν οὐδέν Steph. Correxerit Canter. Mox ἤμπλακον edd. vett. ἤπλακον Porson.

1187. φροιμίῳις ἐφημίῳις edd. † ἐφημίῳις Porson. ὑφηνίῳις

Musgr. ἐκφημίῳις Aurat. ἀφηνίῳις vel ἐφνυμνίῳις liber Scaligero Vossianus. Butlerus putat genuinam vocem excidisse, dum librarii oculus in sequens ἐφημένους aberraret; quam opinionem firmat MS. Venetus ubi pro ἐφημίῳις scribitur ἐφη-
οι

ένους, teste Morellio. ἐφημένους T. Olim dederam, φροι-
οιῳις φημίῳις, praeculdiis vaticiniorum.

ὁρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους
 νέους, ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασι;
 παῖδες, θανόντες ὥσπερ εἰ πρὸς τῶν φίλων, 1190
 χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς,
 σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος,
 πρέπουσ' ἔχοντες, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο.
 ἐκ τῶνδε ποινὰς φημὶ βουλεύειν τινα
 λέοντ' ἀναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον 1195
 οἰκουρὸν, οἴμοι, τῷ μολόντι, δεσπότη
 ἐμῷ. φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν.
 νεῶν τ' ἑπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης
 οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς
 λέξασα, κακτείνασα φαιδρόνους, δίκην 1200
 Ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ.
 τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεὺς
 ἐστίν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος
 τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἧ Σκύλλαν τινα,
 οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην, 1205
 θύουσαν αἶδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἄρην
 φίλοις πνέουσαν; ὥς δ' ἐπωλολύξατο
 ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.
 δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστήμῳ σωτηρίᾳ.
 καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω· τί γάρ; 1210

1194. ποινὰς φημὶ edd. quod post Triclinium mutavi.

1195.λέοντ' ἀναλκιν opponitλέοντι εὐγενεῖ sc. Agamemnoni v. 1230.

1197. δούλειον T.

1198. νεῶν δ' Voss. Schutz. ἑπαρχος H. Steph. T.

1199. εὖ οἶδεν T. μισητῆς. Vid. Porson. ad Med. 822.

1200. καὶ κτείνασα Steph. emendavit Canter.

1202. τοιάδε Venet. Flor. Dein punctum post θῆλυς habent edd. Recte distinxit Elmsleius ad Eurip. Heracl. 587. qui et ἔσται pro ἐστίν. Idem V. D. conjicit τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεὺς. Εἶεν. τί νιν—.

1206. ἄσπονδόν τ' ἄραν edd. † ἄραν Porson. ἄρην liber 113 Raulinsonianus, et Butlerus. Recte sine dubio. Vid. supra v. 366. et sic etiam Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 341. Vid. Glossarium.

τὸ μέλλον ἤξει. καὶ σὺ μὲν ἐν τάχει παρών,
ἄγαν ἀληθόμαντιν, οἰκτεῖρας, ἑρεῖς.

ΧΟ. τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν
ξυνῆκα καὶ πέφρικα· καὶ φόβος μὲν ἔχει,
κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξεικασμένα. 1215

τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας, ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.

ΚΑ. Ἀγαμέμνονός σέ φημι ἐπόψεσθαι μόρον.

ΧΟ. εὐφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα.

ΚΑ. ἀλλ' οὔτι Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.

ΧΟ. οὐκ, εἴπερ ἔσται γ'· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως. 1220

ΚΑ. σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.

ΧΟ. τινὸς πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄγος πορσύνεται;

ΚΑ. ἢ κάρτα χρησμῶν ἄρ' ἐμῶν παρεσκόπεις.

ΧΟ. τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν.

ΚΑ. καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἑλλήν' ἐπίστασαι φάτιν. 1225

1211. σὺ μὴν τάχει Steph. Correxerunt Auratus, Casaubon, Stanleius. Mallem καὶ σὺ γ', ἐν τάχει παρών, ἄγαν μὲν ἀληθόμ. Certe eximendum videtur γε quod post ἄγαν habent edd. Eadem particula post ἄγαν vel λίαν se infersit Eurip. Androm. 955. Heracl. 205. Hippol. 264. Incert. Rhes. 668.

1213. παιδίῳν edd. ante Schutz.

1215. ἐξεικασμένα edd. quod erat recentioris Atticismi. ἐξεικασμένα T.

1216. Musgravius citat Prom. 882. Choeph. 1022.

1218. κοίμισον T. Casaub. Voss. Pearson. Sed altera forma vetustior est; et ab Aeschilo usurpata. Vid. quae diximus ad Callim. H. Jov. 47. et supra v. 580.

114 1219. οὔτοι Steph. οὔτι Canter. MSS. Flor. T.

1220. οὐκ εἰ πάρεσται γ' edd. vett. οὐκ, εἴπερ ἔσται γ' Schutz, Porson. οὐκ, εἰ τὰδ' ἔσται γ' Voss.

1222. τίνος Flor. Mox ἄγος edd. vett. et Porson. ἄγος Auratus, probante Cantero; et sic Schutz. Butler.

1225. ἢ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν. Sic edd. Emendavit Porsonus, Suppl. Praef. ad Hec. p. xxviii. ἢ κάρτ' ὅρον π. χ. εἰ. Musgr. ἢ κάρτ' ἄρ' ἂν Voss. Butlerus

malit παρασκοπεῖς. παρεσκόπης Flor. παρεσκόπης T.

1225. ἐπίσταται Venet. ἐπίσταμαι edd. ante Porsonum, qui dedit ἐπίστασαι e correctione Marklandi ad Eurip. Iph. T. 341. ubi Schema Ionicum illustrat ex Eurip. Heracl. 131.

ΧΟ. καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα, δυσμαθῇ δ' ὅμως.

ΚΑ. παπαῖ· οἶον τὸ πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι;

ὁτοτοῖ, Λύκει' Ἀπολλων· οἱ ἐγώ, ἐγώ.

αὕτη δίπους λέαινα, συγκοιμωμένη

λύκῳ,λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσία,

1230

κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὡς δὲ φάρμακον

τεύχουσα, κάμου μισθὸν ἐνθήσει κότῳ.

ἐπεύχεται, θήγουσα φωτὶ φάσγανον,

ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.

τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε,

1235

καὶ σκῆπτρα, καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφῃ;

σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.

quem tamen aliter edidit Elmsleius, qui de locutionibus "*Ἑλλην στολή*" et similibus fuse disputavit, (*Quarterly Review*, XIV. p. 461.) et in hoc loco legit *ἐμὴν ἐπίσταται φάτιν*. Antiatticista Sangerm. p. 97. "*Ἑλλην γυνή. Φιλήμων Παιδαρίω*. 1226. *δυσπαθῇ* Steph. Mutavit Canterus.

1227. Deest punctum post *πῦρ* in libris. Butlerus, nisi credidisset hic poetam studio hiatum quaesivisse, legeret *παπαῖ, ποῖον τὸ πῦρ*. Sed nusquam, quantum notavi, prima in *ποῖος* corripitur. Vid. Gaisford. ad *Hephaest.* p. 216. not. In fine versus malim, *ἐπέρχεται δ' ἐμοί*.

1228. Notanda est ultima syllaba *τοῦ ἐγώ* in hiatu porrecta. Sophocl. Antig. 1519. *ἐγὼ γάρ σ', ἐγὼ ἔκτανον ὦ μέλεος*. Vid. Seidler. de Vers. Doehm. p. 90. Hoc ut recte fiat, hiatus in ictum cadere debet. 115

1229. *δίπλους* Flor.

1252. *ποτῶ* Casaub. Stanl. Sed nihil est cur vulgatum mutemus; sicut mulier, toxicum parans, irae potioni admiscet meae quoque adductionis pretium; i. e. mortem Agamemnonis. Quare facile carere possumus Hermannii correctione *ἐνθήσειν κότῳ* *Ἐπεύχεται, θήγουσα κ. τ. λ.* quam si recipias, non video quomodo cohaereat quod sequitur, *ἀντιτίσασθαι φόνον*. *ἐνθήσειν* tamen praebet MS. T. Musgravius conjicit *μισθὸν ἐνθήσει κύτει* vel *ποτῶ*. Scaliger *πιστὸν—κύτει*. Alia conj. in libro Voss. *μικτὸν—ποτῶ*.

1254. *ἀντιτίσασθαι* edd.

1257. *σφε μὲν* Casaub. Pearson. (Eurip. Iph. T. 1049. *οὐ γὰρ ἂν λάθοιμί σφε*. Aldus *σε*.) Schutz. qui tamen recte monuit vulgatum servari posse, modo intelligatur Casandra primum sceptrum frangere et abjicere, deinde etiam corollas capiti detrahare. Hunc locum imitatus est Statius cita-

ἴτ' εἰς φθόρον πεσόντα γ' ὦδ' ἀμείψομαι.
 ἄλλην τιν' ἄταις ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.
 ἰδού δ', Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
 χρηστηρίαν ἐσθῆτ', ἐποπτεύσας δέ με
 καὶ τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην, μετὰ
 φίλων, ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως, μάτην.
 καλουμένη δὲ φοιτᾷς, ὡς ἀγύρτρια,

1240

tus a G. Canter. N. L. III. 9. *Accipe commissum capiti decus, accipe laurus, Quas Erebo deferre nefas.* Cf. locum a Stanleio laudatum. Idem comparat Eurip. Troad. 451. ὦ στέφη τοῦ φιλτάτου μοι θεῶν, ἀγάλματ' εὐΐα, Χαίρειτ' ἐκλέλοιφ' ἐορτὰς, αἷς πάροιθ' ἡγαλλόμην. ἴτ' ἀπ' ἐμοῦ χρωτὸς σπαραγμοῖς. Vid. etiam Hippol. 806.

1238. πεσόν τ' ἀγαθῶ δ' ἀμείψομαι edd. † ἀγαθῶ δ' Porson. ἐγὼ δ' ἀμείψομαι Heath. Propius vero videtur emendasse Jacob. πεσόντα γ' ὦδ' ἀμείψομαι. quod significare possit, vel
 116 *commutabo*, vel *remunerabor*. Sed nescio an praestiterit ἴτ' εἰς φθόρον πεσόντα γ' ὦδ' ἀμείψομαι.

1239. ἄτην edd. vett. ἄτη γ' Heath. ἄτης Stanl. ἄτης Pors. unde ἄταις Schutz. Sophocl. Oed. T. 30. Αἰδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. Vossii conjectura, ἄλλην τιν', ἄλλην, vim sententiae intercidit.

1241. ἐποπτεύσας δέ με edd. vett. ἐπώπτευσας Heath. Schutz. Porson. Butler. et sic T.

1242. Hermannus legit καταγελωμένην μέγα φίλων ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως μάτην—. Utut haec sint, certe delendum est comma post ἐχθρῶν; quippe conjungenda sunt ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως. Suppl. 979. ἐπεὶ σωτήρες οὐ διχορρόπως.

1244. καλωμένη Heath. Schutz. Sed nihil mutandum. Constructio, nemini interpretum perspecta, haec est, ἡνεσχόμην καλουμένη φοιτᾷς, ὡς ἀγύρτρια. Eurip. Heracl. 353. νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. De hac constructione vid. Glossar. in Pers. 843. Horatius i. C. II. 43. *patiens vocari Caesaris ultor* i. e. ὃς ἀνέχῃ καλούμενος, sic melius reddideris quam, ut Jani, ὑποφέρων καλεῖσθαι. Ceterum ut in hoc loco pro καλουμένη Butlerus conjicit κακουμένη, (sic Musgr.) Heathius καλωμένη, pari successu in Sophocl. Philoct. 230. ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον, Ἐρῆμον ὦδε καῖφίλον καλούμενον, Brunckius legit κακούμενον, Hermannus vero καλώμενον. Sed omnino retinenda est lectio librorum, quae nihil aliud significat quam *existentem*, quo sensu frequentius est κεκλημένος.

πτωχός, τάλαινα, λιμόθνης ἥνεσχόμην. 1245

καὶ νῦν ὁ μάντις, μάντιν ἐκπράξας ἐμέ,
ἀπήγαγ' εἰς τοιάσδε θανασίμους τύχας.

βωμοῦ πατρώου δ' ἄντ' ἐπίξηνον μένει,
θερμῷ κοπείσῃ φοινίῳ προσφάγματι.

οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν. 1250

ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός·

φυγὰς δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος,

κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις·

ὁμώμοται γὰρ ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας, 1255

ἄξειν νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός.

Ibid. An legendum φοιβάς? Eurip. Hec. 815. Ἡ φοιβὰς ἦν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.

1248. ἀντεπίξηνον Steph. Correxīt Auratus, probante Cantero; quem secuti sunt Schutz. Pors.

1249, κοπείσης edd. vett. κοπείσῃ Abresch. Pors. κοπεῖσαν 117 Aurat. προσφάγματι Voss. In Eurip. Iph. T. 458. nimis curiose scripsi πρόσσφαγμα, Mus. Crit. I. p. 191. In hujusmodi compositis sigma non repetebant, nisi distinctionis gratia, ut in προσστῆναι, a προσίστημι, ne confunderetur cum προστῆναι a προίστημι. Etym. M. p. 700, 16. Προσχών, τοῦτο ποτὲ μὲν δι' ἐνός σ γράφουσι, ποτὲ δὲ διὰ δύο. διὰ δύο μὲν, ὅτε σημαίνει τὸ προσορμίσας. ὅτε δὲ σημαίνει τὸ ἰδών, δι' ἐνός· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ προστῆναι. εἰ γὰρ εἶπω, προστῆναί μου τὴν τροφήν, ἐπὶ τοῦ στομάχου, διὰ δύο σσ γράφεται. ὅτε δὲ σημαίνει τὸ προϊστασθαι, δι' ἐνός. Lex. Seguiet. p. 298. τὸ μὲν προσσχεῖν, τὸ προσπελάσαι εἰς γῆν ἢ πόλιν ἀπὸ θαλάσσης. Grammaticus ibid. p. 163. πρόσσχες, ὡ λέγω. Vid. Schäfer. ad Julian. p. 22. (et ad Gregor. p. 681.) Bast. Epist. Crit. p. 237. Sed, ut verum fatear, puto hoc totum Grammaticorum esse commentum.

1250. τεθνήξομεν. De hoc futuro vid. Dawes. M. C. p. 94. et auctores a doctissimo Kiddio laudatos p. 149. quibuscum conferas Gataker. in M. Anton. p. 72. Hujusmodi verba, a praeteritis simpliciorum formata, apud scriptores Atticos rarius occurrunt.

1255. Hic versus in libris post γ. 1261. sequitur. In hanc sedem jure, ut videtur, revocavit Hermannus; quare nihil opus est in proximo versu ἄξει scribere cum Stanleio et recentioribus. μέγας ὄρκος locutio est HomERICA.

1256. ἄξεινον ὑπτ. Scalig.

τί δῃτ' ἐγὼ κάτοικος ὦδ' ἀναστένω,
 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν
 πράξασαν ὡς ἔπραξεν, οἱ δ' εἶχον πόλιν,
 οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει; 1260
 ἰοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.

Αἶδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω.
 ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
 ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
 ἀπορρύνεσθαι, ὅμμα συμβάλλω τόδε. 1265

ΧΟ. ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφῇ
 γύναι, μακρὰν ἔτεινας. εἰ δ' ἐτητύμως
 μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα, πῶς, θεηλάτου
 βοὸς δίκην, πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς;

ΚΑ. οὐκ ἔστ' ἄλυσις, ὦ ξένοι, χρόνου πλέων. 1270

ΧΟ. ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται.

ΚΑ. ἦκει τόδ' ἡμαρ σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ.

1257. κάτοικτος Scalig. πρόοικος Aurat.

118 1258. εἶλον Musgr. κάτοικνος, seu κατοικιτρός Wakefield.
 ad Soph. Trach. 299.

1260. ἐκ θεῶν κρίσει Flor.

1261. ἰοῦσα καὶ γὰρ Heath. Schutz. πράξω Aur.

1262. τὰς λέγω Steph. Mutavit Canterus.

1264. ἐνθνησίμων Schutz. sed εὐθανασίαν sibi precari
 Casandram, recte monet Butlerus. Nota αἱμάτων in plurali,
 ut in Choeph. 64. 282. vid. Musgrav. ad Eurip. Phoeniss.
 1540.

1266. πολλὰ δὲ σοφῇ Flor. et sic Venet. et mox μακρὰν
 ἔκτεινας.

1268. αὐτῆς edd. vid. ad v. 1294.

1270. οὐ ξένοι libri; quod retinent Pauwius et Butle-
 rus, puncto post οὐ inserto, et sic T. † οὐ ξένοι Porson.
 ὦ ξένοι Casaub. Pears. Schutz. Mox χρόνω πλέω edd. vett.
 πλέω, pro πλέονι, Jacob. πλέων Pears. πλέον Pauw. Heath.
 χρόνου πλέων Schutz. Nil horum adeo mihi satisfacit ut in
 eo penitus acquiescam. Musgr. „χρόνω πλέω, temporis, ne-
 cessitate, navigo. πλέουσα τύχαισιν Eur. sed ambigo.“ χρόνω
 πλέω T.

1271. τῷ χρόνω conjicit Schutzius: haud male; Eurip.
 Orest. 779. τῷ χρόνω δὲ κερδανεῖς. Sententia eadem est ac
 in Theb. 694. λέγουσα κέρδους πρότερον ὑστέρου μόρου.

ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὐδ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός.

ΚΑ. ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῶ.

ΧΟ. οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων. 1275

ΚΑ. ἰώ, πάτερ, σοῦ, τῶν τε γενναίων τέκνων.

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρεῖμα; τίς δ' ἀποστρέφει φόβος;

ΚΑ. φεῦ, φεῦ.

ΧΟ. τί τοῦτ' ἔφευξας, εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος;

ΚΑ. φόνον δόμοι πνέουσιν αἵματοσταγῇ. 1280

ΧΟ. καὶ πῶς; τόδ' ὅξει θυμάτων ἐφεστίων;

ΚΑ. ὅμοιος ἀτμός ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει.

ΧΟ. οὐ Σύριον ἀγλαῖσμα δώμασιν λέγεις.

ΚΑ. ἀλλ' εἴμι, κὰν δόμοισι κωκύσους ἐμὴν
Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν. ἀρκεῖτω βίος. 1285
ἰώ, ξένοι.

οὐ τοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ
ἄλλως. θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε,
ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ,

1275. Malim τλήμων οὐσά γ' εὐτ.

119

1274. 5. Hi versus in libris inverso ordine leguntur. Heathium transponentem secuti sunt Schutzius et Hermanus. Sic etiam Musgrav. Idem se facere velle indicavit Porsonus, quum obelo notaret v. 1275. Dubitat tamen Butlerus, qui legit τῶν δυσδαιμόνων.

1276. σῶν τε γενν. τ. conjecit Stanleius.

1278. Schol. φεῦ. φεῦ. τοῦτο λέγει ἐν τῷ ἐσιέναι. ὁκνεῖ γὰρ ἐσελθεῖν, ὡς τί θεινὸν ὁρῶσα.

1280. φόβον Steph. φόβον T. φόνον Canter. Stanl. Porson.

1281. Pauwius et Butlerus interpungunt καὶ πῶς; τόδ' ὅξει θυμάτων ἐφεστίων. probante Lobraeo, qui legit τὰδ'. Vid. eum ad Aristoph. Plut. p. 129. Ceteri ediderunt καὶ πῶς τόδ' ὅξει θυμάτων ἐφεστίων;

1282. Similis fere constructio Eurip. Orest. 688. ὅμοιον, ὥστε πῦρ κατασβέσαι λαβρόν. Hecub. 402. ex emendatione Reiskii (quam tamen repudiavit Porsonus in ed. 2.) ὅμοια, κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῇσδ' ἔξομαι. Vid. Philemon. p. 552. Cleric.

1287. 8. Ex Hermannii emendatione edidi. Ante lege-
batur, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ. Ἀλλ' ὡς θανούσῃ μ. 120

1288. τὰδε mavult Butlerus.

ἀνὴρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ. 1290
ἐπιξενούμαι ταῦτα δ' ὥς θανουμένη.

ΧΟ. ὦ τλήμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρον.

ΚΑ. ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω
ἐμὸν τὸν αὐτῆς. ἡλίῳ δ' ἐπεύχομαι 1295
πρὸς ὕστατον φῶς, τοῖ' ἐμοῦ τιμαόρους
ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ,
δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος.
ἰὼ βρότεια πράγματα· εὐτυχοῦντα μὲν
σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχοῖ,
βολαῖς ὑγρώσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν. 1300
καὶ ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ.
ΧΟ. τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφν

1293. ἔστ' εἰπεῖν Venet. Dein ῥύσιον θρῆνον Hermann.
Sed non video quem locum hic habeat ῥύσιον. Suppl. 272.
μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις.

1294. αὐτῆς scribendum monuit Elmsleius. et sic T.
ἐμὸν τὸν αὐτῆς idem valet ac τὸν ἐμοῦ αὐτῆς. Dein ἡλίου
Jacob.

1295. τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις edd. τοῖς τ' ἐμοῖς Pauw. ἐχθρας
—τείνειν ἐμοῦ Musgr. τοὺς ἐμούς τιμαόρους Butlerus et Musgr.
Sed omnino requiritur accusativus post τίνειν. Quare dedi,
e conjectura, τοῖ' ἐμοῦ τιμ. Virgil. Aen. VI. 550. Di,
talìa Graiis Instaurate. Sophocl. Philoct. 518. οἱ' Ὀλύμπιοι
θεοὶ Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν. sic enim cum
Porsono legerim, etiamsi οἷς tuetur Hermannus ad Viger.
p. 708. Aj. 850. ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ Αὐτοσφαγῇ πίπτοντα,
τῶς αὐτοσφαγεῖς Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. Cete-
rum τίνειν interpreto, non exigere, quod putavit V. D.
sed pendere.

1296. φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν, ἐμοῦ Δούλης θαν. Ita
Hermannus, in quibus displicet ἐμοῦ, statim post ἐμοῖς re-
petitum. Butlerus legit, cum Stanleio, (post Scaligerum)
ὁμά. Sed explicari potest ὁμοῦ de Aegistho et Clytaem-
nestra una interficiendis. Conjungenda autem φονεῦσι τοῖς
ἐμοῖς δούλης, nisi hic versus, et qui proxime sequitur, po-
tius sedes permutare debeant. Vid. 1294.

121 1299. ἀντρέψειεν edd. ante Porsonum; mox δυστυχή edd.
vett. δυστυχεῖ Porson. Sed reponendum δυστυχοῖ. Ingeniose
Musgravius, εἰ δὲ δυστυχή Βολαῖς, ὕ.

πᾶσι βροτοῖσιν. δακτυλόδεικτον δ'
οὔτις ἀπειπὼν εἶργει μελάθρων,
Μηκέτ' ἐσέλθης, τάδε φωνῶν. 1305

καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἐλεῖν ἔδοσαν
μάκαρες Πριάμου
θεοτίμητος δ' οἴκαδ' ἱκάνει.
νῦν δ', εἰ προτέρων αἵμ' ἀποτίσει,
καὶ τοῖσι θανοῦσι θανῶν ἄλλων 1310

ποινὰς θανάτων ἅταν τε κρανεῖ,
τίς ἂν οὐκ εὖξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ
δαίμονι φῦναι, τάδ' ἀκούων;

ΑΓ. ὦμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔχω.

1303. βροτοῖς edd. ante Pauw. δακτυλοδεικτῶν edd. vett. δακτυλόδεικτον Casaub. Schutz. † δακτυλοδεικτῶν Porson.

1305. Stephanus *μηκέτι δ' εἰσέλθης, τάδε φωνῶν.* Hermannus, *μηκέτ' ἐσέλθης τάδε, φωνῶν.* Virgulam post *τάδε* ponunt etiam Askevius, Butlerus. Sed rectius conjungi *τάδε φωνῶν* monuit Dobraeus. Choeph. 311. *δράσαντι παθεῖν, Τριγέρον μῦθος τάδε φωνεῖ.*

1309. *θανοῦσι* Musgr. qui *mox αὐτὰν πικρανεῖ, vitam amarā reddet.*

1311. *ποινὰς θανάτων ἅταν ἐπικρανεῖ* edd. *ἂν ἐπικραίνει* Jacob. (pro *ἦν ἐπικραίνῃ*—*εἰ* et *ἦν* in eadem sententia occurrunt Pers. 795.) *ἐπικρανεῖ* pro *ἐπικραίνει* Steph. in Eumen. 948. Hermannus legit *ποινὰς θανάτων ἐπικραίνει.* et fatendum quidem est *ἅταν* omitti in MSS. Ven. Flor. Sed ista 122 vox non de nihilo irrepsit. Quare dedi cum H. Vossio *ἅταν τε κρανεῖ.*

1312. Vulgo, *τίς ἂν εὖξαιτο βροτῶν.* Botheus *βροτὸς ὢν*, quod festinantius amplexus est Butlerus. Musgr. *τίς, τίς ἂν εὖξ.* Porson. ad Aristoph. Eccl. 365. *τίς ἂν οὐν.* Verum vidit Canterus; „Deest οὐκ post ἂν.“ Nempe hoc ait Chorus. *Agamemnoni quidem dii dederunt Priami urbem capere.* — Atqui si majorum delicta luet, quis non innocua fortuna uti exoptaret? Idem fere dixerat supra; τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν εὖ, βαρὺ βάλλεται γὰρ ὅσσοις Διόθεν κεραυνός. κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον, μήτ' εἶην πτολιπόρθης.

1314. Stephanus *ὦμοι.* Recentiores *ὦιμοι* vel *ὦμοι.* Sed nescio unde adscitum sit *iota.* Vel scribendum *οἶμοι*, vel *ὦμοι.*

Ibid. Vulgo legitur, *ὦμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.* Sed miserabiliter friget istud ἔσω. Auctoris manum

Aesch. Agam.

H

ΧΟΡΕΥΤΗΣ. α.

- σῖγα· τίς πληγὴν αὐτεῖ καιρίως οὐτασμένος; 1315
 ΑΓ. ὦμοι μάλ' αὖθις, δευτέραν πεπληγμένος.
 Χ. β'. τοῦργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βασιλέως οἰμώγματι.
 Χ. γ'. ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἄν πῶς ἀσφαλῆ βουλευματα;
 Χ. δ'. ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω,
 πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν. 1320
 Χ. ε'. ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστα γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ,
 καὶ προᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεορρόντῳ ξίφει.
 Χ. ς'. καὶ γὰρ, τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὢν,
 ψηφίζομαι τι δρᾶν· τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμῇ.
 Χ. ζ'. ὁρᾶν πάρεστι φροιμιάζονται γὰρ ὡς 1325
 τυραννίδος σημεία πράσσοντες πόλει.
 Χ. η'. χρονίζομεν γὰρ. οἱ δὲ τῆς μελλοῦς κλέος

videor mihi restituisset. Sophocl. El. 1415. ΚΑ. ὦμοι, πέ-
 πληγμαι. ΗΑ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν. ΚΑ. ὦμοι μάλ'
 αὖθις. Locutionem πληγὴν ἔχω illustravi ad v. 358. Mox
 Chori partes post Hermannum distribui.

1316. In editionibus distinguitur, ὦμοι, μάλ' αὖθις
 δευτέραν πεπληγμένος. Vid. Sophoclis locum modo citatum.
 Choeph. 873. οἶμοι, πανοίμοι, δεσπότης τελουμένου. Οἶμοι
 μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασι. Eurip. Hec. 1026. ὦμοι,
 τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας. "Ωμοι μάλ' αὖθις. Orest.
 1016. οἱ ἐγὼ πρὸ τύμβου γὰρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω—οἱ ἐγὼ μάλ'
 αὖθις. Aristoph. Plut. 935. οἶμοι περιείλημαι μόνος. Κ.
 νυνὶ βοᾷς; Σ. οἶμοι μάλ' αὖθις. Hoc vidit etiam H. Vossius.

1317. οἰμώγμασιν Τ.

123 1318. κοινωσώμεθ' edd. vett. κοινωσοίμεθ' Schutz. κοινω-
 σαίμεθ' Porson. Interrogandi notam posui.

1322. Suspiceretur forsitan aliquis legendum νεορρόντῳ. So-
 phocl. Aj. 30. πηδῶντα πεδία σὺν νεορρόντῳ ξίφει.

1324. τὸ δρᾶν τί. Musgr.

1326. πράσσοντες πόλιν, postulantes ab urbe. Musgr.

1327. οἱ δὲ μελλούσης κλέος edd. τῆς μελλούσης Venet.
 Flor. Trypho περὶ τρόπ. Mus. Crit. p. 49. de onomatopoeia.
 κατὰ παρονομασίαν, χρυσῶ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ· οὕτως ὠνόμασται
 καὶ παρ' Αἰσχύλῳ μελλῶ. Χρονίζομεν ὥδε· τῆς μελλοῦς χάριν
 unde olim proposui, χρονίζομεν γὰρ· οἱ δὲ τῆς μελλοῦς χάριν
 Πέδον π. Hermannus vero τῆς μελλοῦς κλέος Πεδοῖ πατοῦντες.
 Sed recte se habet πέδον pro κατὰ πέδον. Choeph. 640. τὸ
 μὴ θέμις γὰρ, οὐ λάξ πέδον πατούμενον.

- πέδον πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερσί.
 X. θ'. οὐκ οἶδα βουλῆς ἥστινος τυχῶν λέγω.
 τοῦ δρωῆντός ἐστι καὶ τὸ βουλευῆσαι πέρι. 1330
 X. ι'. καὶ γὰρ τοιοῦτός εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχανῶ
 λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.
 X. ια'. ἢ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν
 δόμων καταισχυντήρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;
 X. ιβ'. ἀλλ' οὐκ ἀνεκτὸν, ἀλλὰ κατθανεῖν κρατεῖ 1335
 πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος.
 X. ιγ'. ἢ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων
 μαντευσόμεσθα τάνδρὸς ὡς ὀλωλότος;
 X. ιδ'. σάφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε μυθοῦσθαι πέρι.
 τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. 1340
 X. ιε'. ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι,
 τρανῶς Ἀτρεΐδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως.
 ΚΑ. πολλῶν πάροιθε καιρίως εἰρημένων,
 τάναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι. 1344
 πῶς γὰρ τις, ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις

1330. βουλευῆσαι πάρος Voss. Butlerus conjicit τοῦ δρωῆν-
 τός ἐστι, καὶ τὸ βουλευῆσαι παρά. (πάρα.) Mirum est omnes
 interpretes in loco satis aperto haesisse. Constructio est,
 ἐστὶ καὶ τὸ βουλευῆσαι περὶ τοῦ δρωῆντος, quoniam mortuo suc-
 currere non possumus, at saltim de interfectorebus ejus consi-
 lium ineamus—Eadem, inquit proximus senex, mihi stat sen-
 tentia, quoniam mortuum verbis suscitare nequeo — Quid igitur,
 num cedendum est etc.

1335. κτείνοντος Steph. T. Correxerit Canterus. Vid. Glos-124
 sar. in Prometh. 548.

1335. κρατεῖ edd. vett. et Porson. κρατεῖ Casaub. Voss.
 Schutz. Butler.

1340. Sophocl. Trach. 425. ταῦτό δ' οὐχὶ γίνεται, Δόκη-
 σιν εἰπεῖν, καὶ σαφὲς εἶναι λόγον.

1341. πληθύνομαι Porson. Sed πληθύειν penultimam cor-
 rigit: vid. Pers. 427.

1343. πάροιθεν edd. ante Porsonum. Jam rediit Cly-
 taemnestra.

1345. Vulgo hunc in modum legitur; πῶς γὰρ τις
 ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις Δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν
 ἀρκύστατον Φράζειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος. Stan-
 leius post Auratum, πημονῆς, quod recipiunt Schutz. But-

δοκοῦσιν εἶναι, πημονῆς ἀρκύστατ' ἄν
 φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος;
 ἐμοὶ δ' ἄγων ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι
 νίκης παλαιᾶς ἦλθε, σὺν χρόνῳ γε μὴν.
 ἔστηκα δ' ἐνθ' ἔπαισ' ἐπ' ἐξειργασμένοις. 1350
 οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τάδ' οὐκ ἀρνήσομαι,
 ὥς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον.
 ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων,
 περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακόν.
 παίω δέ νιν δῖς· κὰν δυοῖν οἰμώγμασι 1355
 μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα· καὶ πεπτωκότι
 τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς
 Αἴδου, νεκρῶν σωτήρως, εὐκταίαν χάριν.
 οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὀρμαίνει πεσών·
 κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν 1360
 βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου,
 χαίρουσαν οὐδὲν ἦσσαν, ἥ διοσδότῳ

ler. Botheus πᾶς τις, et mox ἀρκύστατ' ἄν. ἀρκύστατα in plurali tantum usurpabant veteres. (Eurip. Orest. 1419. dubiae fidei est.) Quod nunc edidi, placuit Elmsleio ad Eurip. Med. p. 150.

125 1348. ἀφροντίστῳ Jacob.

1349. νείκης Heathius. Schutz. Butler. Si fides Etymologo et Suidae, νείκη erat φιλονεικία, ἐκ τοῦ νεῖκος. Alios auctores requiro. Hermannus quidem ad Sophocl. Aj. 955. scribendum putat in Eumen. 906. ὅποια νείκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα, pro vulg. νίκης. Non assentior. S. c. Theb. 715. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός. δίκης Pauw.

1350. ἔπεσ' ἐπ' ἐξειργασμένοις edd. vett. ἔπεσ' + ἐπ' Porson. ἔπαισ' Schutz. conj. in libro Scaligeri. et sic MSS. Venetus, et Triclin. ἔπεισ' Stanleius, qui etiam ἔσθηκε. For- san hic versus alienam sedem occupat, et detrudendus est infra 1358. Musgravius conjecit, ἔσθηκ' ἀπενθής, ὥς ἐπ' ε.

1352. ἀμύνεσθαι Venet. Flor. T.

1354. περιστοιχίζω Steph. quod correxit Canter. περιστιχίζω T. περιστοιχίζων Flor. περιστολίζω marg. Needham. καλὸν pro κακόν Casaub.

1356. αὐτοῦ Is. Voss. Constructio est κῶλα αὐτοῦ μεθῆκεν αὐτόν. Sed in v. 1359. αὐτοῦ bene reposuit Butlerus pro αὐτοῦ.

126 1362. ἡ Διὸς νότῳ Γᾶν, εἰ σπορητὸς edd. σπόρητος T.

γάνει σπορητὸς, κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.
 ὥς ὦδ' ἐχόντων, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
 χαίροιτ' ἄν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι. 1365
 εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ,
 τὰδ' ἄν δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν
 τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε
 πλήσας ἀραιῶν, αὐτὸς ἐκπίνει μολῶν.

ΧΟ. θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὥς θρασύστομος, 1370
 ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.

ΚΛ. πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὥς ἀφράδμονος
 ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας
 λέγω—σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις,
 ὁμοιον—οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς 1375
 πόσις, νεκρὸς δέ, τῆσδε δεξιᾶς χειρὸς

γαῖα σπορητὸς Casaub. γᾶν εὐσπόρητον Schutz. Butler. „Lege
 διοσδότῳ Γάνει. Semper διοσδοτος et θεόσδοτος Attici, nun-
 quam διόδοτος aut θεόδοτος R. P. (Vid. Opusc. p. 210.)
 Contra Tzetz. ad Lycophr. 47.

1364. ὦν ὦδ' ἐχόντων Pauw. Alterum tuetur Heathius
 ex Sophocl. Aj. 279. 915. 996. Cf. Pers. 175. ὥς οὕτως
 ἐχόντων τῶνδε. Abresch. Animadv. I. p. 177. Matthiae Gr.
 Gr. §. 568. Herodot. VIII. 144. νῦν δέ, ὥς οὕτω ἐχόντων—.

1366. Forte legendum πρεπόντως cum Vossio ac Stan-
 leio. Verbum substantivum adverbiiis interdum jungitur.
 Sophocl. Antig. 637. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἐστὶ γάμος. Vid.
 Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 76. F. A. Wolfius ad De-
 mosth. Leptin. p. 217. accipit ἦν πρεπόντων pro ἦν πρέπον.
 Sed in istiusmodi circumlocutionibus ponitur articulus, si-
 cut in exemplis a Wolfio prolatis. Pro ὥστ' forsan legen-
 dum ὦδ'.

1367. Plenam distinctionis notam post ἦν tolli jussit
 Hermannus. Sensus est, haec jure dici possent.

1368. Malim τοσόνδε. Lectoribus succurret Shakspea-
 rii locus, even-handed Justice Commends th' ingredients of the
 poisoned chalice To our own lips.

1372. Deest μου in Venet. ἀφράσμονος edd. Vid. supra 381.

1375. οὐ σός ἐστιν Pauwius.

127

1376. Vulgo interpungitur, νεκρὸς δέ τῆσδε δεξιᾶς χειρὸς
 Ἔργον δικαίας τέκτονος. Abreschii rationem, Butlero impro-
 batam, amplectendam judicavi.

ἔργον, δικαίας τέκτονος. τάδ' ὦδ' ἔχει.

ΧΟ. τί κακὸν, ὦ γύναι.

στροφή.

χθονοτρεφές ἐδανὸν, ἢ ποτὸν
πασαμένα, ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὄρμενον,

1380

τόδ' ἐπέθου θύος, δημοθρόους τ' ἀράς;

ἀπέδικες, ἀπέταμες

ἀπόπολις δ' ἔσει,

μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς.

ΚΛ. νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί,

1385

καὶ μῖσος ἀστῶν, δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς,

οὐδὲν τότε ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων

ὅς οὐ προτιμῶν ὥσπερ εἰ βοτοῦ μόρον,

μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν,

ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοί

1390

ὠδῖν', ἐπώδον Θρηκίων ἀημάτων.

1377. δικαίως T.

1380. ῥυτᾶς edd. contra metrum; nam ῥυσός primam producit. ῥυτᾶς Stanleius, probante Hermann. Eumen. 451. ῥυτοῖς πόροις. Musgrav. ἢ ἑξ ἁλὸς, et mox ἐνέθου.

Ibid. ὀρώμενον Steph. ὀρόμενον conjiciebat Canter. ὄρμενον Abresch. Porson.

1381. ἐπεύθου T. gl. ἔμαθες.

1382. ἀπέταμες Flor. ἀπέτεμες T.

1383. 4. Hi duo versus in unum forsan melius contraherentur: sed vide Seidler. de Vers. Dochm. p. 172. ἀπολις edd. ἀπόπολις Casaub. ἀπόπολις Hermann.

1387. οὐδὲν τόδ' edd. Stanleius (post Vossium) τότε, recte omnino; vid. supra 772. Choeph. 975. σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τότε ἦμενοι, Φίλοι δὲ καὶ νῦν. Eurip. Med. 1598. νῦν σφε προσανδᾶς, νῦν ἀσπάζει, Τότε ἀπώσάμενος. El. 1205. φρονεῖς γὰρ ὅσια νῦν, τότε οὐ φρονοῦσά γ' εὔ. Sophocl. El. 676. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότε ἐννέπω. ibid. 907. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε ἐξεπίσταμαι—

1388. μόρω Jacob. Sed constructio est, ὅς οὐ προτιμῶν μόρον παιδός, ἀλλ' ὥσπερ βοτοῦ μόρον τιμῶν. Eumen. 637. πατρὸς προτιμᾶ Ζεὺς μόρον, τῷ σῷ λόγῳ. ibid. 738. οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. Ceterum recte monuit Butlerus μήλων ad βοτοῦ apponi.

1391. Θρηκίων τε λημμάτων edd. vett. Canteri correctionem, cum Schutzio et Porsono, recepi.

οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν,
 μiasμάτων ἄποιν'· ἐπήκοος δ' ἐμῶν
 ἔργων, δικαστῆς τραχὺς εἶ. λέγω δέ σοι
 τοιαῦτ'—ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένης 1395
 ἐκ τῶν ὁμοίων—χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ
 ἄρχειν· ἐὰν δὲ τοῦμπαλιν κραίνῃ θεός,
 γνώσει διδαχθεὶς ὅψέ γ' οὖν τὸ σωφρονεῖν.

ΧΟ. μεγαλόμητις εἶ, ἀντιστρ.
 περίφρονα δ' ἔλακες. ὥσπερ οὖν 1400
 φονολιβεῖ τύχα φρὴν ἐπιμαίνεται.
 λίβος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπει
 ἀτίετον· ἔτι σε χρὴ
 στερομέναν φίλων

1392. τῆσδε χρὴ edd. vett. τῆσδε χρῆν Porson.

1393. βιασμάτων Venet.

1394. 5. Interpretes mirum in modum vexavit hic locus, qui vulgo sic interpungitur; λέγω δέ σοι Τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὡς παρεσκευασμένης Ἐκ τῶν ὁμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ Ἄρχειν. Butlerus legit τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένη. Ἐκ τῶν ὁμοίων χρῆν (χρὴ) σε νικήσαντ' ἐμοῦ Ἄρχειν. Musgravius, λέγω δέ σοι (Τοιαῦτ' ἀπειλεῖθ' ὡς παρεσκευασμένος Ἐκ τῶν ὁμοίων) χειρὶ ν. Auratus, παρεσκευασμένος. Scalig. παρεσκευασμένης, sub. ἐμοῦ. Soph. Oed. T. 11. ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράς— ὡς θέλοντος ἂν Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. ibid. 144. ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω, Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. Eurip. Heracl. 695. ὡς μὴ μενοῦντα, τᾶλλα σοι λέγειν πάρα, omnino legerim μενοῦντος, etiam post Elmsleii adnotationem. Xenoph. Anab. I. i. 6. ὡς ἐπιβουλεύοντος Τισσαφέρνης ταῖς πόλεσι. Sophocl. Oed. C. 83. πᾶν ἐν ἡσυχῇ—Ἐξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας. Vid. Matthiae Gr. Gr. §. 568. Distinguit etiam Triclinius.

1400. παράφρονα Musgr. post τοιαῦτ'.

129

1402. λίπος vel λίπος edd. λίβος Casaub. Pears. „λίβος Galenus exponit apud Hippocr. in Exeg. ἐπίσταγμα τι τῶν ὀμμάτων ἐγχυματιζόμενον— ut sit λίβος idem quod λιβάς, gutta aut stilla.“ Foes. Oecon. Hippocr. p. 384. Choeph. 446. ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη, lacrymas.

Ibid. αἷματος εὐπρέπειαν τίετον Steph. εὐ πρέπει ἀτίετον T. Canteri emendationem indubitanter recepi. ἐμπρέπειν ἀτίετον Hermannus.

τύμμα τύμματι τῖσαι. 1405
 ΚΑ. καὶ τήνδ' ἀκούσεις ὀρκίων ἐμῶν θέμιν·
 μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην,
 Ἄτην, Ἐρινύν θ', αἴσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγὼ,
 οὗ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπίς ἐμπατεῖν,
 ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἐστίας ἐμῆς 1410
 Αἰγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.
 οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπίς οὐ σμικρὰ θράσους.
 κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος,
 Χρυσῆϊδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίου·
 ἢ τ' αἰχμάλωτος ἦδε καὶ τερασκόπος, 1415
 καὶ κοινόλεκτρος τοῦδε, θεσφατηλόγος
 πιστὴ ξύνευρος, ναυτίλων δὲ σελμάτων
 ἱστοτρίβης. ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην.
 ὁ μὲν γὰρ οὕτως ἢ δέ τοι, κύκνου δίκην,
 τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόνον, 1420
 κεῖται φιλήτωρ τοῦδ', ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν
 εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς.
 ΗΜ. φεῦ, τίς ἂν ἐν τάχει, μὴ περιώδυνος, στρ. α'.

1405. τύμμα τύμμα τῖσαι edd. vett. Restituit Stanleius post Vossium, (et sic Pearsonus) τύμματι, cujus ultimam syllabam prima in τῖσαι absorpserat. Choeph. 310. ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν Πληγὴν τινέτω.

1406. Sic Stanl. Bothe. Edd. vett. ἀκούεις.

1408. Ἄτην τ' Butlerus.

1409. γόνου conjicit Stanleius. Musgravius citat Orph. Λιθ. 76. ὄλβου—δῶμα. Hunc versum contulit Elmsleius cum Eurip. Heracl. 996. ὅπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἐμούς
 130 Ἐχθρούς, τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοῖην φόβῳ. Ceterum ἐμπατεῖ
 habent Flor. T.

1410. ἐμᾶς edd. vett. ἐμᾶς Scalig. ἐμῆς Pors.

1414. μέλημα Musgr.

1417. ναυτικῶν Casaub.

1418. ἱστοτρίβης Pauw. Schutz. Porson.

1419. 20. citat Tzetz. ad Lycophr. 426.

1421. φιλήτως Flor.

1422. παροψώνημα edd. vett. εὐνὴς παροψώνημα Casaub. Pears. Jacob. Legendum puto χλιδῇ. (et sic Musgr.)

1423. περιώδυνα Erfurdt. ad Sophocl. Ant. 134. τίς interrogative accipiendum monent Pauw. Heath. indefinite

μηδὲ δεινιοτήρης,
 μόλοι τὸν αἰεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν 1425
 μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον, δαμέντος
 φύλακος εὐμενεστάτου,
 καὶ πολλὰ τλάντος γυναικὸς δίαι;
 πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον.
 ΧΟ. ἰὼ, παράνους Ἑλένα, στρ. β'.
 μία τὰς πολλὰς, τὰς πάνυ πολλὰς 1431
 ψυχὰς ὀλέσας ὑπὸ Τροίᾳ.
 ΗΜ. νῦν δὲ τελείαν στρ. γ'.
 πολύμναστον ἀπηνθίσω
 δι' αἰμ' ἀνιπτον, 1435
 ἥτις ἦν τότε ἐν δόμοις
 ἔρις ἐρίδματος, ἀνδρὸς οἰζύς.

vero Stanl. Schutz. Minus recte. τίς ἄν cum optativo valet utinam. Sophocl. Oed. Col. 1100. ὦ πάτερ, πάτερ, Τίς ἄν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν Δοίῃ. ubi vid. Schaefer.

1425. αἰεὶ Porson. Schutz. ἐν omisit Porson.

1428. γυναικὸς βία Musgr. Male. Vid. v. 455.

1429. ἀπέφθισεν βίον edd. βίον delendum censent Hermannus et Butlerus.

1430. παρὰ νόμους edd. vett. παρὰ νόμος Canter. παρὰ νόμους Hermannus, quod in textum recepi. παρὰ * * νόμους Porson. Notent tirones ἰὼ extra metrum esse; nisi legendum ἰώ, ἰώ.

1432. τέλειον Aurat.

1433. Post hunc versum lacunam indicat Hermannus, qui putat his anapaesticis respondere illos qui post v. 1514. incipiunt; et mox ad stropham γ' pertinere antistropham quam nos στρ. κ' signavimus, v. 1525. cujus tamen rhythmus mihi quidem valde dissimilis videtur. Certe nequeo non mirari Virum doctissimum, qui hoc suo stropharum ordine et positu cognito, mendas, lacunas, interpretamenta, quae alioqui certo deprehendere difficillimum foret, jam extra dubitationem poni apparere affirmat. Sed hoc ei nemo sanus concesserit. Mea quidem sententia totam hanc scenam melius ordinavit Butlerus. Chori partes inter Hemichoria distribuit; et sic ego quidem; sed anapaestos Choro reliqui.

1434. ἐπηνθίσω Steph. Canter. ἀπηνθίσω Stanl. Casaub. Porson. ἐπηνθίσει Butler. Vid. infra 1653. Vide an legendum τελείαν πολύμναστον ἄτην ἀπηνθίσω.

1436. ἥ τις Schutz. Butler. quod minime probo.

1437. ἐρίδματος explicari potest a contentione acdificata, 132

ΚΑ. μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου, στρ. δ.
τοῖσδε βαρυνθείς

μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψης, 1440
ὥς ἀνδρολέτειρ', ὥς μία πολλῶν
ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσας,
ἄξυστατον ἄλγος ἔπραξεν.

ΗΜ. δαῖμον, ὅς ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυ- ἀντ. α'.
εἴσι Τανταλίδαισιν, 1445

κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν
καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις.
ἐπὶ δὲ σώματος, δίκαν
μοὶ κόρακος ἐχθροῦ, σταθεῖς ἐκνόμως
ὕμνον ὕμνεῖν ἐπεύχεται * * 1450

ΧΟ. * * * * * ἀντ. β'.

* * * * *

* * * * *

* * * * *

ΗΜ. * * *

ἀντ. γ'.

* * * *

* * *

* * * *

* * * * *

i. e. rixa rixam parit: sed malim legere cum Scaligero
ἐριδμαντός, ab ἐριδμαίνω, irrito. Homer. Il. II. 259. οἷζύς
edd. ante Porson. Vide supra v. 731.

1440. ἐκτρέψης Flor.

1442. ὀλέσασα Steph. ὄλεσαν Flor.

1444. ἐμπίπτεις Steph. ἐμπίτνεις Canter. Porson. ἐμπιτνεῖς
Hermann. Idem legit διφυίοισι. Etymol. M. p. 254, 14.
δεκαφύϊα, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος, Τῶν ἔτι σοι δεκαφύϊα
(δεκαφυῖα) φάτο ζωάγρια τίσειν (Fr. CLXII.)

1445. Τανταλίδεσιν Flor.

1446. κράτος ἰσόψυχον edd. γ' interseri voluit Pauw. δ'
Pearson. Voss. Bothe. τ' Hermann. ἐκ omisit Porson.

1447. καρδιά δηκτὸν edd. vett. καρδιόδηκτον Abresch. Schutz.
Porson. Μοκ κρατύνοις Porson. nescio an operarum incuria.

1449. σταθεῖς edd. vett. σταθεῖς Schutz. Porson. Stanl.
in curis secundis. Dein ἐκνόμως Venet. Flor. ἐκνομον Voss.

1450. ἐπεύχεται conjecit Canter. Si βίον sit in strophā

ΚΑ. νῦν δ' ὠρθώσας στόματος γνώμην, ἀντ. δ.
τὸν τριπάχχιον

δαίμονα γέννας τῆσδε κικλήσκων
ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματολόιχος
νεῖρη τρέφεται· πρὶν καταλῆξαι 1455
τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ.

ΗΜ. ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε στρ. ε.
δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς,
φεῦ, φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτη-
ρᾶς τύχας ἀκορέστου. 1460

ἰὼ, ἰὴ, διαὶ Διὸς
παναιτίου, πανεργέτα·
τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς
τελεῖται; τί τῶνδ'
οὐ θεόκραντόν ἐστιν; 1465

ΧΟ. ἰὼ, ἰὼ. στρ. ζ.
βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;

retinendum hic excidit vox disyllaba; forsán δόμοις, quam 133
suppleri posse monuit Butlerus.

1451. νῦν γ' G. ad marg. Ask.

1452. Quia πῆχυς primam producit, Pauwius et Butle-
rus conjiciunt τρίσπαχυν. Sed ridiculum quid sonat Ge-
nius tricubitalis, nam hoc valet τρίσπαχυς, quae est potius
nasi mensura, ὅτινα τρίπηχυν ἔχεις. Deus esset ad minimum
τρισκαιδεκάπηχυς. Si verum est τριπάχχιον, ex alia origine
repetendum est, nempe a παχύς. Sed nescio an legendum
τριπάλαιον, qui ab abavo familiae adhaesit. Phrynich. App.
Soph. p. 64. τριπάλαια. τὰ πάνυ παλαιά.

1453. γέννης (sic) Flor.

1455. νεῖρει edd. vett. et Porson. νεῖρη Casaub. Stan-
leius in notis, probante Alberti ad Hesych. v. Νειρόν. Sca-
liger ad oram codicis sui νεῖκει. Is. Vossius ἦρι. Μοκ
καταλῆξαι Musgr.

1456. ἄχος Casaub. Stanl. in notis, Schutz.

1457. τοῖσδ' αἶμονα Hermannus, ut hic versus congruat
cum strophico ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ. Adjectivo αἶμων utitur 134
Eurip. Hec. 90. sed displicent tria epitheta sine substantivo;
ideoque in antistrophico, Schutzium secutus, adjeci σῦ.

1462. πανεργέταν Flor.

1463. τί δὲ βροτοῖς Burneius. Sed vid. 1488.

1466. ἰὼ semel tantum Venet. Flor. hic et in v. 1491.

φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἶπω;
 κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
 ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.

1470

ΗΜ. ὦ μοι, μοί, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον, στρ. ζ.

δολίῳ μόρῳ δαμείς
 ἐκ χειρὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ΚΑ. αὐχεῖς εἶναι τόδε τοῦργον ἐμόν.

στρ. η.

μὴ δ' ἐπιλεχθῆς

1475

* * * * *

Ἀγαμεμνονίαν εἶναι μ' ἄλοχον.
 φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ
 τοῦδ', ὁ παλαιὸς δριμύς ἀλάστωρ
 Ἀτρέως, χαλεποῦ θοινατῆρος,
 τόνδ' ἀπέτισεν, * * * *

1480

τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.

ΗΜ. ὥς μὲν ἀναίτιος εἶ σὺ
 τοῦδε φόνου τίς μαρτυρήσων;
 πῶς; πῶς; πατρόθεν δὲ συλλή-
 πτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.

1485

1468. τί ποτ' ἄρ' εἶπω Triclin. et mox ἐκπνείων, nempe ut catalexin vitaret.

1470. εὐσεβεῖ Flor. Eurip. Helen. 141. Σφαγαῖς ἀδελφῆς οὐνεκ' ἐκπνεῦσαι βίον.

1471. ὦ μοι μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον per parentheses interjecta esse monet Butlerus, qui tamen conjicit κοίτας τᾶσδ' ἀνελευθέρας (—ρου). Sed legendum puto κοιτῶν τῶνδ' (κοιτᾶν τᾶνδ') ἀνελευθέρων. — ἀνελευθέρα adverbialiter, T.

1472. Forte legendum δουλίῳ. Vid. 1501.

135 1475. ἐπιλεχθῆς Steph. Canter. ἐπιλέξης vel ἐπιλεχθῆς Voss. ἐπιλεχθεῖς Scalig. Aliquid deesse suspicatus est Pauwius; et sic Butlerus, „ut accurate respondeat hic numerus versiculorum iis qui sequuntur Antistropham. Quin et in ὥς μὲν ἀναίτιος εἶ τοῦδε φόνου videtur Chorus ad ipsa Clytaemnestrae verba alludere.“ Hactenus Vir eruditus, cui libentissime accedo.

1480. Dipodiam desiderari putat Butlerus.

1481. νεκροῖς conj. Stanleius et sic T. Sed vere observavit Butlerus τέλεον et νεαροῖς inter se opponi, Agamemnona adultum, (non Pelopi, quod putat V. D. sed) Thyestae filiis impuberibus.

1482. ὥς μὲν ἀναίτιος εἶ edd. vett. ἀναίτιος ἦσθα Pauwius. ἀναίτιος εἶ σὺ Schutz. Butler.

1484. πῶ, πῶ; edd. πῶς, πῶς; marg. Ask. probante Butlero.

βιάζεται δ' ὁμοσπόροις
ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων
μέλεος Ἄρης ὅποι δὲ καὶ
προβαίνων πάχνα
κουροβόρῳ παρέξει.

1490

ΧΟ. ἰὼ, ἰὼ,

ἀντ. ζ'.

βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἶπω;
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
ἄσεβεϊ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.

1495

ΗΜ. ὦ μοι, μοί, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον,
δολίῳ μόρῳ δαμείς
ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ἀντ. ζ'.

ΚΛ. οὐκ ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον
τῷδε γενέσθαι.

ἀντ. η'.

1500

οὐδὲ γὰρ οὗτος δούλιον ἄτην
οἴκοισιν ἔθηκ'· ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ'
ἔρνος ἀερθεῖν, τὴν πολυκλαύτην

1486. στάζεται Auratus. θειάζεται Musgrav. citato Hesych. Θειασμοῦ εὐωχίας.

1488. μέλας Ἄρης edd. μέλεος Botheus, quod cum But-136 lero recipiendum judicavi. Si retinendum sit μέλας, scribi debebit in strophico τί δὲ βροτοῖς.

Ibid. ὅποι γε Heath. ὅς γε Marg. Ask. ὅ τοι δὲ Pearson. Stanl. ὅπιν — προβάντων — πάρεσχε. Musgrav. ut sint προβάντες proavi. Idem conjicit προγεννῶν. Dubitanter conjicit Butlerus ὅ τοι δίκην προβαίνων πάχνας κουροβόρου παρῖξει. Locus vero medicam manum etiamnum exspectat. προσβαίνων Steph. Venet. Flor.

1489. πάχνα edd. πάχναν κουροβόρον Aurat. Casaub. πάχναν κουροβόρῳ Pauw. Bothe. πάχνα Hermann. προσέξει Aurat. cui accedit Canter.

1499. οὐτ' ἀνελεύθερον edd. pleraeque. οὐκ Schutz. Butler. Hos duo versus ab Aeschylo non profectos esse censet Seidlerus.

1501. ἄταν edd. ἄτην T. δούλιον praeclara Dobraei emendatio est pro δολίαν. Vid. 1471. 1492. Choeph. 74. ἐκ 137 γὰρ οἴκων πατρῶων δουλίαν ἐσᾶγον αἶσαν.

1502. Interrogationis notam primus adposuit Schutzius; de qua tamen dubito, ob particulam adversativam ἀλλὰ.

1503. πολύκλαυτόν τ' edd. πολυκλαύτην Porson. ad Med. 822. Elmsleius putat Ἰφιγένειαν e margine irrepsisse. Her-

Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας,
ἄξια πάσχων, μηδὲν ἐν Αἴδου
μεγαλαυχεῖτω, ξιφοδηλήτῳ
θανάτῳ τίσας ἅπερ ἤρξεν.

1505

ΗΜ. ἀμνηχανῶ, φροντίδων στερηθεῖς,
εὐπάλαμον μέριμναν

στρ. θ'.

ὅπα τράπωμαι, πιτνόντος οἴκου.

1510

δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῇ

τὸν αἵματηρόν· ψακὰς δὲ λήγει.

δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης

mannus hunc in modum scribit, ἔρνος ἀερθὲν τῆς πολυκλαύ-
της Ἰφιγενείας ἄξια δράσας, ἄξια πάσχων. i. e. ἄξια ἀξίων δρα-
μάτων πάσχων.

1508. φροντίδος Venet. Flor. quod nescio an melius sit.

1509. εὐπάλαμνον libri veteres. εὐπάλαμον Pors.

1510. ὅποι Elmsleius ad Heraclid. 595. ut opinor, citra
necessitatem. ὅποι est quonam, whither, ὅπα est qua-
nam, which way. Plato Parmen. p. 135. C. quum supra
dixisset, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἔξει, mox subjungit,
τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας πέρι; πῇ τρέψη, ἀγνοουμένων τού-
των; ubi jure nihil mutavit Heindorfius. Distinctionem
quam inter ποῖ et πῇ statuit Hermannus ad Herc. Fur. 1236.
non intelligo. Quod vero dixit Porsonus ad Hecub. 1070.
πα et quietem et motum significare, utinam etiam probasset.
Omnino notent tirones πῇ dativum esse pronominis obsoleti
πός, sicut ἦ pronominis ὅς, et cum ὁδῶ subaudito concor-
dare. ποῖ vero ejusdem pronominis est dativus, genere mas-
culino. Sic apud Latinos quo, qua. A πός formatur ad-
verbium πόσε, Iliad. II. 422. ut ab οἶκος, οἶκοσε etc. non
autem a ποῦ, quod ait Apollonius de Adv. p. 607, 25.
Quae de his adverbiiis protulit Burneius (Monthly Review,
138 April, 1799. p. 439.) docta sunt, sed non satis enucleata.

Ibid. πίτνοντος. Forte legendum πιτνόντος in aoristo.

1512. Vulgatur ψεκὰς. Moeris, ψακὰς, Ἀττικῶς. ψεκὰς,
Ἑλληνικῶς. Supra 1360. libri omnes ψακὰς. Phrynichus
App. Soph. p. 73. ψακάζειν, διὰ τοῦ α, οὐ διὰ τοῦ ε. Cf.
Eustath. p. 1071, 9. Sophocles dixit ψακαλοῦχοι μητέρες,
in fragm. ap. Eustath. p. 1625, 49. sed ψεκᾶδος in Tympa-
nist. fr. 1. ψακὰς Aristoph. Pac. 120. Fieri potest ut hoc
recentioris Atticismi fuerit, ψεκὰς vero vetustioris.

1513. δίκη edd. vett. δικά T. Aurato δίκην reponenti
assentiuntur Canter. Pauw. Schutz. Butler. Hermann. Mox

πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα.

ΧΟ. ἰὼ, γᾶ, γᾶ, στρ. ι. 1515

εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, πρὶν τόνδ' ἐσιδεῖν
ἀργυροτοίχου

δροίτας κατέχοντα χαμεύναν.

τίς ὁ θάψων νιν, τίς ὁ θρηνήσων;
ἢ σὺ τάδ' ἔρξαι 1520

τλήσει, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς,
ἀποκωκῦσαι ψυχὴν, ἄχαριν
χάριν ἀντ' ἔργων

μεγάλων ἀδίκως ἐπικραῖναι;

ΗΜ. τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ στρ. κ'.
ξὺν δακρύοις ἰάπτων 1526

ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει;

ΚΛ. οὐ σὲ προσήκει τὸ μέλημα λέγειν στρ. λ'.
τοῦτο· πρὸς ἡμῶν

κάππεσέ, κάτθανε, καὶ καταθάψομεν, 1530

οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων,

* * * * *

* * * * *

θηγάνει pro θήγει Hermannō debetur. Eumen. 857. μήθ' αἵματηράς θηγάνας, σπλάγχχνων βλάβας Νέων—. Musgravius conjicit Δίκη—θηγάναις μάχαιραν.

1514. θηγάναις edd. ante Pauw. μοίρας marg. Ask.

1516. εἴθε μ' ἐδέξω—ἐπιδεῖν T.

1518. δροίτας νῦν κατέχοντα libri plerique. νῦν, uncinis a Porsonō inclusum, ejecit Schutz. et sic Venet. Flor.

1520. τόδ' T.

1521. αὐτῆς edd. αὐτῆς T.

1522. ἀποκωκῦσαι edd. omnes. ἀποκωκῦσαι T. Choeph. 42. de re simili, τοιάνδε χάριν ἄχαριν—μωμένα μ' ἰάλλει 139 δύσθεος γυνά.

1524. μεγάλως ἀδίκων conj. Pauw.

1525. ἐπιτύμβιος αἶνος edd. praeter Schutz. qui accusativum ex Stanleii (Vossii) correctione adsumsit. Sic Butler.

1526. δακρύοιν edd. vett. δάκρυον Porson. Schutz. δακρύοις Butlerus, et sic T. Μοκ φρενός Is. Voss.

1528. οὔτε προσήκει T. dein μέλειν Aurat.

1530. Dele κάππεσε, κάτθανε, et subaudi ἔστι. R. P. Cave facias.

ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως
 θυγατὴρ, ὥς χρη,
 πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον
 πόρθμενμ' ἀχέων,

1535

περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει.
 ΗΜ. ὄνειδος ἦκει τόδ' ἀντ' ὀνειδους
 δύσμαχα δ' ἔστι κρῖναι.

ἀντ. θ'.

φέρει φέροντ', ἐκτίνει δ' ὁ καίνων.
 μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς,
 παθεῖν τὸν ἔρξαντα θέσμιον γὰρ
 τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων;
 κενόλληται γένος πρὸς ἅτα.

1540

[ΧΟ. ἰὼ, γᾶ, γᾶ,

ἀντ. ι.

1532. Ἰφιγένειαν ἰν Steph. Canter. Emendavit Stanleius.

1536. χεῖρα in χεῖρε mutavit Porsonus. Eurip. Suppl.

273. βᾶθι, καὶ ἀντίασον, γονάτων ἐπὶ χεῖρα βαλοῦσα. quod recte quidem dicitur cum praepositione ἐπί. sed περὶ pluralem vel dualem postulat. Androm. 115. πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἰκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα. Μοx φιλήσῃ Steph. Canter. Stanl. Correxist Abresch.

1539. φθείρει φθείροντ' Voss. dein ἐκάνη δ' ὁ κ. Aurat.

1540. Interpretes minus recte agunt, quum conjungunt μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς. Constructio est μίμνει δὲ, μίμνοντος Διὸς, ἐν χρόνῳ παθεῖν τὸν ἔρξαντα. (quod monuit etiam Musgr.)

1542. ἀραῖον praecleara est emendatio Hermannii, pro ῥᾶον, in quo explicando frustra desudant interpretes.

1543. προσάψαι edd. pleraeque. προσάψει Schutz. πρὸς ᾧ Hermann. Auctoris manum exhibui, una tantum lineola abjecta, ΠΡΟCΑΤΑΙ pro ΠΡΟCΑ†ΑΙ. Eurip. Med. 553. εὐτυχέστερον]. „εὐψυχέστερον L. Error ortus ex similitudine literarum T et Ψ minus distincte pictarum; aut si ita scribuntur, ut saepe fit in MSS. τ† et superior linea in † evanescit, facile cum τ commutatur.“ R. P. De eadem re disputantem vide Schaefer. Melet. Crit. pp. 46. 117. et cf. Markland. ad Suppl. 622. Toup. ad Longin. p. 290. Luzac. Ex. Acad. p. 41. Bast. Comment. Palaeogr. p. 759. In Callimachi fr. 292. pro ἔλλεξε Eustathius p. 756, 37. habet ἔλλεψε.

1544. Antistrophæ ι et κ quae in libris desunt, ex Burneii monitu inserendae videntur. Sic omnia recte et ad eorum quae praeiverant modulum procedunt.

- εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, πρὶν τόνδ' ἐσιδεῖν
 ἄργυροτοίχου
 δροίτας κατέχοντα χαμεύναν.
 τίς ὁ θάψων νιν, τίς ὁ θρηνήσων;
 ἢ σὺ τάδ' ἔρξαι
 τλήσει, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς,
 ἀποκωκῦσαι ψυχὴν, ἄχαριν
 χάριν ἀντ' ἔργων ἐπικραῖναι;
HM. τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ ἀντ. κ'.
 ξὺν δακρύοις ἰάπτων
 ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει;]
KL. εἰς τόνδ' ἐνέβη ξὺν ἀληθείᾳ
 χρησμόν· ἐγὼ δ' οὖν
 ἐθέλω, δαίμονι τῷ Πλεισθενιδᾶν
 ὅρκους θεμένῃ, τάδε μὲν στέργειν,
 δύσπλητά περ' ὄνθ'· ὃ δὲ λοιπὸν, ἰόντ'
 ἐκ τῶνδε δόμων ἄλλην γενεὰν
 τρίβειν θανάτοις αὐθένταισιν.
 κτεάνων τε μέρος
 βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι,
 καὶ ἄλληλοφόνους
 μανίας μελάθρων ἀφελούσῃ.

1556. ἐνέβης conjecit Canter. quod recipiendum putant 141
 Heathius, Musgravius et Hermannus. Tunc autem χρησμόν
 verterim dictum hoc propheticum sc. μίμνει παθεῖν τὸν ἔρξαντα.
 vel κεκόλληται γένος πρὸς ἅτα.

1557. χρησμός Casaub. Stanl. Schutz. In maritum meum
 vere cecidit oraculum.

1559. θεμένα edd. θεμένη Flor. et mox δύπλητα.

1560. ὃ δὲ edd. vett. ὅ δὲ Is. Voss. Stanl. Pauw. Por-
 son. Schutz.

1561. ἄλλη Voss.

1562. τρίβοι Pearson. Is. Voss. Hunc versum omittit T.

1563. κτεάνων δὲ Voss.

1565. Canteri emendatio pro δ' ἀλληλοφόνους, Porsono 142
 recepta. Sed μοί γ' ἀλληλοφόνους Pauw. Heath. Schutz. But-
 ler. Atqui particulae τε in v. 1561. hic respondet καί.
 Manum infeliciter admovit Erfurdtius in Soph. Phil. 475.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ φέγγος εὐφρον ἡμέρας δικηφόρου
 φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους
 θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄγῃ,
 ἰδὼν ὕφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἑρινύων 1570
 τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοῖ,
 χειρὸς πατρῶας ἐκτινόντα μηχανάς.
 Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατὴρ,
 πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν, ὥς τορῶς φράσαι,
 αὐτοῦ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὦν κράτει, 1575
 ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεως τε καὶ δόμων.
 καὶ προστρόπαιος ἐστίας μολῶν πάλιν
 τλήμων Θυέστης, μοῖραν εὖρετ' ἀσφαλῆ,
 τὸ μὴ θανῶν πατρῶον αἰμάξαι πέδον
 αὐτός· ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατὴρ 1580
 Ἀτρεὺς, προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως, πατρὶ
 τῷ μῶ, κρεουργὸν ἡμαρ εὐθύμως ἄγειν
 δοκῶν, παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν.
 τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας
 ἔθρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθήμενος. 1585

1569. ἄγῃ Steph. T. ἄγῃ Auratus, Canter. et recentiores.

1572. χειρὸς edd. χειρὸς T. ἐκτινόντα aor. 2. Schutz. post Stanleium.

1577. ἐστίαν Aurat. Casaub.

1578. ἤρετ' Aurat.

1579. Post πέδον plene interpungit Hermannus.

1580. αὐτοῦ edd. αὐτοῦ δ' Elmsleius ad Eurip. Med. p.

226. ἀστοξένια Hermann.

143 1583. παιδίων edd. vett. παιδείων Flor. T. Scalig. Abresch. Schutz. Pors.

1585. ἔθρυπτ' ἄνω θείς ἀνδρακὰς καθήμενος Casaub. Pearson. et sic Schutz. nisi quod ἄνωθεν retinet ἄνωθεν ἀνθρακος conj. in libro Raulins. εὐθρυπτ' ἄνωθεν Hermann. Quid sit ἄνωθεν non satis intelligo. Legendum suspicor ἔθρυπτ' ἀνευθεν, seorsum. quo sensu ἀνευθεν ab Homero usurpatur. Iliad. χ. 567. ἢ ῥα καὶ ἐκ νεκροῖο φερούσσατο χάλκεον ἔγχος, Καὶ τὸ γ' ἀνευθεν ἔθρηκ'. Hanc correctionem firmat Herodoti locus I. 119. τοῖσι μὲν ἄλλοισι καὶ αὐτῷ Ἀστυάγει παρετιθέατο τράπεζαι ἐπιπλέαι μηλείων κρεῶν Ἀρπάγων δὲ, τοῦ παιδὸς τοῦ ἑωυτοῦ, πλὴν κεφαλῆς τε καὶ ἄκρων χειρῶν τε καὶ

ἄσημα δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοία λαβὼν,
 ἔσθαι βορὰν ἄσωτον, ὡς ὄρας, γένει.
 καῖπειτ' ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον,
 ὥμωξεν, ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν
 μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται, 1590
 λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἄρα,
 οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος.
 ἐκ τῶνδ' εἰ σοι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα.
 καὶ γὰρ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς·
 τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίου πατρὶ 1595
 ξυνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις.
 τραφέντα δ' αὐθις ἡ Δίκη κατήγαγε.
 καὶ τοῦδε τάνδρ' ἡψάμην θυραῖος ὦν,
 πᾶσαν ξυνάψας μηχανὴν δυσβουλίας.
 οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοὶ, 1600
 ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἔρκεσιν.

ΧΟ. Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω.

ποδῶν, τᾶλλα πάντα ταῦτα δὲ χωρὶς ἔκειτο ἐπὶ κανέῳ
κατακεκαλυμμένα.

1586. ἄσημα δ' αὐτὸς conj. Pauw. vel αὐτῶν αὐτός.
Heathius vero αὐτῶν οὗτος. Desiderari versiculum judicat
Schutz.

1587. Pro ὡς ὄρας Botheus conjicit ὁ σπείρας. quae
conjectura Butlero arridet. Sed fortius est vulgatum, *escam*
generi, uti videtis, exitiosam.

1589. ὥμωξεν ἄν, πίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐρῶν Steph.
ἀμπίπτει δ' ὑποσφαγῆς ἐρῶν conj. Canter. ἀμπίπτει δ' ἀπὸ
σφαγῆς ἐμῶν Stanl. Jacob. Is. Voss. Porson. Schutz. ἐμῶν
etiam Aurat.

1591. σιθεὶς ἐρᾷ Venet.

1562. ὀλέσθη edd. vett. ὀλέσθαι Porson. ὀλίσθοι Musgr. 144

1600. καλὸν ἐμοὶ κατθανεῖν—ἰδόντα. De hac construc-
tione vid. Elmsleium ad Heracl. p. 140. ἰδόντι T.

1602. ἐν + κακοῖσιν Pors. qui legebat ἐν καμουῖσιν. ἐν
θανουῖσιν Abresch. ut in Sophocl. Aj. 1110. μὴ—ἐν θανοῖσιν
ὑβριστῆς γένῃ. Stare tamen potest κακοῖσιν. Aj. 1107. οὐδ'
αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ. 1140. Ὅς ἐν κακοῖς
ὑβρίζε τοῖσι τῶν πέλας. Sed forsitan locus sic reddendus.
Insolentiam in ignavis non probo. Eurip. Suppl. 463. φεῦ,
φεῦ, κακοῖσιν ὡς ὅταν δαίμων διδοῖ Καλῶς, ὑβρίζουσ', ὡς αἰεὶ
πράξοντες εὔ.

σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φῆς ἐκὼν κατακτανεῖν,
μόνος δ' ἐπακτὸν τόνδε βουλευῆσαι φόνον;
οὐ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα 1605
δημοῖόφεις, σάφ' ἴσθι, λευσίμους ἄρας.

ΑΙ. σὺ ταῦτα φωνεῖς νερτέρᾳ προσήμενος
κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός;
γνώσει, γέρον ὦν, ὥς διδάσκεσθαι βαρὺ
τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον. 1610

δεσμὸς δέ, καὶ τὸ γῆρας, αἷ τε νῆστιδες
δύαι, διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν
ἰατρομάντεις. οὐχ ὁρᾷς ὁρῶν τάδε;
πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πταίσας μογῆς.

ΧΟ. γύναι, σὺ τοῦδ' ἤκοντος ἐκ μάχης νέον 1615
οἰκουρὸς εὐνήν ἀνδρὸς αἰσχύνουσ' ἅμα

1603. τόνδ' ἔφης edd. ante Pauw.

1604. ἔποικτον edd. quod vocabulum neque alibi exstat,
145 neque hic exstitisse debuit. ἐπακτὸν Casaub. ἐκὼν δ' ἐπακτὸν
Musgr. Interrogationis signum cum Botheo adpinxi.

1607. Vide annon haec ῥῆσις ad Clytaemnestram pertineat.

1610. εἰρημένον edd. Hermannus ad Viger. p. 702. legit
τὸ τηλικούτῳ σωφρονεῖν εἰρημένον, quod non intelligo; nec
omnino simile est quod supra dixerat Clytaemnestra, γνώσει
διδασθεῖς ὁπὲ γ' οὖν τὸ σωφρονεῖν. κεχρημένον conjicit Elms-
leius ad Heracl. p. 143. Pers. 834. πρὸς ταῦτ' ἐκείνον σωφρονεῖν
κεχρημένον Πινύσκετ' εὐλόγοισι νοουθετήμασι. Sed vulgatum
recte explicat Triclin. προσταγὲν αὐτῷ.

1611. δεσμὸν Venet. Flor. „Sensus est, ὁ δὲ δ. καὶ αἱ νη.
δυ. ἐξοχ. διδ. καὶ τὸ γῆρας.“ Voss. vel senectutem optime erudiunt.

1614. πῆσας edd. „Schol. MS. Gotting. ad Pindar. Pyth.
II. fin. παίσας. Lege πταίσας.“ R. P. Sic etiam Butlerus.

1615. τοὺς ἤκοντας edd. vett. τοῦδ' ἤκοντος conjecit Stan-
leius, (post Auratum, qui τοῦ γ' ἤκοντος) probantibus Heath.
Porson. Schutz. Mox displicet istud νέον.

1616. Comma post αἰσχύνουσ' ponunt Stanl. Pauw. But-
ler. Male omnino; ἅμα cum participio cohaeret, Theb. 225.
κλύουσα πάταγον—ἅμα ἐκόμαν. Herodot. I. 179. ὀρύσσοντες
ἅμα τὴν τάφρον ἐπλίνθενον. Xenoph. Hell. VI. 2. 2. ἅμ'
ἀποπλέων τοὺς φυγάδας ἀπεβίβασε. Anab. III. 3. 7. φεύγοντες
ἅμα ἐτίτρωσκον. Ceterum duplex erat Clytaemnestrae faci-
nus; mariti (ἀνδρὸς) lectum polluens, simul imperatori (ἀνδρὶ
στρατηγῷ) necem instruxit. Certe ἀνδρὸς et ἀνδρὶ utrumque
ad Agamemnona pertinent.

ἄνδρὶ στρατηγῷ τῷδ' ἐβούλευσας μῶρον;

ΑΙ. καὶ ταῦτα τᾶπῃ κλαυμάτων ἀρχηγενῇ.

Ὅρφεϊ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις.

ὁ μὲν γὰρ ἤγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾶ, 1620

σύ δ' ἐξορίνας ἠπίους ὑλάγμασιν

ἄξει κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ.

ΧΟ. ὥς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει,

ὅς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μῶρον,

δραῖσαι τὸδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως; 1625

ΑΙ. τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς

ἐγὼ δ' ὑποπτος ἐχθρὸς ἢ παλαιγενής.

ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι

ἄρχειν πολιτῶν τὸν δὲ μὴ πειθάνορα

ζεύξω βαρείαις οὔτι μοι σειραφόρον 1630

κριθῶντα πῶλον· ἀλλ' ὁ δυσφιλὴς σκότῳ

λιμὸς ξύνοικος μαλθακὸν σφ' ἐπόψεται.

ΧΟ. τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς

1617. An legendum τῷδ', ut in v. 1624? [quod nunc 146
reposui, quum Flor. exhibeat τῷδ'.]

1621. ἠπίοις edd. pleraeque. *νηπίοις* Jacob. Schutz. But-
ler. Sed praestat, ut opinor, *ἐξορίνας ἠπίους*. Scilicet
Orpheus fera corda mansuefecit; tu vero etiam placida in-
genia latratibus irritas.

1626. σαφὲς sine necessitate Heathius. *σοφῆς* Auratus,
qui hunc versum Choro continuat.

1627. ἦν scribendum putavit Canter. ὦν Botheus et
Butlerus. Nihil mutandum. De forma ἦ vid. Lex. Sophocl.
in voce.

1628. ἐκ τῶνδε edd. vett. Correxuit Jacob.

1629. ἄρχειν τὸ λοιπὸν Jos. Scalig. Pears.

1630. οὔτι μὴ σειραφόρον edd. vett. οὔτι μοι Pauw.
Porson. ὥστε μὴ Voss. Subaudiendum vel *σεῖραις*, cum
Abresch. et Dorvill. ad Charit. p. 323. vel *ἀνάγκαις*, cum
Elmsleio ad Heracl. 886. Pro *σειραφόρον* recte MSS. Flor.
T. *σειραφόρον*. vid. supra 815.

1631. *κριθῶντα* Schutz. qua forma tum analogiae tum 147
metri leges violat. Mox *δυσφιλὴς σκότῳ* edd. vett. Correxuit
Stanleius *δυσφιλεῖ σκότῳ*. et sic Scalig. Heath. Schutz. Por-
son. Sed praestat, ut opinor, *δυσφιλὴς σκότῳ* legere cum
Pearson. Voss.

1632. *μαλθακὸν σ'* Voss.

οὐκ αὐτὸς ἡνέριζες, ἀλλὰ νιν γυνή,
 χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων, 1635
 ἔκτειν' ; Ὀρέστης ἄρά που βλέπει φάος,
 ὅπως κατελθὼν δεῦρο πνευμενεῖ τύχη,
 ἄμφοϊν γένηται τοῖνδε παγκρατῆς φονεύς;
 ΑΙ. ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖ τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσει τάχα.
 ΧΟ. εἴα δὴ, φίλοι λοχίται, τοῦργον οὐχ ἑκάς τόδε. 1640
 ΑΙ. * * * * *
 ΧΟ. εἴα δὴ, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω.
 ΑΙ. ἀλλὰ μὴν καὶ γὰρ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν.
 ΧΟ. δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε· τὴν τύχην δ' ἐρώμεθα.
 ΚΑ. μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν
 κακά.

ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος.
 πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει· μηδὲν αἵματώμεθα.
 στείχεθ', οἱ γέροντες, ἥδη πρὸς δόμους, τετρωμένους

1634. ἀλλὰ σὺν, γυνή edd. pleraeque. ἀλλὰ σὴ γυνή Stanl. in curis secundis. ἀλλὰ νιν Heath. Schutz. νιν mutatum est in νυν, quod et alibi factum, et hoc deinceps in σὺν. Abreschius nihil mutandum censet.

1639. δοκεῖς edd. δοκεῖ Stanl. in curis secundis, post Auratum.

1640. 1. Hos versus Aegistho continuari vult Stanleius; dein v. 1642. Choro. v. 1643. Aegistho. Inter v. 1640. et v. 1641. lacunae notam interposui, Hermannum secutus.

1642. ἀλλὰ καὶ γὰρ μὴν edd. praeter Porsonum.

1643. ἐρούμεθα edd. vett. αἰρούμεθα conjecit Canter. Sic Scalig. Pauw. Abresch. Bigot. Sed recte ἐρώμεθα Schutz. interrogemus. Futurum Atticis usitatum fuit ἐρήσομαι.

143 1645. δύστηνον ὁ ἔρως edd. vett. „Optime Schutzius δύστηνον θέρος. Eurip. Inone Stobaei X. et XCI. (XCIII. Grot.)“ R. P. Euripidis locus est ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος. Sic Bacch. 1514. ἐξήμησα κάλλιστον θέρος. Aesch. Pers. 827. ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾶ θέρος.

1646. ὑπαρχε edd. ante Porsonum. ὑπάρχει Scalig. Dein μηδὲν ἡματώμεθα Steph. Canter. μηκέθ' αἵματώμεθα conj. Stanleius, post Vossium. Malim μηδ' ἔθ' αἵματώμεθα. Hermannus legi vult, πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει μηδὲν ἡματώμενοις.

1647. στείχετε δ' οἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους τούσδε. Ita Steph. Canter. Stanl. στείχεθ', οἱ γέροντες, ἥδη

πρὶν παθεῖν ἔρξαντας αἶρειν χρῆντάδ' ὡς ἐπράξαμεν.
εἰ δέ τω μόχθων γένοιτο, τῶνδ' ἄλλης γ' ἐχοίμεθ' ἄν,
δαίμονος χολῇ βαρεῖα δυστυχῶς πεπληγμένοι. 1650
ὣδ' ἔχει λόγος γυναικὸς, εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν.

ΑΙ. ἀλλὰ τούσδ' ἐμοὶ ματαίαν γλῶσσαν ὣδ' ἀπαγθίσαι,
κακβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα, δαίμονος πειρωμένους,
σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντα * *

ΧΟ. οὐκ ἄν Ἀργείων τὸδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν
κακόν. 1655

ΑΙ. ἀλλ' ἐγὼ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι.

ΧΟ. οὐκ, εἰ δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνη μολεῖν.

ΑΙ. οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους.

ΧΟ. πράσσε, πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην ἐπεὶ πάρα.

ΑΙ. ἴσθι μοι δώσων ἅποινα τῆσδε μωρίας χάριν. 1660

πρὸς δ. π. Porson. στείχεθ' οἶδε δ' οἱ γέροντες Stanl. in curis secundis. Equidem librorum lectioni propius accederem, στείχετ' ἤδη δ' οἱ γέροντες. Heathius πρὸς δόμους, τετρωμένους Πρὶν παθεῖν — quod demum recepi.

1648. πρὶν παθεῖν. ἔρξαντα καιρὸν edd. στέρξαντας αἰνεῖν Heath. Butler. πρὶν παθεῖν ἔρξαντ' ἄκαιρα, Hermann. ἔρξαντ' ἄκαιρον vel ἔρξαι τ' Musgr. Sed non video quomodo stare possit ἔρξαντα in singulari. ἔρξαντες Flor. In loco dubio nobis quoque conijcere licuit. Eurip. El. 942. ἡ μὲν γὰρ αἰὲ παραμένουσ' αἶρει κακά.

1649. εἰ δέ τοι edd. praeter Bothe. εἰ δέ τω Aurat. εἰ δέ τις μόχθων δέοιτο Schutz. δέοιτο etiam Stanleius conjecerat, et sic, vel μέλοιτο, Voss.

1650. χηλῇ Flor. T.

1652. τούσδε μοι edd. μὴ Bigot. Stanleius in curis secundis. Idem rectius post Vossium τούσδ' ἐμοί. Μοκ ἀκοντίσαι Wakefield.

1655. δαίμονας edd. vett. δαίμονος Casaub. Pears. re-149 centiores.

1654. σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτήτων κρατοῦντα Steph. Canter. Stanl. ἁμαρτεῖν τὸν κρατοῦντα * * Casaub. Heath. Schutz. Porson. ἁμαρτῇ τὸν κρ. Scalig. In fine versus λοιδορεῖν suppletur e conjectura in marg. B. Forte, τὸν κρατοῦντα δ' ὑβρίσαι.

1655. προσσαίνειν Steph.

1656. Clytaemnestrae tribuitur hic versus in MS. Flor.

ΧΟ. κόμπασον θαρσῶν, ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας
πέλας.

ΚΑ. μὴ προτιμήσης ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων. ἐγὼ
καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς.

1661. θαρσῶν edd. ante Porson. ὥπερ θηλείας edd. vett.
ὥστε Stanl. et recentiores. Vid. Porson. ad Med. 1210.

1662. τῶνδ' ὑλαγμα· πάντ' ἐγὼ Musgr.

1663. ἐγὼ in fine versus supplevit ex conjectura Canter.
Et sic Scholiasta; unde etiam καλῶς mox restituit Heath,
et sic Schutz. Porson.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝΟΣ.

G L O S S A R I U M

IN

A G A M E M N O N A.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

1911

CROSS A R I U M

IN

A GAMMONA

IN

AGAMEMNONA.

Voces, quae asteriseo notantur, non nisi apud Aeschylum reperire potui.

v. 2. **ΕΤΕΙΟΣ.** *Annus.* Jam annum excubias egerat. Sequitur Homerum, Od. Δ. 524. loco a Stanleio indicato. Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς Φεῖδε σκοπὸς, ὃν ῥα καθεῖσεν Αἴγισθος δολόμητις ἄγων, ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν, Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν, Μὴ Φε λάθοι παριῶν, μνήσαιο δὲ θούριδος ἀλκῆς. Sed apud Aeschylum excubiator unus est ex Clytaemnestrae famulis, nec Agamemnona ex specula sua videt, sed flammam, Trojae capturam nunciantem.

Ibid. Μῆχος. *Remedium.* Iliad. B. 542. οὐδέ τι μῆχος Εὐρέμεναι δυνάμεσθα. Eurip. Androm. 556. τί δ' ἐγὼ κακῶν Μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν; Theocrit. II. 95. χαλεπᾶς νόσῳ εὐρέ τι μᾶχος. ubi vid. Toup. ad Schol. Lycophr. 1459. "Οὐτ' οὐδέν ἐστι μῆχος ὠφελεῖν πάτραν. Herodot. II. 181. τοῦτο γάρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος.

3. **Ἀγκαθεν.** *Desuper.* Contractum ex ἀνέκαθεν, quod ab ἄνεκας. Lexic. Seguier. ap. Bekker. p. 357. "Ἀγκαθεν. κατὰ ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος. Hesych. "Ἀγρίαθεν. ἀνέκαθεν. Αἰσχύλος. ubi recte Flor. Christianus, "Ἀγκαθεν. Minus bene explicat Scholiasta ἄνωθεν, ἐξ ἀρχῆς. (quo sensu interdum ponitur. Vid. Phrynich. p. 116. Thom. M. p. 79. Wessel. ad Herodot. p. 80.) Eumen. 575. ἄγκα- 154
θεν βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν. Choeph. 424. Ἐπασσυ-
τεροτριβῇ χειρὸς ὀρέγματα "Ἀνωθεν, ἀνέκαθεν. Sed in Eumen.
80. ἄγκαθεν est ab ἀγκάς.

Ibid. Κυνὸς δίκην. *Ad instar canis. i. e. vigil.*

Ibid. Δίκην. *Ad instar. pro κατὰ δίκην, ut infra. 48.*
Τρόπον αἰγυπιῶν. sic δέμας, Homer. Iliad. Σ. 1. δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Forte primaria vocis δίκη significatio erat imago, similitudo. unde δίκηλον imago. Vid. Hesych. in voce. Choeph. 183. ἀγγέλου δίκην. 527. παιδὸς δίκην. Infra 224. δίκαν χιμαίρας. 289. δίκην παιδοῦς σελήνης.

4. Ὀμήγυρις. *Coetus. Choeph. 9. γυναικῶν Ὀμήγυρις. Idem fere ac πανήγυρις. Vid. Glossar. in Theb. 206.*

5. Χεῖμα. *Hyems. De etymologia vid. ad Pers. 573. Cf. Aratus Phaen. 265. αἱ μὲν ὅμως ὀλίγαι καὶ ἀφεγγέες· ἀλλ' ὀνομασται Ἡρι, καὶ ἐσπερίαι, Ζεὺς δ' αἴτιος, εἰλίσσονται. Ὅς σφισι καὶ θέρους καὶ χείματος ἀρχομένοιο σημαίνειν ἐπένευσεν, ἐπερχομένου τ' ἀρότοιο.*

6. Δυνάστης. *Princeps. Vid. Valckenaerii Schol. in Nov. Test. pp. 49, 441. „Solem ac Lunam intelligit quos Virgilius sub Liberi et Cereris nomine sic alloquitur, Georg. I. 5. vos, o clarissima mundi Lumina, labentem coelo quae ducitis annum. δεσπότην κόσμου solem appellat auctor Orphic. Hymn. VII. 16.“ SCHUTZ. Cf. Genes. I. 16.*

7. Σύμβολον. *Tessera. A Watch-word. idem quod ξύν-θημα. Eurip. Orest. 1129. μανθάνω τὸ σύμβολον. Vid. infra 142. 306. Cf. Theb. 345. Gloss. ξύμβολος in masculino genere occurrit Prometh. 495. Erudite de hac voce disseruit Stanleius in curis postumis.*

9. Ἀλώσιμος βάξις. *Rumor capturam indicans. Theb. 632. Ἀλώσιμον παιᾶν ἐπεξιακχάσας. Paecana capturam celebrantem. Eundem fere sensum gerit in Soph. Philoct. 863. τὸ δ' ἀλώσιμον, ἐμᾷ φροντίδι, παῖ, Πόνος ὃ μὴ φοβῶν κράτιστος, quem locum nemo interpretum intellexit. Mediam quandam notionem inter activam et passivam habent hujusmodi verbalia in ἰμος desinentia. Passive usurpatur haec vox in Eurip. Helen. 1638. Temen. fr. IX. 2. Xenoph. Mem. III. xi. 11. ἀλώσιμον καὶ παραμόνιμον.*

Ibid. Βάξις. *Effatum. Prometh. 684. ἐναργὲς βάξις. Sophocl. Aj. 494. βάξιν ἀλγεινήν. Apollon. Rhod. I. 8. τετὴν κατὰ βάξιν.*

10. * Ἀνδρόβουλος. *Virilia ineuns consilia. Phrynich. Appar. Soph. p. 19. huc respicit. Ἀνδρόβουλος γυνή. ἡ ἀνδρὸς βουλευματα βουλευομένη· ἀνδρὸς δὲ τοῦ κατ' ἐπαινον λεγομένου. Sophocl. ap. Stob. LXXIII. p. 511. Grot. Κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή. Eurip. Orest. 1203. Ὡς τὰς ἀρένας μὲν ἀρσενας κεκτημένην, Τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον. Sallust. B. C. 26. Sempronius, quae multa saepe virilis audaciae facinora commiserat. ubi vid. Wass.*

Vellei. Pat. I. 1. *Electra virilis animi femina. ubi vid. interpp.* Minus bene Stanleius, *Viro insidiantem.*

11. * *Νυκτίπλαγκτος.* Qui noctu excitat, vel errare facit. Infra 1521. Choeph. 522. *νυκτιπλάγκτων δειμάτων.* 749. *Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων.*

Ibid. * *Ἐνδρσοος.* Rore madefactus. Vid. infra 542.

12. * *Ἐπισκοπέω.* Inspicio, unde inviso, visito. Vid. Schleusner. Lex. N. F. in voce.

15. *Μινύρομαι.* Minurio. idem fere ac *κινύρομαι.* Proprie dictum de avium pullis, qui *μίνυροι* dicebantur. Non nisi media voce usurpatur. Aristoph. Eccl. 875. *μινυρομένη τι πρὸς ἑμαυτὴν μέλος.* Sophocl. Oed. C. 702. * *Ἐνθα λυγεία μινύρεται Θاميζουσα μάλιστ' ἀηδών.* Callim. L. P. 119. * *Ὡ ἐτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο.* Contra *μινυρίζειν* non nisi in activa voce reperiri monuit Dawes. M. C. p. 516. Ut a *μινύρος μινύρομαι*, sic a *κινύρος κινύρομαι*, de qua voce cf. Gloss. in Theb. 116. Compositum *διαμινύρομαι* exstat Aristoph. Thesm. 100. In hunc locum accidit observatio Scholiastae Comici ad Nub. 718. *φρουρὰς ἄδων] οἱ φρουροῦντες ἐν τῷ πολέμῳ, διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι αὐτῶν τὴν ἀγρυπνίαν, ἥδον.* Commode advocat Butlerus locum Lucretii V. 1404. Strabo XVI. 17. de Troglodytis, *καὶ διαγρυπνοῦσι δὲ τῶν ποιμνίων χάριν, ὥδῃ τιτι χρώμενοι.*

16. * *Ἀντίμολπον ἄκος ὕπνου.* Remedium quod contra 156 somnum cantando fit. Eurip. Med. 1175. *Εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κωκυτόν. i. e. Κωκυτόν—ὃς μέλπεται ἄντιος ὀλολυγῆς.*

Ibid. * *Ἐντέμνω.* Medicamentum paro. Herbas concido. Sic in Choeph. 557. * *Ἄκος τομαῖον ἐλπίσσα πημάτων.* Eurip. Androm. 120. *εἴ τι σοι δυναίμαν ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν.* ubi Schol. *Τεμεῖν.* ἀπὸ τῶν ριζοτομούντων ἢ μεταφορά. Pindar. Pyth. IV. 595. *ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν.* Schol. *ἀντίτομα* δὲ εἶπε τὰ ἀλεξιφάρμακα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ριζοτόμων. ἀπλούστερον δὲ τῇ ἱατρικῇ χρώμενοι, τὰ πολλὰ τῶν παθημάτων ρίζαις ἀπεθεράπενον, ἃς τέμνοντες ἐπετίθεσαν, ὡς Πάτροκλος (Iliad. Λ. 846.) ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε πικρὴν, *Χερσὶ διατρίψας.*—*ἀντίτομον φάρμακον* est id remedium, quod secatur et paratur, ac praebetur alicui adversus morbi dolores et vim. Eurip. Alc. 982. *οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε Φάρμακα πολυπόνοις Ἀντιτεμὼν βροτοῖσι.* Haec notavit Stanleius. Adjice Ruhnken. ad Hom. H. Cer. 229. Jacobs. Animadv. ad Eurip. p. 36. Noster Suppl. 805. *Τίν' ἀμφ' αὐτᾶς ἔτι πόρον τέμω γάμου καὶ λυτήρια.* Hippocrat. περὶ εὐσχημ. p. 16, 12. *μαλαγμάτων γένεα—ποτήματα τέμνειν δυνάμενα,* qui locus subobscurus sic construen-

duſ videtur. Ex his patebit vis vocabuli ῥιζοτόμος, qui medicinam ex radicibus ſectis parat. Diversas glossas male confuſas habent Photius et Suidas. Τέμνονσι φάρμακον. τιμῶσιν. ἡγοῦνται οὕτως ἄλλοι τε καὶ Ἰεροκλῆς. Unum praeterea addam, in huiusmodi metaphoris nequaquam alludi ad chirurgorum cultrum, de quo vid. infra 822.

18. Διαπονούμενος. Administratus. διαπονεῖν est aliquid cum labore excolire, vel exercere. Exempla praebent Lexica.

20. Ὀρφναῖος. Tenebricosus; qui in tenebris videtur. Hesych. Ὀρφναία. σκοτεινὴ, μελάνη.—Ὀρφνη. σκοτία. νύξ μέλαινα. Noster apud Aristoph. Ran. 1331. ὦ Νυκτὸς κελαινοφαῆς Ὀρφνα. Frequens apud Euripidem Ὀρφνη. et νύξ Ὀρφναία Orest. 1223. Ducitur ab ἐρέφω.

21. Λαμπτήρ. Fax. Candela. Gloss. Philox. Λαμπτήρ, Candela. Vid. Choeph. 535. Soph. Ajac. 287. ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἔσπεροι Λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον· ubi Schol. οἱ κατ' 157 οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι. Sed in communi sermone significabat laternam. Hippocr. 2. de Morbis p. 201, 17. ἡ δὲ γαστήρ δίνδρος καὶ μεγάλη, ὥσπερ λαμπτήρ. ubi Galenus, ὃν οἱ πολλοὶ φανὸν ὀνομάζουσι—παρὰ μέντοι τοῖς ἄλλοις, καὶ μάλιστα τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν ᾧ ξύλα τε κατεκαίετο παρέχοντα φῶς. ἀλλὰ καὶ ὁ δάδος καὶ ὁ λύχνος ἔστιν ὅτε λαμπτήρ ὀνομάζεται. Pollux X. 116. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ λαμπτήρ ὁ λυχνοῦχος. ἐν γοῦν τῷ δευτέρῳ τῶν Φιλίστου βιβλίων εἴρηται, Καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεσθαι λαμπτήρας ἀντιπεφραγμένοις· (sic legendum videtur) ὑποδηλοῖ δὲ τὸν ἐκ κέρατος φανόν. ubi vid. nott. Photius Λαμπτήρ. ὁ νῦν φανός. φανός δὲ ἢ ἐκ κλημάτων δέσμη. Phrynichus Appar. Soph. v. Λυχνοῦχος—Λαμπτήρ δὲ, χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν, ἢ ξύλινον λαμπάδιον, ὅμοιον ἔχων τὴν θρουαλίδα. (Lychnuchum ligneolum memorat Cicero Q. Fr. III. 7.) Photius. Λυχνοῦχον, τὸν κεράτινον φανόν—φανός δὲ ἢ ἐκ ξύλων λαμπάς. Φιλιππίδης. ἐγένοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν καθαρῶν καὶ διαφανῶν δερμάτων λαμπτήρες (ἢ) κεράμεοι διατετρημένοι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Cf. Valckenaer. Animadv. ad Ammon. p. 146. Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 588. Ruhnken. ad Timaeum p. 172. Eustath. ad Iliad. T. p. 1189, 23. Vid. infra 275.

Ibid. Ἡμερήσιος. Diurnus. Hoc sensu nescio an alibi reperiatur. Apud recentiores significat unius diei.

22. Πιφαύσκω. Ostendo. Vid. Glossar. in Pers. 668. Choeph. 277. Primam apud Homerum porrigit Il. K. 478. (sed locus medela indiget) 502.

Ibid. Κατάστασις. Institutio. Soph. Ajac. 1247. κατάστασις—νόμου legis ordinatio. Eurip. Hippol. 1291. Ἄκουε,

IN AGAMEMNONA.

Θησεῦ, ὁὖν κακῶν κατάστασιν, constitutionem. Quod Aeschylus χορῶν κατάστασιν vocat, recentiores dixere χοροστασίαν.
Callim. L. P. 66.

25. Τορῶς. Perspicue. Vid. ad Prometh. 626.
26. Ἐπανατέλλω. Exsurgo. Eadem locutione utitur Eurip. Herc. F. 1052. Κεχυμένως (εὐνῶς) ἔπαντέλλει, et Phoeniss. 105. Ποδὸς ἵχνος ἔπαντέλλων (attollens) ABRESCH. Choeph. 280. Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἔπαντέλλειν νόσῳ. Ceterum notavit Stanleius, media nocte captam fuisse Tro-158 jam, collatis Eurip. Hecub. 902. Virgil. Aen. II. 265.
27. Ὀλολυγμός. Feminineus ejulatus, vel laetus, vel luctificus. Vid. ad Theb. 254. et adjice vv. 570. 578. hujus fabulae. Thucyd. II. 4. καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν κραυγῇ τε καὶ ὀλολυγῇ χρωμένων. Synes. Ep. 164. C. ἀνδρῶν οἰμωγῇ, γυναικῶν ὀλολυγῇ.
Ibid. Εὐφημέω. Vocem bene ominatam edo. Vox in mysteriis usurpata. Bene illustratur a Spanhemio ad Callim. H. Apoll. 17.

28. Ἐπορθιάζω. Acuta voce accino. Infra 1088. Ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει Ἐπορθιάζειν; Pers. 1051. Ἐπορθιάζε νῦν γόοις. ubi vocem illustravi.
29. Φρυκτός. Fax accensa. a φρύγω, vel φρύσσω. Vid. infra ad v. 32.

Ibid. Πρέπω. Conspicius sum. Vid. ad Pers. 244.
30. Φροίμιον. Prooemium. Vid. ad Theb. 6. De luxurie recentiorum scriptorum in tralato usu vocis προοίμιον vid. Schaefer. Melet. Crit. p. 29.

31. Τὰ δεσποτῶν. Herorum negotia. Eurip. Med. 52. Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν Κακῶς πίτνοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται. Bacch. 1025. δούλος ὢν μὲν, ἀλλ' ὁμῶς Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν. Frequentior hic usus cum articulo nominis; τὰ τῶν θεῶν Eurip. Phoen. 972. τὰ τῶν διακόνων Sophocl. Phil. 497. τὰ τῶν πόλεων Thucyd. III. 82. Sed sine articulo Eurip. Ion. 1570. τὰ δαιμόνων. Phoen. 414. τὰ φίλων.

Ibid. Εὖ πεσόντα. Prospero successu usa. Metaphora a talis desumpta, de qua vid. ad proximum versum. Pro-verbium apud Schol. quod ex Sophocle citat Scholiasta ad Eurip. Orest. 602. Αἰὲ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. cf. Diogenian. I. 58. et quae dixi ad Pers. 99. v. Εὐπετής. Locum sic vertit Hadrian. Junius Animadv. II. 4 ubi plura de talorum jactu: Cecidisse res heriles prospere dabo. Con-zius vero in versione Teutonica minus recte conjunxit εὖ θήσομαι τὰ πεσόντα. Hanc figuram audacissimam vo-159

cat Hemsterhusius ad Lucian. I. p. 487. cuius observata conferas cum Valckenaer. ad Hippol. 718.

Ibid. Τίθεμαι. *Dispono.* Verbum in hujusmodi locutionibus usitatissimum, modo activa, modo media voce; et non raro cum εὖ construitur, ut in Eurip. Bacch. 49. Τὰνθίνδε θέμενος εὖ. Soph. Electr. 1434. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Dionysius Aeneus ap. Athen. XV. p. 669. E. Καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος. Homer. Iliad. B. 382. εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω. Hesiod. Ἔργ. 23. Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι. Soph. Oed. T. 633. Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. Plura ex pedestris orationis scriptoribus dedit Hemserhus. ad Lucian. I. p. 485. Sed in hoc loco εὖ pertinet ad πεσόντα. Apprime huc facit Plato p. 755. A. a Musgravio laudatus ad Eurip. Iph. A. 1343. ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι. Sophocl. ap. Stob. CVIII. p. 457. Porson. ad Eurip. Phoeniss. 1422. Στέργειν δὲ τὰ κπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. Cf. nott. ad Pers. 234.

32. Τρεῖς ἑξ. Summus jactus in ludo tesserario, in quo tribus tesseris ludebatur. Photius et Suidas, Τρεῖς ἑξ, ἢ τρεῖς κύβοι. οἱ μὲν τρεῖς ἑξ νίκης, οἱ δὲ τρεῖς κύβοι, κenoί. καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ τοιοῦτον (Teleph. fr. XIV.) Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἀναρρίπτουμένων βόλων, (Nota Grammatici senarium) δύο μὲν κενούς αὐτὸν φησι βάλλειν, ἓνα δὲ τὸν τέταρτον—ὅτι δὲ ὁ τρεῖς ἑξ βαλὼν κατώρθου, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι παρίστησι. Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι, Τρεῖς ἑξ βαλούσης τῆς ἐμῆς φρουκτωρίας. Zenob. IV. 23. ἢ τρεῖς ἑξ ἢ τρεῖς κύβους.] ἢ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν Μυρμηκανθρώποις. κεῖται δ' ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων. τὸ μὲν γὰρ, τρεῖς ἑξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ. τὸ δὲ, τρεῖς κύβοι, τὴν ἥτταν. πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδίας κύβοις, καὶ οὐχ ὡς οἱ νῦν, δύο. ἔστι δὲ ὁμωνυμία. κύβον γὰρ ἔλεγον ἰδίως αὐτὸν τὸν ῥιπτούμενον, ὅτε πλήρης ἐστὶ, καὶ μὴ. τοὺς δὲ κύβους τὰς τοιούτους οἱ Ἴωνες καλοῦσιν οἶνας (Angl. Pips) καὶ τὴν παροιμίαν οὕτως ἐκφέρουσιν. Ἡ τρεῖς ἑξ, ἢ τρεῖς οἶνας. (Cf. Photium et Suid. v. Ἡ τρεῖς ἑξ.) Hunc locum etiam exhibet Schol. Platon. p. 245. sed 160 corrigit Salmasius ad Flav. Vopisc. Procul. p. 759. κύβον γὰρ ἔλεγον διχῶς αὐτὸ τὸ ῥιπτούμενον, καὶ ὁ πλήρης ἐστὶ καὶ μὴ. Epicharmus Stobaei LXIX. p. 289. Τὸ δὲ γαμεῖν ὁμοῖον ἐστὶ τῷ τρεῖς ἑξ ἢ τρεῖς κύβους Ἀπὸ τύχης βαλεῖν. Hic jactus apud Latinos Venus dicebatur. Vid. Cruq. ad Horat. Carm. II. 7. 25.

Ibid. Φρουκτωρία. *Facis accensio.* Minus recte Stanleyus, *Speculatio.* Hesych. Φρουκτωρία· πυρκαϊὰ, πυρσεῖα,

λαμπάς, καῦσις. Harpocrat. Φρυκτωρεῖν ἐστὶ κυρίως τὸ δια πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὀτιοῦν. Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ κατὰ Δεινίου. Thucyd. III. 22. φρυκτοὶ τε ἤροντο ἐς τὰς Θήβας πολέμιοι. παρ' ἀνίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτοὺς πολλοὺς, πρότερον παρεσκευασμένους ἐς αὐτὸ τοῦτο, ὅπως ἀσαφῇ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολέμοις εἴη, καὶ μὴ βοηθοῖεν. cf. c. 80. et II. 94. Ipsum morem non opus est ut illustremus. Rarius vocabulum παραφρυκτωρευόμενος, qui hostibus indicium per ignes facit, occurrit ap. Lysiam c. Agoracr. p. 558. ed. Auger. παραφρυκτωρεῖν Dinarch. ap. Harpocr. in voce.

35. * Εὐφιλής. Amicabilis. Contrarium est δυσφιλής inimicus infra 1631.

34. Βαστάζω. Teneo. Contrecto. Suidas Βαστάσαι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς — τὸ ψηλαφῆσαι. Eurip. Alcest. 919. ἔνν θ' ὑμεναίοις ἔστειχον ἔσω, Φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων. Cycl. 578. Δισσοὺς γ' ἀθρήσας, κάπιβαστάσας χεροῖν. ubi Musgr. contulit Odyss. Φ. 405. Soph. Electr. 911. 1499. Oed. Col. 1164. (ed. Oxon.)

35. Βοῦς ἐπὶ γλώσση. Proverbium notissimum de iis qui pecunia corrupti ea tacent, quae eloqui et prodere deberent: translatum deinde ad illos, qui propter timorem sive ob mulctae metum libere loqui non auderent. Et hanc quidem rationem hic valere, e reliquo speculatoris sermone colligitur. Cum enim fido sit in Agamemnonem animo, non profecto in eum corruptelae suspicio cadit. Suidas. Βοῦς ἐπὶ γλώττης. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρ' ὁρῆσιάζεσθαι ἢ διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα βοῦν ἔχειν ἐγκεχαραγμένην, ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς παρ' ὁρῆσιάζομένους. Eadem habet Hesych. Cf. etiam Polluc. IX. 62. Athen. XII. 12. e Menandri Piscatoribus, 161 ubi quosdam exules Heracleotas induxerat, hunc versum affert: παχὺς γὰρ ὤς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα, quem Casaubonus in eandem sententiam interpretatur. SCHUTZ. Suidas, Hesychius et Zenobius eadem fere verba repraesentant. Vid. Synes. Ep. 153. Polluc. IX. 62. Julian. Or. VII. p. 218. τὸν βοῦν δὲ ἐπιτίθημι τῇ γλώττῃ. Dubitari possit an ad Atheniensium nummos respexerit. Theognis 813. Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῶ ποδὶ λαῖξ ἐπιβαίνων Ἰσχεῖ κοτίλλειν, καίπερ ἐπιστάμενον. Nescio an origo proverbii ex more trahenda sit, quem habuerint veteres nummos in ore tenendi, quos ex venditione mercium suarum colligerent: vid. Casaubon. ad Theophrast. p. 194. Paullo aliter, fere eodem tamen sensu, Sophocl. Oed. Col. 1051. ὦν καὶ χρουσέα = κλεῖς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν ubi vid. Schol.

Aesch. Agam.

K

38. *Λήθομαι*. Obliviscor. Interpretes ad unum vertunt non intelligentibus lateo. Sed in media voce nihil aliud significare potest quam obliviscor; ut apud Homerum, *σὺ δὲ λήθεαι*. Quare vertendum, iis qui haec cognita habent, lubens equidem loquor, ignorantibus vero, eorum quae vidi obliviscor, i. e. me oblitum esse fingō; quod eodem recidit ac Plautinum illud, *Nae tu hercle, si te Dii amant, linguam comprimes Posthac: etiam illud quod scies, nesciveris: Ne videris quod videris*. Vid. Gloss. in Theb. 232. Hanc interpretationem firmat Herodoti locus IV. 43. *τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὖνομα, ἐκὼν ἐπιλήθομαι*. Eurip. Hipp. 467. *ἐν σοφοῖσι γὰρ τὰδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλὰ*.

39. *Ἐπεὶ*. Ex quo. ἀφ' οὗ. Hesych. Plena locutio videtur esse ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, *ἐπεὶ*. Herodot. VII. 69. *καὶ Περσέων φρουρὴ ἐν αὐτῷ κατεστήκεε ὑπὸ Δαρείου, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἐπεὶ τε ἐπὶ Σκύθας ἐστρατεύετο*. Vid. infra 955. Choeph. 507. *ἐπεὶ μολῶν Μαρρόθεν κελάδησε*. ex quo, matris utero relicto, vagiit. Pindar. Ol. I. 59. *τοῦ μεγασθενῆς ἐράσματο γαῖαρχος Ποσειδᾶν, ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελεν Κλωθῶ*. Soph. Ajac. 490. *τοιγαροῦν, ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον εὖ φρονῶ τὰ σά*.

40. *Ἀντίδικος*. Adversarius. Gloss. vett. *ἀντιδικεῖν* verbum erat forense, de quo vid. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 774.

162 42. * *Δίδρονος καὶ δίσκηπτος τιμὴ*, dicitur de Atridis quorum uterque rex erat. Ut infra 109. *δίδρονον κράτος*. *δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι* Sophocl. Aj. 252. *βασιληΐδα τιμάν* pro imperio dixit Euripides Hippol. 1276. ex Homer. Iliad. Z. 193. Thucyd. I. 132. *ἄνδρα γένους τε τοῦ βασιλείου ὄντα καὶ ἐν τῷ παρόντι τιμὴν ἔχοντα*. Πλείσταρχον γὰρ τὸν Λεωνίδου, ὄντα βασιλέα. καὶ νέον ἔτι, ἀνεψιὸς αὖν, ἐπετρόπευεν. Ceterum eodem fere modo *Διόθεν* interponitur Choeph. 304. *Ἄλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν Τῇδε τελευτᾶν, Ἦι τὸ δίκαιον μεταβαίνει*. Eurip. Orest. 348. *Θιόθεν πράξας ἄπειρ ἠΰχου*. Infra 95. *Πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ*. 129. *Τοῖον μήτις ἀγὰ θεόθεν κνεφάση στόμιον*. Choeph. 35. *Κριταὶ δὲ τῶνδ' ὄνειράτων Θεόθεν ἔλακον*.

43. *Ὀχυρός*. Validus. Vid. nott. in Pers. 79.

Ἰδιδ. Ζεύγος. Biga. Par. *ζεῦγος* et συνωρίς de binis hominibus haud raro ponuntur. *ζεῦγος φίλιον*, de duobus amicis, Eurip. Herc. F. 1403. Vid. Wesseling. Obs. I. 27. p. 116. Valcken. ad Eurip. Phoeniss. 351. Dorvill. ad Charit. p. 469.

44. *Χιλιοναύτης*. Mille navibus vectus. Paulo durius dictum pro *χιλιόναυν*. Stanleius confert Eurip. Iph. T.

140. σὺν κώπᾳ χιλιοναύτα. Androm. 106. Εἰλέσ' ὁ χιλίωναυτος Ἑλλάδος ὠκὺς Ἀρης. et Orest. 352. Monet autem hunc numerum non ad amussim esse. Homerus naves ponit 1168. quam classem Thucydides vocat χιλίων καὶ διακοσίων I. 10. ubi vid. Duker.

46. Αἶρω. Suscipio. De locutione αἶρειν στόλον vid. ad Pers. 800. Ἀλλ' εὐσταλῇ καὶ λεπτὸν ἀρουῖμεν στόλον; Simpliciter αἶρειν pro proficisci ponitur Thucyd. II. 12.

Ibid. Ἀρωγή. Auxilium. Infra 72. Τῆς τότε ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες. Sophocl. Aj. 201. ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος ubi vid. Musgr. Vid. Iliad. Φ. 360. Ψ. 574.

47. Ἐκ θυμοῦ. Ex animo. Illustratur ad Theb. 871.

Ibid. Κλάζω. Strideo. Vid. ad Theb. 382.

48. Αἰγυπιός. Vultur. οἱ μὲν, εἶδος ἀετοῦ· οἱ δὲ, τὸν γύπα ἐξεδέξαντο. Etymol. M. a Stanleio citatum: quae glossa sumta fuit e Schol. ad Homer. Iliad. H. 59. ὄρνισι 163 Φεφοικότες αἰγυπιοῖσι. Aelian. N. A. II. 46. τοὺς αἰγυπιούς, ἐν μεθορίᾳ γυπῶν ὄντας καὶ ἀετῶν. Soph. Ajac. 168. Μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες. Noster vero respicere videtur partim ad Iliad. II. 428. Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα ΚΛΑΖΟΝΤΕ μάχονται. partim ad Od. II. 216. Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ οἰωνοὶ Φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο, πάρος περτεῖν ἀγενέσθαι. Moschus IV. 23. in re simili, ἢ δὲ κατ' αὐτοὺς Παιτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ.

Ibid. * Ἐκπάτιος. Extra semitam. τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ Schol. Dictum volunt pro ἐκπατίων. Schol. δέον δὲ εἰπεῖν ἐκπατίων παίδων, ἐκπατίοις εἶπε, πρὸς τὸ ἄλγεσι. Vid. infra ad v. 148. Erotian. Ἐκπατίη. ἐκτροπῶς, τὰς ὁδοὺς ἀγνοοῦντες. ubi Steph. ἐκπάτιοι. vid. Foes.

49. Ὑπατος. Supremus. ὕπατοι λεχέων, supra cubilia, durissima constructio. ὕπατος mox ponitur de Superis. et v. 492. ὕπατός τε χώρας Ζεύς. Unus e Scholiastis explicat ὕπατοι ὄντες—ἐπὶ τῶν λεχέων στροφοδινοῦνται.

50. * Στροφοδινέομαι. In gyros circumagor. Simile compositum est τροχοδινοῦμαι Prom. V. 907.

51. Ἐρετμόν. Remus. [Rarius in singulari ponitur. Odyss. A. 77. πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν, Τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον.] Eurip. Iph. T. 289. Πτεροῖς ἐρέσσων. Anyte in Anthol. III. xxiv. 11. πυκιναῖς πτερύγεσσι ἐρέσσων. Lucian. Timon. p. 151. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν. Virgil. Aen. VI. 19. Remigio alarum. ubi F. Ursinus contulit Plaut. Amphitryon. Non ocius qui nisi Daedaleis me tulissem remigiis. et Lucretii VI. 743. Re-

migii oblita pennarum vela remittens. (similiter remos et vela conjunxit Miltonus de Satana volante P. A. II. 941. *beho-ves him now both oar and sail.*) Cf. Meurs. ad Lycophr. 25. Drakenborch. ad Sil. Ital. XII. 98.

51. * *Δεμνιοτήρης.* Cubile servans. Vid. Hesychius in notis citatus. Sed de vulturibus, non de pullis capien-
164 dum; quod monuit Stanleius. Infra 1423. de morbo, *μη περιώδυνος, μηδὲ δεμνιοτήρης.*

53. * *Ὀρτάλιχος.* Pullus. Diminutivum ab *ὀρταλῖς.* Eustath. ad Iliad. I. p. 753, 54. *Οἱ δὲ παλαιοὶ γράφουσι καὶ οὕτως. Ὀρνίθων τὰ ἐν ὄψει ἤδη ὄντα, νεοττοί· κατὰ δὲ τίνας, ὀρτάλιχον.* Arnaldus citat Aelian. N. A. VII. 47. *τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίθια (καλοῦσι) νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχους.* Theocr. XIII. 12. *Οὐδ' ὅποι' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὄρωεν Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεινῷ.* Epigr. Agathiae ap. Suid. in v. *Ὀρνίθες δροσερῶν μητέρες ὀρταλίχων.* Aristoph. Acharn. 871. *Τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.* ubi Scholiasta docet pullos gallinaceos apud Boeotos ὀρταλίχους audiisse. Hesych. *Ὀρτάλιχοι. οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοί· καὶ οἱ ἀλεκτρούνες.* Nicander Alex. 165. *ovum vocat ὀρταλίχων ἀπαλὴν ὠδίνα.* Vid. Strattin Athenaei XIV. p. 622. A. Sophoclis locum in notis laudatum.

54. * *Ἵπατος.* Superus. Supra 49. „Vulturum miseretur Apollo, quia augurum Deus; Pan, quia venatorum; Jupiter, quia tyrannorum.“ STANLEIUS.

55. * *Οἰωνόθροον γόνον * ὀξυβόαν.* i. e. γόνον ὑπ' οἰωνῶν θροοῦμενον ὀξείᾳ βοᾷ. De compositis ex θρόος vid. ad Pers. 642.

57. *Μέτοικος,* Qui in aliena civitate degit. ὁ ἐξ ἐτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἐτέρᾳ. Harpocr. Soph. Oed. Col. 956. *Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις εἶναι βία τε κοῦχ ἐκῶν.* ubi Schol.—*κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν τῷ Ἀγαμέμνονι, λέγων οὕτως. Τῶνδε μετοίκων. μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκους.* ubi forsan legendum, *μετοίκους γὰρ ἐπὶ τῶν ὕ. τ. τ. οἰ. λέγει, ἀντὶ τ. ἐ.* Corrupte Suidas. Cf. Antig. 867. Nostri vero Scholiasta capit ἐπὶ τῶν μετοικισθέντων νεοσσῶν. Pauwius et Schutzius recte conjungunt τῶνδε μετοίκων *Ἐρινύν.* Eurip. Med. 1536. *Ἀλλὰ σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων Φονία τε Δίκη.*

Ibid. * *Ὑστερόποινος.* Poenam seriore affereus. Choeph. 379. *Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων Ὑστερόποινον ἄταν.* Eodem sensu Nemesis dicitur Ὑστερόπους in Stratonis Epigr. ap. Dorvill. ad Charit. p. 197. *Toup. in Schol. Theocr. VI. 15. Ὑστερόπουν ἀζόμενοι Νέμειν.* Scriptor Orphicorum, Argon. 1167. *ἐπεὶ νῦ οἱ αἰὲν Ἐρινὺς Αἵματος ἐμφύλοιο δε-*

δουπότος Ἀψύρτοις Ὑπερόπους ἔπεται. Theodectes ap. Stob. Ecl. p. 123. Gr. Ὅταν δὲ φαραθῶσιν, ὀφθέντες κακοὶ, Τίνουσι ποινὰς ὑστέροισιν ἐν χρόνοις. Nempe, quod ait Lysias contra Andocid. p. 106. ed. Auger. οὔτε ὁ θεὸς παραχρῆμα κολάζει, sed, secundum Euripidem, σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα, μάρπτει τοὺς κακοὺς, ὅταν τύχη. vid. Plutarch. de Sera N. V. p. 6. ed. Wyttenb. Horat. C. III. ii. 31. *Raro antecedentem scelestum Deseruit pede Poena claudo. Cui contrarium est quod alibi dixit Culpat poena premit comes.*

Laii peccatum vocat Noster παρβασίαν ὠκύποινον Theb. 740.

58. Παραβαίνω. Praetergredior sc. fines recti. Infra 762. δίκην παραβάντες. Eumen. 766. Τοῖς τὰμὰ παραβαίνουσι νῦν ὀρκώματα. Vid. notata ad Theb. 740.

Ibid. Ἐρινύς. Furia. Criminum vindex in oraculo ap. Herodot. VI. 86. describitur sine pedibus et manibus; contra in Sophocl. El. 487. vocatur πολύπους καὶ πολύχειρ —χαλκόπους Ἐρινύς.

59. Κρείσσων. Superus. Haec vox, de diis usurpata, illustratur ad Prometh. 955. Cf. Schaefer. Meletem. Crit. p. 31.

60. Ξένιος Ζεὺς. Jupiter hospitalis. Prout de amicitiae, hospitii, jurisjurandi, sodalitatis, purificandi jure agebatur, invocabatur Ζεὺς φίλιος, ξένιος vel ἐφέστιος, ὄρκιος, ἐταιρεῖος, καθάρσιος. Schol. Eurip. Hec. 345. Rem exemplis illustrare infinitum foret. Locum classicum praebet Herodotus I. 44. Vid. infra 353. Auctor de Vita Hom. p. 753, 96. Αἰδεῖσθε ξενίῳ Διὶ σθένος ὑφιμέδοντος, Δεινὴ γὰρ μέτ' ὅπῃς ξενίου Διὸς, ὅς κ' ἀλίτῃται.

61. Πολυάνωρ. Quae multos maritos habuit. nempe Menelaum, Parida et Deiphobum. Stanleius confert Lycophr. 851. Τῆς θηλύπαιδος καὶ τριάντορος κόρης, quod explicat Stephanus Byz. τῇ Μενελάῳ, Ἀλεξάνδρῳ καὶ Δηϊφόβῳ γαμηθεῖσα.

62. Πάλαισμα. Luctatio. Eumen. 586. de formula 166 πολλὰ καὶ—vid. ad Pers. 249. nott.

Ibid. * Γυιοβαρής. Membra delassans.

64. Ἐρείδω. Fulcio. Theocr. VII. 7. Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ. In Sophocl. Ajac. 309. omnino verum puto ἐρεισθεῖς, quod ex scholiis pro ἐρειφθεῖς recepit Musgravius. Vim locutionis nemo interpretum perspexit, praeter summum virum Is. Casaubonum, qui confert Pers. 926. Ἀσία δὲ χθών, βασιλεῦ γαίης, Αἰνῶς, αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται. Dicitur de iis qui luctantes vel praeliantes in genu procumbunt. Simonides Epigr. LXXIV. Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὅς ποτε Πίσῃ Ἐπτάκι κικῆσας, εἰς

γόναι· οὐκ ἔπεσεν. Pausan. X. 26. de Polygnoti tabula, Ἀστυνόμον—πεπτωκότα ἐς γόνυ ὁ Νεοπτόλεμος ξίφει παίει.

64. Διακναίω. *Vellicando consumo. Conficio.* Vid. ad Prometh. 94. Strattis in Ἀνθρωπορραΐστῃ ap. Schol. Eurip. Orest. 279. Εὐριπίδου δὲ δράμα δεξιότατον Διέκναισ' Ὀρέστην, Ἠγέλοχον τὸν Κιννάρου Μισθωσάμενος τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν. sic legendum. Pherecrates ap. Plutarch. de Music. p. 1141. F. Ὁ δὲ Τιμόθεος μ', ὦ φιλτάτη, κατορώρουξε Καὶ διεκένναικ' αἰσχίστα. Aristoph. Pac. 251. Οἱ' ἡ πόλις τάλαινα διακναίσθήσεται. (ubi male editur οἷα πόλις). Scilicet hoc vult poeta, Deum immissurum esse pugnas, qua lucta qua jaculatione, id est cominus eminus, pugnandas.

Ibid. Προτέλεια. in plurali. *Sacrificia antenuptialia, et, metaphorice, praeludia, velitationes.* Timaeus. Προτέλεια. αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί. Eustath. in Iliad. Δ. p. 881, 50. τὰ Προτέλεια, ὧν ἡ χρῆσις μόνη παρ' Αἰλίου Διονυσίου, ἐρμῆνεια δὲ παρὰ Πανσανία, εἰπὸντι ὅτι, Προτέλεια ἡ πρὸ τῶν γάμων θεά, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. ubi pro θεά reponendum θυσία ex Hesychio, Photio, Polluce, Timaeo, et Nostri Schol. ad h. v. Eustathius scripturam mendosam hausit ex Philemonis Lex. Technol. v. Τέλος. Cf. Eurip. Iph. A. 718. Platon. Comic. ap. Athen. X. p. 441. F. Thom. Mag. p. 760. ubi Sallier. hunc verum laudat et v. 219. προτέλεια ναῶν et v. 699. ἐν βίῳ του προτελεῖσις.

167 65. Κάμαξ. *Pertica. Hastile.* Hastae pars lignea. Apud Homerum de vinearum perticis. De hastili Eurip. Hec. 1137. κάμακα Θρακίαν θεώμεναι. et Phoeniss. 1418. Electr. 352. Noster in Nereïsin ap. Schol. Pindar. Nem. VI. 85. Κάμακος γλώσσημα διπλάσιον; in Xantriis apud Polluc. X. 117. Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι. Aristophanes Ὀλκάσιν ap. Polluc. X. 144. Λόγχοι δ' ἐκαυλίζοντο, καὶ ξυστή κάμαξ. Antipat. Sidon. Anal. II. p. 15.

66. Ἔστι δ' ὅπη νῦν ἔστι. Hujusmodi formulis utuntur Graeci, quando de rebus injucundis breviter effari volunt, quod notarunt Abreschius ad h. l. et Schaeferus ad Soph. Oed. Col. 273. Exempla quae apud poetas reperi, namque in vetustis prosae orationis scriptoribus ne unum quidem offendi, in lectorum gratiam, sive nauseam, exscribam. Infra 1257. Ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν Πράξασαν οἱ' ἔπραξεν. Choeph. 778. Μέλει θεοῖσιν ὦνπερ ἂν μέλη πέρι. Eumen. 676. Ἠκούσαθ' ὡς ἠκούσαι. Soph. Oed. T. 1376. Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλασταν. Oed. Col. 273. ἰκόμην ἴν' ἰκόμην. 376. Εἶσ' οὐπερ εἶσι· δεινὰ τὰ κείνοις τὰ νῦν. Troilo fr. L. Ἐγήμεν, ὡς ἔγήμεν, ἀφθόγγους γάμους.

(Singularare est, opinor, quod habet in Electr. 905. ἐσώζει ἄν Τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σῴζεται.) Eurip. Hecub. 861. πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηκὸς οἷα πείσεται. Orest. 79. "Ἐπλευσ', ὅπως ἐπλευσα. Med. 885. ἀλλ' ἐσμέν οἷον ἐσμέν. 1007. "Ἡγγειλας οἷ' ἥγγειλας. Iph. A. 649. γέγηθ', ὅπως γέγηθα σ' εἰσιδὼν, τέκνον. Iph. T. 575. "Ὀλωλεν ὡς ὄλωλε. Troad. 627. "Ὀλωλεν αἷς ὄλωλεν. Electr. 289. "Ἐκυρσεν ὡς ἔκυρσεν. 1122. δέδοικα—ὡς δέδοικα. Aristoph. "Ἀλλ' ὦ τραφεῖς ὅθεν περ εἰσὶν ἄνδρες, οἷπερ εἰσὶν. (quod tamen similis videatur Herodoteis εἶπε τὰ εἶπε Λοξίης περὶ ἡμιόνου I. 91. ποιέδσι τὰ ποιεύσι "Ἕλληνες II. 49. παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις I. 206.) Archiloch. ap. Plutarch. de Aud. Poet. T. II. p. 25. A. Κλυθ', ἄναξ "Ἡφαιστε, καὶ μοι σύμμαχος γουνουμένῳ "Ἰλαως γενεῦ, χαρίζεσθ' οἷά περ χαρίζεαι. (Sic enim legendum pro Ἰλαος.) Idem ap. Macrob. Sat. I. 17. "Ἀναξ "Ἀπολλων, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Πήμαινε, καὶ σφέας ὅλλυ' ὥσπερ ὀλλύεις. Aeschrio ap. Athen. VIII. p. 355. "Ἐγραψεν ὅσ' ἔγραψ', ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα. ubi Anthologia, "Ἐγραψεν οἷ' ἔγραψ', quod melius est. Apollonius Rhod. II. 544. Καὶ τὰ μὲν ὡς κε πέλη, τοῖς ἔσσεται, quem versum laudans Scholiasta ad h. v. habet 168 πέλει, unde corrigendum πέλοι. Non multum abludit Pilati ad Judaeos responsum Joann. XIX. 25. ὃ γέγραφα, γέγραφα. ubi Rosenmüller. commode advocat Genes. XLIII. 14. ἐγὼ γὰρ καθάπερ ἠτέκνωμαι, ἠτέκνωμαι. Horum exemplorum nonnulla praemonstravit Abreschius, alienis etiam permistis. Vid. Hermann. ad Viger. p. 709.

69. "Ἀπυρος. Igne carens. Hoc de Furiarum sacrificiis intelligunt Scholiasta, Stanleius, Schutzius, alii, quidus neque ignis neque vinum adhibebatur, ut aiunt. Sed unde, quaeso, hoc didicerunt? Furiarum quidem σπονδαί, quae ex aqua fiebant, ideo dicebantur νηφαλίοι, sed sacrificia facta esse sine ignibus, id vero falsissimum est. Philochorus ap. Schol. Soph. Oed. Col. 101. de hujusmodi sacris agens, describit οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ, ἐφ' οἷν ἔκαιον. In Eumen. 106. Clytaemnestra ait, Eumenidas compellans, "Ἡ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε Χοαῖς τ' αἰνέτους, νηφάλια μειλίγματα, Καὶ νυκτὶ σεμνὰ δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρῃ πυρὸς "Ἐθνον—. Quare hoc epitheton ad Furias haud pertinet. Forte vertendum est templorum sacrificiis carentium, quae Paris neglexerat; nam sententia ad Parida respicere videtur, (atque ita intellexit Humboldtius.) Hesych. "Ἀπύρου. ἀθύτου. Σοφοκλῆς Μυσοῖς. Pindar. Ol. VII. 88. τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς "Ἀλσος ἐν ἀκροπόλει, de Heliadis qui obliti erant ignem ad sacra apportare.

70. "Ἀτενής. Intentus. Vehemens. ἥ ὃ τῷ ἡθεὶ εὐθύς

καὶ ἀκλινής, ἢ ὁ σκληρὸς, καὶ ἀνύπεικτος πρὸς ὃ χρηὶ ὑπεῖξαι.
 Timaeus p, 52. ubi omnino videndus est Ruhnken.

Ibid. * Παραθέλω. Mulceo, et ex proposito devertio.
 ea enim est vis praepositionis παρά. Eodem sensu Eurip.
 Med. 144. Παρθαλπομένα φρένα μύθοις.

71. * Ἄτιτος. Inhonoratus. Homer. Iliad. N. 414. οὐ μὰν
 αὐτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος. ubi de quantitate agit Clarkius—
 legendum vero οὐ μὰν οὐδ' ἄτιτος. Noster vero ἀτίετος dixit,
 Eumen. 857. Vid. infra 1403.

72. Ἀρωγή. Auxilium. Vid. supra 46.

169 74. * Ἰσόπαις. Puero aequus. idem quod ἀντίπαις. Eu-
 men. 38. Δείσασα γὰρ γραῦς οὐδέν' ἀντίπαις μὲν οὖν. et
 παιδὸς οὐδέν' ἀρείων infra 80. Nempe δις παῖδες οἱ γέροντες,
 ut aiunt Theopompus, et Aristoph. Nub. 1419. Plato
 Comicus ap. Schol. ibid. "Ἀρ', ὡς ἔοικε, δις γένοιτ' ἂν παῖς
 γέρων. Aeschin. Socrat. III. 9. τῷ νῶ δις παῖδες οἱ γέροντες
 γίνονται. ubi plura Fischer. Simile compositum ἰσόπρεσβυς
 mox occurrit.

Ibid. Σκῆπτρον. Baculum. Callimachus Epigr. I. 7.
 vocat σκίπωνα, γεροντικὸν ὄπλον. et Fragm. 484. σκηπᾶνιον,
 ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκλή. Cratinus in Νόμοις ap. Lexic.
 Seguiet. p. 371. ed. Bekker. "Ἡ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι,
 σκῆπτροισιν ἄκασκα προβᾶντες. Eustath. ad Iliad. H. p. 668,
 29. Cratini versum ex Aelio Dionysio citans, habet προ-
 βιβῶντα. sed verum puto προβᾶντες. Hesych. Προβᾶντες
 —προβαίνοντες. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Phoeniss. 1538.

75. Μυελός. Medulla. Metaphorice Robur, ut in
 Odyss. B. 290. γ. 108. Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιστα,
 μυελὸν ἀνδρῶν. Primam apud Homerum producit. Iliad.
 γ. 482. μυελὸς αὐτε Σφονδυλίων ἐκπαλτο. X. 501. Corripit
 apud Soph. Trach. 783. Eurip. Hippol. 255.

76. Ἀναίσσω. Sursum cum impetu feror. Pers. 99. Ho-
 mer. Il. O. 80. ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος.

77. * Ἰσόπρεσβυς. Seni aequus. Vid. ἰσόπαις. v. 74.

Ibid. Ἀρης. Martius vigor. Minus apte vertit Butle-
 rus, flos vero martius ex hac terra abiit, quod admodum
 insulse interponeretur. Nempe Chorus, quum dixisset se
 ἰσχὺν ἰσόπαιδα νέμειν ἐπὶ σκῆπτροις, sententiam explicare
 perguit hunc in modum — Quippe infantium robur extremo
 senio aequipollet, nec inest martius vigor; contra, extremum se-
 nium, flore aetatis jam marcido, tribus pedibus incedit, nec in-
 fantibus quidquam praestat. Locutio solemnis est Ἀρης ἔνεστιν,
 inest vigor. Suppl. 745. Γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν' οὐκ ἔνεστ'
 Ἀρης. Sophocl. El. 1243. Ὅρα γε μέντοι, καὶ γυναιξὶν ὡς

"Αρης, "Ενεστιν. Eurip. Phoeniss. 134. ab Abreschio citatus;
 "Αρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέροισι ἔχει.

Ibid. Οὐκ ἐνὶ χώρᾳ. In suo loco non inest. Anglice, 170
 is not in it's proper place. quod nemo interpretum perspexit,
 etsi a vero haud longe abfuit Abreschius. Callimach. H.
 Del. 192. Πλαζομένη πελάγεσσι πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρᾳ. ubi
 vid. Ernesti et Valckenaer. ad Theocr. Adoniaz. p. 365.
 A. Xenoph. Oecon. III. 3. ἢ ὅτι τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον
 καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται. Vid.
 Sturzii Lexic. Xenoph.

78. Ὑπεργήρως. Admodum senex. Idem valet quod
 ἔσχατογήρως. Lucian. Dial. Mort. I. p. 443. τοῦτον οὖν τὸν
 ὑπεργήρων ἔρεσθαι βούλομαι. ibid. p. 347. Dicitur autem
 τὸ ὑπεργήρων pro extrema senectute, ut τὸ νέον pro juventute
 Eurip. Androm. 185. τὸ νεάζον Soph. Trach. 144. τὸ ξυγγε-
 νές pro ἡ ξυγγένεια Prom. V. 39, 297. τὸ βάρβαρον pro οἱ
 βάρβαροι Eurip. Hecub. 1110. τὸ ἔτοιμον promptitudo Orest.
 1104. et cetera id genus prope infinita.

Ibid. Φυλλάς. Foliorum congeries. metaphorice viriditas,
 vigor. Infra 959. ῥίζης γὰρ οὕσης, φυλλάς ἵκετ' εἰς δόμους.
 Sophocl. Trach. 773. ἐνθα πατρώῳ Διὶ Βωμοῦς ὀρίζει τεμενίαν
 τε φυλλάδα, i. e. τέμενος πολύφυλλον, uti recte explicat Scho-
 liasta. Eurip. Suppl. 32. Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα
 φυλλάδος. Herodot. VIII. 24. φυλλάδα τε ἐπιβαλὼν, καὶ γῆν
 ἐπαμνησάμενος. De vocibus in ας desinentibus vid. ad
 Theb. 146.

79. Κατακάρφομαι. Arefio. Marcesco, Hesych. Κατα-
 κάρφει. ἀφανίζει, ξηραίνει. Idem, Κατακάρψεις. καταφλέξεις.
 quae futuri forma nescio an alibi exstet. Simillimum illud
 Archilochi apud Hephaest. p. 35. Οὐκ ἔθ' ὅμως θάλλεις
 ἀπαλὸν χροῶ· κάρφεται γὰρ ἤδη. Nicand. Ther. 328. αὐαλήν
 δὲ περὶ χροῖ· καρφομένη θρίξ Σκίδναιται. Hesiod. Op. 7. ἀγῆ-
 νορα κάρφει.

Ibid. Τρίπους. Tripes. Sphingis aenigma Aeschylum
 in mente habuisse opinatur Stanleius, "Εστι δίπουν ἐπὶ γῆς,
 καὶ τέτραπον, οὐ μία φωνή, Καὶ τρίπον. Idem confert Eu-
 rip. Troad. 275. Ἐγὼ δὲ τῷ πρόσπολος, ἃ τριτοβάμονος Χερὶ
 δευομένα βάντρου Γεραιῶ κάρᾳ; Forsan vero Aeschylus re-
 spexerit ad Hesiod. Op. 531. τότε δὴ τρίποδι βροτῶ ἴσοι, 171
 Οὐτ' ἐπὶ νῶτα φέφαγε, κάρῃ δ' εἰς οὐδας ὀρᾷται, Τῷ φίνελοι
 φοιτῶσιν. Poeta, qui Cornelii Galli nomen prae se fert,
 de sene; Fitque tripes prorsus quadrupesque, ut parvulus in-
 fans; Et per sordentem flebile repit humum. Nicand. Alexiph.
 555. Οἱ δὲ περισφαλέοντες, ἅτε βρέφος, ἐρπύζουσι Τετράποδες·
 νοεραὶ γὰρ ἀπὸ φρένες ἀμβλύνονται.

81. *Ἡμερόφαντος*. Qui interdiu apparet. Contra *νυκτίφοιτ'* (vel *νυκτίφαντ'*) *ὄνειρατα* Prometh. 679. Minus recte vertit Stanleius, quasi *somnium diurnum*, quod metaphoram enervat. Poetis autem mos est, quum tropum paullo audaciorum adhibent, epithetum statim adjungere, quod notionem ejus circumscribat ac definiat. Res exemplis patebit. In Prometh. 828. grypas vocat noster *Ζηνὸς κύνας*, metaphoram tamen quodammodo corrigit, adjiciendo *ἀκραγεῖς*, *canes quidem, sed canes non latrantes*. Theb. 64. exercitum vocat *fluctum*, sed adjicit *χερσαῖον*. ibid. 82. pulvis dicitur *nuntius*, sed *ἀναυδός*. Ibid. 856. Charontis cymbam dicit *θεωρίδα*, sed statim subjicit *τὰν ἀσπιβῆ' πόλλωνι*, ad discrimen verae *θεωρίδος*: vid. Glossar. ad loc. Choeph. 491. vestem qua Agamemnon irretitus erat, Orestes vocat *πέδας*, sed adjicit *ἀχάλκευτοι*, *pedicae, sed non ex metallo factae*. αἰδοῦς etiam *ἀχάλκευτοι πέδαι* ap. Euripidem. Noster in fragmento ap. Athen. XI. p. 491. A. Pleiadas vocat *πλειάδας*, sed ut a columbis distinguat, adjicit *ἄπτεροι*, uti recte observavit Athenaeus. Sic Eurip. Hecub. 65. brachium *σκήπωνα* vocat, sed *σκολιόν*, quia veri scipiones recti sunt, non curvi. Vid. ibi Musgrav. Orest. 1501. Orestem et Pyladem cum Bacchantibus comparat, sed epithetum addit *ἄθυρσοι*, *Bacchae quidem, non tamen proprie Bacchae*. ibid. 514. Eumenidum caterva *θίασος* vocatur; sed quum haec vox propria sit Baccharum, cum ea conjungit adjectivum *ἀβάκχευτος*. Eodem modo noster senium vocat *ὄναρ*, non tamen verum *ὄναρ*, sed *ὄναρ ἡμερόφαντον*. Ceterum Eurip. Phoeniss. 1558. Oedipodem vocat *ἀφανὲς αἰθέρος εἰδωλον*, *Ἡ νέκυν ἐνερθεῖν, ἢ πτανόν ὄνειρον*. ubi Valckenaerius citat Euripidis Aeolum ap. Stob. p. 477. *Γέροντες οὐδὲν ἐσμέν ἄλλο πλην ὄχλος, Καὶ σχῆμ' ὄνειρων δ' ἔρομεν μιμήματα*. Similiter mortales imbecilli dicuntur *ὄνειράτων* *Ἀλίγκιοι μορφαῖσι*. Prometh. 457. et *ισόνειροι* ibid. 564. ubi vid. Gloss. et Boeckh. de Trag. Gr. p. 255.

Ibid. *Ἀλαίνω*. Deliro. Eurip. Phoeniss. 1552. *Κλύεις, ὧ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων*. Orest. 525. *Μανίας ἀλαίνων καὶ φόβοις*. Alia forma utitur Callimachus H. Dian. 251. *Τῷ δα καὶ ἡλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε Λύγδαμις ὑβριστῆς*. Theocr. VII. 25. *Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλίδες ἡλαίνονται*, quod Schol. explicat, *ρέμβονται, πλανώμεναι στρέφονται*. (ubi tamen legendum cum Koehlero *ἡλαίνονται*.) Vid. ad v. 557. v. *ἡλίθιος*.

84. *Τί χρέος*. Quid rei est? Eurip. Heracl. 96. *Τί χρέος*; Apoll. Rhod. III. 12. *Τί χρέος; ἢ δόλον τινα μήσεαι* — Idem valet *τί χρῆμα*; Prometh. 298. Eurip. Cycl. 99. Hippol. 919. Suppl. 105. Theocr. XXI. 25.

86. *Περίπεμπτος*. Qui circumcirca mittitur. Hic vero adjectivum sumendum est adverbialiter, ut in locutionibus ἔτεκες ἀνόνητα Eurip. Hippol. 1140. (ubi vid. Monk.)

Ἀλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναία τε Soph. Electr. 962. ἀνανδρος πολὺ παρθευέεται Eurip. Helen. 290. Νῦν, ῥόδα, φρονίσσεσθε τὰ πένθιμα, Mosch. III. 5.

Ibid. * *Θυοσκεῖω*. Suffio. Hesych. *Θυοσκεῖν*. ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἢ θεοῖς. quae glossa corrupta est. Compositum fuisse credo ex *θύος* et antiquo verbo *κέω*, uro, unde ἔκηα. Phavorinus ex Eustathio, *θυόσκοος*. ὁ τὰ θύη κέων, ἀπὸ τοῦ κέω, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γραφομένον.

87. *Ἀστυνόμος*. Qui urbem tuetur. Idem ac *πολισσοῦχος* Theb. 257. Simile compositum *πεδιονόμος* *ibid.* 258. ubi Glossarium consulas de θεοῖς ἀγοραίοις. Ὑπατος supra 54. de Χθονίοις θεοῖς vid. Pers. 634. Ceterum per βωμούς intelligendae sunt arae in plateis positae, siquidem ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυαῖς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν, uti ait Schol. Aristoph. Nub. 1317. Harpocrat. v. Ἀγυαῖς. Εἶεν ἂν καὶ οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι Ἀγυεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί. ὡς φασὶ Κρατῖνος, καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Δασκόωντι, μετὰ γὰρ τὰ Ἀθηναίων ἔθνη εἰς Τροίαν, φησὶ, Λάμπει δ' Ἀγυεὺς βωμός, ἀτμίζων πυρὶ 173 Σμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας. sic enim melius citant Schol. Aristoph. Vesp. 870. Suidas, et Lexicon Seguiet. p. 552. Bekker. quam in Harpocrate legitur. Has aras respicit Talthybius v. 502. salutans δαίμονας ἀντηλίους, ubi vide.

91. *Οὐρανομήκης*. Ad caelum porrectus. Hesych. *Οὐρανομήκη*. ὑψηλὸν λίαν. Homer. Odyss. E. 259. Κλήθρη τ', αἰγερὸς τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης. Aristoph. Nub. 556. Οὐρανομήκη δῆξατε κάμοι φωνήν, ὧ παμβασιλειαί. Epigr. Anthol. III. p. 421. Ἡ δ' ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες Τοῦ πολυφροντίστου τοῦδε Θάλητος ὄρας. Herodot. II. 158. δένδρεα οὐρανομηκέα.

92. *Ἀνίσχω*. Extollo me. Exorior. Hesych. *Ἀνίσχει*. ἀνατέλλει. Herodot. III. 98. πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. Eurip. Phaeih. ap. Strab. I. p. 35. Ἥλιος ἀνίσχων. Lex. Seguiet. p. 400. ed. Bekker. *Ἀνέχειν*. τὸ ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην.

93. *Φαρμασσόμενος*. Medicatus, Infectus. Homer. Odyss. I. 591. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον, Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, Φαρμάσσων, (tempering) τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήροιο κράτος ἐστίν.

Ibid. Χρῖμα. Unguentum. Callim. L. Pall. 16. Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ. et *ibid.* 26.

94. *Ἀδολος*. Sincerus. Genuinus. Ambiguus est locus

apud Euripidem Suppl. 1029. *ξυντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις*. ubi forsā αὔραις de flamma accipiendum. Rufinus in Anthol. VII. 157. Ἀντὶ δέ μοι παίδων ἀδόλου χροός, ἤρεσε γύψου Χρίσματα. Pindar. Ol. VI. 99. ἀδόλοις σοφία. γάλα ἀδολον *lae purum* ex 1. Petr. II. 1. citavit Stanleius. In hoc loco intellige sinceram ac veram consolationem.

Ibid. Παρηγορία. Persuasio. Consolatio, quae ab his flammis bene auspicatis exoritur. Sed vide notas.

95. Πέλανος. *Grumus*. unguenti scilicet, *χρίματος massa*; uti recte interpretatur Pauwius, cui frustra obloquitur 174 Butlerus, qui πέλανον nihil aliud significare existimat quam *placentae genus*. πέλανος quidvis concretum denotat: vid. Glossar. in Pers. 821.

Ibid. Μυχόθεν. Ex intimis aedium partibus. i. e. ex Clytaemnestrae thalamis, sive gynaeconitide. Cornel. Nep. in Praefat. *mater familiae—in Graecia—neque sedet nisi in interiore parte aedium, quae gynaeconitis appellatur*. Homer. II. χ. 440. ἀλλ' ἤγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο. Choeph. 52. ἀωρόνυκτον ἀμβάμα Μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ, Γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πιτυῶν. Odyss. H. 546. Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο, Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. Eurip. Med. 598. Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς. Sophocl. Trach. 683. Deianira ait se φάρμακον ἐν μυχοῖς σῶζειν. Antig. 1293. quum Eurydice in conspectum ex thalamis profertur, nuncius exclamat, Ὅρῳν πάρεστιν. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι. Haec quidem per se levis observatio est; poetarum tamen interpretes elusit.

97. Αἰνέω. Consentio. Homer. Iliad. Θ. 8. ἀλλ' ἅμα πάντες Αἰνεῖτ'. Assentimini. Cf. Od. II. 580. Apollonii Lex. Sophocl. Philoct. 889. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καὶ μ' ἐπαιρ', ὥσπερ νοεῖς. Eurip. Orest. 1674. Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ὥπερ ἤνεσας, Δός. Nec multo aliter Alcest. 2. Θῆσαν τράπεζαν αἰνέσαι. ubi vide Monk. Choeph. 190. sic καταινέω Choeph. 704.

98. Παιών. Medicus. ἱατρός Hesych. Noster in Philocteta ap. Stob. CXVII. p. 602. 493. ὦ θάνατε παιῶν, μὴ μ' ἀτιμάσης μολεῖν. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἱατρός· ἄλγος δ' οὐδὲν ἄπτεται νεκρῶν. Incertus, vel, ut putat Valckenaerius, Sophocles, ap. Plutarch. Cons. Apoll. p. 184. ὦ θάνατε παιῶν ἱατρός μόλοις, λιμὴν γὰρ ὄντως αἶδας ἀν' αἶαν. ubi Ruhnkenius corrigit ἀνιῶν, Porsonus ἀνιᾶν. Mihi quidem diversa fragmenta in unum coaluisse videntur. Eurip. Hippol. 1570. Καί μοι θάνατος παιῶν ἔλθοι. ubi vide Monk. In his omnibus locis perperam editur παιᾶν. Alteram formam praestare docet adiectivum παιωνίος, de

quo vid. ad Pers. 611. infra 821. Orphic. H. 50, 14. κοῦ-
ραι—παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς. Soph. Philoct. 168. Παιῶνα
κακῶν. 852. ἴθι ἴθι μοι παιῶν.

99. Κακόφρων. *Animum timore afficiens. Sensus inso-* 175
lito. Plerumque valet malignus.

100. Σαίνω. *Blandior. Verbum copiose illustravi ad*
Theb. 379. ed. 2.

101. Ἀπληστος. *Insatiabilis. sc. anxietas. Vid. Pro-*
meth. 379.

102. Θυμοβόρος. *Animum edens. Hesych. Θυμοβόρον.*
χαλεπόν—τὴν ψυχὴν κατεσθίοντα. Homer. Iliad. H. 210.
Θυμοβόρου ἔριδος. Theognis 1523. σκέδασον δὲ μερίμνας
Θυμοβόρους. Idem valet ac θυμοδακῆς et δακέθυμος. Paulo
aliter Hesiod. Op. 66. γυιοβόρους μελεδῶνας. Horat. 2 Carm.
XI. 18. Curas edaces.

103. Κύριός εἰμι. *Potis sum. δυνατός εἰμι εἰπεῖν τὸ*
συμβαῖν αὐτοῖς σημεῖον ἐξιοῦσιν. Schol. Xenoph. de Rep. Lac.
IV. 6. κύριος διαλύειν. ibid. VIII. 4. κύριοι ἐκπράττειν καὶ
καταπαῦσαι. Vid. Schleusner. Lex. N. F. in voce. Quod
citat Butlerus, Sophocl. Ant. 405. ἐγὼ δ' ἐλεύθερος Δίκαιός
εἰμι τῶνδ' ἀπαλλάχθαι πόνων, ab hoc loco plane alie-
num est.

Ibid. Ὀδιον κράτος. Robur, seu fiducia quae ab omine
in itinere viso ducebatur. uti recte explicat Scholiasta. Huc
respicit Hesych. Ὀδιος οἰωνός. αἴσιος. Infra 152. Μόρσιμ'
ἀπ' ὀρνίθων ὀδίων οἴκοις βασιλείοις. De συμβόλοις ἐνοδίοις vid.
ad Prometh. 495.

Ibid. Αἴσιος. Faustus, Bonum eventum, αἴσαν, prae-
monstrans. Pindar. Nem. IX. 45. αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων
ὁδόν, comparandum cum Aeschyli παρόρνιθας πόρους Eu-
men. 769. Callim. L. P. 125. Γνωσεῖται δ' ὀρνιθας, ὅς αἴσιος,
οἳ τε πέτονται Ἥλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες. ubi
vid. Spanhem.

104. Ἐντελής. *Qui magistratum gerit. Timaeus Lex.*
Platon. Ἐντελεῖς. οἱ ἄρχοντες, καὶ οἱ ἄρξαντες. sed hanc glos-
sam pertinere arbitratur Ruhnkenius ad Herodot. III. 18.
τοὺς ἐν τέλει ἐκάστους ἔοντας τῶν ἀσίων. Hesych. Ἐντελέστα-
τοι. ἐντιμότατοι. Suidas, Ἐντελεῖς. ἄρχοντας. quae vox in
Choeph. 248. Soph. Trachin. 762. Polyaen. VIII. 39. ab 176
Abreschio citatis, significat perfectum; sed in istis locis
rescribendum ἐκτελεῖς, et ap. Lucian. de Sacrif. I. p. 536.
Locutio οἱ ἐν τέλει, magistratus seu praefecti, satis nota est.
(vid. Valckenaer. ad Herodot. IX. 106.) Theb. 1027. Τῷ αὐτ'
ἔδοξε τῷ γε Καδμείων τέλει. Vid. Sophocl. Ant. 67. Aj. 1339.
Philoct. 385. 925. Eurip. Suppl. 955. et ibi Musgr. Thucyd.

II. 10. VI. 88. P. Leopard. Emend. I. 5. Duker. ad Thucyd. I. p. 40. Lennep. ad Phalar. p. 169.

Ibid. Θεόθεν. *Divinitus. Dono deorum. Pindar. Pyth. XI. 76. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν.*

105. Πειθῶ μολπᾶν. *Suadelam canticorum, quae satis apte dicitur robur senectae proprium.*

106. Ἀλκὰ σύμφυτος. *Robur aetati congenitum. Dicitur de cantu sicut ap. Pindar. Ol. I. 179. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. Similiter adhibet σύμφυτος Pindar. Isthm. III. 231. ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σύμφυτον οὐ κατελέγχει. Lysias c. Theomnest. p. 222. ed. Auger. τὰ δὲ τούτου καὶ τοῦ τούτου πατρὸς τῆς κακίας (μνημεῖα)—οὕτω σύμφυτος αὐτοῖς ἢ δειλία. ubi forsan legendum οὕτως ἔμφυτος.*

108. * Δίδρονον κράτος. *Imperium binorum regum. Vid. supra ad v. 42. Stanleius comparat δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι, Soph. Ajax. 252. Infra 602. Menelaus dicitur τῆσδε γῆς φίλον κράτος; ubique enim de Menelao loquitur Aeschylus, quasi cum Agamemnone in imperio consociatus fuerit.*

109. Ταγός. *Dux. Vid. ad Prometh. 96. Ταγὸς μακάρων.*

110. Πράκτωρ. *Effectrix, vel potest significare manum quae poenam exigit, de quo sensu τοῦ πράσσειν dixi ad Pers. 482. Hesych. Πράκτορες, ἀπαιτηταί. Demosth. p. 778, 18. ed. Reisk. μὴ παραδοθῆναι τοῖς πράκτορσιν τὸ προσοφείλοντα κατὰ τὸν νόμον, ejus loci indicium Schleusnero debetur. Sic Eumen. 319. πράκτορες αἵματος. Soph. Electr. 953. 177 γόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἔξεσθαι πατρός. Sed in hoc loco simplice sensu accipere malim, ut in Soph. Trachin. 363. Κύπρις—τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ. De figura autem quae masculinum πράκτορι cum feminino χειρὶ copulat, vid. infra ad v. 647.*

111. Θούριος. *Acer. Vid. Theb. 42.*

112. Οἰωνῶν βασιλεύς. *Pindaro ἀρχὸς οἰωνῶν Pyth. I. 13. Horat. Carm. IV. iv. 2. Qui rex deorum regnum in aves vagas Permisit. In Aristoph. Av. 515. ubi in libris legitur, "Ο δὲ δεινότατόν ἐστιν ἀπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰετὸν ἔστηκ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεύς ὢν, corrigendum puto, "Ο δὲ δεινότατόν γ' ἐστιν ἀπάντων, ὁ Ζεὺς, ὁ γε νῦν βασιλεύς ὢν, Ἔστηκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αἰετὸν, ὄρνιν βασιλείων.*

113. Κελαινός. *Niger. „Inter sex aquilarum species ab Aristotele recensitas H. A. IX. 52. prima a colore πύραργος dicta est; tertia a colore itidem μελαναίετος, et λαγωφόνος. De his accipiendus est Aeschylus. Ὁ κελαινός*

idem est ac μελαναίετος qui ex descriptione Aristotelis μέλας τὴν γροίαν, καὶ μέγεθος ἐλάχιστος, καὶ κράτιστος τούτων. Hinc Achilles apud Homerum huic aquilae comparatur Il. Φ. 252. Αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος, "Ὅς θ' ὄμα κάρτιστός τε καὶ ὄκιστος πετεηνῶν. — Agamemnon μελαναίετω, propter fortitudinem, Menelaus πυγάρῳ comparatur, quasi imbellis et uxorius." STANLEIUS. Confer Tzetz. ad Lycophr. 90. Rem ipse illustrat poeta infra 120. memorans δύο λήμασι δισσοῦς Ἀτρεΐδας. Ceterum hoc portentum pro re sua excogitavit Aeschylus; aliud narrauerant Homerus in Aulide visum, Iliad. B. 308. Auctor Cypriorum ap. Proclum p. 475. ed. Gaisford. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 203.

Ibid. Ἀργῆς. Albus. Eumen. 45. Ἀργῆτι μαλλῶ. Homer. Il. Γ. 419. ἐανῶ ἀργῆτι φαεινῶ. Θ. 153. ἀφῆν' ἀργῆτα κεραυνόν, quod alibi dixit ἄργετα. Nicand. Ther. 551. ἀργῆτι σὺν οἶνω. Soph. Trach. 676. ἀργῆτ' οἶος εὐείρου πόκον (sic lege cum Lobeckio). Oed. Col. 670. τὸν ἀργῆτα Κολωνόν. Vid. Harpocrat. v. Ἀργᾶς.

114. Ἰκταρ. Prope. Vocem illustrat Burneijs (Monthly Review, LXXXI. p. 8.) Thomas Mag. Ἰκταρ. ἀντὶ τοῦ 178 ἔγγυς. Αἰσχύλος. Ἰκταρ μελάθρων. ὥς ἔχει τὸ τῆς παροιμίας, οὐδ' ἰκταρ βάλλει. Erotianus. Ἰκταρ. ἔγγυς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς καὶ Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσσι φησι. Χαίρει Ἀττικός λεῶς, Ἰκταρ ἡμενοὶ Διός. (v. 1000. ubi edd. ἀστυνός) μέμνηται ὁ αὐτὸς τῆς λέξεως καὶ ἐν Ἡδωνοῖς. Proverbium οὐδ' ἰκταρ βάλλει, exstat apud Platonem Polit. IX. p. 575. C. Timaeus, Ἰκταρ. ἔγγυς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι. Verius ducit ab ἰκω Ruhnkenius. Plenius explicat Schol. Platon. p. 190. ubi ait εἴρηται κατὰ τὴν γλῶτταν. i. e. peculiari et obsoleto idiomate sive obscuriori significatione; vid. Gataker. ad M. Anton. p. 158, 40.

115. Χερὸς ἐκ δορυπάλτου. E dextra manu; quem verum esse horum verborum sensum primus monuit Schneiderus in Indice ad Xenoph. Hist. Gr. v. Δόρυ. quem tacite sequitur Schutzius in editione altera. Sic apud Teutonas die Schwertseite, dexterum latus, et propius nos Angli, the Sword-arm. Quod ad oram libri Scaligerani annotatum est, ἐξ ἀριστερᾶς, merum calami lapsus fuisse puto. Sic εἰς δόρυ, dextrorsum, Xenoph. Anab. IV. 5. 29. Hist. Gr. VI. 5. 18. Dionys. Hal. III. p. 190, 13. ἐπ' ἀσπίδα vero sinistrorsum. Vid. Hesych. in v.

Ibid. * Δορύπαλτος. Hastam vibrans. Forma passiva, sensu activo. Vid. infra v. Πανάλωτος 552. et confer Glossar. in Theb. 985.

116. * *Πάμπρεπτος*. *Late conspicuus*. Simile fere compositum est *εὐπρεπτος*, *conspiciuus*, Suppl. 717. Intellige autem vel Agamemnonis palatium, vel tentorium.

117. * *Λάγινος*. *Leporinus*. A vetere forma *λαγός*, de qua conferat, qui vult, Athenaeum IX. p. 400. Lex. Graec. ap. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 320. Cyrilli Lexic. apud Bernard. in Thom. Mag. v. *Λαγός*. citantes ex Sophocle, *Γέραννοι*, *κορῶναι*, *γλαῦκες*, *ἰκτῖνοι*, *λαγοί*.

Ibid. * *Ἐρικούμων*. *Ad magnum numerum in utero concipiens*. a *κῦμα*, *fetus*, Choeph. 126. Eumen. 665. οὐκ ἔστι μήτηρ ἢ κεκλημένη τέκνου Τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. Eustath. ad Iliad. Z. p. 656, 57. καὶ κῦμα, τὸ γέννημα, ὡς ἐκ τοῦ κύημα κατὰ κράσιν. ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Κερκύονε τὸ — γέμουσαν κύματος θεοσπόρου. Idem fere vocabulum est *ἄρικούμων*, quae facile concipit. explicatur ab Erotiano et Galeno Lex. Hippocrat. Occurrit in Hippocr. de Aer. et Aq. §. 24. Auctores de leporis foecunditate a Stanleio laudantur Aristot. Probl. X. 7. H. A. IV. 5. Herodot. III. 8. Oppian. Cyn. III. 521. quibus adjicias Athen. IX. p. 400. Eratosth. Cataster. p. 12. ed. Fell. Horat. S. 2. IV. 44. Foecundae leporis.

Ibid. * *Φέρμα*. *Gestamen*. Leporis fetus *φέρματα* vocatur, ut apud Ovidium Met. XV. 163. *clypeus* dicitur *gestamina*.

118. *Βλάπτομαι*. *Impedior*. *Retardor*. Homer. Iliad. Z. 58. ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίῳιο Ὀξῶ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ. Iliad. Ψ. 586. οὐνεκα τὰς μὲν ὄρε' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας, Οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες. Cum genitivo construitur apud Theogn. 225. νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ. (Soph. Ajac. 954. ἀποβλαφθεῖσιν φίλου, ubi vid. Musgrav.) Sed propius accedit Odyss. A. 195. quem locum in animo habuisse nostrum facile crediderim. ἀλλὰ νῦν τὸν γε θεοὶ βλάπτουσι, κελεύθου. *impediunt illum ne iter suscipiat*. Verte igitur, *impedita* quo minus ultimum cursum perficerent.

119. *Αἴλινον*. *Aelinon*. αἴλινος cantilena quaedam lugubris. ὕμνος. θρήνος. Hesych. *Aelinon* exclama ob mala Atridis impendentia: cf. 156. Soph. Aj. 627. *Αἴλινον*, αἴλινον — ἥσει δὺσμορος. Eurip. Orest. 1392. *Αἴλινον*, αἴλινον, ἀρχὰν θανάτου, Βάρβαροι λέγουσιν. Callim. H. Apoll. 20. Οὐδὲ θεὸς Ἀχιλλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ, Ὀππότ' ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ. ubi αἴλινα valet αἴλινον, αἴλινον. Moschus III. 1. *Αἴλινά* μοι στοναχεῖτε νάπαι. Athenaeus XIV. p. 619. C. Λίνος δὲ καὶ αἴλινος, οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Hesiod. ap. Eustath. ad

Iliad. Σ. p. 1165. Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον
 υἱόν, "Ον δὴ, ὅσοι βροτοὶ εἰσιν αἰδοὶ καὶ κιθαρισταί, Πάντες
 μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε, Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον
 καὶ λήγοντες καλέουσι. Conon Narrat. 19. καὶ οὕτως ἦν ἐκπρε-
 πῆς ὁ ἐπὶ Λίνῳ θρῆνος, αἷς ἀπ' ἐκείνων καὶ τοῖς ἔπειτα ποιη- 180
 ταῖς παντὸς πάθους παρενθήκη Λίνος συνανειράφη. Cf. He-
 rodot. II. 79. qui miratur unde ad Aegyptios pervenerit
 Λίνος cantilena. Homer. Iliad. Σ. 569. Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι
 παῖς φόρμιγγι λιγείη Ἰμερόεν κιθάριζε. Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν
 αἶδε Λεπταλέη φωνῇ. ubi Lini historiam ex Philochoro tra-
 dit Schol. Venet. et de Lino locum intelligit Pausan. IX. 29.
 et recte quidem, me saltem iudice; etsi aliter sentiunt
 viri eruditi C. G. Heyne et R. P. Knight, qui de hac
 quaestione minus consulte scripsit in Prolegomenis ad
 Homer. §. 47. not. non recordatus, ut opinor, fragmenti
 Hesiodi.

Ibid. Τὸ εὖ. Id quod felix faustumque est. Infra 350.
 Τὸ δ' εὖ κρατοίη. Eurip. Iph. A. 396. τὸ σὸν μὲν εὖ πέρα
 δίκης ἔσται, tuum commodum. Iph. T. 580. τὸ δ' εὖ μάλιστα
 γ' ὥδε γίγνεται. Idem Belleroph. fr. 16. τοῦ γὰρ εὖ τητῶμε-
 νος Οὐκ οἶδεν, αἰὲ δυστυχῶν. Idem ap. Suid. v. Παλαμᾶσθαι,
 et Cic. Ep. Att. VI. 1. VIII. 8. Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ
 τὸ δίκαιον Εὐμαχον ἔσται, quae in suos usus convertit
 Aristophanes Acharn. 661. Haec contulit Stanleius.

120. Κεδνός. Prudens. Glossar. in Theb. 62.

Ibid. * Στρατόμαντις. Exercitus Augur.

Ibid. Αἷμα. Indoles. Glossar. in Theb. 444. Pers. 55.

121. Δάημι. Scio. ἐδάην a δαίω nescio quo pacto du-
 cit Indicis Beckiani in Euripidem auctor: sic etiam Ety-
 mol. M. p. 244, 38. Participium δαίς occurrit Choeph.
 602. Theocr. XVII. 81. infinitivum δαήμεναι passim apud
 Homerum. Verte autem intellexit quid significarent aquilae
 lepore vescentes.

Ibid. Λαγοδαίτης. Qui lepore vescitur. Substantivum
 est, sicut χρηματοδαίτης Theb.

122. Πομπός. Qui mittit. Dux. Vid. Soph. Oed. Col.
 70. Herodot. I. 121. Glossar. in Pers. 632.

123. Τεράζω. Portenta declaro. Hesych. Τεράζει. τερατεύει.
 Sed τερατεύεσθαι (Aristoph. Ran. 834.) idem fere valet ac
 τερατολογεῖν, incredibilia narrare. Portentorum interpres di- 181
 citur τερασκόπος Choeph. 549.

125. Κέλευθος. Expeditio. Similiter fere ὁδός usurpa-
 tur. Prometh. 342. Πάπτεινε δ' αὐτὸς, μή τι πημανθῆς ὁδῶ.
 Eurip. Electr. 1235. οὐ γὰρ θνητῶν γ' Ἦδε κέλευθος. Theo-
 crit. VII. 51. αὐτὸς δ' ὁδός αἶδε Θαλυσιάς.

Aesch. Agam.

L

127. *Κτήνος*. *Possessio*. Hesych. *Κτήνη*. χρήματα. quo sensu nescio an alibi usurpetur. Plerumque significat pecudes. Homerid. Hymn. XXIX. 9. Βρίθει μὲν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, ἡδὲ κατ' ἀγρούς *Κτήνεσιν* εὐθηνεῖ. Callim. H. Dian. 125. *Κτήνη* σφιν λοιμὸς καταβόσκειται.

Ibid. * *Δημιοπληθής*. *Oribus publicis abundans*. Sic *γυναικοπληθής ὄμιλος* Pers. 127. *coetus feminis refertus*. τὰ δῆμια sunt pecunia publica. Verte, *Fatum vero prius violenter diripiet ex turribus opes populares*.

128. *Λαπάζω*. *Inanio*. *Spolio*. Glossar. in Theb. 47. Similiter fere dixit ἐδωλίων ἐκλαπάξαι Theb. 452.

Ibid. *Πρὸς τὸ βίαιον*. *Violenter*. *Per vim*. Sic πρὸς τὸ καρτερόν, Prometh. 220. ubi vide.

129. *Ἀγῇ*. *Invidia*. Vid. notas. De invidia Deorum quaedam notavi ad Pers. 368. in Glossario.

Ibid. * *Κνεφάζω*. *Obscuro*.

130. *Προτυπείς*. Vertunt Hermannus et alii, *irrum-pens*, ex Homero Il. N. 136. Τρῶες δὲ προύτυψαν ἀολλέες, proruperunt. Od. Ω. 317. ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προύτυψε. Sed ibi in activa voce ponitur. Butlerus vertit *incitatum*; et rectius quidem; nisi potius reddendum sit *procusum*; sed vel sic durum est; et fortasse verum est, quod observavit Schutzius, oraculi ambiguitatem poetam exprimere voluisse.

Ibid. *Στόμιον*. *Luratum*. Prometh. 294. Τὸν πτερυγωνκῇ τόνδ' οἰωνὸν Γνώμη, στομίον ἄτερ, εὐθύνων. *ibid.* 1045. 182 δακῶν δὲ στομίον ὡς νεοζυγῆς Πῶλος. Soph. El. 1462. στομία δέχεται τὰμά. Pollux II. 101. Στομία μέντοι οἱ τῶν ἵππων χαλινοί. sed de *luratis* intelligendum monuit Hemsterhusius ad X. 56. Herodot. I. 215. χαλινούς καὶ στομία καὶ φάλαρα. De specu positum videtur in Choeph. 805. ὦ μέγα ναίων στομίον. De puteo in Alexand. Aetol. ap. Parthen. 12. De poculorum labris posuit Aeschylus in Περσῶν ἀποκαταστάσει ap. Athen. XI. p. 476. C. ἀργυροκλάτοις Κέρασι, χρυσᾷ στομία προσβεβλημένοις, ubi olim male correxi Τοῖς κέρασι, penultimam enim in κέρατα produci monuit me Vir exquisitae doctrinae, cui egregium Graecae poeseos Thesaurum debemus, Edvardus Maltby. Intellige autem *fraenum servitutis*; sic Choeph. 959. μέγα τ' ἀγῆρεθην Ψάλιον οἴκων. Infra 512. τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον Ἄναξ Ἀτρεΐδης πρέσβυς. et confer Pers. 195.

133. *Πτηνὸς κύων*. *Alatus canis*. Aquila scilicet. Prometh. 1057. Διὸς Πτηνὸς κύων, θαφεινὸς αἰτός. Vid. Glossar. ad Prometh. 828. ubi *Aquilae incuria* scripsi, quum deberem *Grypes*. vid. supra ad v. 81. In hoc loco signum

cum re significata confunditur; *πτανόισι κυσὶ* de Atridis intelligendum esse colligitur ex praeunte οἴκῳ, quod observavit Butlerus; qui vim portenti esse monet in eo quod leporem praegnantem dilaniarunt aquilae. Quod vero censes hoc referendum esse ad Graecorum in pueros utero latentes post Trojam captam saevitiam; ingeniose quidem animadversum est, nescio tamen an vere.

154. *Αὐτότοκος*. *Una cum fetu*. Schol. *σὺν αὐτῷ τόκῳ*. Minus recte, ut opinor, etiamsi dictum est *αὐτῷ τόκῳ* et similia. Est enim *αὐτός* καὶ ὁ *τόκος*. Stanleius confert Eumen. 404. "Ενεῖμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοί. Hesych. *Αὐτανδρον*. σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. (Pseudo Plutarch. *Parall.* p. 306.)

Ibid. * *Πτάξ*. *Animal timidum*. Hesych. *Πτάξ*. *πτακίς*, *πτῶξ*, *δειλός*. Photius, *Πτάκες*. *δειλοί*. ὀπτικῶς. ubi Alberti legit ἐπτηχῶς. Corrige ποιητικῶς. Pollux III. 136. καὶ ὁ *πτακίς*, σφόδρα κωμικόν. Est autem a *πτήσσω*, sicut *ράξ* a *ρήσσω* et *πλάξ* a *πλήσσω*. Forma notior *πτῶξ*, a *πτῶσσω* derivata, occurrit Eumen. 326. Theocrit. I. 110. Euphorion. ap. 183 Schol. Nicand. Alex. 147. Aelian. N. A. VII. 47. τῶν μὲν δὴ λαγῶν λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πτῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί. Simile fere vocabulum est *πρόξ*, *hin-nulus*. Callim. H. Dian. 154.

158. *Δρόσος*. *Ros*. Tenellus. Etymol. M. p. 377, 37. "Ερσαι, αἱ ἔαρι γεννηθεῖσαι. ἢ αἱ ἀπαλαί, καὶ τελείως νέαι, μεταφορικῶς. ὡς Ἀριστόνικος ἐν σημείοις. ἔρση γὰρ ἐστὶν ἡ δρόσος. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε, μεταφράζων τοῦτο. Schol. *Δρόσοισιν*. τοῖς νεογνοῖς. χωρὶς δ' αὖ τέρσαι. ubi reposuit Stanleius, χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι, ex Odyss. I. 222. ubi Schol. αἱ νεογναὶ καὶ ἀπαλαὶ καὶ δροσώδεις. Vid. Hesych. v. "Ερσαι. et Alberti. Hesych. *Δρόσους*. ἀχρεῖους, Κύπριοι. Ad eandem metaphoram retulerim ψακάλον, recens natum, a ψακάς derivatum. Vide notas.

Ibid. * *Ἀλεπτος*. *Nondum ovo exclusus*. Vide notas.

Ibid. *Μαλερός*. *Vehemens*. Vide ad Pers. 62.

159. *Ἀγρονόμος*. *Agris habitans*. Hesych. *Ἀγρονόμων*. ἐν ἀγροῖς διαγόντων. Apollon. — ἅπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Z. 106.) Ἀγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητῶ. ἐπὶ τῶν Νυμφῶν. τῆς μὲν οὖν παρεσχάτης ὀξύτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονέμενσαι· τῆς δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι. Lege αἱ ἐν ἀγροῖς οἶον νέμενσαι. Soph. Oed. T. 1103. πλάκες ἀγρονόμοι. Antig. 786. ἀγρονόμοις αὐλαῖς.

Ibid. * *Φιλόμαστος*. *Mammam amans*. *Lactens*. Infra 698.

140. *Ὀβρίκαλον*. *Catulus*, Aelian. N. A. VII. 47. τῶν

ὕστρίχων καὶ τῶν τοιούτων ἀγρίων τὰ ἐκγονα ὄβρια (ὄβρίκαλα Valcken.) καλεῖται. καὶ μένεται Εὐριπίδης ἐν Πελειάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλλοῖς. Photius, "Ὀβρια καὶ ὄβρίκαλα. τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκύμνα. Αἰσχύλος Δικτυουλλοῖς. Totus Aeliani locus, qui lectu dignissimus est, ex Aristophane grammatico describitur.

- 184 Obiter moneo, pro παρδαλέων δὲ σκύμνοι καὶ ἄρκηλοι legendum esse, παρδαλέων δὲ σκύμνοι καὶ παρδαλιδεῖς ἄρκων δὲ σκύμνοι καὶ ἄρκηλοι. sic enim locum citat Eustath. ad Odyss. I. p. 1625, 48. nisi quod ἄρκηλοι habet. Idem ad Odyss. A. p. 1395, 47. ἐκεῖθεν καὶ ὄβρίκαλα παρὰ Αἰσχύλῳ, λεόντων σκύμνια. Quod vero Aelianus de hystricum catulis narrat, Hesychium illustrat: Ἰβρίκαλοι. χοῖροι. quod fortasse corruptum est ex Ὀβρίκαλα. ἀκανθόχοιροι. Idem alibi, Ἐχίνος — ἀκανθόχοιροι. Vid. Jos. Scalig. Conj. in Varr. p. 18.

142. Ξύμβολον. Omen. Supra 7.

143. * Κατάμομφος. In reprehensionem incurrens. κατάμειπτος dixit Sophocles Oed. Col. 1254. Recte explicat Schol. Δεξιά διὰ τὴν νίκην, κατάμομψα διὰ τὸν χόλον Ἀρτέμιδος. Omen erat mixti generis, quale obtulit sese Xenophonti ex Epheso cum Cyro egresso, Anab. VI. 1. 25. ubi aquilam vidit sedentem, ὅνπερ ὁ μάντις προπέμπων αὐτὸν εἶπεν, ὅτι μέγας μὲν οἶωνός εἴη καὶ οὐκ ἰδιωτικός, καὶ εὐδόξος, ἐπίπονος μέντοι.

144. Ἰήϊος. Ieius. Spiritu leni. Minus recte Stanleius Jaculator. etsi ex ἰέναι hanc vocem profluxisse credidit, ut videtur, Callimachus H. Apoll. 101. ἐπηῦτησε δὲ λαός, Ἰή, ἰή, Παιήον, ἰεὶ βέλος. Apoll. Rhod. II. 714. Θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, Ἰήϊε κεκληγυῖαι. ubi Schol. ὅτε ἐτόξευσε τὸν δράκοντα, ἔπεφώνουν αἱ νύμφαι τοῦ βάλλειν αὐτὸν, Ἰή, ἰή βέλος. ἐξ οὗ τὸ ἐφύμνιον ἐγένετο Ἰηπαιήων. Et sic fere Clearchus περὶ Παροιμιῶν apud Athen. XV. p. 701. C. Euripides vero derivasse videatur ex ἰή ἰή. Phoeniss. 1050. ἰήϊον βοάν. Apollon. Lex. Homer. Ἰηός. ὁ Ἀπόλλων. ἀπὸ τῆς τροχέας. ἐνίοις δὲ ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως. eadem fere Hesychius. In Homer. Iliad. O. 565. γ. 152. alia est forma ἡϊός. H. Apoll. 272. Ἀλλὰ καὶ ὥς προάγοιεν Ἰηπαιήονι δῶρα. Soph. Oed. T. 155. Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν. Cf. ibid. 1094. Eurip. Electr. 1211. Ceterum tirones monendi sunt, hujusmodi exclamationum, ἰή, εὐοῖ, et similium, origines non ex Graeco fonte repetendas esse, sed ex istius populi lingua, cui mythologiam suam Graecia acceptam retulit, id est, Aegyptiorum.

- 185 145. Ἐχενηΐς. Naves detinens. Sic dicebatur piscis quidam exiguus, quem naves retardare veteres fabulati

sunt. Donat. in Terent. Andr. IV. iv. 18. „Remorari a remora, pisce minutissimo, qui naves retinet: nam Graece *ῥεμνής* vocatur.“ Cf. Oppian. Hal. I. 212. et Suidam in v.

147. * *Ἀδαιτος*. Non epulandus. Observavit Schutzius Aeschylum caussam adtulisse satis futilem, quae Dianam ad classem in Aulide retinendam impulerit, Iphigeniaeque sacrificium exigendum. Quod nescio an vere animadversum sit; namque hoc portentum non tam *caussa* quam *signum* fuit sacrificii ab Atridis mox consummandi. Ipse vero Agamemnon jamdudum numen Dianae laeserat. Fabulam de Iphigeniae mactatione pro libitu immutarunt poetae. Soph. Electr. 576. Callim. H. Dian. 262. et scriptor *τῶν Κυπρίων*, teste Proclo, ed. Gaisford. p. 475. Dianam eo iratam fuisse tradunt, quod Agamemnon, cervam configens, se deae jaculando parem jactavit. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 184. Ptolem. Hephaest. ap. Phot. Bibl. p. 485. ubi fabula aliquantum variatur. Euripides vero, qui ex recepta aetatis suae mythologiae recedere amabat, Iphigeniam ex voto quodam patris sui Dianae debitam fuisse tradit. Sacrificium tangit Pindar. Pyth. XI. 35. non item caussam. Totam fabulam Homero ignotam fuisse patet ex Iliad. I. 145. quod observavit Schol. ad locum.

141. *Σύμφυτος*. Cognatus. Supra 106. Epitheta hic transposita sunt; nam *σύμφυτον* et *οὐ δεισήμερον*, quae ad *νεικέων* proprie pertinent, ad *τέκτονα* transferuntur, eadem prorsus hypallage, qua supra v. 48. 49. habuimus *ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων*. HEATH. Sic Theb. 340. *βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων*. Aristoph. Pac. 155. *χουσογάλινον πάταγον ψαλίων*. Soph. Antig. 795. *νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον*. Sic fere apud Horatium *Tyrrhena regum progenies* pro *Tyrrhenorum regum progenies*.

Ibid. * *Δεισήμερον*. Maritum veritus. Sic (sc. *οὐ δεισήμερον*) videtur vocare mactationem Iphigeniae, quae fuit ea, ut omni pudore et timore seposito, Clytaemnestra postea suum maritum interfecerit. Is. CASAUBON. De huiusmodi compositis ab *ἀνὴρ* vid. ad Prometh. 749. Pers. 141.

149. *Παλίνορσος*. Retrogressus, *ὑπισθόρμητος*. Photius. Homer. Iliad. I. 35. *Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα φιδῶν παλίνορσος ἀπέστη*. Aristoph. Acharn. 1179. *Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορσόν ἐξέκλκισε*. sic recte Elmsleium pro *παλίνορσος* edidisse ostendit simile compositum *ἄπορσος*, de qua vid. ad Prometh. 1057. Etymol. M. p. 648, 27. *Παλίνορσος*. παρὰ τὸ ὄρω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ὁρτός, καὶ παλίνορτος. ἐχοῖν διὰ τοῦ τ γράφεσθαι, οὐχὶ διὰ τοῦ σ.—σημαίνει δὲ τὸ

ὀπισθόρμητος, ἐκ τοῦ πάλιν, τοῦ σημαίνοντος τὸ εἰς τοῦπίσω, καὶ τοῦ ὄρω, Αἰολικοῦ μέλλοντος. Veram esse hanc etymologiam monstrat vox παλινορμένος, Iliad. A. 526. quare probare nequeo Toupium in Suid. I. p. 55. et Porsonum Advers. p. 295. legentes in Philetaeri versu, "Ἀπὸ ἀμπαλίνωρος. Scribendum ἀμπαλινόρως. In hoc loco videtur significare resiliens in caput Agamemnonis, nisi legendum cum Schutizio παλινόρσων, redcem Agamemnonem.

150. Μνάμων μῆνις * τεκνόποινος. Memor ira, poenam ob filiam exigens. (Cf. 218.) Ira scilicet Clytaemnestrae, memoris immolatae filiae. Virgil. Aen. I. 4. memorem Junonis ob iram; ubi plura Guellius. μνήμονες Ἑρινύες Prometh. 524.

151. Ἀποκλάζω. Vociferor. De κλάζω vid. supra 47. Verte autem, talia, una cum praeclaris exercitui successibus, fatalia domibus Atridarum, ab alitibus in itinere visis, Calchas pronuntiavit.

152. Ὀδῖος. supra 103.

153. Ὁμόφωνος. Consonus. Nempe αἴλινον αἴλινον consonum erat τοῖς μορσίμοις, et τὸ εὖ νικάτω, τοῖς μεγάλοις ἀγαθοῖς.

155. Ζεὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν. Solennis invocandi formula, quae omnes dei, qui invocatur, titulos in se comprehendat: quod notavit P. Victorius V. L. XIII. 2. Plato Cratyl. p. 400. E. ὥσπερ ἐν ταῖς εὐχαῖς νόμος ἐστὶν ἡμῖν
187 εὐχεσθαι οἱ τινές τε καὶ ὁπόθεν χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι, ταῦτα καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς sc.) καλεῖν, ὡς ἄλλο μηδὲν εἰδόμενους. et in Phaedro p. 273. C. φεῦ δεινός γ' εἴκειν ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν ὁ Τισίας, ἢ ἄλλος, ὅστις δή ποτ' ὦν τυγχάνει καὶ ὁπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος. Eur. Melanippa fr. I. Ζεὺς, ὅστις ἐστίν, οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ Κλύων. ubi cur Porsonus (ad Orest. 412.) legeret Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς, causam idoneam non video. Bacch. 220. Διόνυσου, ὅστις ἐστὶ, τιμώσας χοροῖς. Danae fr. I. τὸν θ', ὃν καλοῦσιν αἰθέρ', ὅστις ἐστὶ δῆ. Sic enim legendum. Troad. 884. a Victorio laudatus, "Ὅστις ποτ' εἶ σὺ, δυστόπαστος εἰδέναι Ζεὺς. Cf. Stanleium et Spanhem. ad Callim. Dian. 7. Illud tantum adjiciam, πότε post ὅστις solenniter inseri. Eurip. Hippol. 851. "Ὅστις ποθ' οὗτός ἐσθ', ὁ τῆς Ἀμάζονος. Iph. T. 540. Θαυμάστ' ἔλεξας τὸν φανένθ', ὅστις ποτε Ἕλληνας ἐκ γῆς πόντον ἤλθεν ἄξενον. ibid. 550. Δύσθουν με λήψεθ', οἵτινές ποθ' ἤκετε. ibid. 483. ἦτις εἶ ποτ', ὦ γύναι. Cf. Helen. 186. 1164. Ion. 258. 524. 564. Aristoph. Plut. 53. ἦν δ' ἡμῖν φράση "Ὅστις ποτ' ἐστὶν οὐτοσί. Menand. p. 34, 12. Ὁ δ'

ἡδίκηκώς ὅστις ἔσθ' οὗτός ποτε. Liv. I. 2. *Aeneas*—situs est, quemcumque eum dici jus fasque est, super Numicum flumen.

158. Προσεικάζω. Comparo. infra 1100. κακῶ δέ τῳ προσεικάζω τάδε. Choeph. 10. ποία ξυμφορὰ προσεικάσαι; Cf. Theb. 427. Hinc comparando assequor. Totum autem locum, qui interpretes mirifice torsi, sic verterim; Non enim alium titulum comparando assequi possum, omnibus perpensis, praeterquam hunc Jovis, si revera inutile conjecturae onus excutere licet, et in hoc nomine acquiescere. τὸ μάτην ἄχθος dicitur fere ut μάτην κόμπος ap. Herodot. VII. 105. Sed omnino legerim ματᾶν.

159. * Ἐπισταθμάομαι. Ad amussim expendo. Ἀσταθμή, amussis. ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ἢ καὶ κατευθυντηρία λεγομένη. τούτῳ δὲ κανονίζεται τὸ ξύλον. ἔστι δὲ καὶ σχοινίον λεπτόν, ἐρυθρῶ ἢ μέλανι χρώματι κεχρισμένον. Schol. Homer. ad Iliad. O. 410. Ἀλλ' ὥστε σταθμῆ δόρου νήϊον ἐξιδύνηι Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Hinc σταθμάομαι interdum valet conjectura metior. Soph. Oed. T. 1110. Εἰ γὰρ τι καμὲ μὴ ξυναλλάξαντα τῷ Πρέσβει, σταθμάσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ. 188 Sic enim legendum puto. Edd. vulg. ξυναλλάξαντά πω, Πρέσβυ, σταθμάσθαι. Elmsleius ex MSS. Πρέσβυν σταθμάσθαι. Aldus πρέσβεις. Eurip. fr. inc. Barnes. 19. τῆρετῇ σταθμώμενος Τὰ πάντα. Herodot. II. 2. τοιούτῳ σταθμησάμενοι πρήγματι.

163. * Πάμμαχος. Cum nemine non pugnaturus. Sic enim interpretari malim quam cum amico doctissimo et plurimum reverendo, Edv. Maltby, qui omni pugnae genere certat. Aeschylus autem ad Coelum et Saturnum alludit, quod confirmat Schutzius ex Prometh. 992. οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ Δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἠσθόμην; Τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι Αἰσχίστα καὶ τάχιστα.

Ibid. Βρύω. Scaturio. Effloresco. Hesych. Βρύει. ῥέει. πηγάζει. ἀναβλύζει. πηδᾶ. ἀνθεῖ. ἀνίησιν. αὖξεται. ubi Alberti conjicit, non sine quadam veritatis specie, formam esse Aeolicam τοῦ ῥύω fluo, ut βρόδος pro ῥόδος. Choeph. 65. χρονίζοντ' ἄχῃ βρύει. ibid. 67. νόσου βρύειν. Soph. Oed. Col. 16. βρύων Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλων. Electr. 422. Βλαστειῖν βρύοντα θαλλόν. Eurip. Licymn. fr. Παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει. ap. Suid. v. Εὐριπίδειον. Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἔλκεσιν βρύων. Lege ἰατρὸς ἄλλων. Aristoph. Nub. 46. Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. ubi vid. Spanhem. Hinc ἐπιβρύω Theocr. XXII. 43.

165. * Τριακτῆρ. Victor. Metaphora ex palaestra desumpta. Photius et Suidas, Τριαχθῆναι λέγουσιν οἱ παλαιστράτοι, ἀντὶ τοῦ τρεῖς πεσεῖν, ἢ τρεῖς τραχάσαντα νικηθῆναι,

στάδιον, δίαυλον, δόλιχον. οὕτως Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς. Eadem habet, sed mutilata, Antiatticista Sangerm. p. 114. et Etymol. M. „Τριάξαι et ἀποτριάξαι dicebatur, qui ter dejecerat adversarium — ideo τριάξαι est vincere. Unde ἀτρίακτος ἄια Aeschylo Choeph. 556. quae expugnari non potest.“ Verba sunt Salmasii ad Solinum p. 206. Rem pluribus illustrabo ad Eumen. 568. “Ἐν μὲν τόδ’ ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.

167. Ἐπινίκιον. *Epinicion*. (Sueton. Ner. 45.) *Canticum* quod ob partam victoriam canitur. Proclus, ὁ δὲ ἐπινίκιος, ὑπ’ αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς πρωτεύουσιν ἐν 189 τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφειτο. cohaeret igitur in hoc loco cum metaphora quae in τριακτῆρος adhibetur. Pindar. Nem. IV. 127. ἐπινικίοισιν αἰοδαῖς. *Epinicios* sive *Epinicia* scripsit ipse Pindarus: item Euripides et Simonides Ceius: Athen. I. p. 5. Callimachi memoratur ἐπινίκιον εἰς Σωσίβιον. Alio sensu, ut videtur, Sophocles Electr. 692. Τούτων ἐνεγκῶν πάντα τὰ πινίκια, Ὡλβίζετ’.

861 Ibid. Κλάζω. *Vociferor*. Supra 47. Infra 194. Toto coelo aberrat Schutzius, qui interpretatur Jovem carminibus celebrare ab eoque victoriam precibus expetere. Sensus hic est, nec Coelus, nec Saturnus quidquam sunt; Jovem vero si quis victorem esse ait, is omnino recte judicat.

168. Τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. *Sapientiae omnino compos fiet. ὁλοσχερῶς φρόνιμος ἔσται*. Schol. Pessime Stanleius, *Compos fiet usquequaque sui propositi*; Eurip. Alcest. 528. Δράσει τὰδ’, ἤνπερ μὴ φρενῶν ἀμαρτάνῃ, si non insanit. τὸ πᾶν idem valet atque εἰς τὸ πᾶν. Et sic forsan capiendum in Pers. 588. θυρόμενοι γέροντες τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος.

169. Ὀδόω. *In viam dirigo*. Prometh. 505. δυστέκμαρτον εἰς τέχνην Ὡδωσα θνητούς. Eurip. Ion. 1050. ὀδωσον Δυσθανάτων κρατήρων Πληρώματα. Herodot. IV. 159. τὰ ἀπ’ ὑμέων ἡμῖν χρηστῶς ὀδοῦται. via ostenditur. Notabilis est constructio ὀδῶσαντα βροτοὺς φρονεῖν. Subaudiendum ὥστε. Vid. Hermann. ad Viger. n. 20.

170. Μάθος. *Doctrina. Disciplina*. Photius. Μάθος λέγουσι τὴν ζήτησιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Scholiasta laudat Hesiod. Op. 216. παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. Proverbium erat παθήματα μαθήματα, teste Casaubono ad Persium p. 26. Sed nescio ubinam adhibeatur praeterquam in Herod. I. 207. τὰ δέ μοι παθήματα τὰ ἔόντα ἀχάρिता, μαθήματα γέγονε. Plato Symp. p. 272. ed. Bip. καὶ μὴ, κατὰ τὴν παροιμίαν, παθόντα γινῶναι. Vid. Matthiae Miscell. Philol. II. p. 4. Ad hoc proverbium alludere videtur Sophocl.

Oed. Col. 143. *Μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν τ' ἄπειρος εἶ.*
Vid. infra 241.

172. *Στάζω.* *Stillo.* Herodot. IX. 3. *ἀλλά οἱ δεινός τις ἐνέστακτο ἡμερος τὰς Ἀθήνας δεύτερα ἐλέειν.*

173. * *Μνησιπήμων πόνος.* *Angor ex recordatione malorum.* 190

Ibid. Παρά. *Ad.* Cum quarto casu. Homer. Iliad. A. 347. *τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν.* Herodot. III. 15. *ἦγον παρὰ Καμβύσεα.* Thucyd. I. 115. *παρ' Ἀθηναίους ἐλθόντες.* *ibid.* 157. *παρὰ σὲ ἦκω.* Notandus autem infinitivus *σωφρονεῖν* sine articulo. Infra 241. *Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι μαθεῖν ἐπιρρέπει.* Anacr. II. *φύσις—ἔδωκε τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι.* Noster Pers. 726. *Πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσούδε πειρὸς ἦνυσεν περᾶν;* *ibid.* 834. *σωφρονεῖν κεχρημένον.* Soph. Antig. 1051. *μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.* Aristoph. Nub. 482. *ἐνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει.* Soph. Oed. Col. 954. *θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν Θανεῖν.* Plato Apolog. §. 9. *ὄνομα τοῦτο, λέγεσθαι σοφὸς εἶναι.* Sic apud Latinos Persius I. 26. *usque adeone Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter?*

175. *Δαιμόνων χάρις.* *Reverentia diis adhibenda.* Sic Eurip. Med. 459. *Βέβακε δ' ὕρκων χάρις.* Mirum in modum interpretes verterunt *Deorum donum*, sc. τὸ *σωφρονεῖν*, quem sensum voces non ferunt.

176. *Σέλμα.* *Transtrum.* Vid. Gloss. Theb. 52. Pers. 564.

Ibid. Σεμνός. *Venerabilis.* De regibus dictum. Eurip. Androm. 700. *Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἡμενοί.* Choeph. 973. *Σεμνοὶ γὰρ ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἡμενοί.* Herodot. II. 173. *σὲ γὰρ ἐχρῆν ἐν θρόνῳ σεμνῷ σεμνὸν θωκέοντα, δι' ἡμέρης προήσσειν τὰ προήγματα.*

177. *Πρέσβυς.* Stanleius interpretatur *Summus*: Arnaldus *venerandus*: vid. ad Theb. 536. Sed satius est cum Butlero vertere *major natu*. Infra 198. *ἄναξ ὁ πρέσβυς.* 513. *Ἄναξ Ἀτρεΐδης πρέσβυς, εὐδαίμων ἀνὴρ.*

180. *Ἐμπαιος.* Qui incutitur, ταῖς ἐμπεσούσαις. Schol. Hesych. *Ἐμπαιον.* *ἐμπειρον.* *μέτοχον.* ἢ *ἐπίσιτον.* Spectat ad Odyss. Φ. 400. *κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.* ubi significari videtur is qui παίεται ὑπὸ κακῶν. Hujus fabulae 538. *εἰ προσπάπαια μὴ τύχοι κακά.* Sed ut verum fatear, Homericam 191 vocem profluxisse puto ex *ἐμπα* vetere substantivo, unde *ἐμπάζομαι* curam gero, et forte *ἐμπας* sedulo, omnino. Aeschylus vero a *παίω* duxit. Apud Hesychium pro *ἐπίσιτον* Abreschius corrigit *ἐπίσσυτον*.

181. * *Κεναγγής.* *Vasa evacuans.* Famen generans, quae

vasis corporis exinanitis supervenit. Galen. ap. Foes. Decon. Hippocr. p. 552. *Κενεαγγείην*—τὴν τῶν ἀγγείων κένωσιν. τοῦτο γὰρ ἡ κενεάγγεια σημαίνει κυρίως τε καὶ πρώτως· καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀσцитία κενεάγγεια πολλάκις εἴρηται. quae vox frequens est apud Hippocratem. Pollux. VI. 31. τὸ πρᾶγμα, πείνα, καὶ τὸ ῥῆμα πεινῆν. Πλάτων δὲ ὁ κομικὸς καὶ κεναγγίαν εἴρηκε. Ξενοφῶν δὲ, βούλιμον. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ, τὸν Πειραᾶ μὴ κεναγγίαν ἄγειν. in utroque loco MS. κεναγγείαν, sed rectius κεναγγίαν. Antiatticista Sangerm. p. 104. *Κεναγγίαν*. τὴν πείναν. Πλάτων *Συμмахία*. Quare aberrarunt interpretes, quum hanc vocem ad navium vasa retulerint. Scholiasta citat Odyss. M. 329. νηὸς (νηῶν Schol.) ἐξέφθιτο ἥϊα πάντα. cui explicationi aliquatenus favere videatur locus Aristophanis Plut. 840. *Αὐχμὸς γὰρ ὦν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν*. Cf. Casaub. Animadv. in Ath. I. 11.

183. * *Πέρα*. Terra e regione situ. Substantivum. Suppl. 261. *Ἄπιδ γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας*, ex terra Naupactia e regione jacente. Etymol. M. p. 79. de adverbiiis ex obliquis nominum casibus deductis, καὶ ἡ πέρα, τῆς πέρας, τῇ πέρα, τὴν πέραν. Recte: nam πέραν dicitur pro κατὰ πέραν. Infra 1170. Πόντου πέραν τραφεῖσαν. Herodot. IV. 44. ἐκ μὲν δὲ Θάσου διαβαλόντες πέρην. Nec dubium quin πέρα fuerit dativus ejusdem vocabuli, anglice, *on the other side*; et hinc patet causa, quare ultima ejus syllaba producat.

Ibid. Παλίρροθος. Refluus. i. e. quem refluxae undae lavant. Epithetum minime otiosum. Euripi reciprocationes (quae ap. Strab. IX. p. 403. septies quotidie fieri narrantur) in proverbium abierant. Vid. Hesych. in v. *Εὐριπος*. Antiphilus in Anthol. p. 73. *Εὐβοϊκοῦ κόλποιο παλινδίνητε θάλασσα, Πλαγκτὸν ὕδωρ, ἰδίοις ρεύμασιν ἀντίπαλον, Ἡελίω κῆν κυκτὶ τεταγμένον ἐς τοῖς ἄπιστον Ναυσὶν ὅσον πέμπεις χεῦμα δανειζόμενον*. Hipparchus ap. Stob. p. 574. πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν. Sic optime Jacobs. Animadv. in Stob. p. 298. pro εὐρε τὸν τρόπον. Et Porsonus Opusc. p. 277. Atque hinc explicari potest oraculum apud Pausan. V. 7. p. 27. ed. Fac. *Τρινακίης καθύπερθε, ἢ Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει Μισγόμενον πηγαῖς εὐριπείης Ἀρεθούσης*. ubi laborant interpretes.

184. *Αὐλίδος τόποι*. De hac locutione vide notata ad Prometh. 426.

185. *Πνοαὶ ἀπὸ Στρυμόνος*. Venti Boreales. Anglice, *Gales from the N. E.* interdum dicti *Στρυμόνιαι ἄνεμοι*. Herodot. VIII. 118. πλώοντα δὲ μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν

μέγαν καὶ κυματίνην. ubi vid. Larcher. Callim. H. Del. 26. Στρουμονίου Βορέαο.

186. * Κακόσχολος. Otium minime optandum praebens. Hesych. Κακοςχόλου. κακοῦ κατὰ τὴν σχολήν. Id. Νῶκαρ—κακόσχολος ἔννοια.

Ibid. Νῆστις. Jejunos. Vid. infra 322. Masculinum νήστις habet Simonides ap. Etymol. Gudian. p. 408, 40. Νήστις. οὕτως εἴρηται παρὰ Σιμωνίδην παρὰ τὸ ἔδω. καὶ ὡς παρὰ ψεύδω, οὐ παθητικὸν ψεύδομαι, ψεύστις, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἔδω, τὸ ἐσθίω, οὐ ὁ μέλλων ἔσω, ἔστις, καὶ μετὰ τοῦ νεστερητικοῦ νεέστις, οὐ παρώνυμον νήστις. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. Substantivum νήστις ap. Empedocl. in Stobaei Ecl. p. 155. Νῆστις θ', ἡ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον.

Ibid. Δύσορμος. In portu male detinens. Sensu insolito. Alibi significat importuosus. Pers. 453. Νῆσος—βαιὰ, δύσορμος ναυσίν. In his epithetis vim activam inesse observavit Schutz.

187. Ἄλη. Error. Qui homines errare cogit. (vid. Matthiae. Gr. Gr. §. 429.) Schol. ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ. (Od. M. 330.) καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἄλητεύοντες. Hesych. Ἄλη. πλάνη. Homer. Od. O. 541. ὅτι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ οἰζύος αἰνῆς. Eurip. Orest. 56. Ἄλαιοι πλαγχθεῖς. Med. 1282. ὅθ' ἡ Διὸς Δάμαρ νιν ἐξέπευψε δωμάτων ἄλη. Archiloch. ap. Clem. Alex. 193 Strom. VI. p. 739. Ἡμπλακον· καὶ πού τιν' ἄλλον ἢδ' ἄλη κινήσατο. Sic enim certissime corrigit Hermannus. Vulgo ἄτη. Euphorio ap. Schol. Apoll. Rhod. IV. 55. emendatus a Valckenaerio Animadv. ad Ammon. p. 149. Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄλην ἐπάτησε καθόρον. Vulgo ἄδην. Nicand. Alex. 124. Αὐτοὶ δ' ἀσχαλόωσιν, ἄλη δέ τις ἦθεα φωτὸς Ἐμπεδάει. Male legitur ἄλη δέ φιν. Ibid. 84. ἄλην ἑτερειδέα λεύσσω. Epigr. ap. Suid. in voce, Ἄλὸς τύραννε, σοί, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς ἔθηκε, λήξας τῆς ἀπ' ἡόνων ἄλης. Synes. de Provid. I. p. 107. D. καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἄλην παραμυθεῖσθαι. (ἄλυν Pierson. ad Moerin p. 60.) Sed frustra sunt, ut opinor, Wesselingius et Schaeferus in Append. ad Bastii Ep. Crit. p. 14. quum ἄλυν vel ἄλην reponere volunt in inscriptione quadam, Σοὶ γὰρ μετεσσι χάρας ἡμιν δαλῖς. ubi legendum Σοὶ γὰρ μετεσσι τῆς χάρας, ἡμιν δ' αλῖς. Dio Chrysost. I. p. 60. καὶ μετὰ τοῦτο δὴ προέλεγεν, ὅτι οὐ πολὺς χρόνος ἔσοιτό μοι τῆς ἄλλης καὶ τῆς τάλαιπωρίας. Quis non videt legendum esse τῆς ἄλης?

188. Πεῖσμα. Navis retinaculum. Illustratur ad Pers. 117. Idem valet πειστήρ. Theocr. XXI. 58. Ceterum recte monet Scholiasta respici ad Homer. Iliad. B. 155. Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται. Thucyd. VII. 12.

νῦν δὲ αἱ τε νῆες διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι, καὶ τὰ πληρώματα ἐφθάρται. ubi Scholiasta Homeri locum confert.

189. * *Παλιμμήκης*. *Praelongus*. παλιμμήκης pro παμμήκης, quam potestatem exserit interdum in compositis πάλιν. Hesych. Παλίσκιος. σύσκιος, σκοτεινός, ζοφώδης· τὸ γὰρ πάλιν ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν δηλοῖ. ABRESCH. Sed de hoc dubito. Vid. infra ad 378. Sophocl. Oed. Col. 1609.

190. *Τρίβος*. *Via*. Multum temporis, in itinere ponentes. Interpretes vertunt moram, qui sensus ad τριβή pertinet. Hesych. Τρίβος. ἀτραπός, ὁδός. Eurip. Phoeniss. 91. Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Orest. 1248. τήνδ' ἀμαξήρην τρίβον. Theocr. XXV. 156. λεπτήν καρπαλίμοισι τρίβον ποδῖν ἐξανύσαντες. Lycophr. 11. ἥπερ εὐμαθὴς τρίβος. 90. ἡ' ἡγερούσια τρίβος Καταιβάτις.

194. *Ibid.* Καταξάινω. *Consumo*, velut lanam carpendo. Frequens est apud Euripidem: e. g. Med. 1026. Ἄλλως δ' ἐμάχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοισι. Phoeniss. 1161. ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς. Soph. Ajac. 728. πέτροισι —καταξανθείς. Cf. Aristoph. Acharn. 518. ubi Schol. τὸ δὲ καταξάινειν, ὡς ἐπὶ ἐρίων ἐθήκε.

Ibid. Ἄνθος Ἀργείων. Vid. notata ad Prometh. 128.

192. *Μῆχαρ*. *Remedium*. Suppl. 590. 589. Lycophr. 547. βαιὸν τι μῆχαρ ἐν κακοῖς δαιρούμενος. Ut a μῆχος formatum est μῆχαρ, sic a βωμός, ut videtur, βῶμαρ, quod cum aliis duobus, μῶμαρ, νῶμαρ, habet Etymol. M. p. 491, 35. Hesych. Λῶφαρ. λῶφημα. Vid. supra v. 2.

193. *Βριθύς*. *Gravis*. Hesych. βριθύ. ἰσχυρόν, μέγα, βαρύ. Homer. Iliad. E. 745. λάξετο δ' ἔγχος Βριθύ, μέγα, στιβαρόν. Aeschylus, si modo Aeschyli sunt verba, (et non potius Archilochi pentameter,) ap. Plutarch. de Fort. Rom. p. 565. Βριθύς ὀπλιτοπάλας, δαῖος ἀντιπάλους. De verberbio vid. ad Theb. 457.

Ibid. Πρόμος. *Princeps*. Vocabulum Homericum, Etymologi deducunt a πρόμαχος, satis absurde. Infra 400. Suppl. 901. ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι, δάμναμαι. Eumen. 398. Ἀχαιῶν ἄκτορες τε καὶ πρόμοι.

194. *Προφέρω*. *Exprobro*. Ducibus exprobrans Diam nam iratam. Hesych. Προφέρει. ἀνείδιξε. Homer. Iliad. I. 64. Μῆ μοι δῶρ' ἐρατὰ προφερε χουσεύς Ἀφροδίτης.

195. *Βάκτρον*. *Baculum*. *Sceptrum*. Nam sceptrum tunc temporis bacula erant, clavis distincta: vid. Iliad. A. 245. unde haec imago petita est. Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείῃς ἥλοισι πεπαρμένον. Conon Narrat. 38. (in historia, quam imitatus est Cervantes, ubi

Sanchi sapientiam in jure dicendo describit) ὡς δὲ τὰς χεῖρας ἀνασχὼν κατῴμνυτο τὴν παρακαταθήκην ἀποδοῦναι τῷ περιδεμένῳ, περιπατήσας ὁ Μιλήσιος, δίπτει τὸν νάρθηκα, ἔρδεν ἅμα ἀνακραγὼν τὴν ἐν ἀνθρώποις πίστιν, ubi mani- 195 festo corrigendum παραθεμένῳ et περιπατήσας.

201. Δαΐζω. Macto. Proprie, disseco. Choeph. 594. κάρανα δαΐζας. Homer. Iliad. H. 247. Vid. Glossar. in Theb. 542.

Ibid. Ἀγαλμα. Ornamentum. Deliciae. Glossar. in Prometh. 475. Infra 718.

204. Τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν; Similiter Choeph. 556. τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν; Contra Eurip. Bacch. 1262. Τί δ' οὐ καλῶς τῶνδ'; ἢ τί λυπηρῶς ἔχει;

205. Λιπόνανς. Desertor classis. Attice λιπόντως, teste Grammatico Sangerman. p. 412. ed. Bekker. Theocrit. XIII. 73. Ἡρακλῆν δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιπονάυταν. Hujusmodi composita tum ex aoristo tum ex themate fiebant. λιπεσήνωρ occurrit in Stesichori fragmento; λειπόγαμος et λειποπάτωρ ap. Eurip. in Oreste.

207. * Πανσάνεμος. Ventos sedans.

209. Περιοργῶς. Vehementer. ἄγαν παρωρμημένως. Photius. Idem, Περιοργής. (ed. περιεργής.) αἰς περιχαρής. ἐν δ' Θουκυδίδης εἶρηκεν ὀργιζόμενος, respicit ad IV. 150. ὁ δῆμος εὐθύς, ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα, περιοργής ἐχώρει ἐπὶ—Πελοποννησίους. Longus III. p. 76. καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος. Legendum puto περιοργέστερος, vel etiam περιοργότερος, nam περίεργος de curiositate tantum dicitur, ut in Aristae-net. II. 21. Philodemo in Anal. II. p. 84. nisi et ibi quoque legendum sit περίοργα. Moeris. Καταγλωττίσματα. τὰ περίεργα φιλήματα. imo περίοργα: etiamsi illud legatur apud Photium.

211. Λέπαδνον. Averta. Vid. ad Pers. 196. Similis metaphora Eumen. 558. τὸν οὐποτ' ἀνχοῦντ' ἰδεῖν ἀμηχάνοις δύαις λέπαδνον. Prometh. 692. ἐπηνάγκαξέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.

212. * Τροπαία. sc. αὖρα. Ventus qui conversionem fert. „Ventus, qui flatu converso e mari in terram revertitur. Aristot. Probl. XXVI. 5. ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφὴ τῆς 196 ἀπογείας. Plin. II. 45. qui quidem cum e mari redeunt tropaei vocantur: si pergunt, apogaei.“ STANLEIUS. Theb. 705. λήματος ἐν τροπαίᾳ, in conversione propositi; ut in hoc loco φρενὸς τροπαίαν δυσσεβῇ, conversionem animi in impium propositum.

214. * Παντότολμος. Audax omnia perpeti. Infra 1208. Notior forma est πάντολμος.

Ibid. Μεταγιγνώσκω. Sententiam muto. Suppl. 209.

ἄταν δ' ἀπατᾷ μεταγνοῦς. Eurip. Med. 64. μετέγνω καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα. i. e. *indicta velim*. Iph. A. 1425. Ὅμως δ' ἴσως γε καὶ μεταγνοίης τάδε. Xenoph. Anab. II. vi. 5. μεταγνόντες πῶς οἱ Ἐφοροί. Thucyd. III. 42. μὴ μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα. Sensus autem loci, de quo mire hallucinati sunt interpretes, hic est: *exinde* (sc. *ex prava animi conversione*) *audacia* (τὸ παντότολμων) *sapientiam exuit*, (φρονεῖν μετέγνω, ubi φρονεῖν ponitur pro τὸ φρονεῖν, ut σωφρονεῖν pro τὸ σωφρονεῖν, supra 173.) nam primus error calamitosus, prava consilia afferens, mortales audaciores facit. Sic lucida fit sententia. In alia omnia abeunt critici.

215. * *Αἰσχρομήτις*. Turpia consilia afferens. Composita ex μῆτις amat Aeschylus. δολόμετις Pers. 96. μεγάλόμετις infra 1599. αἰολόμετις. Suppl. 1054. εὐκοινόμετις ibid. 694.

216. *Παρακοπή*. Delirium. Subita mentis emotio. Vid. Foes. Oecon. Hippocr. in voce; et Glossar. in Prometh. 601.

217. * *Πρωτοπήμων*. Primus malorum fons. Vel potest esse, insania quae ex prima calamitate oritur. sic in Theb. 358. καινοπήμων, est recenter calamitate afflicta.

Ibid. *Θυτήρ*. Sacrificus. Omnino fallitur Heathius, qui τοῦ θυτήρ primam produci affirmat; quae apud Sophoclem bis correpta legitur in una tragoedia, Trachin. 670. 1200. BUTLERUS.

218. * *Γυναικόποινος πόλεμος*. Bellum ad poenas ob mulierem raptam exsequendas susceptum. Vide supra 150.

197 Ibid. *Ἀρωγή*. Auxilium. Supra 46. ἀρωγάν autem referendum ad θυγατέρα. Nam recte monuit Heathius, quum θυτήρ γενέσθαι θυρατρὸς idem sit quod θῦσαι θυγατέρα; ad hoc postremum respicientem poetam apposuisse ἀρωγάν et προτέλεια.

219. *Προτέλεια ναῶν*. Sacrificia pro classe oblata. Vid. supra 64.

220. *Κληδών*. Appellatio. Quo sensu occurrit Eumen. 396. Ibid. 417. Γένος μὲν οἶδα, κληδόνας τ' ἐπωνύμους, appellationes vestras. Ut ἀχθηδών est id quod ἀχθεῖ, μεληδαῖν id quod μέλει, ἀλγηδών quod ἀλγεῖ etc. sic κληδών est id quod κλέει vel καλεῖ; et hinc interdum sonat rumor, fama, vox. κληδόνες πατρῶοι sunt appellationes nominis paterni. Sed insolita est constructio. Aliter, ut videtur, intellexerat haec verba Lucretius I. 94. Nec miserae prodesse in tali tempore quibat, Quod patrio princeps donarat nomine regem. Apponi merentur Plinii verba XXXV. 10. Ejus (Timanthidis) est Iphigenia, oratorum laudibus celebrata; qua stante ad aras peritura, quum moestos pinxisset omnes, praecipue patrum, et

tristitiae omnem imaginem consumsisset, patris ipsius vultum velavit, quem digne non poterat ostendere. Cf. Quintil. Inst. II. 13. Miror tamen Wakefieldium, quid ad Lucret. I. 88. sic ait, „Similem tabellam nominatim laudat Aeschylus, Agam. 249. hunc ipsum Iphigeniae mactatum deflens, πρέπουσα δ', ὡς ἐν γραφαῖς.“ Vim istius locutionis non satis intellexit.

221. Παρ' οὐδέν τίθεμαι. Nihil pendō. παρ' οὐδέν, Anglice, of account. Suid. Παρ' οὐδέν θέμενος τοῦτο. ἀντὶ τοῦ, καταφρονήσας, παραλογισάμενος. τὰς σπονδὰς πατήσας, καὶ τοὺς ὅρκους παρ' οὐδέν θέμενος Ἀλέξανδρος, Πελοπίδαν καθείρξας ἐφρούρει. quae verba num Aeliani sint non vacat exquirere. Eurip. Iph. T. 571. Ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ πονοστήσας χθονὸς Θῆται παρ' οὐδέν τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Noster Eumen. 213. Ἡ κάρτ' ἄτιμα καὶ παρ' οὐδέν ἤρκεσω Ἡρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. ibid. 843. ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαμίαν Θεῶν δυσπάλαμυ Παρ' οὐδέν ἤραν δόλοι. Soph. Oed. Tyr. 982. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' οὐδέν ἐστι, ὅσῃ τὸν βίον φέρει. Electr. 1527. Πότερα παρ' οὐδέν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι; Antig. 54. καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν Οὐχ ὡς παρ' οὐδέν. cf. 466. Eurip. 198 Orest. 562. Παρ' οὐδέν αὐτοῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις. Rhinthon Tarentinus ap. Cicer. ad Attic. I. 20. Οἱ μὲν παρ' οὐδέν εἰσι, τοῖς δ' οὐδέν μέλει. Demosth. de Coron. 52. παρ' οὐδέν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας. Aristid. Quintil. I. p. 4. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ταῦτα παρ' οὐδέν τίθενται. Vid. Valckenaer. Diatrib. Eurip. p. 9. A.

222. Βραβεύς. Arbiter. Dux. Illustratur ad Pers. 507. Totus locus conferendus cum Lucret. I. 85.

223. Ἄοζος. Popa. Sacerdotum minister qui victimas feriebat. Proprie vero coquus. Hesych. Ἄοζοι. μάγειροι, ὑπηρέται, θεραπευόντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος. Idem, Ἀοζήσω. διακονήσω. ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίαις. Haec notavit Stanleius. Absurde deducunt grammatici ab ἄοζος, quasi πολυόζος, multos surculos urens!

224. Δίκην. Ad instar. Supra 5. Confer hanc descriptionem cum Polyxenae mactatione Eurip. Hecub. 548.

Ibid. Χίμαιρα. Capra. αἰξ ἄγρια. Hesych. Schol. Theocrit. I. 5. χίμαρος, ἀρρένικῶς μὲν, ὁ τράγος θηλυκῶς δὲ, ἡ ἐνιαυσία αἰξ, ἡ ἐνὸς χειμῶνος οὖσα. (de χίμα, hyems, vid. ad Pers. 573.) Vid. Homer. Iliad. Z. 181.

225. Περιπετής. Involutus. Hesych. Περιπετεῖς. περιερχόμενοι. Forte περιεχόμενοι. Sensu singulari. Soph. Antig. 1225. περιπετῇ circumfusum. Ajac. 907. ἔγχος περιπετεῖς; i. e. ὡς περιέπεισε. Eurip. Androm. 983. περιπετεῖς τύχας, i. e. αἰς

περιέπεσες. De re conf. Eurip. Hec. 435. κόμιζ', 'Οδυσσεύ, μ', ἀμφιθεῖς κάρα πέπλοις.

226. Παντὶ θυμῷ. *Omni alacritate.* Pindar. Nem. V. 57. πολλὰ γὰρ μιν παντὶ θυμῷ παρφαμένα λιτάνευεν. Eumen. 756. τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμου τυχεῖν, "Απαντι θυμῷ.

Ibid. Προνωπής. *Pronus.* προνενευκώς. Hesych. Eurip. Androm. 750. "Αγαν προνωπής εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρει. Vid. Monk. ad Hippol. 376.

Ibid. * Ἀέρδην. *Sustollendo.* Formatum ab αἰρώ sicut ἄρδην ab ἄρω, σύρδην a σύρω. Vid. Glossar. in Prometh. 1087.

199 227. * Καλλίπρωρος. *Pulcrum habens faciem.* Theb. 529. ubi vid. Glossarium.

Ibid. Φυλακά. *Custodia.* Pers. 597. Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν Ἐν φυλακαῖς. ubi vide Glossarium.

228. Ἀραῖος. *Qui diras imprecatur.* Eurip. Med. 608. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις. Iph. T. 778. Ἡ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι. Soph. Trach. 1205. εἰ δέ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ Καὶ νέρθεν ὦν, ἀραῖος, εἰς αἰὲ βαρύς. In utroque Euripidis loco reponendum suspicor ἀραῖος, in priore omisso γ'. Apud Soph. Antig. 867. Antigone de se loquens, ἀραῖος, ἄγαμος. Alibi significat hoc vocabulum, *diris obstrictum.* De activo sensu vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 1415.

229. Ἀναυδον μένος. *Vis vocem comprimens.* sic olim recte explicui ad Theb. 892. Hoc non perspexerunt interpretes. Noster in Lycurgo apud Schol. ad Aristoph. Eq. 1147. Καὶ τούσδε κημοὺς στόματος. Anglice, *Muzzles*, quos in hoc loco χαλινοὺς vocat. Psalm. XXXVIII. 1. ἐθέμην τῷ στόματί μου φυλακὴν. Sic LXXII viri. Propius ad Aeschylum accedunt Hebraica, *cohibebo os meum capistro.* quibuscum conferendus Aeschyli locus ex Lycurgo citatus.

250. Κρόκου βαφάς. *Croci tincturas.* i. e. *vestem croco tinctam.* Virginis vestitus. Eurip. Phoen. 1505. Antigone de se, στολίδα κροκόεσσαν ἀνείσα τρυφᾶς. Vide plura apud Spanhem. ad Callim. H. Apoll. 85. Sed, ni fallor, croceas vestes ignorabat aevum Homeri, qui κροκόπειλος nunquam nisi de Aurora posuit. Minus recte de sanguine intellexit Abreschius post Stanleium. (Vide tamen v. 1090. ubi κροκοβαφῆς σταγῶν de sanguine ponitur.)

252. * Φίλοικτον βέλος. *Telum misericordiae amorem injiciens.* φιλοικτίρμων occurrit in Eurip. Iph. T. 345. Infra 719. μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος. Suppl. 1001. Πᾶς τις παρελθὼν ὀμματος θελκτήριον Τόξευμ' ἐπεμψεν, ἡμέρου νικῶμενος. Senarius

proverbialis, *Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμάζουσιν βέλος*. Aristae-
net. Ep. I. εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς, quod
exprimit Musaeus 95. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Κάλλος ὀλισθαίνει,
καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδεύει. Scilicet Iphigenia, sicut Eteo- 200
cles in Eurip. Phoen. 1454. φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων
δ' ἀπο Προσεῖπε δακρύοις. Iph. A. 1245. ἰδοῦ, σιωπῶν λίσσε-
ταί σ' ὅδ', ὦ πάτερ. Meleager Anthol. Palat. II. p. 501.
τὰ καὶ κωφοῖσι λαλεῦντα Ὀμματα. Hesych. Ὀμματεῖος πόθος.
διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὄραν ἀλίσκεσθαι ἔρῳτι—Ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν
γίγνεται ἀνθρώποις ἔρα. καὶ (Σοφοκλῆς) ἐν Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς
ὀμματοπάλογχα φησὶν. Toup. in Suid. II. p. 567. minus
elegantè corrigit ὀμματα πλατύλογχα, pejus vero in T. III.
p. 177. ὀμματολογίτα. Forte legendum vel ὀμματα δίλογχα,
vel ὀμμάτων ἀπο Λόγγας (ἐπεμψε). Plura in hanc rem fa-
cientia videas ap. Toup. l. c. Valckenaer. ad Hippol. 525.
Ballu ad Opp. p. 294. Boissonad. ad Philostr. Heroic.
p. 640.

253. *Γραφή*. *Pictura*. Muta erat Iphigenia, eadem-
que venusta, atque adeo pictae similis, διὰ τὸ κάλλος, ἢ
διὰ τὸ ἀφωνητεῖν, Schol. Eurip. Hecub. 564. μαστοὺς τ'
ἔδειξε, στέρνα δ', ὡς ἀγάλματος, Κάλλιστα. Plato Charmid.
p. 154. C. ἀλλὰ πάντες, ὥσπερ ἄγαλμα, ἐθεῶντο αὐτόν. Chae-
remón Athenaei XIII. p. 608. B. τῆς δ' αὖ χόρεια λαγόνα
τὴν ἀριστερὴν ἔλυσεν γυμνὴ δ' αἰθέρος θεάμασι Ζῶσαν γραφὴν
ἔφαινε. Idem ibid. D. κόμαι δὲ κηροχρῶτες, ὡς ἀγάλματος,
αὐτοῖσι βοστρύχοισιν ἐκπεπλασμένοι ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρυφῶν
φορούμενοι. Petronius c. 126. citatus a Musgravio ad He-
cubae locum, *mulier omnibus simulacris emendatior*. Hinc
matres dicebant de filiolis, ὁ καλὸς ἀνδρίας μου, *my pretty
image!* teste Lex. Seguiet. p. 394, 29. (vid. Demosth.
de Coron. §. 40.) Sed in hoc loco ὡς ἐν γραφαῖς dicitur
respectu silentii potius quam formae. Aristoph. Ran. 557.
γεγραμμένην εἰκὸν ἑστάναι, λαβόνθ' ἐν σχῆμα. ubi Schol. ἀντὶ
τοῦ μηδὲν ἀνύοντα. ὅτι ἀκίνητον τὸ ἐπιγεγραμμένον τῇ εἰκόνι,
quod ad haec postrema absurde. Philostr. Heroic. p. 6.
ἄοινοί τε καὶ ἀργοὶ ἐστήξουσιν, ὥσπερ γεγραμμένοι. ubi doctis-
simus Boissonadus commode advocat Shakspearium (*Ham-
let* II. 2.) *So like a painted tyrant Pyrrhus stood, And like
a neutral to his will and matter, Did nothing*. Nec multum
abludit illud Euripidis Phoen. 227. ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσο-
τεύκτοις, Φοῖβον λάτρεις ἐγενόμαν, nec Horatianum, *statua
taciturnior exit*. Ceterum loci sententia, quae interpretes
mirifice torsi, haec est: *Sacrificum quemque (i. e. duces)
muto oculorum eloquio compellabat, quos saepe in patriis convi-* 201

viis eantando delectarat, dum virgo pura voce celebrabat genitoris aevum felicissimum, dum tertia fiebat libatio.

255. Ἀνδρών. *Virorum conclave.* Exempla hujusmodi vocabulorum in ὦν vide in Glossar. Prometh. 667. quibus addantur βοῶν, ἢ τῶν βοῶν στάσις, ἵππων ἢ τῶν ἵππων, ex Phrynichi Appar. Sophist. p. 29. ed. Bekker. sicut Mons Olivarum dictus est Ἐλαιῶν, Ἐλαιῶνος, Actt. Apostt. I. 12. κεραμεῶν, fictilium receptaculum (*a cupboard*) Aristoph. Lys. 200. ubi Dobraeus comparat πιθεῶν. Elliptica erat locutio ἀνδρῶν seu γυναικῶν (θάλαμος) unde secundus casus pro recto in usum venit.

256. Ἀταύρωτος. *Expers viri.* ἄζυγος καὶ παρθένος. παρ' ὅσον ἐξεῦχθαι γάμοις αἱ γημᾶμεναι λέγονται. quae ratio falsissima est. Aristoph. Lys. 217. Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον. Eustath. in Iliad. A. p. 381, 20. ἀταυρώτος γυνή. ἢ ἄζυξ, καὶ μὴ ὑπ' ἀνδρὶ γενομένη, ὥσεὶ καὶ δάμαλις ὑπὸ ταύρου. Recte Heinsius notavit virginem sic vocari, quia ταῦρος est αἰδοῖον ἀνδρός. Paginam exemplis polluere supersedeo; Valckenaerius Anim. ad Ammon. p. 40. facetam diligentiae suae in hac re illustranda excusationem profert. Hujus loci oblitus est Reisigius, qui in Conj. in Aristoph. p. 80. ait vocabulum ἀταύρωτος in hoc sensu comoediae esse proprium.

257. * Τριτόσπονδος αἰών. *Sors vitae, quae tertiam libationem facere permittit. i. e. quae sub tutela Διὸς Σωτῆρος est, cui tertia libatio fiebat. Perfecta felicitas.* Plato Phil. p. 95. A. τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι. ubi Schol. p. 45. ed. Ruhnken. ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφιστῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. ἐκινῶντο γὰρ ἐν αὐταῖς κρατῆρας τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον Ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Σωτῆρος—quae transcripsit Hesychius. Cf. Photium in v. Plura ex Platone dabit Heindorf. ad Charmid. p. 95. Eadem fere, omissa Sophoclis auctoritate, habet Scholiasta Arati in Phaenom. I. 14. Noster Eumen. 756. τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου Σωτῆρος. Suppl. 27. καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος, οἰκοφύλαξ Ὀσίων ἀνδρῶν. Dum tertia libatio fiebat, paeana aliquis canebat. Antiphanes ap. Athen. XV. p. 692. F. Ἀρμόδιος ἐπεκαλεῖτο, παιτὰν ἤδετο, Μεγάλην Διὸς Σωτῆρος ἄκατον ἤρε' τις. Pherecrates, sive quis alius apud Athen. XV. p. 685. A. Ἐγχεῖ κάπιβόα τρίτον Παιτὰν, ὥς νόμος ἐστίν. Hunc morem paullo fusius exposui, quia vim hujus loci nemo interpretum perspexit.

259. Τὰ ἐνθεν. *Quae secuta sunt.* Eurip. Orest. 1272.

καλῶς τὰ γ' ἐνθένδ'. Ibid. 1511. Τὰ δ' ὕστερ' οὐκ ἔτ' οἶδα. Herodot. VI. 14. τὸ ἐνθεῦτεν οὐκ ἔχω συγγράψαι, etc.

240. Τέχναι. *Vaticinandi peritia*. vid. infra 1105. 1180.

242. Ἐπιρρέπω. *Inclino. Contingere facio*. metaphora a stateris desumpta. Eumen. 886. Οὐ τὰν δικάως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει Μῆνιν τιν', ἢ βλάβην στρατῶ. In vv. 687. 1009. hujus fabulae habet vim mediam. Choeph. 59. ῥοπή δ' ἐπισκοπεῖ δίκας Ταχεῖα. Constructio hujus loci est Δίκα τοῖς μὲν παθοῦσι ἐπιρρέπει μαθεῖν, ubi μαθεῖν pro τὸ μαθεῖν ponitur, de quo usu vid. supra ad v. 175. De sententia vero ad v. 170.

245. Λύσις. *Solutio. Effugium*. Soph. Oed. T. 921. "Ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρης. El. 142. Ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν. Sensus est, Qui merita passi sunt, eventum discunt; Futura vero sciscitari, quandoquidem horum nullum est effugium, valeat: (est enim ante dicm gemere) quippe evenient liquida et consentanea vaticiniis. Scilicet, ὅ τι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν. (Suppl. 1045.)

Ibid. * Προχαιρέτω τὸ μέλλον. Repetendum videtur μαθεῖν.

244. * Προστένω. *Praemature gemo*. Prometh. 721. Πρὸ γε στενάξεις καὶ φόβου πλέα τις εἴ. Thucyd. II. 59. περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκαμνεῖν, καὶ ἔς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέρους τῶν αἰὲ μοχθούντων φαίνεσθαι. ubi recipiendum ex MSS. ἀτολμοτέροις.

245. Τορός. *Clarus. Perspicuus*. Vid. ad Prometh. 626.

Ibid. Σύναρθρος. *Connexus. Congruens*. Metaphora ab ossium junctura sumpta. Grammatici σύναρθρον vocant nomen quod cum articulo construatur. αὐταῖς vero, i. e. 203 τέχναις Κάλχαντος. Sic Stanleius.

246. Τὰπὶ τούτοιςιν. Quod ad futura attinet. Eurip. Iph. A. 435. τὰπὶ τοῖσιδ' ἐξάρχου κακά. Ion. 266. μεθῆκα τόξα· τὰπὶ τῷδε δὲ Ἐγὼ τε σιγῶ, καὶ σὺ μὴ φρόντιζε δῆ. quae secuta sunt. Orest. 1453. Τί τούπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίγνετο;

Ibid. * Εὐπραξίς. *Secundus rerum exitus*. Compositum anomalum. Dicebant Graeci εὐπραγία vel εὐπραξία. Photius; Εὐπραξία. οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τὸ ξ' Θουκυδίδης δὲ διὰ τὸ γ. Eumen. 767. ἀμνηχάνοισι—δυσπραξίαις.

247. Ἀγχιστος. *Cognatus*. Schol. ἄγχιστον. τὸ συγγενικόν. vel proximus, quia Agamemnon et principes Argivorum aberant; et hoc verum puto. Senes de semet ipsis loquuntur; μονόαρσρον, inquit Scholiasta, ἐπεὶ μόνοι γέροντες ἐφύλασσον τὴν Ἑλλάδα; quod in Persia etiam factum fuisse ait Aeschylus in Persarum prologo, ut senes regni custodes relinquerentur. Hoc vidit, post Scholiastam,

V. D. in Annal. Litter. Heidelb. p. 1225. Et sic quidem omnes praeter Schutzium, qui has voces ad Clytaemnestram refert. ἄγγιστος, proximus, Soph. Oed. T. 919.

Ibid. Ἀπία. Peloponnesus. Homer. Iliad. A. 270. ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ Ἀπίνης γαίης. quod Grammatici absurde explicant τῆς μακρὸν ἀπούσης. in quo errore versantur Strabo p. 571. D. et interpp. ad Soph. Oed. Col. 1685. Recte vero Peloponnesum intelligunt *ibid.* 1305. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας Πρῶτοι καλοῦνται. ubi vid. Musgrav. cujus nota pro Arriano lege Rhiano. Schol. Venet. in Iliad. A. 22. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Πελοπόννησος τὴν ἀρχὴν Αἰγυπία ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Αἰγυπιάδος τοῦ υἱοῦ Ἰνάχου, τοῦ ἐν Ἀργεὶ ποταμοῦ, καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ. ὕστερον δὲ Ἀπία ἐκλήθη, ἀπὸ Ἀπιδος τοῦ Φορωνέως, τοῦ Διός. εἶθ' οὕτως Ἀργος, ἀπὸ Ἀργου τοῦ πανόπτου· τελευταῖον δὲ πάντων, Πελοπόννησος, ἀπὸ τοῦ κρατῆσαι τῆς χώρας τὸν Ταντάλου υἱὸν Πέλοπα. Et sic fere Apollodorus II. i. 5. Noster in Suppl. 259. et Steph. Byzantinus v. Ἀπία.

248. * Μονόφρουρος. Qui solus custodit. Ἔρκος. Septent. munimentum. Homer. Iliad. H. 211. Τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν.

250. Ἀρχηγός. Rector. quo sensu occurrit Eurip. Iph. T. 1503. Troad. 1267. Simonid. Analect. I. p. 133. Thucyd. I. 132. Theocrit. XXII. 110. Sed multo frequentior significatio est auctor rei cujusquam, ut in Soph. Oed. Col. 60. Platon. Cratyl. p. 54. ed. Basil. 2. Menand. in Πλοκίῳ. Cleric. p. 152. πολλῶν μοι κακῶν Ἀρχηγόν. Phocylid. ap. Stobaeum et Etymol. M. p. 321, 44. Χρυσέ, κακῶν ἀρχηγέ. Eurip. Hippol. 881. κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. Sic Cleanthes H. in Jov. 2. Isocrat. ad Nicocl. p. 98. Diomedes ap. Gaisford. in Procl. p. 410. Cornut. p. 79. Eustath. ad Iliad. K. p. 790, 25. quae loca eo indicavi, ut monerem in hoc sensu capiendam esse hanc vocem in Epist. ad Hebr. II. 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας, auctorem (non ducem) salvationis.

252. Κεδνός. Prosperus. ut in vv. 605. 631. Vid. Glossar. in Theb. 62.

Ibid. Πεπυσμένη. Participium passivum, sensu activo; ut ἡκισμένη Eurip. Med. 1127. ἐξησπασμένοι Sophocl. Oed. Col. 1016. πεφραγμένοι Eurip. Orest. 1411. ἐκκεκομισμένοι Thucyd. II. 78. ἀνακεκομισμένοι Xenoph. Anab. IV. 7. 1. ἀποδεδειγμένοι *ibid.* V. 11. 9. ἐσπασμένοι VII. 4. 16. Cf. Eurip. Med. 295. Hec. 268. Vid. infra 1067. Plura enotare supersedeo.

253. Εὐάγγελος ἐλπίς. Spes quae a bono nuntio conci-

pitur. vel *Spes quae bona nunciat*. Apud Eurip. Med. 1006. δόξης ἐσφάλην εὐαγγέλου est *spe excidi, quum sperassem me laeta nuntiaturum*.

Ibid. Θυηπολέω. *Circum suffimina versor*. Vid. Glossar. in Pers. 207. Clytaemnestra εὐαγγέλια ἔθνε, de quibus Spanhem. ad Aristoph. Plut. 764.

254. Εὐφρων. *Lubens interpretatur Stanleius*. Sed fortasse significat *benevolus erga te*, ut in Pers. 778. Infra 262. Εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σου κατηγορεῖ.

256. Εὐφρόνη. *Nox*. Glossar. in Prometh. 676. Sen. 205 sus est, *Aurora, ex hac nocte nata, lactum nuncium adferat*. Dies dicitur Noctis filia. Sic 270. Τῆς νῦν τεκούσης, q̄ως τόδ' εὐφρόνης λέγω. Sophocl. Trachin. 94. "Ὁν αἰόλα νύξ ἐναριζομένα—τίκτει, κατευνάξει τε, φλογιζόμενον—ἄλιον, ἄλιον αἰτῶ. (Contra Ἀμέραν dicit παῖδ' Ἀλίου Pindar. Ol. II. 58.) Gentes antiquae tenebras luce priores putabant; ideoque tempus per noctes computabant: vid. A. Gell. III. 2. Caesar. B. G. VI. 13. Tacit. Germ. 11. Haec indicavit Stanleius. Hinc νυχθήμερον dicebant, non ἡμερονύκτιον; sic Soph. Oed. Col. 618. νύκτας ἡμέρας θ', et apud Latinos Horatius, *Noctesque diesque*. Homer. Od. I. 76. Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦώς.

259. Πῶς φῆς. *Quid ais?* Diffidentiam exprimit. Eurip. Hel. 478. Πῶς φῆς; τίς εἶπας μῦθον; αὐθὶς μοι φράσον. Cf. Iph. T. 1517. Suppl. 756. Phoen. 1547. Sophocl. Oed. T. 746. unde hanc formulam reponi jubet Valckenaerius in Choeph. 765. Πῶς φῆς; λέγ' αὐθις, ὥς μάθω σαφέστερον. ubi editur Ἡ πῶς; Sed manifesto legendum ὅπως; nam praeiverat interrogatio, Πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;

260. Τοσῶς. *Perspicue*. Supra 245.

261. Ὑφέρπω. *Subeo*. Infra 457. φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἔρπει. Choeph. 461. Τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων. Sophocl. Oed. T. 786. Ἐκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ', ὑφείρπε γὰρ πολὺ.

262. Κατηγορέω. *Arguo. Evincō*. Ordo est, ὄμμα γὰρ κατηγορεῖ σου εὖ φρονοῦντος. *oculus te benevolum esse evincit*. Cum genitivo construitur hoc verbum Sophocl. Oed. T. 529. κατηγορεῖτο τοῦπίκλημα τοῦτό μου. Eurip. Hippol. 1060. Ἡ δέλτος ἦδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη, Κατηγορεῖ σου πιστά. Theodectes Bellerophonte ap. Stob. X. p. 67. Κρατοῦσι δ' οἵπερ καὶ κατηγοροῦσί μου. Plato Apol. Socr. 2. Xenoph. Cyrop. I. iv. 5. ὅμως ἐμφαίνεται τι νεαρὸν αὐτοῖς, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοτείαν. (ὀλιγοσέτειαν) i. e. indicat. Vid. Schaefer. Ind. ad Apoll. Rhod. p. 662.

264. Τί δ' οὐχί; *Nam qui aliter fieri potest?* Sophocl.

206 Antig. 447. "Ἰδθης τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε; AN. "Ἰδθ· τί δ' οὐκ ἤμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν. Frequentius est in hoc sensu πῶς γὰρ οὐ; Choeph. 752. Sophocl. Oed. T. 928. Ajac. 1010. Electr. 856. 1307. 1448. Eurip. Bacch. 612. Inc. Rhés. 759. Toup. in Suid. I. p. 205. Platon. Alcib. II. p. 164.

266. Βρίζω. Dormio. Homer. Iliad. Δ. 223. ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα φίδοις Ἀγαμέμνονα δῖον. Noster Choeph. 898. μαστόν, πρὸς ᾧ δὴ πολλὰ σὺ βρίζων—Eumen. 280. Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός. Athen. VIII. p. 355. Α. καὶ γὰρ ἐν Δήλῳ, φησὶ Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ· αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις (βρίζειν δὲ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθεύδειν· "Ενθα δ' ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν ἢ ᾧ δῖαν. (Odys. I. 151.) ταύτη οὖν etc. Adverbium ἄβριξ vigilanter occurrit Incert. Rhés. 752.

267. Πιαίνω. Pinguefacio. Laetum reddo. Fortior metaphora aliquatenus defenditur a v. 1659. Πράσσε· πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην· ἐπεὶ πάρα. Toup. in Hesych. IV. p. 105. ἐπίανεν ducit ab ἐπιαίνω, optime quod ad sensum attinet; sed nusquam inveni hoc compositum ex ιαίνω.

Ibid. Ἀπτερός. Subitaneus. Homer. Od. P. 57. "Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἐπλετο μῦθος. ubi Herodianus explicat per ἔτοιμος. Hesych. Ἀπτερός. αἰφνίδιος, παρὰ Ὀμήρῳ. ὁ προσηνής. ἢ ταχύς. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Etymol. M. p. 153, 54. Ἀπτερέως, παρ' Ὑσιόδῳ, ὥσπερ τὸ ἀποφάως σημαίνει τὸ [αἰφνιδίως] ἐστὶν ἀπωτέρω, ἀπτέρω. οὕτως Ἡρωδιανός. ἐστὶ ταχέως, ἔτοιμως, ἀφροντίστως· οἱ δὲ, ἀπροθύμως, ἐλαφρῶς, ἡδέως. ἔνιοι δὲ ἡμελημένως. Idem vero p. 85, 25. ducit a πτερέως, τὸ ταχέως. Apud Lycophr. 627. ἀπτέρως—ἴζονται explicatur ὁμοπτέρως· ταχέως. Pollux IX. 152. quasi synonyma refert ὅτι τάχιστα, ἀπτέρω τάχει.

268. Μωμάομαι. Culpro. Homer. Il. Γ. 411. Τρωαὶ δὲ μ' ὀπίσσω Πᾶσαι μωμήσονται. Apollon. Lex. Μωμήσονται. οἰονεῖ καταπαίζονται· μῶμος γὰρ ὁ μετὰ ψόγου καταπαιγμός. Similiter fere in Prometh. 1022. Ἐκερτόμησας δῆθεν ὥς παῖδ' ὄντα με. ubi vide notata.

207 269. Ποίου—δέ· καί. Sed dic praeterea quantum temporis elapsum sit ex quo—De ποῖος etc. cum καί vid. Porson. ad Phoeniss. 1375. Eurip. Hipp. 91. τοῦ δέ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; ubi vid. Monk. Xen. Anab. V. viii. 2. ποῦ καὶ ἐπλήγη;

273. Φρυκτός. Vid. supra ad v. 29.

Ibid. Ἀγγαρός. Sic dicebantur Persarum tabellarii. οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματηφόροι. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ ἀστάνδαι. λέγεται δὲ καὶ ἄγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν. οὕτως Ὠρίων. Etymol. M.

p. 6, 4. (Cf. Athen. III. p. 122. A.) Idem p. 7, 18. *Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι, τὸν ἐκ διαδοχῆς πυρσὸν, ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔσθῃ.* priorem glossam ex Aelio Dionysio, grammatico docto, desumptam esse discimus ex Eustath, ad Odyss. T. p. 1854, 26. eandem habet Lex. Seguier. p. 325. ed. Bekker. Herodot. VIII. 98. ὅσων ἂν ἡμερέων ἢ πᾶσα ὁδὸς, τοσούτοι ἵπποι τε καὶ ἄνδρες διεστᾶσι κατὰ ἡμερησίην ὁδὸν ἐκάστην τεταγμένοι· τοὺς οὔτε νίφετος, οὐκ ὕμβρος, οὐ καῖμα, αὐτὸς νύξ ἐέρχει μή οὐ κατανύσαι τὸν προκείμενον ἐωὺτῷ δρόμον τὴν ταχίστην. ὁ μὲν δὴ πρῶτος δραμὼν παραδίδοι τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ. ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ. τὸ δὲ ἐνθεῦτεν ἤδη κατ' ἄλλον διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατὰπερ Ἑλλησι ἢ λαμπαδηφορίῃ, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσιν. τοῦτο τὸ δράμμημα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον. Docta sunt Aemilii Porti in Lex. Ionico v. ἀγγαρήϊον.

274. *Λέπας.* Rupes. Promontorium. Ammon. de diff. Voc. *Λέπας* καὶ *λεπὰς* διαφέρει. *λέπας* μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα. *λεπὰς* δὲ ὀξύτόνως ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον. Vocem amabat Euripides. *Ἰδαῖον λέπας* Androm. 295. Ino ap. Stob. p. 159. *Κιθαιρώνας λέπας* Phoeniss. 24. (hujus fabulae 289.) *Πάγγαιον λέπας* Inc. Rhes. 287. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1097. Hemsterhus. ad Theocrit. I. 40. ed. Gaisford. Stanleyus confert Sophocl. Philoct. 1459. ubi Lemni promontorium *Ἐρμαῖον ὄρος* memoratur. Sequentia notat Is. Vossius ad Melam I. 2. „Quod si fabulosae sint istae faces Agamemnoniae—saltem certum est veras esse potuisse; cum faces in Ida accensae facile possint videri ab iis qui in summo Athone versantur“ quae quo pertineant minime video, namque Aeschylus Lemni promontorium interponit.

275. *Πανός.* Tacda. Athen. XV. p. 700. E. *Πανός* δ' 208 ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον, καὶ ξυνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο (ὡς) λαμπάδι. Μένανδρος *Ἀνεψιοῖς*—εἰσιῶν *Πανόν*, *λύχνον*, *λυχνούχον*, ὃ τι πάρεστι φῶς *Μόνον*, πολὺ ποιεῖ—*Δίφιλος Στρατιώτῃ*—*Ἀλλ' ὁ πανός ὕδατος ἐστὶ μεστός.* πρότερος δὲ τούτων *Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ.* Phrynich. Appar. Sophist. p. 50. ed. Bekker. *φανός*, *φάκελος* τινων συνδεδεμένος καὶ ἡμμένος· ὃ καὶ διὰ τοῦ π. Photius. *Πανόν.* ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφοκλῆς *Ἑλένης γάμῳ.* (omisit Brunck.) Idem; *Πανός.* δεσμὴ κληματίδων. οἱ δὲ νεώτεροι *Ἀττικοὶ φανόν.* *Ἀριστοφάνης.* (Lysistr. 508.) Consentit Eustath. ad Iliad. 7. p. 1189, 23. Cf. Ammon. diff. Voc. v. *λυχνούχον.* et Schol. Aristoph. Pac. 841. Pollux X. 117. ex Euripidis Alcmena citat *Πόθιν δὲ πεύκης πανόν ἐξεύρες λαβεῖν;* Recentiores

Graeci φανόν dicebant de laterna. Gloss. Philox. Φανός. *Laterna*. Cf. Thom. M. v. φανός. Galen. Expos. Voc. Hippocr. v. λαμπτήρ. Pierson. Verisimil. p. 4. Wetsten. ad N. F. T. I. p. 946.

276. Αἶπος. *Summum jugum*. Hesych. Αἶπος—ὑψηλὸς τόπος, ἢ ὑλῶδης. Eurip. Alcest. 503. δαίμων—Σκληρὸς γὰρ αἰὲ καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται, nisi ibi legendum αἶπος, *fatigationem*, ut in Phoeniss. 865.

277. Ὑπερτελής. *Qui superat. nempe fretum. ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικόμενος*. Hesych. Sophocl. Trach. 56. Νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελής ἔφν. Eurip. Ion. 1566. "Εὰ τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελής Ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; Vid. infra 350. ὑπερτελέσαι.

Ibid. Νωτίζω. *Per dorsum eo. Lux dicitur ire ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης*, ut ait Homerus Il. B. 159. Recte igitur Schol. ὑπερβῆναι. Eurip. Phoeniss. 660. κισσὸς ὃν περιστεφῆς Χλοηφόροισιν ἔρνεσιν Κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε. i. e. *per terga diffluit*, ubi minus accurate, ut opinor, hanc vocem tractavit Porsonus.

278. Πρὸς ἡδονήν. *Ita ut voluptatem adferat*. Prom. 502. καὶ χοιρὰν τίνα "Εχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. Eurip. Med. 771. Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονήν λόγους. Iph. A. 1022. πρὸς ἡδονήν φίλοις Σοί τ' ἂν γένοιτο, καὶ ἐμοῦ χωρὶς, τὰδε.

209 279. Χρυσοφεγγής. *Auream lucem emittens*. Eurip. Phaethon. ap. Macrob. Sat. I. 17. ὦ χρυσοφεγγές ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας. In Phoeniss. 2. Sol dicitur χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβῶς δίφροις. Anthol. V. p. 130. Οὐκ ἔτι χρυσοχάλινον ὄρεα δρόμον ἡέλλιοιο. quare adjicit poeta, ὥς τις ἥλιος.

280. Μάκιστος. *Nomen esse non montis, sed hominis, contendit Heathius, ob sequentia, ὁ δ' οὐτι κ. τ. λ.* Sed omnino de monte cogitandum, ut in ceteris stationibus, quae erant Ida, mons Hermaeus, Athos, Macistus, Messapius, Cithaeron, Aegiplanctus, Arachnaeus. Eretria Euboica colonia erat ex Macisto Elidensi, (Strabo X. 10.) et forte sic dicebatur mons aliquis Euboeae.

281. Μέλλω. *Cunctor*. Vid. Glossar. in Theb. 95.

Ibid. Ἀφραδμόνως. *Inconsiderate*. Glossar. in Pers. 423.

284. Μεσσάπιος. *Mons Boeotiae*. Schol. ὄρος μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας. Strabo IX. p. 405. B. ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσσάπιον ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Μεσσάπου, quae vertit Servius ad Virg. Aen. VIII. 9. In Anthedonis ora quae Boeotiae est, mons stat Messapius, a duce Messapo nominatus. Stephanus vero, Μεσσάπιον. ὄρος Εὐβοίας, ubi Βοιωτίας reponunt; cum Stephano tamen consentit Photius.

286. Ἐρείκη. *Erica*. Anglice, *Heath*. Nicander Ther. 610. Δάξο δ' ἀνθεμύεσσαν ἄφαρ τανύφυλλον ἔρείκην, Ἦν τε μελισσαῖος περιβόσκειται οὐλαμὸς ἔρπων. Theocrit. V. 64. Αἰλῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἔρείκας Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσθεται.

Ibid. Γραῖα. *Vetus*. γέρων et γραῖα proprie de personis usurpantur: sed et haud raro de rebus. Sophocles ap. Plutarch. Moral. p. 1100. Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυνώμενος. Oed. Col. 1259. γέρων—πίνος. Theocrit. XV. 19. γραῖαν ἀποτίλματα πηρῶν. VII. 17. γέρων ἐσφίγγετο πέπλος. XXI. 12. γέρων ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος. Sic Noster γέροντα μῦθον et τριγέρων μῦθος. Ante omnes Homerus Od. X. 184. σάκος γέρον. Conferre potest lector Lex. Sophocl. v. γέρων. Is. Voss. ad Catull. p. 21. Valckenaer. ad Eurip. Phoeniss. p. 200. Stanleius vertit *Graiae* (sed antiquae in 210 curis secundis) atque ita cepit Porsonus, ut videtur: nam laudat Steph. Byz. Γραῖα. πόλις Ἐρετρίας ὁ πολίτης Γραῖος. Eligant lectores.

Ibid. Θωμός. *Aceruus*. σωρός σταχύων ἢ κορμῶν Hesych. Moeris; Θωμός, Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Θημῶν, Ἑλληνικῶς. ubi vid. Pierson. Nescio an θωμός et θώμιγξ, *cannabus*, eandem habeant originem.

287. Μαυρόω. *Evandum* reddo. Vid. Glossar. in Theb. 47.

288. Ὑπερθόρω. *Transilio*. Vid. Glossar. in Theb. 450.

289. Λεπάς. Supra 274.

290. Ἐκδοχή. *Successio*. Eurip. Hippol. 869. τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς—ἐπιφέρει θεὸς κακόν. Thomas Mag. Οὐ μόνον διαδοχή, ἀλλὰ καὶ ἐκδοχή, ὡς ὁ Αἰσχίνης. (de Falsa Legat. p. 400. C.) τὴν ἐκδοχὴν—ἐποιήσαντο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου.

Ibid. Πομπός. Qui ducit. πομποῦ πυρός, ignis qui ignem transmittit. Vid. Glossar. in Pers. 652.

291. * Τηλέπομπος. *A longinquo missus*.

293. Λίμνη Γοργῶπις. Palus Ἐσχατιῶτις circa Isthmum Corinthiacum. Etymol. M. p. 584. 52. Ἐσχατιῶτις. λίμνη κειμένη μετὰ τὸν Ἴσθμόν—ὕστερον δὲ Γοργῶπις ἐκλήθη, ἀπὸ Γόργης τῆς Μεγαρέως θυγατρὸς, γυναικὸς Κορίνθου, ἣτις ἀκούσασα τὸν τῶν παίδων γόνον, περιελγὴς γενομένη ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λίμνην. Hesych. Γοργῶπις. Κρατῖνος ἐν Πυλκαίᾳ, λίμνην φασὶν εἶναι ἐν Κορίνθῳ· εἰληφέναι δὲ τοῦτομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτήν.

294. * Αἰγίπλαγκτος. Mons Megaridis, teste Scholiasta.

295. Θεσμός. *Lex* quae ignis successionem regebat. Homer. Od. Ψ. 297. Ἀσπᾶσιοι λέντροιο παλαιοῦ θεσμόν ἵκοντο.

296. * *Ἀναδαίω. Accendo.*

297. *Πώγων. Barba. Schol. πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὄξυ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρός· καὶ ὁ πώγων γὰρ εἰς ὄξυ λήγει.*
 211 *ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ αὐθάδη γνάθον τὴν ἀκμὴν εἶρηκε καὶ ὀξύτητα τῆς σφηνός (Prometh. 64.) σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τούτου ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις, πωγωνίας ἀστήρ. Photius, Πώγωνα πυρός· τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός. Εὐριπίδης Φοῖξω. Pollux II. 88. ἐν τῇ τραγοιδίᾳ, πώγων πυρός, ἢ εἰς ὄξυ ἀναδρομὴ τοῦ πυρός. Plutarch. de Superst. p. 54. Matth. οὐδὲ δεινὸν ἐν καιρῷ ποδῶν σκιᾶς πρὸς σελήνην ἀπαντησάσης. ubi Boissonad. ad Tiber. Rhet. p. 56. ingeniose conjicit πώγων σκιᾶς, conus umbræ, quod tamen minus proprie dicitur quam πώγων πυρός. Omnino verum est ἀπάντησις, quod dedit Wyttenbachius ex MSS. et pro ποδῶν nihil dubium quin reponendum sit συνόδων. Plutarcho in Romulo memoratur σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον. quod rem conficit. Vid. Schol. Thucyd. II. 4. Noster in Orithyia similiter fere dixerat ignis πλεκτάνην, quod inculpat Rhetor quasi παρατράγωδον. De metaphora vid. Valckenaer. ad Eurip. Phoeniss. 1261. Sic apud Latinos Catullus, *Viden' ut faces Splendidas quatiant comas?**

298. *Κατοπτός. Qui despicit. κατοπτὸν Σαρωνικοῦ πορθμοῦ, unde Saronicus sinus prospici potest. Scholiasta explicat κατόπιον, qua forma utitur Euripides Hippol. 30. Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόπιον Ἰῆς τῆσδε. De sinu Saronico vid. Monk. ad Hippol. 1195.*

Ibid. Πρών. vel Promontorium, vel Mons quidam in Hermionensium agro sic appellatus, cujus meminit Pausanias. Hoc putat Is. Vossius in Melam II. 5. Non ego.

300. * *Ἀραχναῖον αἶπος. Jugum Arachnaeum. ὄρος Ἄργους. Schol. Ἀραχναῖον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῳ. Steph. Byzantin. Antiquum nomen erat Σαπυσελάτων, teste Pausania, vel ut Hesychius, Τσέλινον.*

Ibid. Ἀστυγεῖτων. Urbi vicinus. τῇ πόλει γειτνιῶν. Hesych. Suppl. 284. χθόνα Παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας. Eurip. Hippol. 1156. Athenas et Troezenem vocat ἀστυγεῖτονας πόλεις.

302. * *Ἀπαππος. Sine Avo. οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός, cujus ignis Idaeus progenitor fuit. Mira locutio.*

212 305. *Λαμπαδηφόρος. Facem gerens. Proprie sic dicebantur cursores in certamine Panathenaico, qui lampadas alius alii tradebant, in honorem Vulcani; unde metaphorae vis in hoc loco perspicui potest. De re consulendum Ae. Porti Lexicon Ionicum in voce. In eadem au-*

tem allegoria perstans, dicit, νικᾷ δ' ὁ πρῶτος, καὶ τελευ-
ταῖος δραμῶν, quod observavit Schutz.

306. Ξύμβολον. Supra v. 7.

308. Αὐθις. Postea. Eurip. Orest. 899. Hippol. 514.

896. (ubi vid. Monk.) Suppl. 414. Theognis 202. Hesych.

Αὐθις. μετὰ ταῦτα.

310. Διανεκῶς. Prolixe. Homer. Od. Δ. 836. διηνε-
κῶς ἀγορεύσω, i. e. proluxa et perspicua oratione. Corinna

ap. Hephaest. p. 9. ἢ διανεκῶς εὐδεις. sed vox in isto loco
corrupta est. Satis frequens est, unde vero derivata sit

vix liquet; forsan a δια et ἐνείκω fero. Locus Platonis,

ad quem respicit Moeris, in notis citatus, est Hipp. Maj.

p. 301. A. ubi διηνεκεῖ λόγῳ, sed reponendum διανεκεῖ.

Schol. Plat. p. 155. διανεκῇ. διαπαντός. οὕτω καὶ Διογενιανός.

312. Ἀμικτος. Non mixtus. Dissimilis. Dein πρέπειν
valet apparere; de quo sensu vid. ad Pers. 244.

313. Κῦτος. Vas. quod viscavum. Glossar. in Theb. 491.

315. Δίχα. Separatim, inter se diversas. Prometh. 963.

Ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Infra 1340. Τὸ γὰρ

τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. Choeph. 776. Τί φῆς; ἔχεις

τι τῶν λελεγμένων δίχα; Herodot. VI. 109. τοῖσι δὲ Ἀθηναίων

στρατηγοῖσι ἐγίνοντο δίχα αἱ γνώμαι.

318. Φυτάλμιος. Consanguineus, vel Sator. Hesych.

Φυταλμίοις, (sic corrigunt φυταλίμοις) φυτευτικοῖς, γονίμοις.

et Φυτάλμιος Ζεὺς. συγγενῆς, ἢ ζωογόνος. Schol. οὐ κατὰ τὸν

φυτάλμιον Δία ἐνταῦθα ἢ ἐτυμολογία. ἐκ τῆς φύτλης δὲ γίνεται

φυτάλιμος, ἥγουν φυτοσπόρος, καὶ μεταθέσει, διὰ καλλιφωνίαν,

φυτάλμιος. Sic legendum. Sophocles Oed. Col. 150. ἀλαῶν

ὀμμάτω ἄρα καὶ=ἦσθα φυτάλμιος, δυσαιών. ubi plane reci-213

piendum arbitror quod proposuit H. Stephanus in The-
sauro L. G. T. IV. 296. D. ἀλαός. Sed interserendum τε,

et legendum, ἀλαός τ' ὀμμάτων ἄρα καὶ=ἦσθα φυτάλμιος

δυσαιών, quod explicat Scholiasta, ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως,

καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας. Incert. Rhés. 920. Δέκτροις

ἐπλάσθην Στρώμονος φυταλμίοις. Lycophr. 541. Ἀπεμπολητῆς

τῆς φυταλμίας χθονός. Vid. Larcher. ad Herodot. T. III. p.

442. Vox formata est ex antiqua forma φυτάλη (postea

contracta in φύτλη) unde φυταλιά et φυταλίζω.

320. Δέρη. Collum. „pro pectore,” ait Schutz.; „allu-
sio est ad δούλειον ζυγόν, itaque δέρης proprie accipiendum;”

inquit Butlerus. Neuter recte. Simpliciter intelligendum

est lamentabuntur ex ore captivo. Hinc corrigendus est Eu-
rip. Hecub. 367. Οὐ δῆτ' ἀφίημι ὀμμάτων ἐλευθέρων Φέγγος

τόδ'. Legitur ἐλεύθερον. Sophocl. Oed. Col. 486. ἐξ εὐμε-
νῶν Στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον.

521. *Νυκτίπλαγκτος*. Supra v. 11.

522. *Νῆσις*. *Jejunus*. Adjective, ut in *Prometh.* 590. *Πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμον.* *ibid.* 621. *νῆστι-σιν αἰκίαις.* Supra 189. *πνοαὶ—νῆστιδες.* Infra 986. *νῆστιν νόσον.* 1611. *νῆστιδες δύναι.* Unde in hoc loco cum *πόνος* capiendum est, non cum pronomine *τούς*, quod faciunt interpretes, praeter *Heathium*, cujus interpretatio, a *Butlero* improbata, unice vera est.

Ibid. *Ἄριστον*. *Jentaculum*, potius quam *prandium*, uti vertunt interpretes. Primus cibus quem mane sumebant veteres. *Homer. Od. II. 2.* *Ἐπὶ τὸν ἄριστον ἄμ' ἡοῖ.* *Xenoph. Cyrop. VI.* *πρῶτ' μὲν ὁ Κῦρος ἐθύετο ὁ δὲ ἄλλος στρα-τὸς ἀριστήσας—*Capiebatur autem plerumque circa tertiam horam, teste *Suida*. *Noster in Palamede ap. Schol. Venet. ad Iliad. B. 381. Schol. in Odyss. B. 20. Eustath. p. 242, 22. 1791, 44. 1853, 4. Athen. I. p. 11. D. σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα,* *Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρία.* *Ibidem* tamen testatur *Philemon Grammaticus* cibi sumendi tem-pora fuisse *ἀκρατίσμα, ἄριστον, ἐσπέρισμα, δεῖπνον.* Aliter tamen *Phrynich. App. Soph. p. 23. τέσσαρας μὲν τροφὰς οἶδεν ὁ ποιητής—ὁ δὲ Αἰσχύλος τρεῖς οἶδεν, ἀφελὼν τὴν δειελι-νὴν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μὲν ἐωθινὴν ἀκρατίσμα, τὴν δὲ περὶ* 214 *μεσημβρίαν ἄριστον, τὴν δὲ περὶ ἐσπέραν δεῖπνον, ἐξαιροῦντες τὴν δειελινὴν.* Verum *ἀκρατίζειν* nihil aliud erat quam frustu-lum vino imbutum primo mane sumere, ad stomachi vi-res confirmandas, dum tempus *ἀρίστου* adesset. Vid. *Upton. ad Dionys. Halic. de Comp. Verb. III. p. 18. Troja nocte capta est: ideoque captores primo mane πρὸς ἀρίστοισιν ἐτάσσοντο.* Verbi *ἀριστάω*, cujus auctores poetici in lexicis desunt, exempla praebent *Anacreon ap. Hephaest. p. 54. Araros in Lex. Seguier. p. 444, 14.*

523. *Ἐν μέρει*. *Alternis vicibus*. Suo quisque ordine. Infra 1163. *Choeph. 530. Eumen. 198. 435. 583. Eurip. Orest. 446. Phoeniss. 1447. Cycl. 179. 252. Heracl. 183. Inc. Rhes. 475. Aristoph. Ran. 32. Herodot. I. 26. Thucyd. IV. 11. Demosth. Ol. II. 8. Idem fere valet Latine in par-tem, Horat. Epod. II. 39. Recte vero locum explicat Schutzius; nullo certo distributionis signo observato. Sensus illustrant *Thucydidis* verba III. 30. *εἰκὸς δὲ καὶ τὸ πείζον αὐτῶν κατ' οἰκίας ἀμελέστερον, ὥς κεκρατηκόων, διεσπάρθαι.**

524. *Πάλος*. *Sors*. *ἔσπασεν, ex urna hausit.* *Videsis Glossarium in Theb. 55. ubi rem fusius explicui.*

526. *Ὑπαίθριος*. *Subdivus*. *Eurip. Androm. 226. θανίδ' ὑπαιθρίας δρόσον.* Plura vide in *Glossar. Prometh. 113.*

Ibid. *Πάγος*. *Gelu. Ros concretus. τὸ πεπηγμένον ὕδωρ*

- ὑπὸ ψυχῶν. ἀπὸ τοῦ πηγνυμι. Gloss. in Etymol. M. p. 646, 49. Apud poetas rarius occurrit. Soph. Antig. 355. δυσαύλων πάγων αἰθρία καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη. 528. Εὐφρόνη. Nox. Supra 256. 529. Πολισσοῦχοι θεοί. Dii urbem tuentes. Vid. ad Theb. 69. 530. Ἰδρυμα. Delubrum. proprie vero templi vel statuæ, fundamentum vel basis. θεοὶ enim ἰδρυσθαι dicuntur, quum templa vel statuæ eorum collocantur: vid. Eurip. Hippol. 33. Et hinc corrigi potest difficilis Xenophontis locus, Sympos. VIII. 1. Ἄρ', ἔφη, ὧ ἄνδρες, εἰκὸς ἡμᾶς, παρόντος δαίμονος μεγάλου, καὶ τῷ μὲν χρόνῳ ἰσηλικος τοῖς ἀειγενέσι 215 θεοῖς, τῇ δὲ μορφῇ νεωτάτου, καὶ μεγέθει μὲν πάντα ἐπέχοντος, ψυχῇ δὲ ἀνθρώπου ἰσχυμένον. Ultima in dubium merito vocata sunt. Legendum puto, ψυχῇ δὲ ἀνθρώπου ΙΔΡΥΜΕΝΟΝ. Loquitur de Amore. Plato Sympos. 18. Ἐρως—ἐν ἡθεσὶ καὶ ψυχαῖς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὴν οἴκησιν ἰδρύται. Damascius ap. Phot. p. 1029. καὶ τὴν φιλοσοφίαν—αὐτῇ μόνῃ τῇ ψυχῇ ἐνιδρύσαι. Cf. Thucyd. II. 49. M. Antonin. III. 16. δαιμόνων ἰδρύματα dicuntur in Pers. 816. 531. * Ἀνθαλίσκομαι. Vicissim capior. Lex. Segulier. p. 378. ed. Bekker. Ἀλοῖεν. ληφθεῖεν. Simile compositum est ἀνθησάομαι. Thucyd. IV. Lex. Segulier. p. 126. Conferri potest Esai. XIV. 2. et erunt capientes eos qui se ceperant, et subjicient exactores suos. 535. Κάμπτω. Flecto me circa metam. κάμψαι τὴν νύσσαν est metam evitare rotis circumactis. Theocrit. XXIV. 117. περὶ νύσσαν Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχὸν σύριγγα φυλάξαι. Anglice, to double, unde κάμψαι τὴν ἄκρην apud Herodot. VII. 122. 193. Aeschrion. ap. Athen. VIII. p. 335. C. Μὴ μ', ὧ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκρην κάμπτων, Χλεύην τε ποιεῦ, καὶ γέλωτα, καὶ λύσθην. Aristoph. Acharn. 96. Ἡ περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς; Herodes Stobaei CXVII. p. 481. Ἐπὴν τὸν ἐξήκοστον ἥλιον κάμψης. Hinc κάμπτειν βίον vitæ metam attingere, Sophocl. Oed. Col. 92. Eurip. Hippol. 86. Electr. 955. Helen. 1682. κάμψαι κακὰ, declinare, idem Suppl. 748. Iph. T. 815. Ὡ φίλτατ', ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτεις φρενῶν, cursum dirigis. Sic enim legendum pro κάμπτει. Ibid. Δίαυλος. Curriculum duplex, ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Anaxandrides apud Stob. LXXII. p. 437. de uxore, quæ in domum paternam remigrare cogitat; Ὁ γὰρ διάυλος ἐστὶν αἰσχύνην ἔχων. Alexis Stobaei CXX. p. 491. τὸν γὰρ ὕστατον Τρέχων διάυλον τοῦ βίου, ζῆν βούλομαι; Plura dedit Spanhe-

mius in Callim. Lav. Pall. 23. cuius non recordatus est Bastius in Epist. Crit. p. 267. Hinc rarum compositum ἀδιάυλος, de quo vid. Glossar. in Pers. 694.

336. Ἀναπλάκητος. Qui a scopo non aberrat. Sophocl. 216 Oed. T. 471. δειναὶ δ' ἅμ' ἔπονται Κῆρες ἀναπλάκητοι. Trachin. 121. ἀλλὰ τις θεῶν = αἰέν' ἀναπλάκητον Αἴ = δα σφε δόμων ἐρύκει. ubi forsan legendum ἀναπλάκητος. Formatur autem e verbo cuius aoristus tantum usitatus est, ἥπλακον excidi. Eurip. Alc. 1083. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἥπλακες. (Terent. Andr. 2. v. 12. Herus quantum audio uxore excidit.) ibid. 247. ἀρίστης ἀπλακῶν ἀλόχου. Iph. A. 124. λέκτρων ἀπλακῶν. Obiter moneo ἀπλάκω ap. Soph. Antig. 554. aoristum esse modi subiectivi. Aeschyli autem locum sic interpreto. Quinetiam, si nullis erroribus actus redierit exercitus, Diis tamen ira ob eos qui interierunt reviviscat, etiam si nihil novi acciderit. Tot hominum peremptorum caedes Diis merito iram commovere possit; τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσκοποι θεοί, ait chorus infra v. 446. qui ideo exoptat μὴ εἶναι πτολίπορθος.

337. Ἐγρηγορός. Vigil. Qui non sopitur. Opponi videtur τοῖς ὀλωλόσιν. Eumen. 705. εὐδόντων ὑπὲρ Ἐγρηγορός φρούρημα γῆς καθίσταμαι. Locutionem illustrat Eurip. Electr. 40. Εἰ γὰρ νῦν ἔσχειν ἀξίωμ' ἔχων ἀνὴρ, Εὐδοντ' ἂν ἐξέγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος Φόνον, δίκη τ' ἐξῆλθεν Αἰγίσθω ποτε. Id. Suppl. 1146. οὐπω κακὸν τόδ' εὐδελ.

338. Πρόσπαιος. Recens. πρόσπαια κακὰ, mala quae insuper ferunt. HEATH. Imo potius mala quae contra ferunt, illam enim vim in compositione non habet praepositio πρὸς, quam putat Heathius. Schol. πρόσπαια. πρόσφατα. νῦν, προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς. Vid. supra 180. Hesychius, Πρόσπαιον. πρόσφατον, νέον. ubi citantur Nicander Ther. 689. Εἰ δὲ σὺ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀγρεύσεις πρόσπαιον. Schol. πρόσφατον. Lycophr. 211. Ὡς θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν. Aristot. Nicom. IX. 5. ἢ μὲν φίλησις, ἢ μετὰ συνηθείας ἢ δ' εὐνοια, καὶ ἐκ πρόσπαιου. unde vis vera huius vocis ostenditur, nempe qui ex improviso occurrit.

340. Τὸ εὖ. Id quod felix faustumque est. Vid. supra 119.

Ibid. Διχορρόπως. Ancipitem inclinationem habens. Metaphora a statera desumta. Vid. ad vocem ἰσόρροπος Pers. 352. Phrasis οὐ διχορρόπως occurrit infra 788. 1243. Suppl. 217 600. 979. Verbum ἰδεῖν quodammodo abundat, ut in Incert. Rhes. 379. καλὸν ὦ Θρήκη σκύμνον ἔθρεψας πολίταρχον ἰδεῖν. Sic ἔχειν in Soph. Oed. Col. 538. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν.

341. Ὀνησις. *Fructus perceptio.* Vid. notas.

342. Κατά. *Ad instar.* Soph. Antig. 768. Δράτῳ φρονεῖτω μείζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών. Eurip. Med. 673. Σοφώτερόν ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη. Noster infra 898. Λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ. Plura dedi ad Theb. 421. exemplis ibi allatis adjicias Herodot. I. 121. πατέρα καὶ μητέρα εὐρήσεις, οὐ κατὰ Μιτραδάτην τὸν βούκολον καὶ τὴν γυναῖκα. Id. II. 10. οὐ κατὰ Νεῖλον—Id. IV. 95. ἤθια βαδύτερα ἢ κατὰ Θορήϊκας. Thuc. II. 50. VII. 45. Plat. Apol. Socr. 1. οὐ κατὰ τοῦτους εἶναι δῆτορ. et 5. μείζω τινα ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἶεν. Et sic capiendum in Aristot. de Poet. 4. βελτίονας ἢ καθ' ἡμᾶς, male a Tyrwhitto versum *quam qui nostra aetate vivunt.* Plura dabunt Valckenarii notata ad Chrysostomi Oratt. p. xxx.

345. Χάρις πόνων. *Praemium laborum.* De Agamemnone et exercitu qui ceperant Trojam recte intelligit Butlerus.

347. * Κτεάτειρα. *In possessionem tradens.* Α κτέαρ *possessio*, unde κτεατίζω.

350. * Ὑπερτελέω. *Supero. ὑπερτελής fio.* Vide supra 277.

352. Γάγγαμον. *Rele.* Pollux X. 132. a Stanleio citatus: Αἰσχύλος τὸ δύσλυτον κακόν, ἢ δυσέλικτον ἔφη, γάγγαμον ἄτης παναλώτου. Oppian. Hal. III. 30. Γαγγάμαι, ἡδ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἡδὲ σαγῖναι. Quod ad metaphoram attinet, similiter dictum est in Prometheo 1114. ἀπέραντον δίκτυον ἄτης. Confer historiam de Timotheo ap. Schol. Aristoph. Plut. 180. Ulpianum (seu potius Zosimum Ascalonitam, ut ostendit Dobraeus ad Kiddii Porsonianam p. 387.) ad Demosth. Ol. II. p. 30. A.

Ibid. * Πανάλωτος. *Omnia capiens.* Quod Homerus dixit πάνταγρος. Iliad. E. 487. a Stanleio citatus. ἀψῖσι λίνου πανάγροιο φάλοντε. Ceterum de adjectivis in τος desinentibus, vi activa, vid. Musgrav. ad Sophocl. Trach. 557. Porson. ad 218 Eurip. Hecub. 1117. δορύπαλτος supra 116. κατοπτός 298. In Persarum v. 108. receptum πυργοδαίκτους sine causa idonea tentavi: vid. ibi Addenda, et Ruhnken. ad Xenoph. Mem. II. 6, 21.

357. Ἠλίθιος. *Vanus. Futilis.* Plato Alcib. II. p. 453. A. inter varias species τῆς ἀφροσύνης distinguit, καὶ τοὺς μὲν πλεῖστον μέρος αὐτῆς ἔχοντας, μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἔλαττον, ἡλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους. Herodot. I. 60. εἶον καὶ δεξιώτερον, καὶ εὐηθείης ἡλιθίου ἀπηλλαγμένον μάλλον. Etymol. M. p. 427, 53. ducit ab ἄλιος. Minus recte. Adverbium Homericum ἡλιθα neutrum est plurale

ab ἥλιθος adjectivo, ducto ab ἥλος, *fatuus*. Iliad. O. 128. *Μαινόμενε, φρένας ἤλε*. Ab eadem radice provenit verbum ἡλαίνειν, Callim. H. Dian. 254. Theocr. VII. 23. Si quis vero ultimam originem spectet, ea forsitan repetenda erit ex monosyllabo Hebraica *הא*, *Deus*, unde ἥλιος, qui apud Phoenices audiebat *Ηλ* teste Damascio.

361. Οὐκ ἔφα. *Negavit*. Eurip. Hippol. 279. *Κρούπτει γὰρ ἡδὲ πῆμα, κοῦ φησιν νοσεῖν*, *negat se aegrotare*. Aristoph. Nub. 899. οὐδὲ γὰρ εἶναι Πάνυ φημι δίκην. Homer. Iliad. H. 592. *Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο Οὐ φησιν δώσειν*. Sophocl. Philoct. 817. Electr. 1211. *Οὐ φημι ἔάσειν*. Herodot. I. 57. οὐ φαμένου δὲ τοῦ Κροίσου τὸν γε παῖδά σφι συμπέμψειν. VI. 61. τὴν δὲ κελεῦσαι οἱ δέξαι τὴν δὲ οὐ φάναι. Thucyd. II. 5. ἐπομόσαι οὐ φασίν. *negant se jurasse*. III. 62. ἡμεῖς δὲ Μηδίσαι μὲν αὐτοὺς οὐ φαμέν pro φαμέν οὐ Μηδίσαι αὐτούς. Cf. IV. 28. Xenoph. Anab. I. iii. 1. οἱ στρατιῶται οὐκ ἔφασαν εἶναι τοῦ πρόσω. Theophrast. H. P. ἐν μὲν γὰρ τῇ Ἀδρία πλάτανον οὐ φασιν εἶναι. Hanc loquendi formulam attigerunt Budaeus in Commentariis p. 744. Zeunius ad Viger. p. 455. Valckenaer. in Praefat. ad Lennepii Phalarid. p. xviii. Monk. ad Eurip. Alcest. 244.

362. Ἀξιούμαι. *Dignus habeor. Credor*. Vid. Glossar. in Prometh. 225. *Verte, Negavit quidam censendum Deos mortales curare etc.* Virg. Aen. IV. 379. *Scilicet is superis labor est, ea cura quietos Solicitat.* Miror profecto nemini huc usque suboluisse, in hoc loco oblique perstringi Diagoram Melium, Atheum celeberrimum; qui, quum olim religionibus fuisset addictus, postea a piorum partibus descivit, quia furtum quoddam ac perjurium a Diis neglectum et sine castigatione praetermissum vidisset. Suidas in v. Διαγόρας.—ἐπεκλήθη δὲ Ἀθεός, διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ὁμοτέχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς παιᾶνα ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι τοῦτον. μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν, εὐημέρησεν. ἐντεῦθεν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς, ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τοῦ θείου δόξης. Dixit quidem Protagoras περὶ θεῶν, οὐκ ἔχω εἰδέναι, οὔτε ὡς εἶσιν, οὔτε ὡς οὐκ εἶσιν, (Suid. in v. Πρωταγόρας. Cic. de N. D. I. 25.) sed ante eum longius progressus erat Diagoras qui „aperte deorum naturam sustulit.“ Vixit autem circa Ol. LXXVII. id est circa Aeschyli tempora; quae enim Suidas tradit de Diagora qui post expugnatam Melum Athenis vixit, quaeque ex Aristophanis Scholiasta hausit ad Av. 1074. vix fide digna sunt; nisi alium quendam Diagoram innui putes. Cf.

Sext. Empir. Adv. Math. IX. 53. ubi Callimachi iambus in orationis contextu latet, *Γέρων ἀλαζών, ἄδικα βιβλία ψήγων*. (Fr. LXXXVI.) De hoc autem Diagora digna sunt quae legantur apud Philodemum *περὶ τῶν θεῶν*, quem ex Herculani rudibus effossum typis evulgavit Walpolius noster. [Diagorae aetas ad epocham Aeschylo seriore pleniusque detruditur, nempe ad Ol. XCI. 2. Vid. Diodor. Sic. XIII. p. 546. de quo tamen dubitari potest, quia tradit Scholiasta Aristophanis ad Ran. 523. vixisse eum τὸν χρόνον κατὰ Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον, id est, circa Aeschyli tempora. Nisi forte credas duos fuisse hujus nominis atheos, quod negat post alios Tychsenius ab Harlesio citatus ad Fabricii Bibl. Gr. T. II. p. 655. Diserte affirmat Suidas floruisse priorem Diagoram Ol. LXXVIII.]

365. *Ἀθικτος*. Non tangendus. *ἀθίκτων*. τῶν ἱερῶν. Schol. Sophocl. Oed. T. 891. τῶν ἀθίκτων ἔξεσται ματάζων. Eurip. Hippol. 647. *Λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς ξυναλλαγὰς*. In hoc loco jus hospitii a Paride violatum intelligi monet Schutzius.

364. *Πατέω*. Sub pedibus calco. Vid. Choeph. 641. Eum. 110.

366. *Ἀρην πνεῖν*. Martem spirare. Vid. ad v. 1206. 220

368. *Φλέω*. Scaturio. Abundo. Infra 1389. *Μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν*. Hesych. *Φλεῖ γέμει, εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ*. Vid. Glossar. in Prometh. 513. Theb. 658.

Ibid. *ὑπέρφεν*. Supra modum. Vid. Glossar. in Pers. 825.

370. *Ἐπαρκέω*. Sufficio ad aliquid faciendum. Infra 1140. *ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν*. Plerumque significat subvenio alicui, ut in Eurip. Hecub. 971. *Φίλοις ἐπαρκεῖν*. Potest tamen in hoc loco *καταπαρκεῖν* positum esse pro καὶ ἀπαρκεῖν; sed ἀπαρκεῖν de rebus dicitur quarum satis est, ἐπαρκεῖν potius de personis.

572. *Ἐπαλξίς*. Propugnaculum. Glossar. in Theb. 30. Ordo verborum videtur hic esse, οὐ γὰρ ἔστι πλούτου ἔπαλξίς εἰς ἀφάνειαν, ἀνδρὶ πρὸς κόρον λακτίσαντι μέγαν βωμὸν Δίκας — Homini Justitiae aram insolenter calcibus impetenti, divitiae nihil prosunt ad propulsandum interitum. Sic interpretantur Schutzius, Musgravius. Dicitur autem οὐκ ἔστιν ἔπαλξίς πλούτου eadem constructione qua apud Sophocl. Oed. Col. 262. *Τί δῆτα δόξης, ἢ τι κληδόνος καλῆς Μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται;* Eurip. Oedip. fr. VIII. οὐδὲν τι τῆς εὐμορφίας Ὀφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχη.

573. *Κόρος*. Fastus. Insolentia. πλησμονή, χορτασία, τροφή. Hesych. Pindar. Ol. XIII. 12. ὕβριν, κόρου ματέρα. Ol. A. 89. *κόρω δ' ἔλεν ἄταν*. ubi Schol. τῇ ὕβρει, καὶ ἀλαζονίᾳ.

Aesch. Agam.

N

Ad rem Solon. ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 740. sive Theognis 153. *Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὀλβος ἔπηται Ἀνθρώπων.* Oraculum ap. Herodot. VIII. p. 483. *διὰ Δίκη σβέσσει κρατερόν Κόρον, Ὑβριος υἱόν.* Vid. Jortin. (*Remarks on Eccles. Hist. T. I. Append.*)

Ibid. *Πρὸς κόρον.* Insolenter, ut ille facit qui satur est. Sic in Prometh. 220. *Πρὸς τὸ κάρτερον per vim.* πρὸς βίαν *ibid.* 217. Soph. Electr. 1462. πρὸς ἡδονήν Eurip. Med. 771. πρὸς ὀργήν iracunde Soph. Electr. 371. πρὸς εὐσέβειαν *pie ibid.* 464. πρὸς τὸ νηπιώτερον Incertus ap. Stob. I. p. 125. πρὸς ἀνάγκαν noster Pers. 568. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 554. supra 128. 278.

221 374. Δίκας βωμός. Sic Eum. 541. εἰς τὸ πᾶν δέ τοι λέγω Βωμόν αἰδέσθαι Δίκας, Μηδέ νιν, Κέρδος ἰδὼν, ἀθέω ποδὶ λὰξ ἀτίσης.

375. Ἀφάνεια. Obscuritas. Pindar. Isthm. IV. 55. a Schutzio citatus, *ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχης.*

376. Βιάομαι. Vim affero. Forma Homerica; communis est βιάζομαι, quae et ipsa apud Homerum occurrit. Od. A. 502. Οἱ κείνον βιόωνται. Il. X. 229. ἢ μάλα δέ σε βιάζεται ὦκὺς Ἀχιλλεύς.

377. * Προβουλόπαις ἄφερτος. Quae liberis pessime consulit. Ordo verborum hic est; *ἀ τάλαινα πειθῶ Ἄτας, προβουλόπαις ἄφερτος*—Fati vero suadela urget (i. e. Fatum eos in exitium pellicit) quae posteris intolerabili modo consulit (i. e. quae praesentis lucri spe, facit nocitura postmodo se natis) Sic satis expedite procedit locus, ab Heathio mirum in modum vexatus, qui nescio quid de Hecuba excogitavit. Schutzius vero interpretatur, *Urget autem infausta fiducia intolerabilis noxae prioris filia consiliatrix;* ut intelligatur prava fiducia illa e malis facinoribus, quae Paridem ad alia perpetranda impulit; quod forsan aliquis praetulerit. Nobiscum facit Scholiasta; *τῆς δ' ἄτης πειθῶ ἄφερτος*—*ἔστιν, ἢ βιάζει αὐτοὺς, πρόνοϊαν δῆθεν τοῦ πλουτίσαι τοὺς παῖδας ποιουμένη.*

378. * Παμμάταιος. Prorsus irritus. Sic πάμμελας apud Homerum. *πάμπρεπτος* supra 117.

379. Πρέπω. Conspicius sum. Glossar. in Pers. 244.

380. * Αἰνολαμπής. Horrendem splendens. Sic apud Virgilium cometæ lugubre rubent.

Ibid. Σίνος. Noxa. Vid. infra 544.

383. * Μελαμπηγής. Cui nigror concretus est. De sanguine ponitur Theb. 734. ubi vid. Glossarium. *Adulterini aeris instar, attritu et allisu exploratus, atrum se prodit.* Schutz. Atqui κακοῦ χαλκοῦ non de adulterino aere accipio, sed

simpliciter de aere quod vile est prae auro. Loquitur de aere quod auro admixtum est. Theogn. 415. Οὐδέν' ὁμοῖον ἔμοι δύναιμι διζήμενος εὐρεῖν Πιστὸν ἑταῖρον, ὅτι μὴ τις ἔνεστι 222 δόλος. Ἐς βάσανον δ' ἔλθων παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ Χρυσός. Cf. Eurip. Med. 516. Bacchylid. ap. Stob. XI. p. 156. Ἀυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἀλήθει' ἐλέγχει. Sic legendum. Herodot. VII. 10. ὥσπερ τὸν χρυσὸν τὸν ἀκήρατον, αὐτὸν μὲν ἐπ' ἐωϋτοῦ οὐ διαγιγνώσκουμεν, ἐπεὰν δὲ παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, διαγιγνώσκουμεν τὸν ἀμείνω. Vid. Pindar. Pyth. X. 105. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 267. Musgravius citat Sophoclem ap. Plutarch. p. 2069. HSt. Λάμπει γὰρ ἐν χρεῖαισιν ὥσπερ εὐγενὴς Χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσεν στέγος.

384. Δικαιοῶ. Censeo. Statuo. Eurip. Suppl. 555. νεκροῦς—θάψαι δικαιοῶ. Heracl. 190. τὸν Ἑλλήνων νόμον Φεύγειν δικαιοῦθ', ὅστις ἂν τᾶργος φύγη; Soph. Oed. T. 639. δεινὰ μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις Δραῖσαι δικαιοῖ. Oed. Col. 1641. μὴδ', ἃ μὴ θέμις, Λεύσσειν δικαιοῦν. In hoc loco δικαιοθεῖς videtur significare probatus.

385. Ποτανός. Volatilis. Forma Dorica, quae plerumque contrahitur in πτανός. Saepius occurrit apud Euripidem, e. g. Hippol. 734. Suppl. 1141. Subaudiendum vero ὡς ante παῖς, quod comparate dicitur. „De Helena a Paride rapta. Quin proverbiale est τὰ πετόμενα διώκειν, a Platone usurpatum in Euthyphr. p. 4. τί δέ; πετόμενόν τινα διώκεις; Aristot. Metaph. III. τὰ πετόμενα διώκειν, de rebus obscuris et quas difficillimum sit pervestigare. Persius III. 6. An passim sequeris corvos testave lutove? Homer. Il. P. 75. Σὺ μὲν ὧδε θεῖς, ἀκίχῃτα διώκων. Vid. Duport. in h. l. Proverb. Salomonis X. 4. Qui nititur mendaciis, hic pascit ventos, idem autem ipse sequitur aves volantes.“ STANLEIUS. „Proverbium vid. Clem. Alex. Strom. p. 517. B. Eurip. ap. Stob. 112. πτηνάς διώκεις, ὧ τέκνον, τὰς ἐλπίδας.“ MUSGR.

386. Πρόστριμμα. Attritio. Afflictio. id quod προστρίβεται, (infligitur). Prometh. 357. γλώσση ματαία ζημίᾳ προστρίβεται. Exemplum hujus vocis adfertur ex Plutarcho, ubi fragmentum significat. Aristoph. Nub. 446. Εὐρησιεπὴς, περίτριμμα δικῶν. i. e. τετριμμένος περὶ τὰς δίκας.

388. Ἐπίστροφος. Curator. ἐπιμελητής. Hesych. Qui circa has res versatur. Homer. Od. A. 176. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἄν- 223 θρώπων, multorum hominum familiaris. Musgravius citat Hesych. Ἐπιστροφὰι. διατρίβαί, διαῖται, Αἰσχύλος Φρυγί. Anacreon. Ἐπιστρέφειν ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων. De verbo

ἐπιστρέφομαι vid. ad Theb. 645. Hujusmodi autem homines, quum in eorum improbitatem inquiritur, frustra invocant Deos: uti h. l. bene interpretatur Pauwius. Sic apud Homerum (a Platone laudatum Alcib. II. 21.) sacrificiorum Trojanorum nidor coelum frustra petit—τῆς οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ξίλιος ἱρή. Ante καθαιρεῖ subaudiendum θεός.

392. Ξενία τραπέζα. Mensa hospitalis. Mensae participatio sanctissimum fidei vinculum putabatur. Celsus apud Origen. II. p. 72. ἀνθρώπων μὲν ὁ κοινωνήσας τραπέζης οὐκ ἂν αὐτῷ ἐπιβουλεύσειεν. cui regerit Origenes Archilochi versum in Lycambem, "Ορκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἄλας τε καὶ τραπέζαν. Aeschin. c. Ctesiph. 31. καὶ κληθεὶς ξενοκτόνος—ἔφησθα τοὺς τῆς πόλεως ἄλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Eurip. Hecub. 781. Κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχῶν ἔμοι. Unde proverbiale praeceptum ἄλας καὶ τραπέζαν μὴ παραβαίνειν. Zenob. I. 62. ubi vid. Schott. et Valckenaer. Adnot. ad Loca quaedam N. F. p. 570.

394. * Ἀσπίστῳ κλόνος. Strepitus clypeatorum, ut in Theb. 110. ἵππιόχαρμας κλόνοισι, strepitus equitum. Dein λόγχιμοι κλόνοι, strepitus hastatorum. Nescio an alibi reperiatur ἀσπίστῳ. Forma notior est ἀσπιστήρ.

395. * Λόγχιμος. Ad hastam pertinens. Similes formae sunt ἔχθιμος, Sophocles Τυροῖ ap. Hesych. ποίνιμος id. Trachin. 810. δόκιμος Pers. 89. πόμπιμος Theb. 854. τροάκιμος Eurip. Troad. 1302. ἀρπάγιμος Callim. H. Cer. 9. κάρπιμος Eurip. saepius. μόνιμος Eurip. Orest. 534. παραμόνιμος Xenoph. Mem. III. xi. 11. συναγώγιμος Alexis ap. Athen. VIII. p. 315. ἄλκιμος passim. κάλλιμος Homer. Od. A. 639. κύδιμος et ὠφέλιμος passim; αἰοίδιμος Iliad. Z. 358. De alia classe adjectivorum in ιμος exeuntium vide ad v. 9.

224 396. * Ἀντίφερνος φθορά. Exitium dotis loco datum. φθορὰ ἀντὶ φερνῆς. Sic infra v. 429. ἀντήνωρ σποδός, cineres hominum loco. De φερνῇ vid. Glossar. in Prometh. 575. Hoc est autem quod dicit Andromache in fabula cognomine v. 103. Ἰλίου αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλὰ τιν' ἄταν Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.

397. Ρίμφα. Celeriter. Vocabulum Homericum. Ductum est autem a ρίπτω, forma Ionica verbi ρίπτω, unde ριμφάλεος, et ριμφάρματος apud Sophocl. Oed. Col. 1062. Eadem varietate Iones, id est Hellenes, dicebant χρίπτω pro χρίπτω, λάμψομαι pro λήψομαι. Vid. Foesii Oeconom. v. ἐγχρίμπτειν, et Ruhnken. ad Timaeum p. 104. Cf. Etymol. M. p. 704, 18.

598. Τλάς. *Ausus.* De significationibus τοῦ τλήναι consulendus est Monk. ad Eurip. Alcest. 285.

599. Προφήτης. *Sacrorum interpres.* Proprie, qui alius cujusdam sensus profert. Eumen. 19. Διὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας πατρός. Pindarus apud Aristid. II. p. 378. vocat se αἰοίδιμον Πιερίδων προφάταν. Lucian. Vit. Auct. I. p. 549. ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. Templi Delphici antistes vocatur ὁ προφήτης Herodot. VIII. 36. scilicet qui Dei responsa interpretaretur. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 555. Infra 1068. προφήτας δ' οὔτινας μαστεύομεν, non quaerimus qui id nobis dicant. Hanc vocem ignorabat, ut videtur, aevum Homericum. Subest vero dubitatio quinam προφῆται in hoc loco sint intelligendi. Stanleius in curis posterioribus accipit de Trojanis, Heleno puta et Cassandra. „Vates hi sunt vates Trojani: dein sequitur vaticinium, quod Helena adveniente, ediderunt, usque ad v. 415.“ MUSGR. Cui nunc accedo. Contra Heathius, Schutzius, Butlerus de Menelai aedibus intelligunt.

400. Πρόμος. Supra 196.

401. Στίβοι φιλόνορες. *Vestigia illius quae maritum amare solebat.* sic πόθος φιλόνορ Pers. 141. desiderium conjugum maritos amantium. Infra 857. τοὺς φιλόνορας τρόπους, mores meos maritum amantis: supra κλόνορας ἀσπίστορας, et ναυβάτας ὀπλισμούς. Vox στίβος vestigium occurrit Prom. 700. Choeph. 203.

402. * Ἀλοίδορος. *Qui non convitiatur.* Locum intri-225 catum sicco pede praetereo.

404. * Ὑπερπόντιος. *Transmarinus.* de Helena quae fretum trajecerat. Sic Eraphus dicitur πόρτις ὑπερπόντιος, quia trans mare in Aegypto est, Suppl. 42. De rebus vero ponitur διαπόντιος eodem sensu. Choeph. 350. διαποντίου γὰρ. Thucyd. I. 141. πολέμων διαποντίων.

406. * Εὐμορφος. *Formosus.* Infra 441. Choeph. 488. Suppl. 1010. Moeris p. 149. εὐμορφον παρ' οὐδενὶ εὖρον, ἀλλ' εὐπρεπῇ.

Ibid. Κολοσσός. *Statua.* Hesych. Κολοσσοί. ἀγάλματα ὑπερμεγέθη. ἀνδριάντες. Sic fere Etymologus p. 525, 16. qui facetum veriverbium subnectit; παρὰ τὸ κολοῦν τὰ ὅσσα διὰ τὸ μέγεθος, ὡς μὴ ἐφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾶν. Hoc autem vocabulum, Ionicum, ut opinor, etsi vetustissimum est, vix alibi apud Atticos occurrit. Theocrit. XXII. 47. σφυρήλατος οἷα κολοσσός. Herodot. II. 130. εἰκόνες τῶν παλλακῶν τῶν Μυκερίνου ἐστᾶσι—ξύλινοι κολοσσοί. cf. ibid. 143. 153. κολοσσοί δωδεκαπῆχες. 175. κολοσσούς με-

γάλους. et mox 176. De sententia haec notat Schutz. „Probabiliter poeta fingit Menelaum statuas habuisse uxoris formosissimae; quibus ille quidem delectabatur quamdiu vivum earum exemplar possidebat; jam vero, illo sibi erepto, earum venustatem fastidiebat.“

408. Ἀχηνία. Inopia. Hesych. Ἀχηνία. ἀπορία. ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν. καὶ οἱ πένητες, ἀχῆνες. τινὲς δὲ ὅτι τὰ κενὰ ἡχέϊ. Eadem tradit Etymol. M. p. 181, 15. et Eustathius quatuor in locis. Choeph. 299. Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία. Suidas. Ἀχηνία. ἀπορία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράω. Νόσῳ βιασθεῖς, ἢ φίλων ἀχηνία. Id. Ἠχάνω. (I. ἡχαίνω) πτωχεύω. Hesych. Ἠχῆνες—πένητες, quae forma Ionica videtur. De etymologia haereo. (Vid. Koppiers. Obs. Phil. p. 67.) Fluxit, ut opinor, a χάω egeo, unde χάσκω et χαίνω, et χῆτος, inopia, (Od. II. 35. Herodot. IX. 11. χῆτεϊ συμμάχων) χῆρη vidua, et cetera ejusdem familiae. Praefixum est α ut in ἀβληχρός, et similibus; vid. Glossar. in Theb. 47. Loci sententiam omnium optime declarat Butlerus. „Pulcra-

226 rum autem statuarum species exosa est viro, et quum aliquid desiderant oculi ejus, earum venustas perit.“ Musgravius aliter construit; πᾶσα δ' ὀμμάτων Ἀφροδίτα ἔρρει ἐν ἀχηνίαις.

409. Ἐρρώ. Pereo. Vid. Glossar. in Pers. 758.

Ibid. Ἀφροδίτη. Venus. Metaphorice vero gratia; quod genus loquendi, apud recentiores magis frequentatum (vid. Upton. et Schaefer. ad Dionys. Hal. de Comp. V. p. 26.) nescio an alibi apud veteres poetas Graecos obvium sit. ἐπαφροδίτοι dicuntur meretrices formosae apud Herodot. II. 135. Eurip. Bacch. 236. ὅσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων. Notandum autem est Venerem, secundum quosdam mythologicos, oculos hominis formasse. Simplicius de Coelo ex Codice Taurinensi a Peyronio restitutus p. 28. ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς γενέσεως τῶν ὀφθαλμῶν τῶν σωματικῶν τούτων λέγων (Ἐμπεδοκλῆς) ἐπήγαγεν. Ἐξ ὧν ὄμματ' ἐπήξεν ἀτειρέα δι' Ἀφροδίτη—καὶ μετ' ὀλίγον. Γόμφοις ἀσκήσασα κατασιόργοις Ἀφροδίτη.

410. * Πενθήμων. Luctificus. Eadem analogia formatur qua ἐλεήμων, νοήμων et similia. Conferendus est Eurip. Alcest. 364. ἐν δ' ὀνείρασι Φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν. ἡδὺ γὰρ φίλος Κἂν νυκτὶ λεύσσειν, ὄντιν' ἄν παρῇ χρόνον. Miltonus in pulcherrimo carmine (Sonnet. XVIII.) But O! as to embrace me she inclined, I waked; she fled; and day brought back my night.

413. Παραλλάσσω. Praetereo. Eurip. Hippol. 939. Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν, ubi vid. Monk. τις nominativus est pendens. Post μάταν γὰρ subaudiendum

ἔστι, quod vidit Heathius, et vertendum: *Frustra enim est, quoties, quum aliquis bona se vidisse putavit, visum statim evanuit, etc.* Hujus syntaxeos σολοικοφανοῦς exempla conguessit Monk. ad Hippol. 23. Platon. Apolog. Socr. 6. καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ κ. τ. λ. Cf. Lobec. ad Soph. Ajac. p. 370.

415. Ὀπαδός. *Asseccla.* Soph. Oed. Col. 1091. ὀπαδὸν ὠκυπόδων ἐλάφων de venatrice. Verte, *alis quae somni vias comitantur. i. e. quum somnus abit, avolant etiam somnia.* Alata somnia memorat Euripides Hec. 70. Phoeniss. 1561.

416. Ἐφέστιος. Qui ἐστίαν i. e. focum habet. ἐφέστιοι 227 δόμοι domus quas Penates incolunt. Infra 824.

417. Ὑπέρβατος. *Transcendens, Forma passiva sensu activo.* Nescio an alibi reperiat, praeterquam apud rhetoricae scriptores. Hesychius, Ὑπέρβατον, ὑπερβαινόμενον.

418. Τὸ πᾶν. *Penitus.* Pro εἰς τὸ πᾶν. Infra 1158. Eumen. 52. μέλαινα δ' εἰς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. ibid. 85. Ὡστ' εἰς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. cf. etiam 200. 556. 889. Eurip. Heracl. 575. Τοιούσδε τούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν σοφοῖς.

Ibid. * Συνορμένος. *Simul excitatus.* ὀρμένος infra 1580.

419. * Πένθεια * τλησικάρδιος. *Luctus non tabificus, quod ait Stanleius, sed patiens.* Eustath. ad Il. E. p. 595, 2. Ὀδυσσεὺς ἀλλαχοῦ μὲν τλήμων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ἐνταῦθα δὲ τλήμονα θυμὸν ἔχειν λέγεται. ὃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος δηλοῖ ἐν τῷ, Τέτλαθι (δὴ) κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' εἴλης. ἐξ οὐπερ ἄλλοι τὸν τλησικάρδιον συντεθείκασιν. Hesiod. Scut. 424. Διὸς ταλακάρδιος υἱός. quo epitheto utitur Sophocl. Oed. Col. 540. ταλαίφρων Aj. 914.

421. Θιγγάνω. *Tango.* Vid. ad Theb. 44. Cave redas cum Stanleio attingunt jecur; sed potius tangunt eos circa praecordia, sub. αὐτῶν. Incert. Rhes. 425. Ἀνὴρ πρὸς ἡμᾶρ δυσφορῶν ἐτειρόμην. Stanleio tamen favent Sophocl. Aj. 958. Eurip. Orest. 1061. Herc. F. 979.

426. Χρυσάμοιβός. Qui aurum alio metallo permutat; hinc χρ. σωμάτων, qui pro corporibus reddit cineres; sic melius cum Stanleio verteris quam cum Schneidero, qui in praelio vivos mortuis permutat. Hesych. Χρυσάμοιβός. ἀργυρογνώμων.

427. Τάλαντοῦχος. Qui libram tenet, sicut nummularius metallum pendens. Dubito tamen an hic allusio sit ad Jovis χρύσεια τάλαντα, quibus belli fortuna ponderari solebat, an potius epithetum sit τοῦ χρυσάμοιβός. Certe non conjungenda sunt τάλαντοῦχος δορός quod facit Schneiderus, post Pauwium.

228 429. Ψῆγμα. Ramentum. ξύσμα, ἢ μικρόν θρύμμα, κλάσμα. Hesych. ψῆγμα auri Herodot. I. 93.

Ibid. * Ἀντήνωρ σποδός. Cinis pro homine. Supra 596. ἀντίφερονος φθορά, exitium pro dote. Comparandus Sophocl. El. 1158. Ὅς σ' ὧδέ μοι προύπεμπεν, ἀντὶ φιλικύτης Μορῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ. Eurip. Suppl. 1150. σποδοῦ τε πλήθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων Εὐδοκίμων δὴ ποτ' ἐν Μυκῆναις. Mos erat, combustis cadaveribus eorum qui procul a patria interciderant, cineres et ossa colligere, ut domum relata ibi sepelirentur: vid. Thucyd. VI. 71. Nicand. in Anal. II. p. 2. Εὐπυλίδας, Ἐράτων, Χαῖρις, Λύκος, Ἄγις, Ἀλέξων, Ἐξ Ἰφικρατίδα παῖδες ἀπωλόμεθα Μεσσήνας ὑπὸ τεῖχος· ὁ δ' ἔβδομος ἄμμε Γύλιππος Ἐν πυρὶ θεῖς, μεγάλην ἦλθε φέρων σποδιάν. Phaedimus ap. Holsten. ad Steph. Byz. v. Τορῶνη—Αἰάζω Πολύανθον, ὃν εὐνέτις, ὃ παραμεΐβων, Νυμφίον ἐν τύμβῳ θῆκεν Ἀρισταγόρη, Δεξαμένη σποδιήν τε καὶ ὀστέα. Cf. Iliad. H. 554. Mox λέβης idem valet ac φιάλη apud Homerum in re simili, Iliad. Ψ. 253.

430. Γεμίζω. Impleo. Theopompus Athen. XI. p. 471. emendatus a Porsono ad Aristoph. Av. 813. poculum adloquitur, δεῦρο δὴ γεμίσω σ' ἐγώ. Porsonus confert h. l. et Eurip. Cycl. 505.

431. Εὐθετος. Facile disponendus; habilis. Aeschylus in Phoenissis ap. Polluc. VII. 91. πέλυντρο' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. Nicolaus ap. Stob. XIV. p. 87. Gr. οἶμαι δ' ἑμαυτὸν εὐθετον τοῖς πράγμασι.

436. Βαῦζω. Baubor. Vid. ad Pers. 13.

438. Πρόδικος. Justitiae vindex. συνήγορος. Hesych. Lacedaemonii ita dicebant τῶν ὀρφάνων βασιλέων ἐπιτρόπους. vid. ad Hesych. in v.

444. * Δημόκραντος ἀρά. Imprecatio quam populus ratam facit. τίνει χρέος debitum solvit, i. e. Agamemnon, inquit Butlerus. Ego sic interpretor, ἀστῶν φάτις σὺν κῶτῳ τίνει χρέος ἀρᾶς δημόκραντου. Rumor popularis cum indignatione idem fere valet ac solennis imprecatio ab urbe facta. Hujus-
229 modi imprecationes, sive ad bonum sive ad malum spectarent, multum valere putabantur. Aristonis, regis Spartani filius, Δημάρετος dictus fuit, quia, secundum Herodot. VI. 63. πανδημεὶ Σπαρτιῆται Ἀρίστωνι, ὥς ἀνδρὶ εὐδοκίμεοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλέων τῶν ἐν τῇ Σπάρτῃ γενομένων, ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι.

445. * Νυκτηρεφής. Nocte occultus. Constructio est μέριμνά μου μένει ἀκούσαι τι νυκτηρεφές.

450. * Παλιντυχής. Qui fortunae mutationem adfert.

451. Ἀμαυρός. Vid. Pers. 228. Infra 529. Ἀϊστός Prom. 946. infra 510.

453. Ὑπερκόπως. Pers. 548.

456. Κρίνω. Praefero. Optimum judico. Eurip. Med.

641. ἀπτολέμους δ' εὐνάς σεβίζουσ' ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

462. Ψύθος. Mendacium. Etymol. M. p. 819, 15.

Ψύθος, τὸ ψεῦδος. ἐκβολὴ τοῦ εἶ, ψύδος, καὶ τροπὴ τοῦ δ εἰς εἶ, ψύθος. sic fere Eustathius. Callim. Fr. CLXXXIV. Σκύλλα, γυνὴ κατακάσα, καὶ οὐ ψύθος οὐνοῦ ἔχουσα. (ψίθος Etym. Gudian. p. 574, 21.) Vid. infra 970.

463. Παιδνός. Puerilis. Odyss. Φ. 21. παιδνός εἶν, ubi Schol. παῖς νέος. Hesychius interpretatur ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας. Anthol. III. 9. παιδνάς αὐτὴν ἔτεινε χέρας. Vid. Markland. ad Iph. T. 1270. Callim. H. Jon. 57. ἀλλ' εἴτε παιδνός εἶν ἐφράσσαι πάντα τέλεια.

Ibid. Φρενῶν κεκομμένος. Mente laesus. Eadem constructio in Theogn. 223. κείνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.

464. Πυρωθεῖς. Accensus, sc. spe. Sophocl. Aj. 478. ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. ubi vid. Musgravium.

467. Αἶχμή. Vis. Virtus. Vid. notas.

469. Ἐπινέμομαι. Accedo. Grassor. Thucyd. II. 54. de peste; ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα. Hesych. Ἐπενείματο. ἐπῆλθεν. Herodot. V. 101. τὸ πῦρ ἐπενέμετο τὸ ἄστυ 230 ἅπαν. Callim. H. Dian. 78. ὡς ὅτε κόρη Φωτὸς ἐνιδρουνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ. quibus tamen in locis significare potest depasci.

471. * Γυναικοκήρυκτον κλέος. Rumor a muliere sparsus.

473. Παραλλαγαί. Vices. Nescio an alibi apud antiquiores scriptores reperiatur.

475. Φηλόω. Fallo. Hesych. Ἐφῆλωσεν. ἠπάτησεν. et φηλωθεῖς. ἀπατηθεῖς. et φῆλον. ἀπατηλόν, ληθαργόν, κακοῦργον, ἐπίβουλον. Eurip. Suppl. 243. γλώσσας πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι. ubi Marklandus advocat Lycophr. 785. Apoll. Rhod. III. 982. μηδέ με τερπνοῖς Φηλώσης ἔπεσιν. ubi Schol. ἀπατήσης. ἀπὸ τοῦ φήληκος τοῦ αἴωρου σύκου, quicum conf. Etymol. M. p. 791, 32. Choeph. 1001. τοιοῦτον ἂν κτήσαιο φηλήτης ἀνὴρ. Sic legendum pro φιλήτης. Hesiod. Op. 373. Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φηλήτησι. ubi vid. Gaisford. Epigr. Anthol. Palat. T. II. p. 815. Ἐρμῆν τὸν κλέπτην τις ὑφείλετο. θερμός ὁ κλέπτης, Ὃς τῶν φηλητῶν ὄχετ' ἄνακτα φέρων.

476. Κατάσκιος. Umbratus. Eurip. Androm. 1115.

δάφνη σκιασθείς. Virgil. Aen. VI. 772. *Atque umbrata gerunt civili tempora quercu.* Cf. Wakefield. ad Lucret. III. 926.

478. Ἐύνουρος. *Confinis.* In compositis hujus familiae, ἄπουρος, πρόσουρος, τηλουρός, retinetur forma Ionica οὔρος, quae in ὄμορος non obtinet. Ceterum de metaphora, κάσις πηλοῦ, vid. ad Theb. 490.

481. * Ἐκβάζω. *Éloquor.*

482. Ἀποστέργω. *Aversor.* Proprie vero, *amare desino.* Theocrit. Ep. IV. 13. καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ Εὐχέ' ἀποστέργει τοὺς Δάφνιδός με πόθους. *ut amare desinam.* Idyll. XIV. 50. καὶ μὲν ἀποστέργαιμι, τὰ πάντα κεν ἐς δέον ἔρποι. *Nescio quis apud Suid. in v. ὁ δέ, τροφήν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέργας, εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν.*

231 488. Ραγείς. *Fractus.* Optime Scholiasta; ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγκυρῶν, ὧν πολλῶν ραγείσων εἰς τὸ ὕδωρ, μία τις περισώζει τὴν ναῦν. Sophocl. Oed. Col. 146. καπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν. Aristoph. Eq. 1241. (citatus a Phrynicho App. Soph. p. 49, 27.) λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχοῦμεθα. De hac metaphora vid. Porson. ad Orest. 68. Auctor Epistolae ad Hebr. VI. 18. κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν.

489. Αὐχέω. *Confidenter dico.* Vid. Glossar. in Prometheus, 710. Ceterum aptus est, quem contulit Stanleius, Plauti locus, Bacch. II. i. *Herilis patria salve, quam ego biennio Postquam hinc in Ephesum abivi conspicio lubens, Saluto te, vicine Apollo qui aedibus Propinquus nostris accolis, veneroque te.* Idem confert Senec. Agam. 782. Plura videas apud Ciofanum ad Ovid. Met. III. 24.

493. Ἰάπτω. *Jacio.* vid. Theb. 286.

494. Ἀνάρσιος. *Injucundus. Inimicus.* Timaeus Lex. Plat. p. 50. ἀνάρσια. ἃ οὐκ ἂν τις ἄραιτο. et sic Suidas. Ali- ter: Eustath. ad Od. K. p. 1664. Ἀνάρσιοι. οἷς οὐκ ἔστιν ἄρσασθαι· ὃ ἔστιν ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι. Male. Est enim ab αἶρω ut μετάρσιος. Iliad. Ω. 365. οἱ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασι. Herodot. I. 114. ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι. Cf. III. 10. 74. IX. 36. Theocr. II. 6. οὔτε θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος.

495. * Ἀπαγώνιος. *Certamine liberans.* Hanc vocem lexica non agnoscunt.

496. Ἀγώνιοι θεοί. *Dii qui certaminibus praesunt.* οἱ τοῦν ἀγῶνων προεστῶτες. Hesych. Suppl. 197. πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. Minus bene Eustath. ad Iliad. Ω. p. 1335, 58. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοί, οἱ ἀγοραῖοι. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1162. ἀγώνιος Ἑρμᾶς Pindar. Pyth. II. 18. ubi Schol. ex Aeschilo citat, ἐναγώνιε Μάλας

καὶ Διὸς Ἑρμῆ. quod notavit Stanleius; cui simile habet Simonides ap. Athen. XI. p. 490. F. δίδωτε δ' εὖ, τέ σ' Ἑρμῆς ἐναγώνιος, Μαίης εὐπλοκάμοιο παῖς.

497. Τιμαόρος. *Vindex. Adjutor. βοηθός.* Hesych. Etymol. M. p. 759, 1. Τιμήοροι. ἥρωες καὶ ἔφοροι. Respicit ad Apoll. Rhod. IV. 1509. Ἡρώσσαι, Λιβύης τιμήοροι.²³² Alia forma τιμάωρ exstat Suppl. 45. modo sanus sit iste locus. Est autem ἀπὸ τοῦ τιμὴν αἰρεῖν. Infra 1515. 1568. Forma contracta est τιμωρός.

502. Θᾶκος. *Sedile.* Regis scilicet, quod in loco publico ante fores ejus marmoreum stabat; in quo insidens jus dicebat. Hesych. Θᾶκος. καθέδρα. θρόνος. Odyss. B. 14. de Telemacho, concione advocata, ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες ubi Schol. τοῦτον οἱ Ἀττικοὶ θᾶκον λέγουσιν. ἔστι δὲ καθέδρα. Herodot. I. 14. ἀνέθηκε γὰρ δὴ καὶ Μίδης τὸν βασιλῆϊον θρόνον, ἐς τὸν προκατίζων ἐδίκαζεν, εὐντα ἀξιοθέητον. cf. c. 97. VI. 65. ἐν θώκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων. Erant etiam θᾶκοι in quoque oppido sedilia publica, quo confabulandi gratia otiosi convenire solebant; vid. Herodot. IX. 94. Xenoph. Hier. VII. 2. Cyrop. VIII. 7, 10. Aristoph. Nub. 995. Tyrtaeum I. 59. Sed in hoc loco regiam sedem innui patet ex epitheto σεμνοί, de quo supra.

Ibid. Ἀντήλιος. *Soli oppositus.* οἱ εἰς τὴν ἀνατολὴν ὄρῳντες. Schol. Hesych. Ἀντήλιοι θεοί. οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἰδρυμένοι. Eustath. ad Odyss. Z. p. 1562, 57. ἀντήλιος, ἡγουν προσήλιος. Ionicum esse notat, ut ἀπηλιώτης. vid. Gregor. de dial. p. 599. ed. 2. Sophocl. Aj. 805. οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους Ζητεῖτ' ἰόντες—ubi vid. Lobeck. et cf. Phrynich. App. Soph. p. 16, 7. Lex. Seguiet. p. 424, 25. Ἀπηλιώτης ἐν τῷ π, καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἐπηλὶς ἐστὶ παρὰ Ποσειδίππῳ. Corrigendus igitur Eurip. Ion. 1560. ἀνθήλιον πρόσωπον.

505. Εὐφρόνη. *Nox.* Supra 256.

508. Κατασκάπτω. *Suffodio.* Vid. Glossar. ad Theb. 46. et confer Lesb. Reisk. Or. Gr. VIII. p. 5.

509. Μάκελλα. *Ligo. σπάθη.* Schol. (unde *Spade*). Uno λ Apollon. Rhod. IV. 1555. Αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθύν τάφον ἐξελάχαινον Ἐσσυμένως μακέλησιν. Theocrit. XVI. 52. ὥσει τις μακέλα τετυλωμένος ἐνδοθὶ χεῖρας. Distinctionem inter μάκελλαν et δίκηλλαν tradit Theo in Arati Phaen. p. 2. μάκελλα, ἡ μονόεν κέλλουσα, ἡγουν τέμνουσα· δίκηλλα δὲ, ἡ διχόθεν. Apollon. Lex. Homer. Μάκελλαν, δίκηλλαν, κα-²³³ κῶς· ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. (Angl. a *Shovel*) Suidas in v. citat Aristoph. Av. 1258. ὦ μωρὲ, μωρὲ, μὴ θεῶν κίνε

φρένας Δεινὰς, ὅπως μὴ σου γένος πανώλεθρον Διὸς μακέλλη
πᾶν ἀναστρέψει Δίκη. ubi Schol. παρὰ τὸ Σοφόκλειον, Χρυσῇ
μακέλλη Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ.

512. Ζευκτῆριον. *Lorum jugale*. Vid. supra v. 130.

515. Συντελής. *Socius*. Qui eodem τέλει est; vel qui
partem τοῦ τέλους i. e. *impensae* solvit. Harpocrat. Συντελεῖς.
Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ συνδαπανῶντες, καὶ
συνεισφέροντες τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται, ὡς ἔστιν εὐ-
ρεῖν ἐν τῷ Ἀντιφῶντος περὶ Σαμοθρακῶν φόρου. ubi vid.
Vales.

517. Ὀφλων δίκην. *Damnatus iudicio*. Debitor ob rem
judicatam; proprie mulctam. Timaeus, Ὀφλεῖν. ἡττάσθαι
ἐπὶ δικαστηρίῳ. ubi vid. Ruhnken. Rem plene illustravit
H. Steph. Thes. L. G. in voce.

518. Ῥύσιος. *Liberator*. Suppl. 149. ῥύσιος γενέσθω.
Schol. τοῦ ῥύσασθαι τοὺς Τρῶας. vel potest esse a ῥύσιον,
pignus quod aufertur ob rem debitam. Vid. Brunck. ad So-
phocl. Ant. 858.

520. Θρίζω pro Θερίζω. *Meto*. Schol. ἐθρίσεν. ἐθέρι-
σεν, ἔκειρε. κοινῶς δὲ ἐθρίξεν, ἀφείλεν. ἀφ' οὗ καὶ ἡ θρίξ.
καὶ Εὐριπίδης (Orest. 128.) ἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξεν
τρίχας. Sed in Oreste recte editur ἀπέθρισεν. Philippi
Epigr. in notis Albertii ad Hesych. v. Ἐπισφύρια—Ἐθῆκε
λόγχην, ἧς ἀπέθρισε χρόνος Αἰχμὴν. Incert. Anthol. IV. 12.
ὡς μὴ τι θράξης τῶνδε, μήτ' ἀποθρίσης. Theodoridas Ana-
lect. T. II. p. 45. οὕτω δὴ Πύλιον τὸν Ἀγήνορος, ἄκριτε
Μοῖρα, πρῶτον ἐξ ἥβας ἐθρίσας Αἰολέων. Archilochus in
Etymol. Gudian. p. 590, 49. ἵνας δὲ μελέων ἀπέθρισε. Cor-
rigendum μεζέων, quod glossam legenti patebit. [Sed vid.
Bekkeri Anecd. vol. III. p. 1438. ED. LIPS.]

Ibid. Ἀμάρτια. (τὰ) *Pretium peccati*. τὸν μισθὸν τῆς
ἀμαρτίας, Schol. nescio an vere; vocis tamen terminatio
in ια hanc interpretationem stabilire videatur.

523. Γυμνάζω. *Exerceo*. Gloss. in Prom. 606.

234 525. Ἐπήβολος. *Cui aliquid contingit*. Vid. Gloss. in
Prometh. 453. Herodot. VIII. 111. θεοὺς δύο ἀχρήστους
οὐκ ἐκλείπειν σφέων τὴν νῆσον, ἀλλ' αἰεὶ φιλοχωρεῖν, Πενίην
τε καὶ Ἀμηχανίην καὶ τούτων τῶν θεῶν ἐπηβόλους ἔοντας
τοὺς Ἀνδρίους, οὐ δοῖσιν χρήματα.

527. Ἀντεράω. *Mutuo amo*. Bion. Id. VIII. 1. ὄλβιοι
οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.

529. Ἀμαυρός. *Obscurus*. Supra 451. Recte explicat
Stanleius tacite, ut in Choeph. 154. κλύε δέ μοι, κλύε σέβας,
ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.

533. Τὸ σόν. *quod tu modo dixisti*. Plato Sophist. p.

233. B. τὸ σὸν δὴ τοῦτο, σχολῇ ποτ' ἂν κ. τ. λ. Sophocl. Aj. 99. τεθναῖσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ. Herodot. I. 86. τὸ τοῦ Σόλωνος. Thucyd. III. 47, τὸ Κλέωνος, quod dixit Cleon. Ejusdem generis est καὶ τὸ λεγόμενον Thucyd. VII. 68. 87. Plat. Phaed. 15. Sophist. p. 226. A. Menand. ap. A. Gell. II. 23. Hippolochus ap. Athen. IV. p. 150. B. πάντες ἐξενήφομεν, ὀρθοὶ (τὸ δὴ λεγόμενον) ἀνιστάμενοι. Sic τὸ εἰρημένον Alexis Grotii Exc. p. 177. τὸ τῆς παρουσίας Lucian. T. I. p. 558. Vid. Matthiae Gr. Gr. §. 285. Recte Scholiasta, τὸ εἰρημένον ὑπὸ σοῦ, τὸ, τεθναῖναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς.

537. Δι' αἰῶνος. Choeph. 24. δι' αἰῶνος δ' ἰνυμοῖσι βόσκεται κέαρ. Eurip. Hipp. 1424. δι' αἰῶνος μακροῦ. Alc. 478. Lycophr. 969.

538. * Δυσανλία. Graves excubiae. Sophocl. Antig. 356. δυσαύλων πάγων, ubi Schol. εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεται τις. Hesych. Δύσαυλος. δυσαύλιστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρα.

539. Σπαρνός. Rarus. Hesych. Σπαρνάς. σπανίους, ἄραιους, διεσπαρμένους. Callim. H. Dian. 19. σπαρνόν γάρ, ὅτ' Ἀρτεμις ἄστνυ κᾶτεισι. Photius, Σπαρνόν. σπάνιον. οὕτως Πλάτων. Formatum est a σπείρω.

Ibid. Πάρηξις. Adventus. ad terram scilicet. Sic interpretantur Schutzius et Schneiderus. Aliter Schol. τὸ δὲ παρήξεις, ἀντὶ τοῦ παραδρομάς, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν νεῶν. Neutra interpretatio satisfacit. Locum non omnino sanum esse suspicor.

544. Καταψεκάζω. Irroro. ἐπιψεκάζω, eodem fere sensu, utitur Xenoph. Sympos. 2. 26. ἦν ἡμῖν—μικραῖς κύλιξιν ἐπιψεκάζωσιν.

Ibid. Ἐμπεδον σίνος. Noxa inhaerens. Schol. τὸ ἐδραῖον. ἡγουν τὸ περιβεβλημένον ἡμῖν κάλλος. quae non intelligo; nisi forte acceperit grammaticus σίνος pro splendore, uti intellexit v. 580. αἰνολαμπές σίνος]. τοῦτ' ἔστι σέλας. Absurde. Hesych. Σίνος. βλάβος. Infra 715. μέγα σίνος πολυκτόνον. Nicand. Ther. 1. μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν. Vid. ad v. 697. Verte autem vestibus inhaerendo nocens.

545. Ἐνθήρος. Ferus. Hispidus. Sophocl. Phil. 698. θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἐλκέων ἐνθήρου ποδός. Sic Liv. XXI. 39. squalida et prope efferata corpora. Abreschius contulit Sophocl. Ajac. 1230. κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως αἰὲ πυκινᾷς δροσοῖς τεγγόμενος κόμας λυγρᾷς μνήματα Τροίας. Hinc Pindarus pluvias horrorem incutientes dixit φρίσσοντας ὄμβρους. Interpretes vero, quod mireris, conjunxerunt τρίχα ἐσθημάτων.

546. * Οἰωνοκτόνος. Aves interficiens. ideoque into-

lerabile: avibus enim minus quam ceteris animalibus nocere frigus videtur.

549. Ἀκύμων. *Sine fluctibus.* Eurip. Iph. T. 1444. ἤδη Ποσειδῶν, χάριν ἐμὴν, ἀκύμονα Πόντου τίθησι νῶτα. Idem dixit ἀκύματος in Fragm. ap. Polluc. X. 27. ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκη γελᾷ. Haec vox reponenda videtur in Simonidis carmine περὶ γυναικῶν 37. ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμῆς ἔστηκε ἀπήμων, χάσμα ναύτησιν μέγα, Θέρεος ἐν ᾠρῇ. Lege ἔστηκε ἀκύμων. Vid. Valcken. in Adoniaz. p. 225. Quum autem dicit Aeschylus μεσημβρίναις κοίταις, allusio fit ad meridiationes quibus uti veteres solebant; quod bene notavit Abreschius. Callim. Lav. Pall. 72. μεσαμερινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία. Vid. Theocrit. I. 15, 17. VII. 22. Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριος πόδας ἔλκεις Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἵμασιαιῶσι καθεύδει. Pontum dormire dicit 236 Simonid. ap. Dion. Hal. π. συνθ. p. 258. κελοίμαν, εὐδε, βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν. Lex. Seguiet. p. 397, 21. Ἀνεμοκοῖται. οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος δὲ φασὶ τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

553. Ἀναλόω. *Consumo.* Gloss. in Theb. 813. Verbum ἀναλόω in praeteriti temporibus cum augmento scribi debere censent Elmsleius et Hermannus. Moeris, Ἀνηλώμενον Ἀττικῶς. ἀναλώμενον Ἑλληνικῶς. ubi Hudsoni lectionem, Ἀναλ. Ἀ. ἀνηλ. Ἐ. probat Valckenaerius ad Eurip. Phoen. 591. Thomas M. p. 55. Ἀνάλωσα, καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί. τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. Et hoc quidem de tragicis et Aristophane vere dictum existimo, non item de recentioribus Atticis qui augmentum certe huic verbo adhibebant. Nescio an veteres pronuntiarint ἀνάλωσα, ne confunderetur cum ἀνήλωσα, ab ἡλόω.

Ibid. Ἐν ψήφῳ λέγειν. *Ad calculum recensere.* Poetice pro ψηφίζειν.

554. Παλίγκοτος. *Contrariam habens indolem.* Pindar. Ol. II. 35. ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν. Erotian. p. 292. Παλιγκοτωτάτοις. φιλυποστρόφοις νοσήμασι. Suppl. 372. Ἄγος μὲν εἶη τοῖς ἐμοῦ παλιγκότοις. Infra 836. 847. Vid. ad Theb. 404. Herodot. IV. 156. τοῖσι Θηραίοις συνεφέρετο παλιγκότως. ubi vid. Wesseling. Locum hunc in modum explicat Scholiasta. ἐπὶ τῇ ἀποβολῇ τῶν ἀπολλυμένων δεῖ τὸν ζῶντα ἀλγεῖν, καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς εὐποτρίας χαίρειν. Male omnino. Recte Stanleius, ob fortunam adversam. De genitivis sic positis, ubi subaudiri dicitur ἔνεκα, vid. Matthiae G. G. §. 345.

555. Πολλὰ χαίρειν καταξιῶ. *Multum valere jubeo.*

i. e. calamitatibus valedico. Hesych. Πολλὰ χαίρειν φράσας. ἀποταξάμενος. Exemplum in notis videas.

557. Ἀντιρρέπω. *Aequilibris sum.* Vid. Glossar. in Pers. 352.

561. Λάφυρα. *Exuviae.* Gloss. in Theb. 264. Vid. Rhesi locum in nott. Eurip. El. 7. de Agamemnone, qui Troja capta, ὑψηλῶν ἐπὶ Ναῶν τέθεικε σκῦλα πλεῖστα βαρ-²³⁷ βάρων. ubi vid. Barnes. Sophocl. Aj. 92. καί σε παγχοῖσιν ἐγὼ Στέψω λαφύροις, τῇσδε τῆς ἄγρας χάριν.

365. Πάντ' ἔχεις λόγον. *Nil praeter habeo quod dicam.* Sophocl. Aj. 480. πάντ' ἀκήκοας λόγον. Cf. Valcken. ad Herodot. p. 469.

566. Ἀναίνομαι. *Infitor.* Cum participio loquentis construitur. Eurip. Iph. A. 1512. θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι. Herc. F. 1235. εὖ δράσας δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι. quae contulit Abreschius.

567. Ἡβάω. *Juvenis sum.* Sensum loci non percepere Stanley et Schutzius; est autem hic; *nulla est senectus discendi meliora.* Nemo adeo senex est, quin se docendum meliora praebere possit.

569. * Συμπλουτίζω. *Simul ditio.* Nota tmesin; quam haud raro patitur apud Atticos praepositio σύν. Choe. ph. 458. ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς. 906. ἐγὼ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηρᾶναι θέλω. (sic legendum.) Eurip. Hel. 105. καὶ ξὺν γε πέσας. Ion. 808. σὺν γάρ σοι νοσῶ. Scolium ap. Athen. XV. p. 695. D. σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηθήσῃ. Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει. Plato Phaedr. p. 199. ed. Bas. 2. ξὺν μοι λαβέσθε τοῦ μύθου. Thucyd. III. 13. a Porsono indicatus, ξὺν κακῶς ποιεῖν. Callim. Ep. I. 5. εἰ δ' ἄγε, σύν μοι Βούλευσον. Exemplum tmeseos est supra v. 457. ὑπ' ἄλγος ἔρπει. Eurip. Hippol. 342. 589. 1110. et, pluribus verbis interpositis, Sophocl. Phil. 1187. ed. Musgr. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείπω. 1207. ἀπὸ νῦν με λείπει ἤδη. Quum tmesi saepissime utatur Herodotus, rara tamen sunt exempla ubi duae voces vel plures inter praepositionem et verbum occurrant, ut in VII. 165. ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἄγον. qui locus fugit Matthiaeum in Gr. Gr. §. 542.

570. Ἀνολολύζω. Vid. Glossar. in Theb. 254. Addend.

573. Ἐνίπτω. *Objurgo.* Hesych. Ἐνίπτειν. κακοῦν. ψέγειν. λοιδορεῖν. Homer. Il. Γ. 458. μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν ἐνίπτε. Etymologus p. 342. verbum ducit²³⁸ ab ἐνέπω. Traxerim potius ab ἵπτω *laedo*. Il. A. 454. μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιοῶν. Ab eodem fonte ἐνιπή et ἐνιπάπω.

Ibid. Φρυκτωρός. Supra 32.

575. *Πρὸς γυναικός.* *Ex mulieris consuetudine.* Cf. v. 467. *Infra* 1626. τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικός ἦν σαφῶς. *Philetaerus* ap. *Suid.* v. Ἀμπαλίνωρος. ex correctione *Porsoni*, οὐ πρὸς γυναικός ὁ χορός. *Aristoph.* *Plut.* 553. τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι, *Πρὸς ἀνδρός οὐδέν ὑγιές ἐστ' εἰργασμένου.* ubi vid. *Brunck.* Cf. *Sophocl.* *Aj.* 319. *Xenoph.* *Anab.* I. 2. 11. *Matthiae* *Gr. Gr.* §. 372.

577. *Νόμος.* *Cantilena sacra.* *Theb.* 954.

579. *Λάσκω.* *Clamo.* *Hesych.* Λάσκειν. λέγειν. φθέγγεσθαι. *Infra* 838. *Eurip.* *El.* 1213. βοᾶν δ' ἔλασκε τήνδε. *Mirror* *Matthiaeum* in *Gr. Gr.* p. 320. hanc vocem ducentem ab ἐλάω pro ἐλαύνω. *Hesych.* Ἐλασκειν. ἤλασεν. ἐκάλεσεν. confusis scilicet ἐλασκειν et ἐλάσασκειν.

580. * *Θυηφάγος.* *Thura consumens.*

Ibid. *Κοιμάω.* *Sopio.* Eadem metaphora utitur *Phrynichus* ap. *Athen.* XV. p. 700. *Polluc.* VII. 178. Ἐπειτ' ἐπειδὴ τὸν λύχρον κατακοιμίση. *Virgilii* *sopitos excitat ignes* contulit *Stanleius.*

581. *Μάσσων.* *Glossar.* in *Prometh.* 440. *Pers.* 444.

588. *Ἐράσμιος.* *Amabilis.* Vocem apud veteres poetas vix alibi inveneris. *Simonides*, sive quis alius *Simonde* recentior, περὶ γυναικῶν, 51. κείνη γὰρ οὐ τι καλόν, οὐδ' ἐφίμερον Πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον. *Xenoph.* *Symp.* VIII. 36. τῷ τὴν ψυχὴν ἐρασμίῳ.

592. *Σημαντήριον.* *Sigillum.* σφραγίδα τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνῆς. *Schol.* *Euripidi* σήμαντρον. *Iph. T.* 1572. δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι. *Idem* in *Hypsipyle* ap. *Eustath.* ad *Il.* N. p. 959, 45. εὐσημα, καὶ σᾶ, καὶ κατεσφραγισμένα. *Herodot.* II. 121. 52. ὡς δὲ τυχεῖν τὸν βασιλῆα ἀνοίξαντα τὸ οἶκημα, θωυμάσαι, ἰδόντα τῶν χρημάτων καταδεῖν τὰ ἀγγήια οὐκ ἔχειν δὲ ὄντινα ἐπαιτιᾶται, τῶν τε σημάντρων ἐόντων σώων, καὶ τοῦ οἰκήματος κεκλειμένου. *Harpocrat.* Ἀσημαντα. τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα. σημεῖα γὰρ ἔλεγον τὰς σφραγίδας. *Περὶ* δὲ ἐν τῷ κατ' *Αντίου.*

595. *Χαλκοῦ βαφαί.* *Aeris tinctura.* *Schol.* ὥσπερ οὐκ οἶδα τὰς βαφὰς τοῦ σιδήρου, οὕτως οὐδὲ ἡδονὴν ἐτέρου ἀνδρός. *Abreschius* interpretatur, non magis novi voluptatem ex alio viro, quam scio aeris tincturam, i. e. rem quae fieri nequit; vel, si χαλκός legatur, magis quam aes tincturam; ferrum enim aqua tinctum στόμωσιν accipit, non item aes; etiamsi *Proclus* in *Hesiod.* *Op.* 142. et *Eustath.* ad *Iliad.* A. 236. tradunt aes apud veteres calidum in aquam frigidam immersum fuisse, quo durius fieret. *Schutzius* reddit χαλκοῦ βαφὰς vulnera ferro inflicta, cui minime assentior.

Butlerus vero *tingiturum aeris*. h. e. *qua ratione aes ad instar lanae colorem aliquem bibat*: et fatendum quidem est βαφάς in plurali de lanae tinctura usitate poni; e. g. supra 230. infra 933. Choeph. 1010.

599. Τορός. Supra 25.

605. Κεδνός. *Faustus*. Infra 631. Gloss. in Theb. 62. Cum Thucydidis loco in notis laudato conferri potest Cicer. Phil. 1. 8. *fit enim plerumque ut ii, qui boni quid volunt afferre, affingant aliquid, quo faciant id, quod nuntiant, laetius*. Sed aptissimum est quod adtulit Abreschius ex Terentii Hecyr. V. 411. *Vide mi Parmeno etiam sodes, ut mihi haec certa et clara adtuleris, Ne me in breve conjicias tempus gaudio frui*.

611. Ἄκρος. *Excellent*. Vid. nott. Infra 1099. γνώμων ἄκρος. Herodot. VI. 122. ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. ἄκρος satis accurate verteris Anglice, *capital*. Demosth. de Coron. 40. τὸν καλὸν ἀνδρίαντα καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε. Vid. Wesseling. ad Herodoti verba V. 124. ψυχὴν οὐκ ἄκρος.

Ibid. Σκοπός. *Scopus*. Pindar. Nem. VI. 45. ἔλπομαι μέγα φειπὼν τύχην ἄντια σκοποῦ. Ol. II. 160. ἔπεχε νῦν σκοπῶ τόξον, ἄγε, θυμέ. Hoc est quod Cambyzes ap. Herodot. III. 35. dicit ἐπίσκοπα τόξεύειν. Contrarium est apud Platon. Theaet. 26. p. 100. a. ed. Bas. 2. ἀπὸ σκοποῦ εἰρηκέναι. Homer. Od. Φ. 421. οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτεν. ubi Eustath. p. 1915, 47. τὸ δὲ Οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτε, καὶ παροιμιῶδες γέγονεν ἐπὶ τῶν εὐστοχοῦντων τοῦ θελήτου. Alias σκοπός valet *speculator*.

619. * Κακάγγελος. *Mala nuntians*. Eustath. ad Il. P. p. 1125, 55. ἐκ δὲ τοῦ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, σύγκειται παρὰ τοῖς ὑστέροις ὁ κακάγγελος. Sophocl. Ant. 1286. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχην. Confer Eurip. Phoen. 1250. 1252. Tragicus versus ap. Demost. de Coron. 71. κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με.

620. Χωρίς. *Scorsum*. Scholiasta, ἤγουν ταῦτα λέγοντες, ἀτιμάζομεν τοὺς θεοὺς. P. Victorius V. L. XX. 22. hoc modo exponit: „liberum remotumque esse ab omni hujusmodi re, (sc. nuntio mali) quidquid ad Deos colendos pertinet.“ Rectius, mea quidem sententia, Stanleius, quod alius sit honos eorum Deorum qui bona mittunt, alius eorum qui mala, ut Erinyes; et sic Heath. In hoc sensu disjunctivo plerumque ponitur χωρίς. Sophocl. Oed. Col. 808. χωρίς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὸ καίρια. Eurip. Ion. 1016. ex optima Snapii emendatione, εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν, ἢ χωρίς, φορεῖς; Phrynich. App. Soph. p. 72. Χωρίς οἰκοῦσιν. οἶον

Aesch. Agam.

O

διεστήκασιν. Χωρὶς γὰρ οἰκοῦσ' αἰρεταὶ τῶν ἡδονῶν. Simo-
nid. περὶ γυν. 1. χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον Τὰ πρῶτα.
seorsum a viris. quod tamen aliter explicat Schaefer. ad
Dion. Hal. p. 292.

621. Ἀπενκτός. Deprecandus. quod quis ἀπεύξαιτ' ἄν
(Plato Legg. III. p. 128.) Schol. Theocrit. X. 52. a Stan-
leio citatus; εἰκτός δὲ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος, ἀπενκτός
δὲ καὶ ἀπενκταῖος, ὁ μισητός. Suppl. 786. ἄνδρ' ἀπενκτόν.

622. Πτώσιμος. Caducus. Vid. supra ad v. 9.

623. Ἐλκος. Ulcus. Eandem metaphoram adhibet So-
lon XV. 17. ταύτῃ δὴ πάσῃ πόλει ἔρχεται ἔλκος ἄφικτον. Con-
structio est; quum nuntius adfert calamitatem, exercitu interem-
to, nuntians unum vulnus civitati accidisse, nempe publicum, et
241 alterum civibus, multos ex multis familiis intercidisse—et sic
duplicem calamitatem, cruentum malorum par—italia inquam
qui mala adfert, etc.

624. * Ἐξαγισθείς. Consecratus, mortī scilicet, ut pia-
cularis victima. Ita vocem explicat Pauwius, probante
Butlero. Harpocrat. Ἐξάγιστος. ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγῆς, καὶ
ἐμπλεως ἄγους. Suidas. Ἐξάγιστος. ἀκάθαρτος. ἢ πονηρός.
Ὁ δὲ τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων.
καὶ αὐθις. Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι
τριχοπλάσται πάντες εἰσὶν. Demosthenes c. Aristog. conjun-
git τοὺς πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ὀνομαζομένους. So-
phocl. Oed. Col. 1596. ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
αὐτὸς μαθήσει. Sed in hoc loco nihil aliud valere puto
ἐξαγισθέντας δόμων quam ἐκ δόμων ἀγισθέντας, i. e. com-
bustos, vel ad parentalia elatos.

625. Μάστιξ διπλῇ. Flagellum duplex. i. e. bina ha-
bens lora. Choeph. 573. ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης
Δούπος ἰκνεῖται. Sophocl. Aj. 244. παῖει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ.
De flagello deorum vid. ad Theb. 604. Prometh. 703.
Sophocles ap. Stob. CXIII. ὅταν δὲ δαίμων—Μάστιγ' ἐρείσῃ.
Stanleius intelligit ferrum et flammam; Pauwius hastam et
ensem; Schutzius duplicem lanceam. Tu simpliciter verteris
vehemente flagello. Fallitur autem Schutzius quum huc re-
fert δίλογχον αἶνιν in proximo versu, quae nihil aliud signi-
ficat quam duplicem calamitatem, sc. publicam et privatam.

626. Δίλογχος. Bina gerens hastilia. quorum uno ci-
vitatem affligit, altero singulos cives. Hesych. Δίλογχον.
τὴν Βένδιν οὕτω Κρατῖνος ἐν Θοράτταις ἐκάλεσεν· ἦτοι ὅτι δύο
τιμὰς ἐκληρώσατο, οὐρανίαν τε καὶ χθονίαν, λόγχας γὰρ ἐκάλουν
τοὺς κλήρους, ἢ ὅτι δύο λόγχας φέρει, κνηγετικὴ οὖσα.

627. Σάττω. Onero. Herodot. III. 7. σάξαντες ὕδατι.

ubi vid. Wessel. Alexis ap. Athen. VII. p. 522. D. τυρῶ τε σάξον, ἀλοί τ', ἡδ' ὀριγάνῳ, farci.

650. Εὐεστῶ. *Prosperitas*. Infra 902. Theb. 171. μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φιλῇ, ubi vid. Glossarium. „Vox est a Democrito cusa, qui librum eo nomine ediderat, teste Laertio.“ H. Vales. in Harpocr. p. 84. Sed falsus 242 est Vir doctissimus; nec affirmat Laertius hanc vocem a Democrito cusam fuisse, sed tantum hoc nomine ab eo appellatam τὴν εὐθυμίαν—καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διαγεί, ὑπὸ μηδεὶος ταραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. IX. 45. ubi vid. Menag.

652. Ἀμῆνιτος. *Expers ira*. οὐκ ἀμῆνιτον θεοῖς in qua dii iram exhibuerunt. Usitatio constructio fuisset χειμῶν Ἀχαιοῖς, οὐκ ἀμῆνιτον θεῶν. Suppl. 972. ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάζει. Hesych. Ἀμηνίτως. ἀμέμπτως. Ἀχαιός.

653. Ξυνόμνυμι. *Conjuro*. Claudianus a Stanleio advocatus, *Et conjurati veniunt ad classica venti*. Aptissimus est, in re tamen contraria, quem contulit L. Theobaldus, Shakspearii locus e Troil. et Cressid. *The seas and winds, old wranglers, did make truce, And did him service*. Sic Eumen. 127. ὕπνος, πόνος τε, κύριοι ξυνωμόται. Ovid. *In me jurarunt ventus somnusque*.

656. * Δυσκύμαντα κακά. *Mala ex fluctibus agitalis provenientia*.

657. Θρήκiai πνοαί. Vid. supra ad v. 185.

658. Ἐρείκω. *Frango*. Glossar. in Pers. 545.

Ibid. * Κεροτυπέω. *Cornu ferio*. Vid. notas.

659. Τυφῶς. *Tyrho*. Hesych. Τυφῶν. ὁ μέγας ἄνεμος. Aristoph. Eq. 511. καὶ γενναίως πρὸς τὸν τυφῶ χῶρει, καὶ τὴν ἐριώλην. Vid. Schleusner. Lex. N. F. in v. Hesych. Τυφῶ. ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς. Acutum in genitivo ponendum monuit Oudendorpius ad Thom. M. p. 861. cui non assentior. Dubito an in hoc loco retinendus sit genitivus. Vid. ad Prometh. 362.

Ibid. Ζάλη. Glossar. in Prometh. 379. Infra 648.

640. Ποιμήν. *Curator*. Apud Homerum de rege. Suppl. 780. οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις Θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παρ' αὐτίκα. Cf. Sophocl. Aj. 360. Eurip. Suppl. 674. Hic est ipsa tempestas, uti recte observavit Pauwius.

Ibid. * Στροβός. *Vertigo*. Hesych. Στροβοί. συστροφαί. 243 Choeph. 200. οἴοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην, Στροβούμεθ'.

642. Ἀνθέω. *Effloresco*. Eurip. Iph. T. 310. ὥσθ' αἵματηρόν πέλαγος ἐξανθεῖν ἄλός. Alciph. I. 1. p. 4. τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει. In hoc loco sic interpretatur

Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 55. *mortuorum cruore rubens mare*, vel, *spumans*. Minus recte.

643. Ἐρείπια. *Rudera*. Glossar. in Pers. 431. qui locus cum hoc comparari debet.

644. Ἀκήρατος. *Incorruptus*. Glossar. in Pers. 620.

647. Τύχη σωτήρ. Pro σώτειρα. Sophocl. Oed. T. 80. ἐν τύχῃ γέ τῳ Σωτήρι βαίη. Phil. 1470. Eurip. El. 991. τιμὰς σωτήρας ἔχοντες. Sic Eumen. 315. Furiae dicuntur πράκτορες αἵματος. Supra 110. χερὶ πράκτορι. Suppl. 1042. θέλκτορι Πειθοῖ. Sophocles Trach. 863. Κύπρις πράκτωρ. Plura dedit Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 285.

649. Ἐξοκέλλω. *Navim ex undis ad litus adpello*. Glossar. in Prometh. 191.

Ibid. Κραταιλέως. *Scopulosus*. Hesych. Κραταίλεον (-λέων) ἔδαφος. ἐκ σκληροῦ λίθου γεγονός. Α λαᾶς scilicet. Eurip. El. 554. ἐν κραταιλέῳ πέδῳ. Homeri κραταίπεδον Eustathius explicat per τὸ λιθόστρωτον, καὶ οὕτω στεγρόν, p. 1827, 59. Idem p. 1938, 1. comparat κραταίβιος, κραταίπιλος, κραταίτονος, et alibi κραταιγύαλος. In Eurip. Bacch. 1094. pro χειρμάδας κραταβόλους, Brunckius edidit κραταιβόλους. (Musgr. καραβόλους.)

651. Λευκὸν ἥμαρ. *Tempestas serena*. Glossar. in Pers. 306.

652. Βουκολέω. *Curando lenio*. Fallo. Angl. to beguile. Schol. ἐθεραπεύομεν ἐν λογισμοῖς τισι. Hesych. Βουκολοῦμαι. ἀπατῶμαι. Idem, Βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσι. [ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶσθαι. Phavor.] Paulo aliter Eumen. 78. καὶ μὴ πρόκαμνε 244 τόνδε βουκολούμενος Πόνον. Similiter Babrius ap. Suid. v. Αἰώρα—παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην. Idem ap. Schol. Aristoph. Pac. 155. χῶπως ἔχοι τι βουκόλημα τῆς λύπης, Ἀνέσθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. Cum hoc verbo Valckenaer. ad Hippol. 151. comparavit ποιμαίνειν, Theocr. X. ult. Recentiorum loca conguessit Wyttenbachius ad Select. Hist. p. 530. Confer. G. Burges. ad Suppl. p. 208.

653. Καμών. *Mortuus*. Minus accurate Stanleius laborantis exercitus. Hesych. Κάμνειν—ἀποθνήσκειν. Homer. Il. Ψ. 72. εἰδῶλα καμόντων. Vid. Etymol. M. p. 488, 25.

Ibid. Σποδέω. *In pulverem dejicio*. Occido. Glossar. in Theb. 809.

655. Λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. *Loquuntur de nobis quasi de mortuis*. Abreschius contulit Sophocl. El. 1454. ἡγγεῖλας ὡς τεθνηκότα. v. 1558. hujus fabulae, μαντευσόμεσθα τάνδρως, ὡς ὀλωλότος.

Ibid. Τί μή; *Quidni?* Eumen. 205. ἔχρησα ποινὰς τοῦ

πατρὸς πέμψαι· τί μή; Sophocl. Aj. 668. ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον· τί μή;

661. Ἐξαναλόω. *Consumo*. Glossar. in Theb. 815.

667. Πρόνοια. *Providentia*. Eurip. Phoen. 645. ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ ἔθετό σοι θεία προνοία, νεικέων ἐπώνυμον. Sophocl. Aj. 425. αἶ, αἶ· τίς ἂν ποτ' ὦεθ' ὥδ' ἐπώνυμον Τοῦμόν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; ubi vid. Lobbeck. et Valckenaer. ad Phoen. 27.

669. * Δορίγαμβρος. *Quam sponsi armis petunt*. Scilicet quam multo repetit Graecia milite. Stanleius confert Virg. Aen. VII. 518.

Ibid. Ἀμφινεικής. *De qua contenditur*. Sophocl. Trach. 104. τὰν ἀμφινεικῇ Δηϊάνειραν. vid. Hesych. 536. τὸ δ' ἀμφινεικῆτον ὄμμα νύμφας ἐλαινὸν ἀμμένει.

672. Ἀβρόπηνος. *Delicate textus*. quod Euripides dixit εὐπηνούς ὑφάς Iph. T. 814. Hesych. Πήνος. ὑφασμα.

675. Προκάλυμμα. *Velamen*. Januae thalamorum obtentum. προκάλυμμα dici potest etiam de velamine nuptiali. Vid. infra 1149. Thucyd. III. 67. ἔργων—ἀμαρτανομένων, λόγοι ἐπεὶ κοσμηθέντες προκαλύμματα γίνονται.

674. Γέγας. *Terrigena*. Tellus peperit Κρεῖον, cui Εὐρυβίη tulit Ἀστραῖον, secundum Hesiodum, Ἀστραῖος δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους, Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον, Καὶ Νότον. Erant igitur Venti ex Titanum sanguine orti. Quosdam ventos a terra generari veteres credebant: ἀπόγειος αὔρα dicitur hujusmodi flatus ap. Dionys. Halic. T. VI. p. 779. Reisk.

677. Κέλλω. *Adpello navim*. Supra 649.

678. * Αὐξίφυλλος. *Frondosus*. Abreschius comparat ἀξιγυίοις ap. Pindar. Nem. IV. 119.

680. Κῆδος. *Affinitas*, vel *Luctus*, ideoque vere ὀρθώινυμον.

681. * Τελεσσίφρων. *Perficiens animi propositum*.

685. Πράσσομαι. *Exigo*. Glossar. in Pers. 482.

686. * Ἐκφάτως. *Modo ineffabili*. Idem videtur significare atque ἄφατος. Callim. H. Del. 60. σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ φατόν.

687. Ἐπιθρέπω. Supra 242.

689. Μεταμανθάνειν ὕμνον. *Veterem cantilenam dediscere, et novam discere*. Aristoph. Plut. 925. οὐδ' ἂν μεταμάθοις. ubi Schol. κυρίως τὸ μεταμαθεῖν ἔλεγον τὸ μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι μαθεῖν, ἀφιμένον τοῦ πρώτου. Vid. Glossar. in Prometh. 517. supra 214.

692. Αἰνόλεκτρος. *Infelix nuptiarum*. Lycophr. 1353. ἐνθα Τυφῶνος δάμαρ Κευθμῶνος αἰνόλεκτρον εὐδάνει μυχόν.

Idem valet αἰνολεγής in Orphicis; et αἰνόγαμος Eurip. Hel. 1129. Hinc αἰνόπαρις idem in Hecub. 939. Alcman. ap. Schol. Venet. in Il. Γ. 59. δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείῳ. Vid. Spanhem. ad Callim. H. Del. 92.

246 695. Ἀνάτλημι. Sustineo. Rarius occurrit. Eurip. Phoen. 60. (quem versum ejecerunt Valcken. Brunck. Porson.) ὁ πάντ' ἀνατλάς Οἰδίπους παθήματα. Quater in Odyssea, nusquam in Iliade comparet, si fides Seberi indicii.

696. Λέων. Leo. Noster ap. Aristoph. Ran. 1451. οὐ γὰρ λείοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Ἦν δ' ἐκτρααῖ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν. Alludit ad historiam vel fabulam quandam. Innuitur autem Paris. Martial. V. Laeserat ingratum leo perfidus ore magistrum, Ausus tam notas contemnerare manus. Juvenal. XIV. 246. Nec tibi parceretur misero, trepidumque magistrum In cavea magno fremitu leo tollet alumnus. Theocr. V. 58. θρέψαι τοι λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τι γάγωντι. Proverbium ap. Alciphro. III. 24. λύκον ἔοικα τρέφειν. Epigr. Inc. Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα. Ἀλλὰ μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη. Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θήριος ἔσται. Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται. Meleager ap. Ruhnken. ad Tim. p. 250. τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα Ἐτρεφες, οὐκ ἤδεις, ὥς ἐπὶ σοὶ τρέφεται; Οὐκ ἤδεις; νῦν γινώθι, καλῶν ἄλλαγμα τροφείων, Πῦρ ἅμα, καὶ ψυχρὰν δεξιόμενος χίονα. Isocrat. ad Demon. p. 53. τοὺς κακοὺς εὖ ποιῶν, ὅμοια πείσει τοῖς τὰς ἀλλοτριὰς κύνας σιτέουσιν κ. τ. λ. Non abludit quod mater Periclis leonem peperisse sibi in somnio visa sit: Herodot. VI. 131.

697. Σίνις. Noxius. Latro. Hesych. Σίνις. κλέπτης, κακοῦρογος, ληστής. Sophocl. Thamyra ap. Schol. in Oed. Col. 378. Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἀργεῖ κοίλῳ. Callim. H. Apoll. 92. βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο. (vid. Schol. Apoll. Rhod. I. 608.) Anyte Anthol. III. 24. 1. Vid. supra 544. Infra 713. Monk. ad Eurip. Hippol. 981.

Ibid. Ἀγάλακτος. Hesychius exponit ἀγάλακτες, σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτοι et ἀγαλακτοσύνη, συγγένεια. et sic fere Orus ap. Etymol. M. p. 5, 41. Erotian. p. 70. ed. Franz. Ἀσῆμοις τόποις, κατ' ἀντίφρασιν, πολυσῆμοις, οἷς καὶ ἀγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις. quas voces non enotavit Valckenaerius in Digressionem a Theocriteis de ᾧ ἐπιτατικῷ. Sed 247 in hoc loco forsitan nihil aliud significet quam lacte depulsum leonem. ἀγάλακτος idem hic valere quod ὁμογάλακτος censeret Valckenaer. Schol. in 1. Ep. ad Corinth. p. 54. Hesych. Ἀγάλακτος. ἢ ὁμόθηλος—Ἀγάλακτες. σύγγονοι. ἥλικες. ὁμογάλακτοι. Etymol. Gudian. p. 3, 1. Ἀγάλακτες. οἱ ἀδελφοί.

παρὰ τὸ α, σημαῖνον τὸ ὁμοῦ.—Hoc si probas, verteris, a foster-brother.

699. Προτέλεια. Supra. 219.

700. *Εὐφιλόπαις. Pueris amicissimus.

701. Γεραρός. Senex. Suppl. 662. Eurip. Suppl. 42. ἱκετεύω σε, γεραιά, γερωῶν ἐκ στομάτων. ubi Marklandus γεραιῶν. nescio an recte. Exempla quaedam ex recentioribus dedit Schaeferus Melet. Crit. p. 121. Cf. Matthiae Obs. Crit. p. 16.

704. Φαιδρωπός. Vultu renidens. Ang. Smooth-faced. Eurip. Orest. 885. de Talthybio, τὸ δ' ὅμῳ αἰὲ Φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις. Sophocl. Oed. Col. 520. φαιδρὰ—σαίνει.

Ibid. Σαίνω. Glossar. in Theb. 579.

707. ἦθος. Indoles. quo sensu semper fere ponitur altera forma ἦθος. Pindar. Ol. XI. 22. in re simili, τὸ γὰρ ἐμφυῖς οὐτ' αἰθῶν ἀλώπηξ, οὐτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντ' ἂν ἦθος. Idem ap. Lex. Seguiet. p. 586, 28. ἄμαχον δὲ κρούσαι τὸ συγγενὲς ἦθος.

714. Ἱερεὺς Ἄτας. Sacerdos Ates. Stanleius comparat Theb. 571. ubi Tydeus dicitur Ἐρινυὸς κλητὴρ. Sic infra 1206. θύουσιν Αἴδου μητέρ'. In Eurip. Orest. 255. Furiae vocantur ἐνέρων ἱέραι.

716. Παρ' αὐτά. Statim. Hesych. Πάραντα. παραχοῆμα, εὐθέως, παραυτίκα. Dorvill. ad Charit. p. 511. scribit παρ' αὐτά. et sic Etymol. M. p. 549, 11.

718. * Ἀκασκαῖος. Lenis. Schol. λίαν κεκοσμημένον. minus recte. Hesych. Ἀκασκα. ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως. Lex. Seguiet. p. 571, 1. Ἀκασκα. ἡσυχὰ φαρδέα. (βραδέα) Κρατῖνος Νόμοις. Ὡς πρεσβῦται πάννυ γηραλέοι, σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες. de quo versu vid. supra ad v. 74. Ra-
dix hujus vocabuli videtur esse ἄκη silentium. De ἄγαλμα vid. ad Prometh. 475.

719. Ὀμμάτων βέλος. Supra 252.

720. Δηξίθυμος. Animum mordens. Sopater ap. Athen. III. p. 101. B. τὴν δηξίθυμον ἐντὸς ὀξάλμην ἔχον. Idem valet ac δακέθυμος Sophocl. Phil. 715. Anacreontic. VIII. 9. ἔρωτος δῆγμα memorat Sophocl. ap. Plutarch. p. 77. Vid. Valckenaer. ad Hippol. 1305. Ovid. Heroid. XIII. 50. Pectora legitimus casta momordit amor.

721. Παρακλίνω. Oblique flecto, sc. ὀμμάτων βέλος. Aristoph. Pac. 979. καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ Μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες. Καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνουσαι Τῆς αὐλείας παρακύντουσιν. Κἂν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς, Ἀναχωροῦσιν. i. e. portae valvarum alteram aliquantulum aperientes, uti

interpretatur Wesseling. ad Herodot. III. 156. ὀλίγον τι παρακλίναντες, portas, scilicet. (Euripides Iph. A. 857. eodem sensu dixit πύλας παροίξας, sicut etiam Aristoph. Pac. 30.) et sic Helena palpebras. Phrynich. App. Soph. p. 45, 26. Κατακλᾶν τὸν ὀφθαλμόν. οἷον ἐνθρύνεσθαι διὰ τὸν ὀφθαλμόν, ὕπερ ποιοῦσι ταῖς ἐρωμέναις οἱ ἐρασταί, τὸν ἕτερον ἐκκλίνοντες ὀφθαλμόν. (Angl. to leer.) Apollon. Rhod. III. 932. ἐς δὲ κελεύθους Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρεΐας.

723. Δύσεδρος. Mala vicina. cui contrarium est εὔεδρος propitius Theb. 94. nam sic verti debet.

725. Πομπᾶ Διός. Jovis missu. Herodot. IV. 152. θείῃ πομπῇ χρωόμενοι, ἀπίκοντο ἐς Ταρτησσόν. Vid. Ae. Porti Lex. Ion. in voce.

726. * Νυμφόκλαυτος Ἐρινύς. Flebilis sponsa, seu potius Erinyes. Nempe Ἰλίου αἰπεινᾶ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλὰ τιν' Ἄταν ἠγάγεν εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν, quae est Andromachae querela apud Eurip. Andr. 105. Stanleius laudat Virg. Aen. II. 573. Trojae et patriae communis Erinyes. Poteris tamen vertere νυμφοκλαυτὸς sponsis deflenda, ut apud Horatium, praelia conjugibus loquenda.

249 727. Παλαίφατος γέρων λόγος. Vetus proverbium. Choeph. 311. δρασαντι παθεῖν Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. Sophocl. Trach. 1. Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς —Eprigr. Anthol. Palat. II. 629. Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός, Ὡς τοῦ μὲν μέλιτος τὸ πλεόν ἐστὶ χολή. Herodot. VII. 51. ἐς θυμὸν ὧν βαλεῖ καὶ τὸ παλαιὸν ἔπος, ὥς εὖ εἴρηται, τὸ μὴ ἅμα ἀρχῇ πᾶν τέλος καταφαίνεσθαι. Terent. Adelph. V. III. 18. nam vetus verbum hoc quidem est, Communia esse amicorum inter se omnia. Pindar. Nem. IX. 15. ἐστὶ δὲ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι.

729. Τεκνοῦσθαι. Liberos procreare. sc. calamitates; loci sententiam prorsus praetervidit Stanleius. Vid. 733. Aptissimum Longini locum indicavit amicus doctissimus P. P. Dobraeus, π. ὕ. §. 44. ubi de πλούτῳ loquitur. χρόνισαντα δὲ ταῦτα ἐν τοῖς βίοις, νεοττοποιεῖται, κατὰ τοὺς σοφοὺς, καὶ ταχέως γενόμενα πρὸς τεκνοποιᾶν, ἀλαζόνειάν τε γεννῶσι, καὶ τῆφον, καὶ τρυφήν, οὐ νόθα ἑαυτῶν γεννήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια. ἐὰν δὲ καὶ τούτους τις τοῦ πλούτου τοὺς ἐκγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δεσπότας ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσιν ἀπαραιτήτους, ὕβριν, καὶ παρανομίαν, καὶ ἀναισχυντίαν. ubi vide Tollium.

731. Ἀκόρεστος. Insatiabilis. Infra saepius occurrit. Pers. 551. 993. Sophocl. El. 121. ἀκόρεστον οἰμωγάν. Bion. I. 56. ἐμμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην.

756. * *Εὐθύδικος*. Qui secundum rectos justitiae canones res administrat. Vid. ad Callim. H. Jov. 85.

747. * *Δυσκαπνος*. Male fumosus. Miltonus in Commo..... Which oft is sooner found in lowly sheds With smoky rafters, than in tapestry halls And courts of princes.

748. *Ἐναίσιμος*. Justus. Decens. τὰ καθήκοντα, προσήκοντα εἰδώς. Hesych. Schol. Venet. in Iliad. O. 598. ἐξαίσιον. ἄδικον. τούναντίον δὲ ἐναίσιμα, τὰ καθήκοντα καὶ δίκαια. Homer. Od. P. 363. γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι. ubi Eustath. p. 1824, 12. ἐναίσιμον τὸν δίκαιον 250 λέγει καὶ κατὰ θέμιν ζῶντα. nempe τὸν ἐν αἴσῃ vel κατ' αἴσαν ζῶντα, καὶ μὴ ὑπὲρ αἴσαν. Infra 889. ἐναισίμως αἰνεῖν. Vid. Monk. ad Alcest. 1096.

749. *Χρυσόπαστος*. Auro conspersus. Deauratus. Herodot. VII. 120. τιήρη χρυσοπάστω. Adrianus Tyrius (seu potius Iamblichus in Babylonicis: vid. Colomes. Cimel. Lit. p. 15. Ch. de la Rochette Mél. I. p. 51.) in Allatii Exc. Graec. Soph. ac Rhet. p. 250. οὐδὲν τούτων ἐστίν, ὃ μὴ χρυσήλατόν ἐστιν, ἢ χρυσόπαστον. Sed in hoc loco vide annon potius sit a πάσμαι, possideo, derivandum.

750. *Πίνος*. Sordis. ῥύπος, καὶ τὰ ὅμοια. Hesych. Sophocl. Oed. Col. 1529. Antipat. Anthol. II. p. 274. Philetas ap. Strabon. III. p. 256. Τουρ. in Theocrit. VII. 18. Contra καθαραὶ χεῖρες iis tribuuntur qui nullo crimine polluti sunt. Eumen. 518. τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμουντ'. Herodot. I. 55. συμφορῇ ἐχόμενος, καὶ οὐ καθαρὸς χεῖρας εἶν. Metaphora sumta a manibus ante sacra lavandis. Vid. Valckenaer. de Ritu Jurisj. in Opusc. Theol. Bremens. I. p. 203. Horat. 1. S. IV. 68. at bene si quis Et vivat puris manibus.

751. *Παλίντροπος*. Aversus. Suppl. 172. νῦν ἔχων παλίντροπον—Ὅψιν ἐν λιταῖσιν. Homer. Il. Γ. 427. ὅσσε πάλιν κλίνασα. Opes male partas Justitia ne respicit quidem. Stanleius confert Esaiæ c. I. 15.

754. *Παράσημος*. Adulterinus. Pravae monetae. Hesych. Παράσημον. ἀδόκιμον, κίβδηλον. ἀπὸ τούτου καὶ τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα, παράσημα λέγεται. caussam adjungit Harpocratio, ἥτοι ὅτι ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείῳ τινὶ, ὃ τὴν φανλότητα δηλοῖ, ἐπειδὴν παρατετύπεται καὶ παρακεχάρακται. Cf. Lex. Seguier. p. 292, 15. Schol. ad Eurip. Hec. 379. κυρίως ἐπίσημον ἀργύριον, τὸ κεχαραγμένον καὶ ἄσημον, τὸ μὴ κεχαραγμένον. παράσημον, τὸ παρακεχαραγμένον. Eurip. Hipp. 1115. δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς, μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη. ubi vid. Valcken.

757. *Γένεθλον*. Propago. Vox poetis tantum usurpata. Infra 887. Choeph. 256. Suppl. 298.

251 759. Ὑπεράλω. *Excedo*. Suidas. Ὑπερῶραν. ὑπερέβησαν. Vid. Lexic. Xenoph. et Dobraeum ad Aristoph. Plut. p. 87.

Ibid. Ὑποκάμπτω. *Deficio. Deflecto.* Angl. *to fall short of*, seu potius, *to turn short of*, metae sc. quam qui dextre circumagunt, κάμπτειν dicuntur. Vid. supra 355. Xenoph. Cyneg. V. 16. animalia, fallere quaerentia, ὑποκάμπτουσι, *turn short*.

761. Τὸ δοκεῖν εἶναι. *Esse videri.* Species sinceritatis. Cf. Theb. 589.

766. * Ὁμοιοπρεπής. *Similem speciem prae se ferens.* Idem fere valet atque ὁμοιοπρόσωπος. Solon. ap. Diog. Laert. I. 61. πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον, "Ορα μὴ κρυπτόν ἔγχος ἔχων Κραδίη, παιδρῶ Προσεννέπη προσώπῳ, Γλώσσα δέ οἱ διχόμυθος Ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

767. Ἀγέλαστος. *Qui ridere nescit.* Anglice diceret, *Forcing a smile into their unwilling countenances.* Vid. nott. Phrynich. in Lex. Seguier. p. 345. ἀγέλαστον. ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα. Id. p. 337, 6. ἀγέλαστος. ὁ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτήδειος, καὶ ὁ στυγνός. ἔστι δὲ καὶ πέτρα Ἀθηνησιν οὕτω λεγομένη. Αἰσγύλος δὲ φησι καὶ φρὴν ἀγέλαστος. Plin. N. H. VIII. 18. *Ferunt Crassum, avum Crassi in Parthis interemti, nunquam risisse; ob id Agelastum vocatum.* Vid. Ruhnken. ad Homer. H. Cer. 200. Alio quidem sensu ponitur in Choeph. 28. ἀγελάστοις ξυμποραῖς.

768. * Προβατογνώμων. *Qui inter oves discernere potest;* Etymol. M. p. 256, 49. γνώμων. ὁ ὁδὸς τῶν ἀλόγων ζώων. ἔνθεν καὶ προβατογνώμων εἴρηται, ἀπὸ τοῦ τὸν χρόνον διαγινώσκεσθαι. Proprie γνώμων est illud a quo notitiam alicujus rei assequimur, et hinc de animalium dentibus, et de solarii stylo usurpatum est. Sed valebat etiam sciens. Hesych. Γνώμων. συνετός. Σοφοκλῆς. Infra 1099. θεσφάτων γνώμων ἄκρος. Xenoph. Mem. I. 4. 5. τίς δ' ἂν αἰσθησῖς ἦν γλυκέων καὶ δριμέων, καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐννεργάσθῃ; Et hinc προβατογνώμων, *qui inter oves discernit.* ἀργυρογνώμων. ὁ δοκιμαστής. Lex. Seguier. p. 499. *qui veros nummos ab adulterinis distinguit.* 252 φυσιογνώμων, „qui hominum mores naturasque, ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscit.“ Cicerone interprete, N. D. I. 8.

771. Ὑδαρής. *Aqua dilutus.* Diphilus Athen. X. p. 424. F. ἔρχεον σὺ δὴ πιεῖν. Εὐζωρότερόν γε, ἢ Δι', ὦ παῖ, δός· τὸ γὰρ Ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτ' ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν. Aristot. Pol. II. φιλίαν ὕδαρῃ, ut Aeschylus ὕδαρῃ φιλότητα amicitiam non puram neque meram. Haec notavit P. Victor. V. L. I.

13. Vocem pariter explicuit Casaubon. ad Theophr. p. 245. Aristot. Poet. ad fin. μῦθον ὑδαρῆν vocat fabulam languidam ac dilutam; ubi vid. Tyrwhitt. Lycophron Chalcidensis ap. Athen. X. p. 420. B. κυλίχνιον ὑδαρές. Antiphanes p. 441. C. οὐθ' ὑδαρές, οὐτ' ἄκρατον.

774. * Ἀπομούσως. Sed legendum puto ἀπομούσων. Est autem ἀπόμουσος idem atque ἄμουσος, a Μῦσῃ alienus. Eurip. Med. 1083. παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς Εὐροῖς ἂν ἴσως Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Vossius interpretatur, depictus eras stolidus.

778. Οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός. Non ex superficie mentis. Ex ima mente. Sincere. Eurip. Hec. 246. Οἶδ' οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου. ἀκρομανής est leviter insanus. Herodot. V. 42. ubi vid. Schweigh. et I. 73. ὀργὴν οὐκ ἄκρος, vir qui non leviter iracundus erat. Vid. ad Theb. 871.

783. Ἐγχώριοι θεοί. Vid. Glossar. in Theb. 14. Thucyd. IV. 87. μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι. ubi vid. Duker.

784. Μεταίτιος. Particeps causae. Eumen. 199. αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, Ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος. Herodot. II. 100. τοὺς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόβου. Plura vide ap. Ae. Porti Lex. Ion.

786. Ἀπὸ γλώσσης. Ex eo quod dicitur. Non ex ore causidicorum, sed ex rei statu dii judicabant. Abreschius citat Hesiod. Op. 522. ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται. Sophocl. Oed. Col. 956. ταῦτά σοι τῷ νῶ θ' ὁμοίως καὶ τῆς γλώσσης λέγω. i. e. dico quod sentio. Adjice Theogn. 63. ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι. quod idem v. 95. dicit γλώσση φίλος. Herodot. I. 125. ἐντειλάμενος ἀπὸ γλώσσης. Thucyd. VII. 10, ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης εἶρητο αὐτοῖς, εἶπον.

787. Ἀνδροκμής. Viris exitialis. Vid. notas.

788. Τεῦχος. Vas. καδίσκος, sive urna, in quam calculos demittebant. Harum duae in curia positae erant. Phrynichus ap. Harpocrat. v. Καδίσκος—Ἰδοὺ, δέχου τὴν ψῆφον, ὁ καδίσκος δέ σοι Ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλύς ὀδὶ. Lycurgus contra Leocr. p. 168. Reisk. καὶ δυοῖν καδίσκοιν κειμένοι, τοῦ μὲν, προδοσίας, τοῦ δέ, σωτηρίας, τὰς ψήφους φέρεισθαι, τὰς μὲν ὑπὲρ ἀναστάσεως τῆς πατρίδος, τὰς δέ ὑπὲρ ἀσφαλείας, καὶ τῆς ἐν τῇ πόλει εὐδαιμονίας. Stanleius laudat Ovid. Met. XV. 41. Mos erat antiquus, niveis atrisque lapillis, His damnare reos, illis absolvere culpa. Tunc quoque sic lata est tristis sententia; et omnis Calculus immitem demittitur ater in urnam.

789. Κῦτος. Vas. Glossar. in Theb. 491. Supra 315.

790. Χειρὸς οὐ πληρουμένῃ. Suffragiis, manu datis,

non impleto. pro ὑπὸ χειρὸς οὐ πληρουμένῳ. ut in Eurip. Or. 491. πληγὴς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς. El. 125. κείσαι σᾶς ἀλόχου σφαγεῖς. (σφαγαῖς R. P.) Vid. Matthiae Gr. Gr. §. 349. Obs.

792. Ζῶ. Vivo. Vividus sum. Phrynich. App. Soph. p. 9. αὐτὴ νῦν ἡ σοφία ζῇ. ἐπὶ τινος εὐδοκιμοῦντος χρόνῳ. Cf. doctam Musgravii observationem ad Sophocl. Oed. T. 45.

795. Πάγη. Decipula. Lycophr. 407. Herodot. II. 121, 35. Vid. notas.

Ibid. Ὑπέρκοπος. Glossar. in Theb. 587.

797. * Διαμαθύνω. In pulverem dejicio. ἀμαθύνω, pulvere aequo. Eumen. 934. καὶ μέγα φωνοῦντ' Ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει. Homer. Il. I. 592. ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει. ubi Schol. ἀμαθύνει, ἀμαθον ποιεῖ, ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ διαφθείρειν ψιλῶς τέταχε, περὶ τοῦ Ἀκταίωνος λέγων, Κύνες δ' ἡμάθυνον ἄνδρα δεσπότην. ubi dubito an corrigam διημάθυνον, an potius γὰρ ἡμάθυνον. Fragmentum est ex Aeschyli Toxotisin; vid. Phrynichi compilatorem in Lex. Seguier. p. 551.

254 798. Νεοσσός. Pullus. Vid. Monk. ad Alcest. 414. Quod ad etymologiam adtinet, dubito an fuerit vox antiqua ὄσος vel ὄττος, avem significans, an potius νεοσσός ab ὄσσα vox profluxerit: vid. Timaei Lex. p. 197. et Ruhnkenii notata.

799. Ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν. Sub Autumnii fine. Mense Maio oriuntur Pleiades. 44 circiter diebus post Aequinoctium vernum, et Novembri occidunt, totidem fere diebus post aequinoctium autumnale. Communis autem sententia Trojam excisam refert sub aestatis initio. Totam rem erudite exposuit Stanleius.

800. Ὠμηστής. Crudivorus. ὁ ὧμὰ κρέα ἐσθίων. Hesych. Vid. Glossar. in Theb. 641.

802. Φροῖμιον. Theb. 6.

808. Πεπάμενος. Possidens. Lycophr. 355. οἷς δὴ κορείαν ἄφθιτον πεπαμένη. ubi recte Tzetz. πῶ, τὸ κτώμαι, πᾶσω, πέπακα, πεπαμένη. ὅθεν ἐν μ' γραπτέον· καὶ οἱ μεταγραφεῖς, οὐκ οἷδ' ὅ τι παθόντες, δύο μ' μ' γράφωσι. Cf. Choeph. 189. Eumen. 178.

812. Κάτοπτρον. Speculum. Schutzius interpretatur, Expertus dico. (quod in eorum consuetudinem, tanquam in speculum inspexi) eos etc. Malim tamen per voces ὁμιλίας κάτοπτρον intelligere, imaginem tantum et speciem familiaritatis. Schutzio favet Eurip. El. 384. τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοῦς Κρινεῖτε, καὶ τοὺς ἥθεσιν τοὺς εὐγενεῖς. Abreschius citat Aeschyli versum, κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ. (Vid.

Museum Crit. I. p. 428.) De ipsa voce Antiatticista Sang. p. 102, 10. Κάτοπτρον οὐ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἔσονται.

813. Πρευμανής. Mitis. Pers. 225.

815. Σειραφόρος. Funarius. Isidorus Orig. XVIII. 35. a Stanleio citatus, Quadrigarum vero currus duplici temone olim erant, perpetuoque et quod omnibus equis injiceretur jugo. Primus Clisthenes Sicyonius tantum medios jugavit, eisque singulos ex utraque parte simplici vinculo applicuit, quos Graeci σειραφόρους, Latini funarios appellant. Eurip. Iph. A. 220. τοὺς μὲν μέσους, ζυγίους—τοὺς δ' ἔξω, σειραφόρους. Ibidem equi dicebantur etiam σειραῖοι et παρήγοροι. Vid. Sophocl. El. 722. Valckenaer. in Adonias. p. 243. A. Huc spectat Hesychii glossa; Σειραφόρον. ἡγεμονικόν. μετῆνται δὲ ἀπὸ τῶν δεξιοσειρών ἵππων. Aristoph. Nub. 1299. ἐπὶ σ' ἄλῳ Κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν σε τὸν σειραφόρον. In hoc loco σειραφόρος est ille qui cum altero amice ac socialiter trahit. Shakspear. M. W. of Windsor, II. 2. you and your coach-fellow Nym. ubi vid. Steevens.

818. Πανήγυρις. Coetus sollemnis. Theb. 206.

821. Παιώνιος. Supra 98. Julian. Epist. p. 179. ἡμεῖς δὲ σοῦ ταῖς ἐπιστολαῖς, ὥσπερ παιωνίοις τισὶ φαρμάκοις, συγκαθεύδομεν. Vid. infra 1170. Suppl. 1064. παιώνιος λόγος Longinus π. v. 16. Vocis prosodiam immutavit Virgilius Aen. VII. 769. Paeoniis revocatum herbis. nisi ille respexisse credatur ad Παιήονα, medicum Homericum.

822. Κέας. Vetus participium a κέω—διὰ τοῦ εἰ γράφεται, πρωτότυπον δὲ τοῦ ἐτέρου καίειν, ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται, Eustath. ad Od. ε. p. 1766, 21. Alludit autem ad veterum chirurgiam, quae per ferrum et cauteriam morbidas corporis partes tractabat. Plato ap. Diog. Laert. III. 85. a Stanleio adlegatus. ἡ δὲ χειρουργικὴ διὰ τὸ τέμνειν καὶ καίειν ὑγιάζει. Hippocr. de Medico p. 15, 18. ed. Basil. ἐπὶ δὲ τῶν χειρουργιῶν ὅσαι διὰ τομῆς εἰσὶν, ἡ καύσιος. Cf. Aphor. VI. 27. VII. 44. VIII. 6. Plato Gorg. p. 456. B. οὐχὶ ἐθέλοντα ἢ φάρμακον πιεῖν, ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρὰσχέιν τῷ ἱατρῷ. ubi legendum videtur ἢ τεμεῖν καὶ καῦσαι. quippe post scalpellum adhibitum, vulnus ferro candente ustulabatur ad sanguinem cohibendum. Ibid. p. 480. C. μὴ ἀποδειλιάν, ἀλλὰ παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως τέμνειν καὶ καίειν τῷ ἱατρῷ. Vid. Heusd. Spec. Crit. p. 91. Xenoph. Anab. V. 8. 18. καὶ γὰρ οἱ ἱατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ. Memorab. I. 2. 54. τοῖς ἱατροῖς παρέχουσι μετὰ πονων τε καὶ ἀλγηδόνων καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκαίειν. Dio Chrysost. VIII. p. 133. B. καὶν δέη μαστιγούμενον καρτερεῖν καὶ τεμνόμενον καὶ καιόμενον. Theophylact. Instit. Reg. II. 17.

τοῖς δὲ φίλοις ἑαυτὸν παρέξει καὶ τέμνειν καὶ καίειν, ὡς ἱητροῖς
 256 ἐπιστήμοσι. Phoenicides ap. Stob. VI. p. 80=45. ἀφῆκα
 τοῦτον, λαμβάνων ἄλλον τινα Ἰατροόν οὔτος, εἰσάγων πολλούς
 τινας, "Ετεμν", ἔκαε. Cf. Iamblich. Vit. Pythag. p. 196.
 Sic interpretandus Sophocl. Trach. 1016. καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε
 νοσοῦντι Οὐ πῦρ οὐδ' ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει. Apud
 Latinos Ovidius Rem. Am. I. 229. *Ut corpus redimas fer-*
rum patieris et ignem. Propertius I. i. 25. *Et vos qui sero*
lapsus revocatis, amici, Quærite non sani pectoris auxilia.
Fortiter et ferrum, saevos patiemur et ignes, Sit modo libertas,
quæ velit ira, loqui. Senec. Agam. 21. *Et ferrum et ignis*
sæpe medicinae loco est. Claudian. in Eutrop. II. 15. *Ul-*
cera possessis alte suffusa medullis Non leviori manu, ferro
sanantur et igni. Plura e patribus adtulit Gatakerus in M.
 Ant. V. p. 195. Cf. Schrader. Emend. p. 100. et (quem
 laudat Boissonadus, *Notice des MSS. etc.* T. X. 2. p. 188.)
 Buttig. apud Reim. Vit. Fabric. p. 227. Ceterum bene
 notavit Stanleius, vulnus, non nisi ferro sanandum, dici
 apud Sophoclem in Ajac. 585. τομῶν πῆμα.

825. Δεξιόμαι. *Dextram prehendo.* Suid. Δεξιόται.
 προσάγεται, φιλοφρονεῖ. Hinc comiter alloquor. Aristoph.
 Plut. 752. αὐτὸν ἡσπάζοντο, καὶ Ἐδεξιόυνθ' ἅπαντες ὑπὸ
 τῆς ἡδονῆς.

829. Φιλάνωρ. Pers. 141.

855. Ἐκπαγλος. *Immanis.* Vid. nott. ad v. 48. Eustath.
 p. 574, 14. ducit ab ἐκπλαγῆναι, unde ἔκπλαγος, et per me-
 tathesin ἔκπαγλος.

856. Παλίγκοτος. Supra 554.

858. Λάσκω. Supra 579.

840. Ὀχετεύω. *Rivulum deduco. Derivo.* Hesych. Ὀχε-
 τεύει. ἐπιχέει, σαλεύει, μεταφέρει. Plato in Timæo. τροφήν
 τῷ σώματι τί ἡμῶν διωχέτευσαν, τέμνοντες οἶον ἐν κήποις ὀχε-
 τοὺς, ἵν' ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἄρδοιτο.

841. Δικτύου πλέω λέγειν. Anglice *More full of holes*
than a net, as one may say. Vid. Matthiae Gr. Gr. p. 825.

845. Γηρύων. Dictus etiam Γηρυονεύς et Γηρυόνης.
 257 Vid. Museum Crit. II. p. 258. πρισώματος autem, ut
 apud Latinos *tricorpor.* Horat. 2. C. XIV. 8. *ter amplum*
Geryonen.

851. * Πίστευμα. *Fidei pignratio.* κύριος, qui ratum
 facit.

853. Δορυξένος. *Qui ex belli congressu fit hospes.* Eu-
 stath. ad Iliad. Γ. p. 405, 53. ἰστέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων
 ὄντων, προξένων, ἀστοξένων, δορυξένων, καὶ ἰδιοξένων, προξένοι
 μὲν, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, οἱ ὅλης πόλεως ξένοι παρ' οἷς καὶ

πρέσβεις κατάγονται (vid. Ae. P. Lex. Ionic.) καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστόξενοι δέ, οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀσπιῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι, καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι. ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδία. δορυξένοι δέ, οἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιόξενοι δέ, οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες—Pausanias, ibid. φησὶ, ὅτι δορυξένος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος. Erant igitur δορυξένοι Glaucus et Diomedes. Cf. Polluc. III. 60. Choeph. 560. ξένος τε καὶ δορυξένος δόμων.

854. Ἀμφίλεκτος. *Controversus*. de quibus utrinque dici potest. Aliter infra 1575. ἀμφίλεκτος ὢν κράτει. Eurip. Phoen. 510. ἀμφίλεκτος ἔρις.

856. * Δημόθρους ἀναρχία. *Seditio cum clamore populari*. Vid. Glossar. in Pers. 642.

857. Καταρρίπτω. *Dejicio*. ῥίπτειν verbum de aleatoribus usurpatum; sed frequentius compositum ἀναρρίπτειν. Vid. ad Theb. 1050. βουλήν καταρρίπτειν est consilium subito et caeco quodam impetu inire. Falsam esse Schutzii interpretationem vel ex hoc patet, quod senatum dejicere, non esset τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον, quae verba ad familiam Agamemnonis post mortem ejus contumeliose tractandam manifesto pertinere arbitror.

858. Λακτίζω. *Calco*. Juvenal. X. 85. curramus praecipites, et Dum jacet in rēpa calcemus Caesaris hostem. Cf. XV. 59. Hoc est, quod ait Archilochus, κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσι. Vide etiam Sophocl. Aj. 978. Psalm. XLI. 8, 9.

861. Κατέσβηκα. *Exstinctus sum*. Defeci. Vid. ad Theb. 581. Hippocr. de Aër. et Aq. p. 18. τὰ παιδία ἀδύνατοι τρέφειν εἰσὶ τὸ γὰρ γάλα ἀποσβέννυται ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῆς σκληρότητος καὶ ἀτεραμνίης.

862. * Ὀψίκοιτος. *Qui sero dormitum it*.

863. * Λαμπτηρουχία. *Lucernarum observatio*. Vide notas, ubi quam laudavi, Heathii interpretatio, nescio an sit vera. Quid si intelligamus per λαμπτηρουχίας nocturnas foculorum accensiones, quibus veteres cubacula illustrare solebant? ut λαμπτήρες sint vigiles lucernae, ad quas Clytaemnestra se adsedis dicat, dum conjux frustra expectaretur. Quaestionem de his lucernis docte tractavit Lobeckius ad Sophocl. Aj. 283. post Casaubon. ad Athen. p. 995.

864. Ἀτημέλητος. *Neglectus*. ἡμελημένος. Hesych. Etymol. M. p. 165, 50. Ἀτημέλητα, ἀπρονόητα, ἡμελημένα, ἀφρόντιστα. ἀπὸ τοῦ τῆ, ὃ σημαίνει τὸ λάβε. Satis absurde. Xenoph. Cyrop. V. 49. οὐδένα ἐκὼν ἀτημέλητον παρέλιπεν. Verbum τημελεῖν exstat Eurip. Iph. A. 751. χῶρει πρὸς Ἀρ-

γος, παρθένους τε τημέλει. Iph. T. 311. ἀφρόν τ' ἀπέψη, σώματός τ' ἐτημέλει.

865. Κώνωψ. *Culex*. Sic dictus, aiunt Grammatici, quia conicum habet nasum. Facete sane; forsā et vere. Georg. Pisid. de Mund. Op. 947. ἡμᾶς δὲ κώνωψ εὐτελὴς διαστρέφει, Δάκνων, προσαυλῶν, ἐξυπνίζων πολλάκις. Confer Aristoph. Plut. 557. Recte notavit Butlerus hoc dicere Clytaemnestram, se adeo vigilantem dormire, ut vel tenuissimo strepitu excitetur. Theocr. XXI. 4. καὶν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιπαύσῃσι τὸν ὕπνον, Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

866. Ριπή. *Vibratio*. Glossar. in Prometh. 126. de soni appulsu Pindar. Pyth. I. 17. Eadem constructio ap. Pindar. Nem. 102. βελέων ὑπὸ ριπαῖσι. Apollon. Rhod. III. 969. ὑπὸ ριπῆς ἀνέμοιο, (non ριπῆς) θωῦσσω. Prometh. 703.

867. Χρόνος ὁ ξυνεύδων. *Tempus quod inter dormiendum elabitur*; nam plura somniantibus adparere solent, quam quae eodem tempore vigilantibus accidere possent.

259 868. Ἀπένθητος. *Dolori minime succumbens*. Suspicitur tamen Malibius ἅ vim suam intensivam exserere.

870. Πρότονος. *Rudens*. Schol. Apollon. Rhod. I. 564. πρότονοι, τὰ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἱστίου ἐπὶ τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρῦμναν ἐκτεινόμενα σχοινία. Homer. Il. A. 434. ἱστὸν δ' ἱστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες. Callim. Ep. V. 4.

871. Στύλος. *Columna*. Recte observavit Butlerus στύλον denotare columnam, στήλην vero cippum; citatque Eurip. Iph. T. 571. στύλοι γὰρ οἴκων παῖδες εἰσιν ἄρσενες.

Ibid. Ποδήρης. *Ad imum pertingens*. a summo sc. Infra 1584. τὰ ποδήρη ad pedes pertinentia. Suidas, Ποδήρης. ἕως τῶν ποδῶν χιτῶν. quod apud Homerum ποδηνεκές. Il. K. 24. Compositum est ab ἄρω, unde etiam ἀμαξήρης v. 1021. τοξήρης Inc. Rhes. 227. λεχήρης, Eurip. Phoen. 1557. λευκήρης Pers. 1057. εὐήρης aptus, Hippocr. p. 13, 6. ed. Basil. πισσήρης Choeph. 266.

875. Ἐκ χειμάτος. *Post procellam*. Similis locus est Asclepiadae Epigr. in Anal. I. p. 215. ἡδὺ θέρους διψῶντι χιῶν ποτὸν, ἡδὺ δὲ ναύταις Ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰαρινὸν στέφανον. Cf. Eurip. Or. 717. Andr. 879. suavem Catulli locum 66. et mox Virgil. Ecl. V. 46.

876. Ἀξιόω. *Dignor*. Glossar. in Prometh. 223. Cf. Elmsl. ad Heracl. 918.

881. Τέλος. *Munus*. Inter sex hujus vocis significationes quas recenset Etymologus p. 750, 56. proxime accedit tertia, τὸ πρᾶγμα. Sed vid. ad Theb. 246. Eumen.

741. ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος. Infra 1175. μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.

883. * Πορφυρόστρωτος. *Purpura constratus*. ut pavementum dicitur λιθόστρωτος. Stanleius citat Virgil. Aen. I. 700. *stratum ostrum*. sed hoc de toris dicitur. De via stragulis vestibisque sternenda vid. interpp. ad Div. Marc. XI. 8. Mox in vv. 885. 886. obscure innuit consilium suum de marito interficiendo.

888. Εἰκότως. *Convenienter*. Aequum est me, qui per tot annos abfuerim, sermone longiore a te modo exceptum fuisse.

889. Μακράν. Subaudi ῥῆσιν. Sic μακράν ἔτεινας in- 260 fra 1267. Sophocl. Aj. 1040. μὴ τεῖνε μακράν. μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα Eurip. Med. 1547. Plene Plato de Rep. X. p. 605. D. μακράν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς.

Ibid. Ἐκτείνω. *Extendo*. Infra 200. Dicitur autem de prolixo sermone, τείνειν, ἐκτείνειν, ἀποτείνειν μακρὸν λόγον. Huc respicit Athenaeus XIII. p. 573. B. καταλέξω δέ σοι, Κύνουлке, Ἰωνικὴν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, περὶ ἐταιρῶν. Vid. Valcken. ad Herodot. VII. 51. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 65.

Ibid. Ἐναισίμως. *Decenter. Legitime. προσηκόντως*. Schol. Vid. supra ad v. 748.

892. Ἀβρύνω. *Delicatum et insolentem reddo*. Infra 1176. Sophocl. Oed. Col. 1559. κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται. Eurip. Iph. A. 858. δοῦλος. (sum) οὐχ ἀβρύνομαι τῷδ'. ἡ τύχη γὰρ μ' οὐκ ἔῃ.

893. Χαμαιπετής. *Humi prostratus*. Sensus est, ne tu mihi clamorem edas, barbarorum in morem, qui in terram prostrati reges adorare solent. Sic recte interpretatur Scholiasta. χαμαιπετέων λόγων apud Pindar. Ol. IX. 19. a Stanleio citatum, simpliciter valet *humilium sermonum*. χαμαιπετὲς ἔπος Pyth. VI. 37. irritum, in terram caducum. Vid. Choeph. 966.

Ibid. * Προσχανεῖν. *Cum hiatu edere*. Aoristum posui, quia dubito an praesens forma χαίνω usquam apud vetustiores exstat; dicebant enim potius χάσκω, vel χασκάχω.

895. Τιμαλφέω. *Honoro*. Eumen. 629. διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον. ubi Schol. συνεχὲς τὸ ὄνομα παρ' Αἰσχύλῳ. δι' ὃ σκώπτει αὐτὸν Ἐπίχαρμος. Hesych. Τιμαλφῆς. ἐντίμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα, διὰ τιμῆς ἀγορένη. Ἰων Φοῖνικι δευτέρῳ. τίνες μὲν † τὴν ἰώνιον. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ἐπιγόνοις ἐπὶ τοῦ ἐντίμου. Forsan legendum τίνες μὲν τὸ ὦνιον. Etymol. M. p. 758, 32. Τιμαλφέστατον, παρὰ Λυκόφρονι, (364) πρᾶγμα 261
Aesch. Agam. P

ἄγαν τίμιον—καὶ τιμαλφούμενος, ὁ τιμὴν εὐρίσκων. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 258.

896. Κάλλη. *Vestes purpura tinctae.* πορφυρά. Hesych. Etymol. M. p. 486, 46. τὰ πορφυρά γὰρ, κάλλη ἐκαλοῦντο. Εὐπόλις, Βάπτειν τὰ κάλλη περίσεμνα τῇ θεῷ. (τὰ περίσεμνα Pollux VII. 14. vid. Porsoni Adv. p. 287.) καὶ Αἰσχύλος, Ἐν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν—ἐνθεν καὶ τὸ καλλάϊνον. ἔστι δὲ χρῶμα ἀνθηρόν. Suidas; Καλλάϊνον χρῶμα. Αἰσχύλος ἐν ποικίλοις κάλλεσι, ubi L. Bos. in Anim. c. 40. Aeschylum Mathematicum designari putavit, eumque ποικίλα χρώματα, librum sic dictum scripsisse; cf. Fabric. Bibl. Gr. II. 16. in eodem fere errore versatum. Recte monuit V. D. in Misc. Obs. III. p. 92. voces ἐν ποικίλοις κάλλεσι, quas Stanleius inter fragmenta retulit, ad Agamemnona pertinere. Photius. Ἡμεροκαλλές—φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιμένον—κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη. Exscribi merentur verba Perictyonaе ap. Stob. p. 465. ἡ διαφᾶσθαι εἴματα εἰκότα λίην καὶ ποικίλα ἀπὸ θαλασσίης βάψιος τοῦ κόχλου, ἢ ἄλλης χρήης πολυτελέος, μωρίη πολλή.

899. * Ποδόψηστρον. *Mantile ad pedes abstergendos.* Tapetes qui pedibus substernuntur. Schol. ἀπὸ μεταφορᾶς πέπλων, δι' ὧν τοὺς πόδας ἐκμάσσοντες λαμπροτέρους ποιοῦσιν οἱ τούτους ἐκπλύνοντες συνεχῶς. ποδόψηστρα γὰρ κυρίως ταῦτα λέγεται. νῦν δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας ἀπλῶς πέπλα οὕτως εἶρηκε.

Ibid. Ποικίλον. *Vestis variegata.* ἱμάτιον ζωγραφητόν. Hesych. Photius. Ποικίλον. τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον οὕτως ἔλεγον. tragicam pallam. Theocrit. XV. 78. τὰ ποικίλα πρῶτον ἄθροισον, λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς. Aristoph. Plut. 1199. ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα. ubi vid. Musonius ap. Stob. p. 18. τί δὲ αἱ περίστυλοι αὐλαί; τί δὲ αἱ ποικίλαι χρήσεις; τί δὲ αἱ χρυσόροφοι στέγαι; Jacobs. Anim. p. 224. conjicit αἱ ποικίλαι χρύσεαι. Sed legendum vel αἱ τῶν ποικίλων χρήσεις, vel, quod verum puto, αἱ ποικίλαι χρήσεις. variorum unguentorum usus. Vid. infra 909.

262 900. Ἀὐτέω. *Exclamo.* Theb. 580. Nescio an minus plene interpungendum sit post αὐτεῖ, ut sensus sit, ipsa fama satis est praeconii, sapientia conjuncta.

901. Ὀλβίζω. *Beatum praedico.* Idem fere quod μακαρίζω. Vid. ad Prometh. 538. Euripides Ion. 508. σὺ δ' εἰ τίς; ὧς σου τὴν τεκοῦσαν ὤλβισα. (hoc est quod ait Musaeus, Ὀλβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὄλβιος ἢ τέκε μήτηρ.) Cf. Sophocl. El. 692. Alibi tamen apud Euripidem denotat beatum reddere. Horat. 3. C. IX. 45. Non possidentem multa vocaveris Recte beatum; οὐκ ἂν ὀλβίσαις.

902. *Εὐεστῶ*. Supra 650. Ceterum post ὀλβίῃσαι χρόν subaudiendum μόνον. Respicitur decantatum Solonis dictum, εἰ δὲ πρὸς τούτοις ἐτι τελευτήσῃ τὸν βίον εὖ, οὗτος ἐκείνους ὃν σὺ ζητεῖς, ὀλβίος κεκληῖσθαι ἄξιός ἐστι. πρὶν δ' ἂν τελευτήσῃ, ἐπισχέειν, μηδὲ καλέειν καὶ ὀλβιον, ἀλλ' εὐτυχέα. Herodot. I. 32. Cf. Barnes. ad Eurip. Andr. 100.

905. *Διαφθείρω*. Corrumpro. Vid. notas.

907. *Εἴπερ τις*. Si quis alius. Eurip. Phoen. 1589. ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον, Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφν, (if any man ever was) ubi hunc loquendi modum exemplis illustravit magnus interpres: quibus adjicias Herodot. III. 2. εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι, Περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστάται καὶ Αἰγύπτιοι. Xenoph. Cyr. V. I. 6. εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, καὶ ὁ Κῦρος ἄξιός ἐστι θαυμάζεσθαι. Sophocl. Aj. 487. ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός, Εἴπερ τινος, σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν. Cf. Schaefer. ad Oed. Col. 734. 1663.

910. *Ἀνθρώπειος*. Humanus. τραγικώτερον quam ἀνθρώπινος, qua forma primus fortasse usus est Plato, secundum Lennep. ad Phalar. p. 263. Cf. ad Thom. M. p. 74. Pierson. ad Moer. p. 27. Burneium in Censura Menstrua T. LXXXI. p. 97.

Ibid. *Αἰδοῦμαι*. Vereor. Locutio paullo rarior. Suppl. 487. Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον Ἰκτῆρος. Eurip. Heracl. 1038. ἀλλ' οὐ χρησμὸν ἠδούμην θεοῦ. ubi vid. Elmsl.

911. *Φήμη δημόθρους*. Rumor popularis. Vid. 856. Schol. 263 ὑπὸ τοῦ δήμου φημιζομένη. ὥς καὶ Ἡσίοδος φησι (ἔργ. II. 385.) φήμη δ' οὐ πάμπαν ἀπόλλυται, ἦντινα πολλοὶ Λαοὶ φημίζουσι.

912. *Ἐπίζηλος*. Qui beatus praedicatur. ζηλῶ admiror, φθονῶ invideo. Plato Menex. πρῶτον μὲν ζηλος, ἀπὸ ζήλου δὲ φθόνος.

917. *Ὑπαί*. Schol. in Dionys. Thrac. p. 928, 15. καὶ ἡ ὑπὸ, Δωρικώτερον ὑπά εἰρημένη, πλεονασμὸν ὑπομένει τοῦ ἱ—ὑπαὶ πόδα νεΐατον Ἰδης (Il. B. 824.) καὶ ἡ κατὰ κατὰί,—καταΐβατός ἐστι κέλευθος (Apollon. Rhod. II. 552. ubi καταΐβάτις.) καὶ ἡ παρὰ παραι. (παραιβάδης Eumen. 536.) Vid. notata ad v. 455. ὑπεῖρ ex Homero confert Schol. modo citatus.

Ibid. *Ἀρβύλη*. Galceus. Etymol. M. p. 1355, 21. Ἀρβύλη. Εὐριπίδης, (Hipp. 1189.) αὐταῖσιν ἀρβύλησιν ἀρμόσας πόδα. λέγει δὲ καὶ παρωνύμως Θεόκριτος, (VII. 26.) πᾶσα λίθος πταίουσα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεῖται—παρὰ τὸ ἀρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν, ἀρμύλη. καὶ ἀρβύλη. ἐστὶ δὲ εἶδος ὑποδήματος περὶ σῶς εἰργασμένον. Suidas, a Stanleio laudatus, Αἰσχύλος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ καὶ χρώμασι κεχρισμένα ἔχειν

τοὺς τραγικοὺς, καὶ ταῖς ἀρβύλαις ταῖς καλουμέναις ἐμβάταις κεχρησθαι.

918. * *Πρόδουλος*. Qui servi vice fungitur. ut πρόβοσκος apud Herodot. I. 113. est propastor. uti interpretatur Ae. P. Sed de hac voce ἐπέχω.

Ibid. Ἐμβασιν ποδός. i. e. πόδα ἐμβαίνοντα ἀρβύλαις, quae ideo dicebantur ἐμβάδες vel ἐμβάται, seu potius πόδα ὧς τις ἐμβαίνει, pedis vestigium. Eurip. Bacch. 739. δίχηνλον ἐμβασιν, bovis pedem bifidum. De soleis exuendis vid. Grotium ad Matth. III. 11. Gataker. A. M. II. 19.

919. Ἀλουργίς. Vestis purpurea. Hesych. Ἀλουργές. πορφύρα. Etymol. M. p. 70, 23. Ἀλουργίς. ἐκ τοῦ ἄλς ἄλός, καὶ τοῦ ἔργον, ἢ ἀπὸ θαλασσίου κόχλου γινομένη καὶ ἐργαζομένη. ἢ λεγομένη πορφύρα. καὶ ἄλουργά, πορφύρα. Anacreont. XI. ἀλιπορφύροις τάπησι. Aristoph. Eq. 963. ab Arnaldo citatus, ἄλουργίδα ἔχων καταπαστόν. Chamaeleo ap. 264 Athen. IX. p. 574. A. καὶ ἐφόρει ἄλουργίδα καὶ κράσπεδα χρυσᾶ. Antiatticista ap. Bekker. p. 81. Ἀλουργόν· οὐχ, ὡς οἴονται, ἄλουργές μόνον. Cf. Lexic. ibid. p. 579, 22. 25. 27.

920. Ὀμματος φθόνος. Invidia ex visu concepta. nisi malis intelligere vim quae invidorum oculis (βασκάνων) inesse putabatur. De invidia Deorum vide ad Pers. 568. πρόσωθεν autem intellige de Diis res hominum e longinquo intuentibus. Infra 925. Eumen. 297. κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὦν θεός. Cf. Prometh. 320.

921. * Δωματοφθορέω. Rem familiarem perdo. Vide notas.

922. Ὕφή. Textura. atque inde id quod textum est. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 528.

926. Χρῶμαι. Utor. Hunc loquendi modum copiose illustravit Vir summus, T. Hemsterhusius ad Callim. H. Dian. 69.

927. Ἐξαίρετος. Selectus. ἐξαίρετον dicitur id quod ex rerum communitate eximitur ut alicui donetur. Herodot. II. 98. 141. V. 45. Eumen. 599. τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα Ἐνείμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοί, Ἐξαίρετον δῶρημα Θησέως τόκοις. Sophocl. Aj. 1519. ἔκκριτον δὲ νιν Δῶρημα κείνω δῶκεν Ἀλκμήνης τόκος. Vid. Aen. IX. 270.

929. Κατέστραμμαι. Subigor. Cum infinitivo, sicut ap. Herodot VII. 51. Κῦρος—Ἰωνίην πάσῃν κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι Πέρσησι.

931. Κατασβέννυμι. Supra 861.

932. Ἰσάργυρος. Argento contra carus. Antiatticista Sangerm. p. 100, 21. Ἰσάργυρον, ἰσόχρυσον ἀντὶ τοῦ πολυτίμου. Theopompus ap. Athen. XII. p. 256. C. ἰσοσιάσιος

γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη, Stanleio laudatus. Vid. Heringae Obs. p. 276. Achaeus Athen. XV. p. 689. B. ἰσάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθου Δώσουσι κόσμον, χριμάτων τ' Αἰγυπτίων. Sic ἰσόχρους Archestratus Athen. VII. p. 305. E. Cf. Iliad. X. 551.

955. Κηκίς. *Id quod tingit. et hinc vel de purpura* 265 *cochleae dicitur, vel de galla quercina. Vid. Hesych. in v. Choeph. 266. ἐν κηκίδι πισσῆρει φλογός. 1008. μαρτυρεῖ δέ μοι Φάρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος. Φόνου δὲ κηκίς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται, Πολλὰς βαφὰς αἰθεῖρας τοῦ ποικίλματος.*

*Ibid. * Παγκαινίστος. Semper recens. Difficile est vim hujus vocis accurate exprimere. καινίζειν est re quavis primum uti, Anglice, to hanzel. Infra 1038. Choeph. 490. μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ὡς ἐκαίνισαν. (sic enim lego;) et hinc παγκαινίστος est purpura, cujus talis est copia, ut ea semper recenti quivis uti possit.*

956. Πατησμός. *Conculcatio. Hanc formam genuinam esse, non πατισμός, docuit Bergler. ad Alciph. I. 22. p. 88. ἀγαπησμός habet Menander in Συναριστοιῖσαις ap. Lex. Seguiet. p. 524, 50.*

957. Προφέρω. *Adfero. Insolita locutio de oraculo. Verbum quo utitur in hac re Herodotus est ἀνευεῖναι. Loci constructio, vel sensus, qui interpretes mire vexavit, satis manifestus. Multarum vestium conculcationem vovissem, vitae Agamemnonis servandae modum excogitans, si ita ab oraculo fuisset imperatum. Et sic fere Musgravius; „In aedibus edito (sc. oraculo) fatidicis.“*

958. Κόμιστρα. *Pretium ob rem recuperandam solutum, τῷ κομίζοντι sc. Alia nomina verbalia in τρον desinentia similem notionem habent. Pollux VI. 186. de mercedibus, ἰατρῷ μὲν σῶστρα—τῷ δὲ παιδεύοντι, δίδακτρα—καὶ τῷ φέροντι, κόμιστρα—καὶ τῷ μηνύσαντι, μήνυτρα. καὶ τροφεῖ, θρέπτρα.—δίδακτρα praebet Theocr. VIII. 86. σῶστρα Herodot. I. 118. IV. 9. μήνυτρα Thucyd. VI. 27.*

959. Φυλλάς. *Supra 78.*

941. * Δωματίτις. *Domestica. fem. a δωματίτης. Hujusmodi nomina localia dici possint. Steph. Byz. v. Χώρα—ἡ ἀπὸ τοῦ χώρα, χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔδρα, ἐδρίτης, ἑσπέρα ἑσπερίτης—Sic Δενδρίτης, Σταγειρίτης, ἀστίτης Sophocl. ap. Steph. v. Ἄστυ. Ἀσπιδίτης ibid. v. Ἀσπίς—αὐλίτης Apollon. Rhod. IV. 1487. ποιμνίτης Eurip. Alc. 588.*

945. Ὀμφαξ. *Uva acerba. Etymol. M. p. 625, 53. 266 Ὀμφαξ. τὸ ὀξεινόν. Βάβριος, (in fabula de vulpe uvas appetente) Ὀμφαξ ὁ μὴ πέπειρος, βότρους ὡς ὄμην. (Male pro*

ὡς ὄμην, βότρυν.) καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ, (Jerem. XXXI. 29.) γονεῖς φάγωσιν ὄμφακας, καὶ τέκνα ὠμωδιάσωσιν. (vid. Sylburg.) Theocr. XI. 21. φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς. Est autem periphrasis aestivi temporis, quando Jupiter, i. e. aer, uvas maturat, ut ex iis vinum fiat. Eandem usurpavit vates Iesaias XVIII. 5. (in Hebr. vel in versione Anglica, nam inter se discrepant interpretes) *Profecto ante tempus messis, quum absolutum est germen, flosque abierit in omphacem maturescentem.*

945. Τέλειος. Qui perfectum reddit. Domus autem perfecta erat, cui praeerant dominus et uxor ejus. Hesych. Τέλειοι. οἱ γεγαμηκότες. (Angl. Complete.) Contra δόμος ἡμιτελής dicitur Homero Il. B. 701. domus unde maritus abierat ad bellum Trojanum. Vid. Ruhnken. ad Timaeum p. 225. τέλος autem dicebantur nuptiae.

Ibid. Ἐπιστροφάομαι. Frequento. Active ap. Homer. Od. P. 486. ἐπιστροφῶσι πόληας. Simplex στρωφάομαι infra 1195.

946. Ζεὺς τέλειος. Jupiter perfector, vel pronubus. „Dii, in quorum auspiciis et tutela erant conjugia, θεοὶ τέλειοι dicebantur: in quibus praecipue cultam scimus Ἥραν τελείαν, a Latinis Junonem pronubam dictam. Diodor. Sic. V. 73. προθύουσι δὲ πρότερον ἅπαντες τῷ Διὶ τῷ τελείῳ, καὶ Ἥρᾳ τελείᾳ.“ Verba sunt Ruhnkenii l. c. Crinagoras ap. Dorvill. ad Char. p. 50. ἡοῖ ἐπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέξομεν ἱρὰ τελείῳ Ζηνί. Eumen. 214. Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Noster ap. Schol. Pindar. Nem. X. 31. Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

949. Προστατήριον καρδίας. Juxta praecordia situm, et quasi ante fores praecordiorum. Vid. ad Theb. 445.

950. Τερασκόπος. Portentorum observator. Praesagus malorum. Eurip. Bacch. 248. τὸν τερασκόπον Τειρεσίαν. Vid. supra 123.

267 951. * Μαντιπολέω. Circa vaticinia versor. μαντίπολος Eurip. Hec. 123.

952. Ἀποπτύω. Respuo. Aversor. Glossar. in Prometh. 1106. Sensus est, et cur non fiducia hos terrores, velut somnia obscura, abjiciens, animi sedem insidet? Cf. Choeph. 410.

956. Πρυμνήσια. Rudentes, quibus navis e puppe ad terram adligatur. Schol. ad Iliad. A. 436. De Ξυνεμβόλοις vid. notas.

957. Παρηβάω. Aetatis vigorem transeo. Thucyd. II. 44. Herodot. III. 53. ὃ τε Περίανδρος παρηβήκεε, καὶ συνεγνώσκετο ἑωυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατός τὰ πρῆγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν.

961. * *Αὐτόμαρτυς*. Qui ipse sibi testis est. ὁ ἐαυτοῦ μαρτυροῦν. Hesych.

966. *Ματάζω*. Desipio. Sophocl. Oed. T. 891. ἡ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων. Constructio videtur esse vel κέαρ οὔτι ματάζει κατὰ σπλάγγνα, vel ut invicem apponantur σπλάγγνα et κέαρ. Cor vero intus non vana cogitat, agitatum curae vorticibus, apud mentem iusta et certe eventura meditantem.

970. * *Ψύθης*. Falsus. Vid. supra 462. Infra 1056. De formis ψύθης, ψυδρός, ψεδνός, vid. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 215. Hemsterhus. ad Callim. Fr. CLXXXIV.

973. *Ἀκόρεστος*. Insatiabilis. Infra 1302. τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφν Πᾶσι βροτοῖσιν. Sensus est, in eo puncto non consistit, sed ulterius ire pergens, in pejus mutatur. Breviter enunciatum est ab Hippocrate, αἱ ἐπ' ἄκρον εὐεξίαί, σφαλεροί. (citatur Stanleius.) Plenius Theognis vv. 227—252. ubi legendum, ἄλλοτε καὶ ἄλλος ἔχοι.

974. *Ὁμότοιχος*. Qui ab alio intergerina tantum pariete separatur. Callim. H. Cer. 117. Δάματερ, μὴ τήνος ἐμὴν φίλος, ὃς τοὶ ἀπεχθής, Εἴη, μὴδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.

Ibid. *Ἐρείδω*. Niti facio. domum scilicet. Choeph. 644. Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμὴν. Schol. Venet. in Iliad. II. 268 108. κυρίως τὸ ἐρείσαι τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι. εὐρηται δὲ καὶ ἐπὶ βολῆς. Vid. Schol. Aristoph. Pac. 25.

975. *Εὐθυπορέω*. Recte itinere utor. Theophrast. a Stephano citatus, καὶ τοι τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει τισι τούτων· εὖρουν γὰρ τὴν φορὰν καὶ ἀνεμπόδιστον ἔχουσιν.

977. *Ἐρμα*. Scopulus submarinus. Harpocratio, Ἐρμας, ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἐνδεξιν ἀπολογία. ἔστι τοῦνομα καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι, καὶ ἐν Ἰηρουιάδῃ Ἀριστοφάνους. Qui haec compilavit Photius, habet ἔρμαν, ὕφαλος πέτρα. Corrigendum utrobique ἔρμα, ἢ ὕφαλος πέτρα. Eumen. 560. δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον = Ἐρματι προσβαλὼν Δίκας, ὅλβητ' ἄκλαυστος, αἴστος. Anacr. ap. Hesych. in v. ἀσήμεων ὑπὲρ ἔρμάτων φορεῦμαι. Vid. Herodot. VII. 185.

978. *Κτήσιος*. Ad possessionem pertinens. κτήσιος Ζεύς Suppl. 444. infra 1005. ubi plura. Constructio est καὶ τὸ μὲν χρημάτων ὄκνος προσβαλὼν ἀπ' εὐμέτρου σφενδονᾶς. Vid. notas. Theb. 767. πρόπρυμνον ἐκβολὰν φέρει = ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν = ὄλβος ἄγαν παχυνθεῖς. Philosophorum dicta de opibus in mare projiciendis protulit Hemsterhusius ad Lucian. I. p. 173. Conf. Menag. ad Laert. VI. 87.

980. *Σφενδονή*. Funda. Memini me vidisse locutionem ἀποσφενδονᾶν τὰ χρήματα, dissipare, sed locus non suc-

currit. Aristoph. Plut. 53. τὸν ἐμὸν—*Ἡδὴ νομίζων ἐκτε-
τοξεῦσθαι βίον.* ubi vid. Spanhem.

683. * Ποντίζω. *Submergo.* sc. ὁ γόμος τὴν ναῦν. Usi-
tati^{us} est καταποντίζειν, Herodoto καταποντοῦν.

985. Ἀμφιλαφής. *Amplus*, qui ambas manus impleat.
Timaeus Lex. Plat. Ἀμφιλαφές. πολὺ καὶ ἄφθονον. ἔστιν δ'
ὅτε καὶ ἀμφίσκιον. ubi vide Ruhnken. Herodot. IV. 28.
βρονταὶ ἀμφιλαφές. vid. Ae. P. Lex. Ion. De ἀλόκων vid.
ad Theb. 590. Ceterum frumentum dicitur πολλὰ δόσις ἐκ
Διός, ut in Theb. 354. πολλὰ γὰρ δόσις.

269 Ibid. Ἐπέτειος. *In annum durans: vel solennis;* Hero-
dot. IV. 26. θυσίας μεγάλας ἐπετείας ἐπιτελέοντες.

986. Νῆστις νόσος. Vid. supra ad 320.

989. Ἐπαείδω. *Incanto.* Hoc enim modo sanguinem
e vulnere erumpentem sisti posse credebant. Odyss. T.
457. ἐπαιοιδῆ δ' αἶμα κελαινὸν Ἔσχεθον. ubi Schol. ἰστέον ὅτε
ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαιοιδῆς θεραπεία, ὥστε καὶ Πίνδαρος
ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μαλακαῖς ἐπαιοδαῖς λέγει. (Cf. Glossar.
in Prometh. 180.) Hoc igitur ait Chorus, idem reme-
dium quod ad sanguinem e vulnere recens facto profluen-
tem cohibendum valet, cruorem vitalem semel emissum
revocare non posse. Cum hoc loco comparandus Eurip.
Suppl. 776. 2 Sam. XIV. 14. ὅτι θανάτω ἀποθανούμεθα, καὶ
ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ καταφερόμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ οὐ συναχ-
θήσεται.

990. * Ὀρθοδαής. *Peritus.* Angl. *knowing the right
way.* Innuitur Aesculapius, quem suasit ἀγάνορι μισθῶ=
χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς,=ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι=ἦδὴ ἀλω-
πότα=χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων ῥί=ψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοᾶν=
καθέλεν ὠκέως, Pindar. Pyth. III. 97. De Aesculapii poena
et crimine vid. F. Ursin. ad Virgil. Aen. VII. 772. Hem-
sterhus. ad Lucian. T. I. p. 256. Heyn. ad Apollod. p.
276. [τὸν ὀρθοδαῆ ad Hippolytum refert Musgrav. sc. recte
sentientem. Tiresiam innui censet Auratus.]

995. Πλέον φέρειν. *Proficere; mihi scilicet.* Sic enim
potius verterim quam *auxilium ferre*, quod in notis po-
sui. Notae sunt formulae τί πλέον; *quid prodest?* οὐδὲν
πλέον, *nil prodest.* Quaedam loca in usum tironum indi-
cabo. Sophocl. Oed. T. 919. Eurip. Phoen. 563. Iph. A.
1373. Heracl. 467. Hel. 329. Aristoph. Plut. 531. Menand.
Hypobolimaean Stob. Ecl. X. p. 155. Id. ibid. Floril. p.
339. Philem. ibid. p. 446. Theocrit. Epigr. VI. 1. Leonid.
Anal. I. p. 234. Antipat. Sidon. ibid. II. p. 14. Babr. in
ed. Furiae p. 149. Platon. Crit. fin. Cf. Muret. V. L. XII.
13. Valcken. Diatr. Eurip. p. 150.

996. Προφθάνω. *Prævertio*. Eurip. Phoen. 1400.
λόγην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων.

1000. Ἐκτολυπεύω. *Deglomero. Perficio*. Hesych. Ἐκ-270
τολυπεύσας. τελειώσας. ex Hesiodi Scut. 44. χαλεπὸν πόνον
ἐκτολυπεύσας. Metaphora e lanificio desumpta. τολύπη est
glomus lanae, τολυπεύειν lanam glomerare in orbes, uti loqui-
tur Ovidius, ἐκτολυπεύειν lanam ex orbe deglomerare. Eu-
stath. ad Iliad. Ω. p. 1536, 18. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ τολύπη,
κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐρίων σφαῖρα. ὅθεν τὸ τὰ πολλὰ εἰσιτέλος
ἐν συγκεφαλαιοῦν, τολυπεύειν λέγεται.

1001. Ζωπυρέω. *Ignifico*. Glossar. in Theb. 276.

1003. * Ἀμηνίτως. *Clementer. Adeo ut non irascatur*.
Cf. v. 632. Apud Herodot. I. 207. Croesus, quum in
servitium esset redactus, Cyrum ita compellat, ὦ βασιλεῦ
—ἐπεὶ με Ζεὺς ἔδωκε τοι.—

1004. Χέρνιψ. *Aqua ad lavandas manus*. Solebant
enim veteres ante cibum νίψασθαι manus, et post cibum
ἀπονίψασθαι, teste Polluce quem Stanleius advocavit. Unde
χερνίβων dicit Clytaemnestra, inquit Vir doctus, synec-
dochice pro διαίτας. Allegat etiam Virg. Aen. I. 704.
Odys. A. 156. Choeph. 653. ποία δὲ χέρνιψ φρατόρων
προσδέξεται;

1005. Κτήσιος. *Penas vel Penuarius. Jovis titulus*.
Suppl. 940. κτησίου Διὸς χάριν. „Dionysius lib. I. Deos
penates a Graecis scriptoribus dici scribit partim κτησίους,
partim ἐρκεῖους, πατρώους, μυχίους. Sed lib. VIII. p. 15.
lares vocat θεοὺς κτησίους. Inde est, quod in cella pe-
nuaria statuebatur ejus simulacrum; nam in cella repo-
sita sunt utensilia, ἡ κτήσις.“ H. Vales. in Harpocr. p.
120. Aptè autem dicuntur servi adstare Jovis Ctesii arae,
quae in cella penuaria collocari solebat. Harpocr. Κτήσιον
Δία ἐν τοῖς ταμείοις ἴδρουντο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ—Νῦν δ'
εἰς γυναικωνίτιν εἰσιόνθ' ὅταν Ἴδωι παράσιτον, τὸν δὲ Δία τὸν
Κτήσιον ἔχοντα τὸ ταμιεῖον οὐ κεκλεισμένον, Ἀλλ' εἰστρέχοντα
πορνίδια—Servius ad Aen. II. Singula domus sacrata sunt
Diis, ut culina Diis Penatibus (θεοῖς κτησίοις) maceries, quae
ambit domum, Herceo Jovi. Vid. infra ad v. 1023.

1008. Πραθέντα τλῆναι. *Quum venditus esset, tolerasse*.
(σπείρας ἔτλα Theb. 751.) Eurip. Alc. 1. ὦ δῶματ' Ἀδμήτει, 271
ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεὸς περ ὦν. ubi
vid. Monk. et ad v. 285.

Ibid. Θιγεῖν. *Tangere*. Aoristus a themate obsoleto
θίγω. Eodem fere modo dictum est εὐνῆς θιγεῖν. Vid.
Monk. ad Hippol. 14.

1009. Ἐπιρρέπω. *Supra v. 242.*

1010. Ἀρχαιοπλούτος. *A majoribus dives.* Sophocl. 1595. ἀρχαιοπλούτα πατρός εἰς ἐδώλια. Lysias de Bonis Aristoph. I. p. 522. ed. Aug. φαινόμεθα δὴ καὶ τῶν ἀρχαιοπλούτων πολὺ ἐψευσμένοι, καὶ τῶν νεωστὶ ἐν δόξῃ γεγεννημένων. Commode advocat Stanleius Aristot. Rhet. II. 52. διαφέρει δὲ τοῖς νεωστὶ κεκτημένοις, καὶ τοῖς πάλαι, τὰ ἥθη· τῷ ἅπαντα μᾶλλον καὶ φανλότερα τὰ κακὰ ἔχειν τοῖς νεοπλούτοις· ὥσπερ γὰρ ἀπαιδευσία πλούτου ἐστὶ, τὸ νεόπλουτον εἶναι.

1012. Παρὰ στάθμην. *Praeter amussim.* Hesych. Στάθμη. σπάρτος, ἐν ἣ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες. Schol. ad Iliad. O. 410. Στάθμη. ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ἢ καὶ κατευθυντηρία λεγομένη. τούτῳ δὲ κανονίζεται τὸ ξύλον. Sophocl. Oenomaos fr. III. ὥστε τέκτονος Παρὰ στάθμην ἰδόντος ὀρθοῦται κανών. ubi tamen videtur significare secundum amussim; ut in Eurip. Ion. 1514. παρ' οἷαν ἦλθομεν στάθμην βίου.

1016. Ἀπειθέω. *Obedientiam non praesto.* De hac forma et ἀπιστεῖν vid. Valckenaer. ad Herodot. VI. 108.

1017. Χελιδών. *Hirundo.* Avis garrula; unde barbari, quorum garritus intelligi nequit, χελιδόνες dicuntur. Hesych. Χελιδόσι. τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλίαν. Nicostratus Stobaei XXXIV. p. 178. Trincau. εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν Ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες Ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολὺ. Aenigma Pythagoreum fuit χελιδόνα μὴ εἰσδέχεσθαι, quod Proclus in Hesiod. p. 160. ita explicat; φλυαροὺς μὴ εἰσάγειν εἰς τὸν οἶκον, καὶ λάλους. Aristoph. Ran. 95. ex Euripidis Alcmena, χελιδόνων μουσεῖα. et 678. Cleophontis dictionem peregrinam perstringens, ἐφ' οὗ δὴ=χείλεσιν 272 ἀμφιλάλοισ=δεινὸν ἐριβρέμεται=Θρηκία χελι=δών ἐπὶ βάρβαρον ἐξομέ=νη πέταλον. ubi vid. Brunck. Herodot. II. 57. αἱ γυναικες, διότι βάρβαροι ἦσαν, ἐδόκεόν σφι ὅμοια ὄρνισι φθέγγεσθαι.

1020. Τὰ λῶστα τῶν παρεστῶτων. *Optima eorum quae in hoc rerum statu fieri possunt.* Prometh. 224. κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστῶτων τότε Ἐφαίνεται εἶναι.—ubi vide notata.

1021. * Ἀμαξήρης. *Curru aptatus.* Vid. supra ad v. 871.

1025. Ἑστία μεσόμφαλος. *Focus media domo accensus.* Innuit aram Διὸς Ἑρκείου. Schol. Venet. in Iliad. II. 251. ἐπεὶ ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου Ἑρκείου Διὸς βωμὸς ἴδρυνται, μεσερκείου καλοῦσι τὸν Δία. Neoptolemus, teste Arctino apud Proclum p. 484. ἀποκτείνει Πρίαμον, ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα. (et sic Eurip. Tro. 16.) Haec autem ara, inquit Virgilius Aen. II. 512. Aedibus in mediis nudoque sub aetheris axe Ingens ara fuit. Vid. Schneider. Epimetr. ad

Xenoph. Mem. p. 274. Ovid. Heroid. VII. 15. *Occidit internas conjux mactatus ad aras.* ubi N. Heinsius citat ex Ibide de Priamo, *Cui nihil Hercei profuit ara Jovis.* Ceterum voces μεσόμφαλος ἐστία de ara Delphica posuit Euripides Ion. 462.

1027. * Ἀξυνήμων. Ignarus. Idem valet atque ἄξύνετος.

1028. Κάρβανος. Barbarus. Suppl. 911. κάρβανος ὦν Ἑλλησιν ἐγγλίεις ἄγαν. ibid. 128. κάρβανα δ' αὐδὰν εὐακοεῖς. Eustath. ad Iliad. B. p. 568, 36. ex Aelio Dionysio memorat καρβάνους et κάρδακας, quae nomina a Κάρ profluxerant. Etymol. M. p. 490, 47. Καρβᾶνες. οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Καρὸς βοήν. Λυκόφρων. (605.) Κάρβανον ὄχλον. Idem Lycophron. 1587. νυμφεῖα πρὸς κηλωστὰ καρβάνων τελεῖν. Photius, Καρβανίζει. βαρβαρίζει.

1034. * Ἐξαφρίζομαι. Despumio. Schol. ἀπὸ τῶν στρηνιώντων ὑποξυγίων, ἃ οὐκ εἴκοντα τῷ χαλινῷ, ἀφρίζει μετὰ αἵματος. Stanleius laudat Virgil. G. III. 203. *spumas agit ore cruentas.*

1058. Καινίζω. Primus utor. Hesych. Καινίσαι. καινῷ χρῆσθαι. Suid. Καινίζεται, καὶ καινίζω σε, αἰτιατικῇ. Eurip. Peirithoo, οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ Ἐρῶιψεν, ὅστις τόνδ' ἐκαί-273 νισεν λόγον. Haec contulit Abresch. Vid. supra ad v. 953.

1059. Πόποι. Diu. Etymol. M. p. 823, 30. οἱ Σκύθαι, ἀγάλματα τινὰ ἔχοντες ὑπόγαια τῶν θεῶν, πόπους αὐτὰ καλοῦσιν. Eustath. ad Il. A. p. 98, ult. εὗρηνται ἐν τοῖς μεθ' Ὀμηρον οἱ θεοὶ πόποι λεγόμενοι. Sophoclem innuit, qui in Oed. T. 175. dixit ἔλθετε νῦν, ὦ πόποι. ubi Musgravius adfert Lycophr. 943. τοίγαρ πόποι φύξηλιν ἥνδρωσαν στρατόν. et Plutarch. II. p. 22. C. Δρύοπες δὲ πόπους τοὺς δαίμονας [καλοῦσι.]

Ibid. Δᾶ. Terra. Dorice. Vid. ad Prometh. 584. nott. et Glossar. Valckenaer. ad Eurip. Phoen. 1504. φεῦ δᾶ. Schol. δᾶ, γῆ, Δωρικῶς. ὅθεν καὶ Δημήτηρ, οἶον γῆ μήτηρ.

1041. Ἀνοτοτύζω. Exclamo ὁτοτοῖ. Vide notata. Eurip. Hel. 576.

1048. Ἀγυιάτης. Qui vicis praest. Vide notas. Pindar. Pyth. XI. 2. a V. D. indicatus, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτης. Schol. σύννοικε. Notior forma est ἀγυιεύς. Hesych. Ἀγυιεύς. ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἐστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. Harpocrat. Ἀγυιεύς δὲ ἐστὶ κίων εἰς ὃν λήγων, ὃν ἰστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ εἶναι φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. plura ibi vide. Ceterum bene observavit Stanleius; „Enimvero Agyiea, ut et Apollinem, inclamat Casandra non otioso cognomine, sed etymologiam respiciens;

quippe τὸ ἀγνιεύς ἀπὸ τοῦ ἄγειν derivari videtur. Multus est in hisce allusionibus Aeschylus noster; Ἀγνιεύ, inquit, ἔ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; ita Ἀπόλλων ἐμός· ἀπώλεσας γάρ.“

Ibid. Ἀπόλλων. Macrobius, Sat. I. 17. a Stanleio adlegatus; Alii cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῷα. Exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit. Ut Euripides in Phaethonte, ὦ χρυσοφεγγές ἥλι', ὡς μ' ἀπώλεσας. Ὅθεν δ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλήζει βροτός. Item Archilochus, ἄναξ Ἀπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Πήμαινε, καὶ σφέας ὄλλυ', ὥσπερ ὄλλύεις. Denique inustos morbo Ἀπολλωνοβλήτους καὶ ἡλιοβλήτους ἀpellant.

274 1056. Ψύθης. Supra 970.

1058. Συνίστωρ. Conscius. Thucyd. II. 74. Philodem. Anthol. Pal. T. I. p. 84. In hoc loco accusativum regit, ut verbale φύξιμος Sophocl. Ant. 799. πόριμος Prometh. 939. Xenoph. Cyrop. III. 3, 9. ἐπιστήμονες ἦσαν τὰ προσήκοντα τῇ ἐαυτῶν ἑκάστος ὀπλίσει. Haec et plura contulit Matthiae Gr. Gr. §. 416.

1059. Αὐτοφόνος. Qui se vel suos perimit. Itys a matre peremptus dicitur αὐτοφόνως occidisse, Suppl. 68. Sophocl. Aj. 840. τοὺς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. ubi consule Lobeckium. Eodem sensu dicebant αὐτοφόντης, αὐτοέντης, αὐτόχειρ.

Ibid. Ἀρτάνη. Laqueus. Quo genere mortis uti solebant feminae. Exempla ubivis obvia sunt. Vid. supra 848.

1060. Σφαγεῖον. Vas ad victimarum sanguinem recipiendum. τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων δέχονται. Etymol. M. p. 737, 41. Suid. Σφαγεῖον. τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον. ὃ εἶπεν ὁ ποιητὴς ἀμνεῖον. (ἄμνιον Od. I. 444.) ubi Schol. observavit istam vocem esse τῶν ἅπαξ εἰρημένων—οἱ Ἀττικοὶ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσι. Sed rectius σφαγεῖον, cujus, teste Photio, περισπᾶται ἢ δευτέρα συλλαβή.

Ibid. * Παντήριος. Conspersus. Secundam analogiam debet significare conspergens; vid. notas.

1061. Εὐριν. Sagax odoratu. Sophocl. Aj. 8. κυνὸς Λακκαίνης ὡς τις εὐρινος βάσις. cf. ibi Musgrav. et Hermann. Apollon. Rhod. II. 125. εὐρῖνων τε κυνῶν. ubi vid. Schol. Vid. infra 1155. Eumen. 246. Lucret. I. 460. Namque canes, ut montivagae persaepe ferae Naribus inveniunt intectas fronde quietes, Quum semel institerunt vestigia certa viai; Sic alid ex alio per te tute ipse videre Talibus in rebus poteris, caecasque latebras Insinuare omnes, et verum protrahere inde.

1062. Ματεύω. Investigo. Utraque forma, ματεύω et

μαστεύω, sicut et μῆδομαι v. 1069. ab antiquo μάομαι profluxit. Vid. ad Prometh. 486.

1065. Βρέφη. Liberi. Thyestae scilicet. Subaudien- 275 dum video. Schol. φαντάζεται γὰρ ὁρᾶν τὰ σώματα τῶν ἀνηρημένων παίδων Θυέστου.

1068. Ἦσμεν. Noveramus. Etymol. M. p. 458, 55. Ἦσμεν ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἡδεῖν, ἡδεῖς, ἡδευ, τὸ θυϊκὸν ἡδεῖτον, ἡδεῖτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς εἰς διεφθόγγου, καὶ προπῆ τοῦ δ' εἰς σ, γίνεται ἡστήν· οἷον Τῷ δ' ἄρ' οὐδὲν ἡστήν ἄλλο πλὴν δάκνειν, ἀντὶ τοῦ ἡδεσαν. καὶ τὸ πληθυντικόν, ἡσμεν. Εὐριπίδης Ἑκάβη, —εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ἡσμεν. ἀντὶ τοῦ ἡδευμεν. καὶ Σοφοκλῆς Κόλχοις, Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦσθε τὸν Προμηθεά. ἀντὶ τοῦ ἡδεῖτε. Vid. eruditas Kiddii observationes ad Dawesii M. C. p. 413.

Ibid. Προφήτας. Schol. τοὺς λέγοντας ἡμῖν περὶ σοῦ. „Imo de caede futura.“ Stanl. Equidem Scholiastam sequor.

1077. * Ὀμοδέμνιος. Qui sub iisdem stragulis cubat. Theocrit. XVIII. 19. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὄχετο χλαῖναν. Asclepiades Epigr. XX. ἡδιστον δ', ὁπόταν κρύψη μία τοὺς φιλέοντας. Vid. Bergler. ad Alciphr. p. 176. Arnald. in Misc. Obs. V. p. 59. Villosion. ad Long. p. 205.

1078. Φαιδρύνω. Nitidum reddo. Vid. 1089. Hinc φαιδρύντρια, lotrix, Choeph. 757. Callim. H. Iov. 52. χρόα φαιδρύνασα. ubi vid. Spanhem.

1080. Ὀρεγμα. Porrectio. ὄρημα. Hesych. Sensus est, manus manui rapido ictu succedit. Commentarii loco sint versus ex Choephoris in notis adlegati.

1081. Αἰνιγμα. Similitudo, veros loquentis sensus obscure adumbrans, παραβολή, ἢ ὁ δεινὸς καὶ σκοτεινὸς λόγος. παρὰ τὸ αἰνίσσω, τὸ ἐν παραβολῇ λέγω. τοῦτο παρὰ τὸ αἶνος. Prima significatio τοῦ αἶνος erat, narratio, fabula. Homer. Il. Ψ. 652. ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο. Vid. Ammon. in v. Αἶνος. Etymol. M. p. 361, 51. Aristoph. Ran. 60. δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ. Cf. 1154. Herodot. V. 56. αἰνίσσεσθαι ἔπεα, ambiguos versus edere. Plato Apol. Socr. 15. αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι rem verbis ambiguis involvere, et cavillari.

1082. Ἐπάργεμος. Obscurus. Glossar. in Prometh. 276 588. Θέσφατον. Theb. 614.

1085. Παπαῖ. Glossar. in Pers. 1032. ubi editur παπαί. Sed vel πάπαι, vel παπαῖ scribendum puto. Erat enim vocativus pluralis a πάπας. Eustath. ad Iliad. E. p. 565, 4. ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ τὸ Ἀργείανου εἰπόντος ἐν Βιθυνιακοῖς, ὅτι ἀνιόντες εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὄρων οἱ Βιθυνοί,

ἐκάλουν πάναν τὸν Δία καὶ ἄτιν τὸν αὐτὸν, ὁμοίως καὶ Ἡρο-
δότου τὸ, καλεῖται Ζεὺς ὑπὸ Σκυθῶν ὀρθότατα Παπαῖος. (IV.
59. ubi vid. Valcken. et ad Adoniaz. p. 388.) Cf. Ety-
mol. M. p. 651, 5. Etymol. Gudian. p. 451, 19. Παπαί.
(l. παπαῖ) πάντα τὰ εἰς αἰ λήγοντα ἐπιρροήματα, ἐπὶ τέλους
ἔχοντα τὸν τόνον, περισπῶνται, πλὴν τοῦ βαβαί, καὶ τοῦ ναί,
τὸ δὲ ἰοῦ (l. αῖ) ἀναφώνημα λύπης. Aliam tamen regulam
tradit Etymol. M. p. 647, 7. Ceterum exclamatio ista τί
τόδε φαίνεται; lectoris in mentem revocabit decantatissi-
mam Macbethi phantasiam.

1086. Στάσις. *Coetus*. Furiarum scilicet. Choeph.
456. στάσις δὲ πάγκοινος ὧδ' ἐπιρροθεῖ. Vel potest esse se-
ditio. Constructio est, στάσις κατολολυξάτω γένει, θύματος
λευσίμου, propter sacrificium; vel potest esse στάσις γένει
ἀκόρετος οὔσα, κατολολυξάτω θύματος. Choeph. 940. ἐπολο-
λυξάτω δεσποσύνων δόμων.

1087. * Κατολολύζω. *Desuper ejulo*. Vid. supra 28.
Ibid. Θῦμα λεύσιμον. *Sacrificium lapidatione dignum*.
i. e. Caedes Agamemnonis, lapidatione Clytaemnestrae
vindicanum. Ita Heathius; et hoc rectius puto quam
Butleri interpretamentum, probatum Elmsleio ad Heracl.
765. *sacrificium execrandum*. In loco Heraclidarum nihil
aliud est λεύσιμον ἄλγος quam res aerumnosa, lapidationem
merens. Vid. infra v. 1606. ubi rem ipsam illustrabimus.

1088. Κέλομαι. *Hortor*. Verbum Homericum apud
Tragicos raro obvium. Eurip. Hipp. 1278. σὲ τὸν εὐπατρί-
δαν Αἰγέως κέλομαι Παῖδ' ἐπακοῦσαι.

1089. Ἐπορροιάζω. Supra 28. φαιδρύνει, clarum i. e.
scientem reddit. vid. supra 1079.

277 1090. Κροκοβαφής. *Croco tinctus*. „Ex opinione vul-
gari,” inquit Stanleius, „in metu magno sanguinem ad
cor recurrere.” Virg. Georg. II. 484. *Frigidus obstiterit
circum praecordia sanguis*. Theb. 854. κακόν τι καρδίαν με
περιπίτνει κρύος. Tota sententia nihil aliud exprimit quam
palleo, quod notavit Is. Vossius. Ceterum ut Aeschilo
sanguis dicitur κροκοβαφής σταγών, sic apud Shakspearium
nostrum, *dear as the ruddy drops That visit my sad heart*.

1091. Πτώσιμος. *Caducus*. vid. supra ad v. 9.

1092. Ξυνανύτω. *Simul conficio*. Sanguis ad praecor-
dia recurrens moribundorum vitam conficit. Locum An-
glice verteris, *contributes to extinguish the splendour of the
setting sun of life*. Theocrit. I. 102. ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ',
ἄλιον ἄμμι δεδύκειν. Qui ad ultimam aetatis metam acce-
debant, vesperam agere dicebantur. Alexis ap. Stob. ἤδη
γὰρ ὁ βίος οὐ μὲν ἐσπέραν ἄγει. Plura vide ad Pers. 237.

1097. Ἐνυδρος. *Aqua repletus*. Balneum innuit argenteum ubi interemptus est Agamemnon. Vid. infra 1518.

1099. Γνώμων. *Peritus*. Hesych. Γνώμων. συνετός. Σοφοκλής. Vid. supra ad 768. Dicitur autem γνώμων ἄκρος ut supra 611. τοξότης ἄκρος.

1100. Προσεικάζω. Supra 158.

1103. *Πολυεπεῖς τέχναι. *Ancipitia vaticinia; vel oracula multis versibus conclusa*. Eligant lectores. Cf. v. 240.

1104. Θεσπιωδός. *Qui vaticinatur*. De etymologia vid. ad Prometh. 219.

1106. *Ἐπεγχεῖω. *Superinfundo*. Sed vox corrupta est.

1108. Οὐδέν ποτ'. Subaudi πράξουσιν. Vid. ad Pers. 214.

1109. *Φρενομανής. *Mente furibunda*. Compositum ut φρενώλης et φρενοβλαβής.

Ibid. Θεοφορήτος. *Numine instinctus*. De vatibus dictus. Bergler. ad Alciph. II. p. 273. confert Dion. Chrysost. LXI. p. 586. Κασσάνδρας θεοφορήτου καὶ ἱερᾶς κόρης, qui eandem in Troico p. 166. θεοφορουμένην vocat. Citatur Alexis in Θεοφορήτῳ ap. Athen. XV. p. 700. Conf. Longin. §. XIII. 2. et Pearson. Vindic. Ignat. de titulo θεοφόρω. Menandri comoedia erat Θεοφορουμένη. Cf. v. 1119.

1111. Νόμος ἄνομος. *Cantilena non canenda*, ut ἄλυρος μοῦσα. Eurip. Phoen. 1042. Hujusmodi oxymoris scatent Tragicorum scripta. Est autem, teste Quintil. IV. 5. „quum hoc ipsum, quod dissimile rationi est, ratio coegerit, ejusmodi sunt, quum tacent clamant: nihil habentes, omnia possident.“ Vid. Vechner. Hellenolex. p. 587.

Ibid. Ξουθός. *Fuscus*. De vera hujus vocis significatione jam olim inter veteres dubitatum fuisse liquet ex incertis grammaticorum interpretamentis. Photius, Ξουθόν. λεπτόν, ἀπαλόν, ἐλαφρόν, χλωρόν, ὑγρόν, ξανθόν, καλόν, πυκνόν, ὄξύ, ταχύ. οἱ δὲ ποικίλον, εὐεῖδές, διαυγές. De colore apud probatissimos auctores positum esse nullus dubito. De lusciniā, praeter hunc locum, Eurip. Helen. 1116. Aristoph. Av. 211. 743. ubi Schol. ξουθῆς δὲ εἶπεν, παρόσον τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ξουθα φαίνεται. Theocrit. Epigr. IV. 11. De apibus Sophocl. ap. Schol. Eurip. Phoen. 116. Eurip. Iph. T. 634. Herc. F. 437. ξουθόπτερος μέλισσα. Theocrit. VII. 142. Antiphanes Athen. X. p. 449. C. Zonar. Anthol. I. ix. 7. De locusta Mnesalcas Anthol. III. xxiv. 9. De lupo Oppian. Cyn. III. De Alcyone Incert. Anthol. IV. fol. 200. De sono, ut videtur, Incert. ibid. οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθα λαλεῦντα νάπαις. Mire dixit Chaeremon ap. Athen. XIII. p. 608. D. ξουθοῖσιν ἀνέμοις.

1112. Ἀκόρετος βοᾷς. *Clamore nunquam satiata.* Pers. 995. αἰχμῆς ἀκόρεστον. Cf. ibid. 551. Constructio est οἷά τις ἀηδῶν (θροεῖ) Ἴτυν, στένουσα βίον ἀμφιθαλῇ κακοῖς.

1113. Ἴτυς. Antonin. Lib. II. Ἀηδῶν—παρὰ ποταμούς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θορνεῖ. Sophocl. El. 147. ἀλλ' ἐμέ γ' ἄστονόεσσ' ἄραρε φρένας, ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται. Homer. Od. T. 518. ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη, 279 χλωρῆς ἀηδῶν—παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο Φάνακτος. ubi vid. Schol. Babrius apud Brunck. Anal. Emend. p. 511. ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἢ δ' ἀπεθρήνει Τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπесόντα τῆς ζωῆς. Catullus, *Daulias, absumti fata gemens Ityli.* Horat. *Ityn flebiliter gemens.* Cf. Spanhem. ad Callim. Pall. Lav. 94. Heyne ad Virg. Georg. IV. 509. Hinc ἀηδόνιος νόμος dicebatur *cantilena lugubris.* Aristoph. Ran. 683. κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, ὡς ἀπολείται, καὶ ἴσαι γένωνται. Lex. Seguer. p. 349, 6. Ἀηδόνειος θορήνος. Αἰσχύλος—θορνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνειον. Lege ἀηδόνιον, sicut et in Nicomachi versu ibidem citato, μέλπουσιν ἀηδόνειον κλαγγήν. De Nicocharidis loco ibidem citato vid. Dobraei Aristophanica p. (103.) εἰ πεύσομαι Τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθόντα σε [σαντὸν αἰτιῶ] verte vel minimum somnum capientem: vid. Hesych. Ultima delinquo.

Ibid. Ἀμφιθαλής. *Omni ex parte florens.* Orphic. H. XLV. 2. Νύσιον ἀμφιθαλῇ, πεποθημένον, εὐφρονα Βάκχον. Activo sensu Choeph. 592. Ζεὺς ἀμφιθαλής. Saepius vero significat ἀμφιθαλής *patrimum et matrum.* Iliad. X. 496. τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστνυφέλιξεν. ubi vid. Schol. et Ruhnken. ad Timaeum p. 28.

1118. Ἀμφηκῆς. *Utrique acutus.* sc. ἀμφιτόμον βέλεμον, memoratum in v. 1473. Bipennis anceps.

1122. * Μελοτυπέω. *Carmina excudo.* vel *carminibus percutio*, ut κροτυπέω *cornubus ferio.*

Ibid. Ὀρθιος νόμος. Vid. ad Pers. 395.

1123. Ὀρος. *Terminus.* Recte Schutzius. „Quis tandem tibi male ominatam divinam viam definit? h. e. quis tibi male ominatorum carminum modos praecipit? ὄροι ὁδοῦ poetice, quemadmodum apud Pind. Ol. VIII. 92. ἔγειρε ἐπέων οἶμον λιγύν.“

1124. * Κακοῖρήμων. *Infaste loquens.* Substantivum est κακοῖρημοσύνη.

1129. Ἀνύτω. *Augeo.* Ad adultam aetatem perduco. Schol. ηὐξόμην.

280 1130. Νεογνός. *Infans.* Etymol. M. Νεογνός, ὁ νεωσιὶ γεγεννημένος ἢ νεόγονός τις ὢν καὶ κατὰ συγκοπήν. Eurip.

Iph. T. 1224. νεογνούς ἄρσενας. Vid. Oudendorp. ad Thom. M. p. 625.

1132. Φημίζομαι. *Vaticinor.* Hesych. Φημίζεται. μαντεύεται. Active Choeph. 556. ἥ καὶ Λοξίας ἐφήμισε. Vid. supra 612. Infra 1144. Simpliciter pro *fari* posuit Hesiodus Op. II. 582. Vid. Callim. Fr. CCLXXVI. φήμη oraculum, Sophocl. Oed. T. 158.

1134. Δῆγμα. *Morsus.* Supra 764. Δάκνειν, molestia afficere. Aristoph. Ach. 1. ὅσα δὴ δέδηγμαί τὴν ἑμαιοῦ καρδίαν. ubi vid. Kuster. Conf. M. Heusingeri Addend. ad Vechneri Hellenolex. p. 483.

1135. Μινυρός. *Stridulus.* Supra v. 15. Θρέομαι. *Lamentor.* Theb. 78.

1139. * Πρόπυργοι θυσίαι. *Sacra pro turribus facta, i. e. pro salute urbis.* Minus recte Stanleius, sacrificia antemoenialia.

1140. * Πολυκανής. *Multos caedens.* δορυκανής hasta caedens, Choeph. 1000.

Ibid. * Ποιονόμος. *Herbivorus.* Suppl. 50 νῦν ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις.

Ibid. Ἄκος. *Remedium.* Prom. V. 44. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι. Sic dicuntur sacrificia Suppl. 446. δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια Θεοῖσι πολλοῖς πολλὰ, πημονῆς ἄκη.

1143. * Θερμόνους. *Mentem inflammata, sc. afflatu divino.*

1149. Ἐκ καλυμμάτων. *Ex velaminibus.* „Aeschylus,” quod a Stanleio notatum, „respicit antiquum morem, quo novae nuptae caput involutum erat flammeo, boni ominis causa, ut perpetuo, inquit Festus, cum viro maneret. Tertio die sine velamine prodeunti sponsae dabantur munera quae inde ἀνακαλυπτήρια dicta sunt. Eurip. Iph. A. 1147. ἄκουε δὴ νυν ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, Κούκτι παρωδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν.” Haec ille. Alciph. I. 59. οὐ γὰρ διὰ παρα-281 πετασμάτων ἐγὼ, φησὶν, ἀγωνίσομαι. Iamblich. ap. Stob. XLIV. p. 279. Trincav. γυμνάς, καὶ ἀπερικαλύπτους, καὶ χωρὶς τῶν ἔξωθεν παραπειρασμάτων. Sed hoc tractum est ab aulaeis thalami foribus obtentis. Alio sensu dixit Sophocles Trach. 1080. δείξω γὰρ τὰδ' ἐκ καλυμμάτων. i. e. ἔξω καλυμμάτων, ut noster supra 672. ἐκ τῶν ἀβροπῆνων προκαλυμμάτων.

1151. Λαμπρός—πνέων. *Vehementer spirans, non autem manifestus,* quod putarunt interpretes. Alexis Athen. VIII. p. 338. D. πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε Βορρᾶς ἢ Νότος Ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρός, ἰχθυὺς οὐκ ἂν ἦν (R. P. Adv. p. Aesch. Agam.

102.) Οὐδενὶ φαγεῖν. Herodot. II. 96. ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνά μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύνανται πλέειν, ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχη. Schol. Theocrit. XIII. 25. νότου λαμπροῦ πνέοντος. Vid. Dobraei Aristoph. p. 90. Virg. Georg. I. 460. Et claro cernes sylvas Aquilone moveri. Nempe sic dicitur ventus vehemens, quia obscuro deterget nubila coelo. unde vis epitheti in hoc loco perspicitur. Vaticinium, vel oraculum, vento comparatur; calamitates, quas impellit, fluctibus.

1154. Φρενόω. Doceo. Vid. Prometh. 343.

1155. * Συνδρόμως. Adeo ut una currat. Metaphora a canibus venatricibus sumta. Vid. 1061. Epigr. in Anthol. 3. τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σύνδρομον. Photius: Σύνδρομος. σύμφωνος.

1156. Ρινηλατέω. Naribus investigo. Pollux II. 74. ρινηλατεῖν, τὸ τὰς ὀσμάς ἔλκειν. καὶ ρινηλάτην κύνα, ἢ τραγωδία.

1160. Κῶμος. Comessantium agmen. Eurip. Hipp. 54. πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακεν. Suppl. 400. κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον. ubi tamen significare potest ipsam comessionem, quo sensu multo frequentior est. Dicitur autem κῶμος Furiarum coetus, utpote quae sanguine essent ebriae. Eumen. 253. ὀσμη βροτείων αἱμάτων με προσγελαῖ. Comessantes autem hilariter canebant; ideoque Furiae ὕμνοῦσιν ὕμνον.

1163. * Πρώταρχος ἄτη. Noxa a principio genti adhaerens. i. e. Myrtili caedes. Eurip. Or. 1562. μεγάλα δέ τις δύναμις δι' ἀλαστόρων = ἔπαις, ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων = διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.

Ibid. Ἐν μέρει. Supra 525. Ἀπέπτυσαν. Prometh. 1106.

1166. Θυροκόπος. Ostia pulsans, quod faciunt stipem mendicantes. Infelicissima est Touprii conjectura Em. in Lex. IV. p. 102. reponentis θυροκόος. Incert. ap. Stob. CXVIII. p. 481. Grot. οὐδ' ἐλύσατο Πορνίδιον, οὐδὲ θυροκοπῶν ὥφλεν δίκην, ob fores fractas. Antiattic. Sang. p. 99. Θυροκοπεῖν, καὶ θυροκοπία. Δίφιλος. Phrynichus App. Soph. p. 42, 32. Θυροκόπος: ὁ τοῦ ἐπαιτεῖν ἕνεκα κόπτων τὰς θύρας. Inter modos tibiis aptos Tryphon ap. Athen. XIV. p. 618. C. recenset θυροκοπικόν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, cani solitum dum fores pulsabantur.

Ibid. Φλέδων. Nugatrix. φλυαρία. καὶ ὁ ἀλαζών, εὐήθης. Hesych. Eustathio ad Od. B. p. 1451, 49. inter δαίμονι κατεχομένους recensentur ἑμμανῆς καὶ φλέδων. Recte Etymol. M. p. 796, 3. (accentu tamen alio) Φλεδών, καὶ

φλεδωνεία, ἢ φλυαρία. ἀπὸ τοῦ φλέω, ὃ καὶ φλύω λέγεται, γίνεται φλεδών καὶ φλεδονεύω. Vid. ad Prometh. 513. supra 368.

1167. Προόμνυμι. Prius juro. Male omnino Stanleius legi jubet ἐκμαρτυρήσω. Sensus est, Jurata testari possis me domi calamitates probe scire. Pindar. Ol. VI. 34. καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσους τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρήσω. εἰδέναι λόγῳ hic valet accurate scire. Sed vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 625.

1170. Παιώνιος. Supra 821.

1173. Τέλος. Munus. Supra 881.

1176. Ἀβρύνομαι. Supra 892.

Ibid. Θαυμάζω σοῦ. Exquisitior constructio. Plato Crit. p. 100. ἀλλὰ καὶ σοῦ πάλαι θαυμάζω, αἰσθανόμενος ὡς ἡδέως καθεύδεις. Per ellipsin explicari potest, θαυμάζω σου (τὴν ἐπιστήμην)—θαυμάζω σου (τὸν ὕπνον). Sed vid. Matthiae Gr. Gr. §. 373. Obs.

1178. Ἔργον. Frequens locutio ἔργα vel ἔργον, ἔρω-²⁸³τος vel Ἀφροδίτης. Vid. Bast. Ep. Crit. p. 150. Simonid. de Mul. 48. Nostri Suppl. 1035. Plutarch. Erot. p. 1352. H. St. Ovid. Heroid. XV. 45. omnique a parte placebam; Sed tum praecipue, quum fit amoris opus. παιδουργίαν pro παιδοποιῖαν dixit Plato Legg. VI. p. 623. C. Vid. Timaeum p. 203.

1179. Ξυναινέω. Consentio. Inc. Rhes. 172. δῶμά μοι ξυναινέσον. Vid. supra 468.

1180. Τέχναι ἐνθελτοι. Vaticinandi ars afflatu numinis immissa. vid. supra 240.

1181. Θεσπίζω. Vaticinor. Prometh. 219. Eurip. Alexandra f. XXII. ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεός. Καὶ πρὸς παθόντων καὶ κακοῖσι κειμένων Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δέ, μαίνομαι.

1182. Ἄνατος. Illaesus. cum genitivo. Suppl. 361. εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων. vid. Kidd. ad Dawes. M. C. p. 418.

1183. Ἠπλακον. Vid. supra ad v. 336. Prometh. 112.

1186. * Ορθομάντεια. Vera vaticinatio.

1187. Στροβέω. Verso. Agito. Hesych. Στροβεῖν. θορυβεῖν.—Στροβῆσαι. ἐκφοβῆσαι. Choeph. 1049. τίνες σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρὶ Στροβοῦσιν. cf. ibid. 201. Supra 640.

Ibid. Προίμιον. Antecaniammentum. Supra 30.

1191. Πλήθω. Plenus sum. Glossar. Pers. 277.

1192. * Εποίκτιστος. Commiseratione dignus.

Ibid. * Γέμος. Ferculum. γέμισμα. πλεύρωμα. Hesych. Notior forma γόμος occurrit Suppl. 441.

1193. *Πρέπω*. *Conspicius sum*. Vid. supra 29.
1195. *Λέων ἀναλκίς*. *Aegisthus scilicet*. Vid. ad *Prometh.* 893. *Herodot.* II. 102.
- 284 *Ibid.* *Στρωφάομαι*. Supra 945.
1198. *Ἀναστατής*. *Eversor*. *Proprie*, qui urbe capta, *populum ἀναστατὸν ποιεῖ*, i. e. sedes mutare cogit. *Theb.* 1017. *ἀναστατῆρα Καδμείας χθονός*. *Choeph.* 301. *Τροίας ἀναστατῆρας*.
1200. *Ἐκτείνω*. *Extendo*. Vid. supra ad 889.
- Ibid.* * *Φαιδρόνους*. *Sereno animo*. *Exspectares tamen in hoc loco φαιδρωπός*.
1201. *Λαθραῖος*. *Clandestinus*. Alluditur ad canes clam mordaces. Vid. *Glossar.* *Theb.* 379.
1203. *Τί νιν καλοῦσα τύχοιμ' ἄν;* *Quonam nomine appellans eam, recte appellaverim?* *Choeph.* 995. *τί νιν προσείπω καὶ τύχω μάλ' εὐστομῶν;* *Ibid.* 416. *τί δ' ἄν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν;* et 313. *ὦ πάτερ αἰνέπατερ, τί σοι φάμενος, ἢ τί φέξας τύχοιμ' ἄν;* Vid. *Monk.* ad *Eurip. Hipp.* 828.
1204. *Ἀμφίσβαινα*. *Amphisbaena*. εἶδος ὄφεως μακροκέφαλον, ἰσόπαχυν, τὴν οὐρὰν κολοβὴν ἔχον, καὶ ταύτῃ πολλάκις τὴν πορείαν ποιουμένην, ὥστε τινὰς ἀμφισβητεῖν μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν. (ἔχῃ.) λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ μ, ἀμφίσμαινα. Sed hoc ex vitiosa librorum scriptura haustum est. Compositum ab ἀμφὶ et βαίνω ut ἀμφισβασία apud *Herodot.* IV. 14. *Nicand. Ther.* 372. τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίξονα καὶ μινύθουσιν Δῆεις ἀμφικάρηνον, αἰὲ γλήναισιν ἀμυδρὴν. Ἀμβλὺ γὰρ ἀμφοτέρωθ' ἀμφιπροσένευκε γένειον Νόσφιν ἀπ' ἀλλήλων. *Lucan.* IX. 719. *Et gravis in geminum surgens caput Amphisbaena*. Sic μύραινα in opprobrium dicebant: vid. *Choeph.* 902. ubi plura.
- Ibid.* *Σκύλλα*. *Scylla*. De qua vid. *Choeph.* 511. *Odyss. M.* 85. *Apollon. Rhod.* IV. 824. et *Schol.* *Scyllam* dicebant mulierem quamlibet infamem, e. g. meretricem; (fere ut apud *Horatium* quanta laborabas *Charybdi*.) *Eurip. Med.* 1339. λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς *Τυρσηνίδος Σκύλλης* ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν. *Callim. Fr.* CLXXXIV. *Σκύλλα* γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὐνομ' ἔχουσα. *Anaxilas ap. Athen.* XIII. p. 558. A. "Ὅστις ἀνθρώπων ἑταίραν ἠγάπησε πώποτε, Οὐ γένος τις (f. τόδ') ἄν δύναιτο παρανομώτατον φράσαι. Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ χίμαιρα πυρπνός, ἢ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα, ποντία κύων, Σφίγξ, ὕδρα, λέαιν', ἔχιδνα, πτηνά θ' Ἀρπυιῶν γένη, Εἰς ὑπερβολὴν ἀφίκται τοῦ καταπύστου γένους;—Ἡ δὲ Νάννιον τί δὴ νυν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; Ἡ δὲ ἀποπνίξας ἑταίρους, τὸν τρίτον θηρεύεται Ἐπε λαβεῖν; (vid. *Eustath.* p. 1714, 57.) *Aristoph.*

Eq. 248. καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ χάρυβδιν ἄρπαγῆς. Hipponax ap. Athen. XV. p. 698. C. (Dobraeum ad Aristoph. Plut. 1051.) Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα τὴν ποντοχάρυβδιν.

1206. Θύω. Furo. In hoc sensu rarissime occurrit. Suppl. 195. ἀλλ' εἴτ' ἀπήμων, εἴτε καὶ τεθυμένος Ὀμῆ ξὺν ὄργῃ. Hinc θυάς, θυιάς, et θύελλα. Potterus ad Lycophr. 1198. et post eum Abreschius, vertunt, sacrificantem Orci matri, ut sit μητέρ' pro μητέρι. Male omnino.

Ibid. Αἴδου μήτηρ. Orci mater. Anglice vertit Auctor Appendicis Askevianae ad Scapulam, *The Devil's Dam*. Eurip. Hipp. 551. "Αἴδος ὥστε Βάκχαν. Hec. 1059. Βάκχαις Αἴδου. Sed de hoc loco incertus haereo, et subesse corruptelam cum Lobekio censeo.

Ibid. "Ασπονδος. Implacabilis. Bellum sine spondaῖς. Demosth. de Coron. 79. ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος. Arist. II. 14. μέχρι παντός ἂν ὑμᾶς ἐχώριζον ἀπ' ἀλλήλων ἄσπονδος μάχη καὶ ἀδιάλλακτος ἔρις. Hesych. "Ασπονδοὶ—ἀδιάλλακτοι. Nicand. Ther. 367. ἄσπειστος κότος.

Ibid. "Αρην πνέω. Martem i. e. bellum spiro. Atticista ap. Villosion. Anecd. Gr. II. p. 84. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μάχης ἐπιθυμεῖ, μάχην πνέει λέγουσι. et mox, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἄγριος καὶ ἀνήμερος, "Αρην πνέει λέγουσι. Supra 366. "Αρη (vel "Αρην) πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως. Sic κότον πνέειν Choeph. 31. πνέω μένος Eumen. 858. μένος πνέουσιν Sophocl. El. 610. θυμὸν πνέουσιν Inc. Rhes. 786. θυμὸν ἐκπνέων Eurip. Bacch. 620. Xenoph. Hell. VII. 5. 12. ἐνταῦθα δὴ οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες τοὺς Λακεδαιμονίους—. Vid. Valckenaer. Schol. in Act. Apost. p. 446.

1210. "Ομοιον. Perinde est. Infra 1374. σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις, "Ομοιον. Eurip. Suppl. 1069. "Ομοιον. 285 οὐ γὰρ μὴ κίχης μ' ἐλὼν χειρί. Herodot. VII. 80. ἦν δὲ αὐτοῖσι μὴ πιστὰ γένηται, ὅμοιον ἡμῖν ἔσται.

1212. * Ἀληθόμαντις. Vera praedicens. Theb. 719. παναληθῆ, κακόμαντιν.

1213. Θυέστου δαῖτα. In proverbium abierat coena Thyestea, τὰ τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου, inquit Eurip. Or. 1004. Stanleius laudat Epist. Viennensium et Lugdun. ap. Euseb. Hist. Eccl. V. 4. κατεψεύσαντο ἡμῶν Θυέστεια δεῖπνα καὶ Οἰδιποδείους μίξεις. Conf. Tertull. ad Nat. I. p. 45. Athenag. Legat. p. 4. (Milton. Thyestean banquet.)

1215. Οὐδὲν ἐξεικασμένα. Non modo levi similitudine expressa. Theb. 441. κεραυνὸν, οὐδὲν ἐξεικασμένον Μεσημβρίνοισι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου. ne levem quidem similitudinem habens.

1216. Ἐκ δρόμου πεσών. *E cursu deflexus*. sc. rectum cursum interpretandi tenere nequeo; uti bene explicat Stanleius. Eodem fere sensu Choeph. 512. πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου. Prometh. 908. ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, *deliro*.

1218. Εὐφημος. *Bene ominatus*; sed in hoc loco, ut saepius alibi, *silens*. Choeph. 572. ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὐφημον φέρειν, Σιγῶν δ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια. Eurip. Hipp. 721. εὐφημος ἴσθι. Sophocl. Oed. Col. 129. εὐφήμου στόμα φροντίδος. ubi Schol. σιωπηλῆς. Aristoph. Thesm. 59. εὐφημος πᾶς ἔστω λεῶς, Στόμα συγκλείσας, quod alibi dictum est, σῖγα πᾶς ἔστω λεῶς, apud Latinos, *favete linguis*. Callim. H. Apoll. 17. εὐφημεῖτ' αἶοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος αἰοιδῇ. ubi plura Spanhemius, hoc loco non praetermisso. De formula solemni εὐφήμει, ab iis usitata qui infaustum aliquid abominantur, vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 506.

1219. Παιών. Vid. supra ad v. 98.

1222. Ἄγος. *Piaculum*. Theb. 1019. Timaeus, Ἄγος, μῖασμα, μύσος. ubi vid. Ruhnken.

287 1223. * Παρασκοπέω. *Praetervideo*. Suppl. 450. ἦ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι, *longe absum*.

1226. * Πυθόκραντος. *Ab Apolline ad exitum perductus*. Expectares tamen πυθόχρηστα. Choeph. 898. ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίουμαντεύματα Τὰ πυθόχρηστα; Recte interpretatur Butlerus, Graece quidem dicuntur oracula, difficilia sunt intellectu tamen.

1227. Παπαῖ. Supra 1083. Eurip. Melanipp. ap. Stob. LII. p. 201. Grot. παπαῖ, νέος καὶ σκαιὸς οἶός ἐστ' ἀνὴρ.

1228. Λύκειος. Glossar. Theb. 158.

1235. Καταγέλως. *Ludibrium*. Aristoph. Ach. 75. ᾧ Κρανᾶ πόλις, Ἄρ' αἰσθάνει τὸν καταγέλων τῶν πρεσβέων. Eq. 519. νῆ Δία καμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταῦτόν, ὥστε καταγέλων Πάμπολυν τοῖς δημόταισι καὶ φίλοις παρασχεθεῖν.

1236. Σκῆπτρον. *Baculum*. quale gestabant vates. Hesych. Ἰθυντήριον. ὃ φέρουσιν οἱ μάντις σκῆπτρον ἀπὸ δάφνης. Quod notavit Stanleius. Eodem apparatu ornatur Chryses, Apollinis sacerdos, apud Homerum Il. A. 14.

1238. Ἴτ' εἰς φθόρον. Glossar. Theb. 238.

1241. Ἐποπτεύω. *Inspecto*. ἐπόπτης sum. Verbum Aeschylo frequentatum. Infra 1569. Choeph. 1. etc. Apud alios Tragicos, credo, non exstat. Proprie autem significabat, saltim apud Atticos, *mysteria spectare*. Aristoph. Ran. 746. μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ. ubi vid. Schol. et ibid. 1141.

1243. *Διχορρόπως*. Supra 510.

1244. *Φοιτάς*. *Insana*. Sophocl. *Trach.* 998. φοιτάδα δεινὴν νόσον. Vid. *Prometh.* 620. *Theb.* 648.

Ibid. * *Ἀγύρτρια*. *Circulatrix*. (*A female conjurer.*) Femin. ab ἀγύρτης. Od. T. 284. χρήματ' ἀγυριάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι. ubi verbum ἀγυριάζειν aevum sapit Homero recentius. Sophocl. *Oed.* T. 588. δόλιον ἀγύρτην. ubi Schol. πτωχόν, ὀχλαγωγόν. De hac voce omnino consulendus est Ruhnken. ad *Timaei Lex.* p. 10. de femininis in τρια desinentibus Valckenaer. ad *Iliad.* X. p. 61. ad *Theocrit.* Adon. p. 196. 288

1245. * *Λιμόθνης*. *Fame enecta*.

1248. *Ἐπίξηνον*. *Mensa Culinaria*. (Angl. *a Chopping block.*) ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον. οἶον τὸ κρεοκόπον ξύλον. Hesych. (ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον Hemsterh.) Eandem dicebant ἔλεον. recentiores vero ἐπίκοπον. Etymol. M. *Ἐπίξηνον*, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· παρὰ *Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει*. Aristoph. *Ach.* 517. κἄν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ, Ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέσρην ἔχων λέγειν. ubi Scholiasta, ὁ μαγειρικός κόρμος. Erudita sunt Hemsterhusii ad *Lucian.* I. p. 570.

1251. *Τιμάορος*. Supra 497.

1252. * *Φίτυμα*. *Propago*. τέκνον. γέννημα. Hesych. Vid. ad *Prometh.* 241.

Ibid. *Ποινάτωρ*. *Qui poenam exigit*. Hesych. *Ποινάτορας*. τιμωρούς. Eurip. *El.* 23. δείσας δὲ μὴ τῷ παῖδι ἀριστεῶν τέκνοι, Ἀγαμέμνονος ποινάτορ, εἶχεν ἐν δόμοις. (Porson. ad *Med.* 4.)

1253. *Ἀλήτης*. *Erro*. Idem fere versus *Choeph.* 1040. ubi Orestes ait, ἐγὼ δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος, quod notavit Stanleius.

1254. *Κάττειμι*. *Ab exsilio revento*. Vid. ad *Theb.* 644.

Ibid. *Θριγκόω*. *Fastigium impono*. *Odyss.* Ξ. 10. ἐθρίγκωσεν ἀχέρδω. ubi Schol. θριγκὸς λέγεται ἢ ἐπὶ τοῖς οἴκοις στεφάνη. Cf. *Odyss.* H. 87. Hesych. *Θριγκός*.—τὸ ἀνώτατον τοῦ τείχους, ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται. (*the parapet, or coping.*) Vid. Eurip. *Iph.* T. 74. Hinc metaphoricè θριγκός, cujusvis rei fastigium. Eurip. *Tro.* 489. τὸ λοίσθιον δὲ, θριγκὸς ἀθλίων κακῶν. et θριγκόω. Id. *Herc.* F. 1280. παιδοκτονήσας, δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς. Α θρίξ ducunt grammatici. e. g. Eustath. p. 1748. Etymol. M. p. 519, 27.

1256. * *Ὑπτίασμα*. *Resupinatio*. *Prometh.* 1040. Notandum est Casandram obscuritatem affectare, tum abruptis sententiis, tum rarioribus vocabulorum formis.

1257. *Κατοικός*. *Incola*. Sed de hac voce dubito. 239

Ante aedes Schutzius, quem sensum nescio an ferre possit. Conjunxerim autem κάτοικος ὧδε, incola hoc loco.

1262. *Αἶδου πύλαι.* Janua Ditis, ut ait Virgilius. Homer. Il. I. 512. ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὅμως Ἀἶδαο πύλῃσι. Theocrit. II. 60. τὰν Ἀἶδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ. Eurip. Med. 1251. κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Αἶδου πύλας Οἶχει. Alc. 125. ἦλθεν ἔδρας σκοτίους, Ἀἶδαό τε πύλας. Hippol. 1447. Ὀλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας. ubi vid. Valckenaer. et interpp. ad D. Maith. XVI. 18. Psalm. IX. 15. et confer Elmsleium ad Medeae locum, in Mus. Crit. Cantab. II. p. 56.

1263. *Καίριος.* Mortalis. Hesych. Καίρια—θανάσιμα. Homer. Il. Δ. 185. οὐκ ἐν καιρίῳ ὅξυ πάγη βέλος. Il. Θ. 85. ἄκρην κακκορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καιρίον ἐστίν. (Virg. qua fata celerrima.) Hippocr. de Art. p. 600. καιριοὶ πληγαὶ αἱ κροταφίτιδες. Vid. Foes. p. 500. qui Virgilii locum cum Homericis contulit. Herodot. III. 64. ὥς οἱ καιρίῃ ἔδοξε τετύφθαι. ubi fortasse legendum καιρίην. Infra 1515. τίς πληγὴν αὐτεῖ καιρίως οὐτασμένος. Eurip. Phoen. 1445. τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίας σφαγὰς. ubi vid. Valckenaer.

1264. *Ἀσφαδάστος.* Sine lucta. Tranquillus. Ἀσφαδάστω, de quo verbo Glossar. Pers. 199. Sophocl. Aj. 851. καλῶ θ' ἅμα Πομπαιῶν Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι ἔνν' ἀσφαδάστω καὶ ταχεῖ πηδήματι. ubi Schol. ἀσκαρίστω καὶ σπασμόν μὴ ἔχοντι, ἀντὶ τοῦ συντόμου. ὅπως καιρίας τῆς πληγῆς γινομένης, μὴ προσγενέσθαι σπασμόν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβήν. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ—Ὁ δ' ἐσφαδάζειν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγὰς. Ex iis quae apud Scholiastam proxime sequuntur, Stanleius alterum Ajacem in catalogum Aeschyli fabularum inseri jubet, sed injuria, quod patebit insipienti Schol. in Ajac. 815.

*Ibid. * Εὐθνήσιμος.* Facilem mortem adferens. quod alii dixerunt εὐθάνατος. Menander Hypobolimaeo, Walpol. Comic. Gr. Fr. p. 57. οὐκ εὐθάνατος ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον. Plutarch. in Anton. a Stephano citatus, ἦν δ' οὐκ εὐθάνατος ἢ πληγὴ. Bona mors et facilis εὐθανασία dicebatur. Contra δυσθνησκέω, difficulter morior. Eurip. El. 482. πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω, Ἡσπαιρεν, ἠλάλαξε δυσθνησκοῦν φόνῳ. Sic legendum; non δυσθνησκον. de verbo δυσθανάτῳ vid. Valckenaer. ad Herodot. IX. 72. Lucret. III. 490. torquetur, anhelat Inconstanter, et in jactando membra fatigat. Conf. Virgil. Aen. X. 730.

1271. *Πρεσβεύομαι.* Praesto. Praeferor. Photius, Πρεσβεύειν. προτιμᾶν. Εὐριπίδης. (Choeph. 486. Eum. 1.) Hinc

Choeph. 629. κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Ἀήμιον λόγῳ, *primum locum obtinet*. Sententiam explicat Stanleius, *qui postremus moritur, vel ipso tempore alios superat*.

1279. * Φεύζω. Exclamo φεῦ, φεῦ. Eustath. ad Iliad. X. p. 1279, 54. λέγει δὲ καὶ περὶ τοιούτου ῥήματος καὶ Αἴλιος Διονύσιος, οὕτω ὥζειν, τὸ ὦ λέγειν, καθὰ καὶ οἰμαΐζειν, τὸ οἶμοι λέγειν, καὶ φεύζειν, τὸ φεῦ λέγειν. Vid. supra ad 1041. Glossar. Theb. 8.

1280. Αἵματοσταγής. Cruorem stillans. Lex. Seguiet. p. 562, 9. Αἵματοσταγῇ. Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης. — αἵματοσταγῇ Κηλῖδα τέγγη. Vid. Eurip. Suppl. 812. Aristoph. Ran. 471.

1281. Ὀζω. Oleo. Vid. notata. Herodot. III. 113. ἀπόζει δὲ τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης θεσπέσιον ὡς ἡδύ.

1282. Ἀτμός. Vapor. (Angl. Steam.) ἡ ἀναπνοή τοῦ ὕδατος. παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. Etymol. M. p. 164, 40. Schol. in Theb. 500. (490.) λιγνύν]. καπνόν. καπνός ἀπὸ ξύλου. ἀτμὴ ἀπὸ ὕδατος. αἰθάλη ἀπὸ λίθων. βδῆλος ἀπὸ λύχνων. λιγνύς ἀπὸ ἐλαίου καὶ κηροῦ. κνίσσα δὲ ἀπὸ κρεῶν. Vid. Eumen. 158. Sophocl. Laocoont. fr. I.

1283. Ἀγλαΐσμα. Oblectamentum. καλλονή, κόσμος. Hesych. ἀγλαΐζειν (Iliad. K. 531.) et ἀγάλλειν idem fere significare notavit Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1155, 6. Choeph. 191. εἶναι τὸδ' ἀγλαΐσμα μοι τοῦ φιλτάτου Βροτῶν Ὀρέστου. unde Sophocl. El. 908. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τὸτ' ἐξεπίσταμαι Μῆ του τὸδ' ἀγλαΐσμα πλὴν κείνου μολεῖν. Vid. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 154. De Syrio odore Stanleius citat Horat. 2. C. VII. 8. Tibull. I. 3. Propert. II. 10. Συρίας 291 λιβάνου καπνός ex Eurip. Bacch. 144. contulit Abresch. post Spanhem. Ponitur autem dativus δώμασιν per schema Colophonium.

1285. Ἀρκείτω. Satis esto, sc. hactenus vixisse. Sophocl. Aj. 76. ἐνδον ἀρκείτω μένων.

1287. Δυσοίζω. Metuo. Hesych. Δυσοίζει. δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ. Λάκωνες—Δυσοίζειν. φοβεῖσθαι, ὑποπτεῦειν. Ἐδύσοιξα. ὑπενόησα. Inc. Rhes. 805. μηδὲν δυσοίζου πολέμιους δρᾶσαι τόδε. de quo loco vid. Valckenaer. Diatr. p. 108. C. Verbi radix videtur fuisse οἷζω, i. e. οἷ λέγω, Eustath. p. 127, 9.

Ibid. Θάμνος. Fruticetum. σύνδενδρος τόπος Photius. Homer. Iliad. X. 191. καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Plato Rep. IV. p. 432. B. νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ, ὥσπερ κυνηγέτας τινάς, θάμνον κύκλῳ περιῦσταςθαι. Schol. οὐ δυσχεραίνω, φησὶν, ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν, καὶ θῆρᾴ τινα φοβουμένη. Sed de interpretatione dubito. Nidum interpretatur Vossius.

1290. * *Δυσδάμαρ*. *Conjugii infelix*. Sunt qui nominativum *δυσδάμαρτος* ad Aegisthum referant.

1291. *Ἐπιξενούμαι*. *Protestor*. Hesych. *Ἐπιξενούσθαι, μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι*. Σοφοκλῆς *Ἀχαιῶν Συλλόγῳ*, καὶ *Αἰσχύλος Κρήσσαις*. Sed de hac interpretatione dubitandum videtur. Etymol. M. p. 610, 45. *Ξενοδόχον, ὁ μὲν Ὀμηρος, τὸν ξένους δεχόμενον συνηθῶς ἡμῖν ὑποτίθησι*. Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος, καὶ ἄλλοι τινές, τὸν ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο. Butlerus, cum Interprete Gallico vertendum putat, *haec munera hospitalia moritura posco*. Schol. explicat per *φιλιούμαι*. Plerumque significat *hospitio excipior*.

1295. *Τιμάορος*. Supra 497.

1297. *Εὐμαρής*. *Facilis*. Formatum est ab antiquo vocabulo *μάρη*, *manus*, sicut *εὐχερής* a *χείρ*. Schol. Vener. in *Iliad*. O. 57. *μάρψει δ' ἐξείης*] *κυρίως, χερσὶ συλλήπεται. μάρη γὰρ ἡ χεὶρ. κατὰ Πίνδαρον. ὅθεν καὶ εὐμαρές*.

292 1300. *Σπόγγος*. *Spongia*, qua veteres ad mensas vel tabulas abstergendas uti solebant. *Odyss. A. 111. οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίξον*. Sensus hujus loci subobscurus est. Schutzii interpretatio haec est: *Prosperitatem vel umbra quaelibet everterit: sin adversae fuerint res, madida quae injecta fuerit, sponsia scripturam delet: h. e. adversitatis adeo facile oblivisci solent homines ut ejus memoria, tanquam sponsia deleta prorsus evanescat*. Melius Butlerus; quum ex rebus prosperis in adversas quis inciderit, omnis prioris felicitatis, tanquam sponsia adhibita, memoria deletur. Equidem locum sic interpretari malim; *res prosperas vel umbra everterit, ut mutationes facile admittant; in adversis vero rebus, sicut sponsia tabulae lineas penitus delere solet, ita omnis spes meliorum prorsus aboletur. h. e. res prosperae in adversas longe facilius mutantur, quam in prosperas adversae; atque hunc rerum adversarum statum magis deploro, quam instabilem prosperitatis conditionem*. Vel, si mavis cum Butlero interpretari, *multo magis deploro statum rerum humanarum, quam caedem mihi imminentem*. Pictores ad tabulae partem aliquam recens pictam delendam sponsia utebantur. Eurip. *Hel. 270. εἴτ' ἐξαλειφθεῖς, ὡς ἄγαλμ'*. ubi Jacobsius citat *Pelei fragmentum: Τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς. Ὁ γ' ἐξαλείφει ῥᾶον ἢ γράφει θεός*. Sponsia etiam scripturam debebant; vid. Sueton. Aug. II. 85. Videndum autem, an voces *σκία* et *γραφὴν* dictae sint cum quodam respectu ad pictorum *σκιαγραφίαν*. Iamblichus in *Protrept. p. 52. de vita humana, εὐρήσει (τις) τὰ δοκοῦντα εἶναι μεγάλα τοῖς*

ἀνθρώποις, πάντα ὄντα σκιαγραφίαν. Vid. Wyttenbach. ad Platon. Phaed. p. 170.

1302. Ἀκόρεστος. *Insatiabilis*, sed in hoc loco *cujus nulla est satietas*. Herodot. VII. 49. a Stanleio advocatus; εὐπρηξίης γὰρ οὐκ ἔστι ἀνθρώποις οὐδεμίη πληθώρα. ubi vid. Wesseling. qui hunc locum non neglexit.

1303. Δακτυλόδεικτος. *Digito monstratus*. Lucian. Somn. 11. τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρῶντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Pers. I. 28. *At pulcrum est di-* 293 *gito monstrari, et dicier* HIC EST. quem locum, et Horatianum C. IV. iii. 22. contulit Stanleius.

1308. * Θεοτίμητος. *Diis honoratus*. cui honorem dii augment. Agamemnon ap. Homerum, Il. A. 174. παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, Οἳ κέ με τιμήσουσι· μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεὺς.

1312. Ἀσινής. *Innocuus*. Vid. Theb. 826. Herodot. I. 105. τῶν πλεόνων Σκυθῶν παρεξελθόντων ἀσινέων, ὀλίγοι τινὲς αὐτῶν ὑπολειφθέντες, ἐσύλησαν τῆς Οὐρανίης Ἀφροδίτης τὸ ἱρόν.

1314. Καίριος. Supra 1263.

1315. Οὐτάζω. *Cominus vulnero*. τὸ ἐγγὺς πλήττειν, inquit Eustath. ad Il. O. 528. Ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ, Ἐγγύθεν ὁρμήσας.

1320. Βοή. *Auxilium*. Recte Abreschius, *cives in auxilium vocemus*. Citat Suppl. 725. εἰ βραδύνοιμεν βοή, pro βοηθείᾳ. Similis est locus Odyss. X. 132. ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δῆ τις ἂν ὁρσοθύρην ἀναβαίη, Καὶ Φεῖποι λαοῖσι, βοή δ' ὤκιστα γένοιτο; sic etiam dicitur βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος.

1323. Γνώμα. *Animi decretum*. Vox ignota Steph. Thes. hoc sensu, quo nihilominus praeter Nostrum utitur et Soph. in Trach. v. 602. et Eurip. in Heracl. v. 408. quem utrumque citat Triclin. ad Antig. v. 180. Adde Herodot. VII. 52. ABRESCH. Hesych. Θρώσκω γνώμα. Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι νῦν κεῖσθαι λέγει. sed locus ambiguus est.

1324. Ἀκμή. *Tempus est*. Pers. 413. κούκ' ἦν μέλλειν ἀκμή. ubi vide.

1325. Φροιμιάζομαι. *Praeludo*. Vid. supra v. 30. Mox absurde dixit Abreschius τυραννίδος σημεία periphrasin esse non protritā τῆς τυραννίδος. Vertendum *tyrannidis futurae indicia, seu specimina*. Prometh. 867. σημεία σοι τὰδ' ἔστι τῆς ἐμῆς φρενός.

1327. * Μελλῶ. *Mora*. Vid. notata: illi vero tarditatis gloriam humi conculcantes (i. e. aspernati, et celeritatem praeferentes) manu non quiescunt. Ut μελλῶ pro μέλλησις, 294

sic κινῶ pro κίνησις dicebant Dorienses, teste Hesychio.

1528. Πατέω. Calco. Vid. supra 364. Homer. Il. A. 157. ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.

1551. * Δυσμηχανέω. Difficultatibus impediō. δυσμήχανός εἰμι. Qui μηχανήν habet rei faciendae, εὐμηχανεῖ; qui nullam habet, ἀμηχανεῖ; qui vix habet, δυσμηχανεῖ.

1555. Τείνω. Extendo. Vid. Prometh. 548. Pers. 707. Eurip. Med. 668.

1554. * Καταισχυντήρ. Qui dedecore afficit.

1536. Πεπαίτερος. Mitior. Tolerabilior. πέπων mitis, mollis, saepissime apud Homerum. Eustath. ad Il. B. p. 211, 12. δῆλον οὖν ὅτι πέπων κυρίως, πᾶς καρπός, φασίν, ὥραϊος τοῦ φαγεῖν. laudat ibidem Aeschyli fragmentum, ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. Idem ad Il. A. p. 885, 35. πέπτειν—ὅθεν καὶ πέπων καὶ ἡ πεπαιτέρα γίνεται, γυνὴ δηλαδὴ μήτε πᾶν γεραία, μήτε μὲν ἔτι ἀκμαία. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως ἐν τῷ, Νέα, παλαιά, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρα. Vid. Musgrav. ad Soph. Oed. Col. 450. ubi conjungenda χρόνῳ πέπων; nullus enim est pleonasmus, quod ait Schaeferus. Eumen. 66. ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. Sophocl. Trach. 730. ὀργὴ πέπειρα.

1540. Τοπάζω. Conjicio. Hesych. Τοπάζει. εἰκάζει—στοχάζεται. Idem, Αἰόπαστον: ἀνείκαστον. τοπάζειν γὰρ τὸ εἰκάζειν, καὶ τὸ ὑποτοπῆσαι δὲ ἐνθένδε λέγεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις. Timaeus, Τοπάζω. ὑπονοῶ, οἶομαι. ubi vid. Ruhnken. Etymol. M. p. 672, 12. Τοπάζειν. στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἡριγόνῃ—ἃ δὲ Δόξη τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω. Aristoph. Vesp. 71. νόσον γὰρ ὁ πατήρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ, "Ἦν οὐδ' ἂν εἰς γνοίῃ ποτ', οὐδέ ξυμβάλοι, Εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν, ἐπεὶ τοπάζετε. De veriverbii ratione haereo; sed videtur proprie τοπάζειν significare locum rei cuilibet adsignare. ἄτοπος cui locus adsignari nequit; absurdus. Hesych. Δυστοπάζοντες. δυσχερῶς ὑπονοήσαντες—Δυστόπαστος. δυσκατάληπτος. Eurip. Troad. 885.

295 1341. Ταύτην, sc. γνώμην. Aristoph. Eccl. 658. Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. unde Elmsleius (ad Heracl. 1053.) apud Sophocl. Phil. 1448. κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι, reponi jubet γνώμην ταύτην. quae mutatio nescio an sit omnino necessaria. Dativum aliquatenus defendit Thucyd. VI. 60. Λάμαχος μὲν, ταῦτα εἰπὼν, ὅμως προσέθετο καὶ αὐτὸς τῇ Ἀλκιβιάδου γνώμῃ. Xenoph. Anab. I. 6. 10. ταύτῃ δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους προσθέσθαι. quae tamen exempla, quia verbum compositum usurpatur, rem non conficiunt.

Ibid. Πληθύνομαι. Numero augeor; sed in hoc loco videtur significare, multis argumentis urgeor.

1542. Τρανῶς. Perspicue. Lucide. Hesych. Τρανές. σαφές, ἀληθές. Eumen. 45. τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ. Sophocl. Aj. 25. ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές. Formata est haec vox a τράω, perforo, unde τρητός, τρήμα, etc. Μοx κυροῦνθ' ὅπως dicitur pro ὅπως κυρεῖ. Abreschius vero conjungit ὅπως εἰδέναι.

1546. Ἀρκύστατα. Spatium inter retia. Vid. ad Pers. 102. qui locus etiam sequentia κρεῖσσον ἐκπηδήματος illustrat.

1547. Κρεῖσσων. Superior.—altior quam ut transcendī possit. Thucyd. II. 50. γεγόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου—atrocius quam ut describi possit. Plura vide apud Hermann. ad Viger. p. 714. Erfurdt. ad Sophocl. Oed. T. 177.

1550. Ἐπ' ἐξεργασμένοις. Rebus confectis. Herodot. IV. 164. μαθὼν δὲ ἐπ' ἐξεργασμένοισι τὸ μαντήϊον εἶν τοῦτο—ubi Wesselingius, praeter hunc locum, advocat Pers. 551. (ubi vid. Gloss.) Eurip. Bacch. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμένοις Κακοῖσι χαίρειν, ὦ γυναῖκες, οὐ καλόν. vid. Matthiae Gr. Gr. p. 865. Ita vertit Casaubonus: constitui (num legit ἔστησα?) Agamemnona prope ea quae in hanc rem paraveram, ubi a me caesus est.

1553. Ἀπειρος. Interminabilis. quia scilicet vestis foramina nulla habuit ad exserendum caput vel brachia. Schol. Eurip. Hec. 1277. de Clytaemnestra, ἱμάτιον παρῆσκεύασε μὴ ἔχον διεξόδους μήτε κεφαλῆς μήτε χειρῶν· ἐν ᾧ περιβαλοῦσα αὐτὸν λελουμένον ἀπέκτεινε. Eurip. Orest. 25. ἡ πόσιν ἀπείρω περιβαλοῦσ' ὑφάσματι, Ἐκτείνειν. Lycophr. 1099. ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα τὰς δυσεξόδους Ζητῶν κελεύθους αὐχενιστῆρος βρόχου. Ἐν ἀμφιβλήστρῳ συντεταργανωμένος, Τυφλαῖς ματεύσει χερσὶ κροσσωτοὺς ῥαφάς. Haec dedit Stanleius. Eumen. 631. ἐν δ' ἀτέρμονι Κόπτει πεδήσας ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.

1554. Περιστιχίζω. Circumvallo. (Terent. Adelph. III. 2. 4. tot res repente circumvallant, unde emergi non potest.) Indaginem circa feras defigo. περιστιχίζεσθαι vel περιστοιχίζεσθαι, forma media est indagine circumcludere. Harpocrat. Περιστοιχίζεται. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς (I. 4.) φησί, Μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται—ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυνηγετῶν· κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὁρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι σίχους, ἢ γουν στοίχους, καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα, ἢ, εἰν αὐτοὺς ἐκφύγη τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέση, ὡς ὑποσημαίνειν Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ. Harpocratonem sequitur Ety-

mol. M. p. 699, 53. περιστοιχίσαντος habent Photius et Suidas. διαστοιχίζομαι Noster in Prometh. 258. ἐστοίχισα ibid. 495.

Ibid. Πλούτος. Divitiae. Nempe vestis erat purpura tincta. Supra 922. φθείροντα πλούτον, ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.

1556. Αὐτοῦ. Ibi. Sic forte vertendum, potius quam illius, quod in notis dixi. Supra 439. οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος θήκας κατέχουσιν.

1557. * Ἐπενδίδωμι. Insuper addo. Verbum non alias reperire potui. Recte Spaldingius apud Botheum, „Σωτήρ Pluto appellatur unice per respectum ad proverbium τὸ τρίτον τῷ σωτήρι, quia est tertia plaga.“ Scilicet ut apud homines Jupiter dicitur Σωτήρ, sic apud inferos Pluto Σωτήρ νεκρῶν. Vid. supra ad v. 237.

1558. Εὐκταῖος. Votivus. εὐκταία χάρις donum votivum. Noster in Epigonis, λουβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὠραίου γάμου Ἥρας τε—τὴν δευτέραν γε κραῖσιν ἤρωσιν νέμω, Τρίτον, Διὸς Σωτήρος εὐκταίαν λίβα. Eurip. Med. 169. Θέμιν εὐκταίαν. vid. ad Moerin p. 137.

1559. Ὀρμαίνω. Cum impetu feror. Cave cum Stanleyo interpreteris vomit animam; rectius verteris aestuat animo, secundum illud poetae, ὀρμαίνε κατὰ γρένα καὶ κατὰ θυμόν. Vid. Theb. 390.

1560. Ἐκφυσιάω. Vehementer efflo. Apollon. Lex. Homer. Φυσιόωντας. ἀσθμαίνοντας, ἐν τῇ δ' Ἰλιάδος. (227.) τῶν πεποιημένων ἢ λέξεις. Sophocl. Antig. 1238. καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν Λευκῇ παρειᾷ φοινῖου σταλάγματος. Noster Eumen. 248. φυσιᾷ Σπλάγγνον. Μοχ αἵματος σφαγὴν dicitur poetice καθ' ὑπαλλαγὴν, pro αἷμα ἀπὸ τῆς σφαγῆς; ut in Pers. 95. ποδὶ πηδήματος pro πηδήματι ποδός.

1561. Βάλλω. Conspergo. Hesych. Ἐβαλλον. ἔρδαινον. Homer. Il. A. 536. ἄς ἄρ' ἄφ' ἱππέων ὀπλέων ραθάμιγγες ἔβαλλον. Vid. Ruhnken. ad H. in Cerer. 50.

Ibid. Ἐρεμνός. Niger. Apollon. Lex. Homer. Ἐρεμνὴ σκοτεινὴ οἶον ἐρεβεννὴ παρὰ τὸ ἔρεβος, ὃ ἐστὶ σκότος. Utrumque ab ἐρέφω, tego, profluxit, quod ab ἔρα, terra. Il. M. 575. ἐρεμνῇ λαίλαπι φῖσος. Eustath. ad Il. H. p. 683, 45. τὸ κελαινὸν αἷμα, ὃ ἐρεμνὸν ἢ τραγωδία φησί. Sophocles sc. in Ajacis v. 574. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα. Vid. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 8.

Ibid. Ψακάς. Ros. Vid. notata ad v. 1512.

1562. Οὐδὲν ἥσσον. Non minus. Eurip. Orest. 459. τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἥσσον ἢ Διοσκόρω.

Ibid. Διοσδοτος. A Jove datus. Theb. 946. διοσδότων ἀχέων. Eumen. 625. διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον.

1363. Γάνος. *Liquor*. Glossar. in Pers. 489.

Ibid. Σπορητός. *Semen terrae commissum*. uti interpretatur H. Stephanus Theophrasti locum, τὸν τῶν ὀσπρίων σπορητὸν ἐξ μῆνας (τελειοῦσθαι.)

Ibid. Λόγευμα. *Parturitio*. Recte vertit Heathius, quum sata calices parturiunt. Pro filio ponitur ap. Eurip. Iph. A. 285. Μέγης—Φυλέως λόγευμα.

1364. Πρέσβος. *Senectus*, i. e. summi e senibus; vel πρέσβος Ἀργείων, quos Argivi cum reverentia suspiciunt. Pers. 298 629. βασιλεία γύναι, πρέσβος Πέρσαις. Cf. Glossar. in Theb. 585.

1367. Ὑπερδίκως. *Supra modum juste*. Optimo jure. Sophocl. Aj. 1108. τὰ σκληρὰ γάρ τοι, καὶ ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει. Pindar. Pyth. X. 67. ὑπέρδικον Νέμεσιν, ubi comparavit Heynius vocabula similiter composita, ὑπέρθυμος, ὑπέροπλος. Sic ὑπέρπικρος Prometh. 980. ὑπεργήρως supra 78.

1369. Ἀραῖος. *Supra* 228.

1371. Κομπάζω. *Jacto*. Vid. ad Prometh. 569. Theb. 476. nott.

1373. Πρὸς εἰδότας λέγω. *Dico vobis qui usu didicistis*. Homer. Il. K. 250. εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μέτ' Ἀργείοις ἀγορεύεις. Eurip. Orest. 1181. Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδὼτ' ἡρόμην. Hecub. 664. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ' ὠνείδισας. Thucyd. II. 56. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βούλομαι. III. 58. νῦν δὲ πρὸς εἰδότας πάντα λελέξεσθαι. ubi vid. Duker. VII. 14. ἐπισταμένοις δ' ὑμῖν γράφω. Herodot. VII. 8. τὰ μὲν νυν Κύρος τε καὶ Καμβύσης πατήρ τε ἐμὸς Δαρεῖος κατεργάσαντο καὶ προσεκλήσαντο ἔθνεα, ἐπισταμένοισι εὖ οὐκ ἂν τις λέγοι. Noster Prometh. 450. ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ, καὶ γὰρ εἰδυῖαισιν ἂν Ὑμῖν λέγοιμ' ἂν. Cf. Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 216. ed. Schaefer. Longin. π. ὕ. p. 107. ed. Toup. Schaefer. ad Bast. Comm. Palaeogr. p. 833. not.

1374. Εἴτε. *Notent tirones ellipsin hujus voculae ante αἰνεῖν*. Odys. Δ. 109. οὐδέ τι φίδμεν, Ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκεν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 793. Sic inter Latinos Horatius, ponere seu tollere vulta freta.

1375. Ὅμοιον. *Perinde*. Supra 1210.

1379. Ἐδανός. *Eduilis*. Hesych. Ἐδανά· ἐδώδιμα, βρώσιμα.—Ἐδανοῖς. βρωσίμοις. Αἰσχύλος. ubi forte corrigendum ἔδανός. βρώσιμος. Homer. Il. E. 171. ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, Ἀμβροσίῳ, ἔδανῳ. ubi mirum in modum nugantur grammatici. Schol. Venet. παρὰ τὸ ἡδω, ἡδονή, ἡδανός, τὸ ἔδανός γένοιτ' ἂν. Verum nihil aliud est quam „sweet oil,” „fit to be eaten.” quod Theocr. V. 54. dixit ἀδέος ἐλαίῳ.

1380. Πάσσομαι. *Vescor*. quo sensu in aoristo tantum

usurpatur, jungiturque cum accusativo vel genitivo. De hoc verbo vid. Ernesti. ad Callim. Cer. 69. 128. Brunck. ad Apollon. Rhod. I. 1072. Frequens apud Homerum. Utitur etiam Herodotus I. 73. II. 37. qui alias dixit πα-
τέσθαι. Simplex forma erat πάω, unde πατέω et pasco.
πάσασθαι, vesci, primam corripit: πάσασθαι, possidere, pro-
ducit. Vid. ad v. 808.

1381. Θύος. Thus. ἱερὸν θῦμα. Hesych. Eumen. 855.
θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους ἔχουσ'. Euphorio ap.
Etymol. M. p. 401, 37. οὐδέ τοι εὖωροι θυέων. Theocrit.
II. 10. νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. Alia erat forma
θύον. vid. Hesych. v. Θύα. Notent autem discipuli ver-
bum ἐπιτίθεσθαι in hac re usitatum. Aristoph. Nub. 426.
οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.
Menander ap. Phrynich. Ecl. p. 78. φέρε τὸν λιβανωτόν· σὺ
δ' ἐπιθές τὸ πῦρ τρυφῇ. ubi mire lapsus est Bentleius, quum
verteret ἐπιθές τὸ πῦρ pone ignem. Forsan legendum σὺ δ'
ἐπιθείς τὸ πῦρ τρέφε. Idem ap. Porphy. de Abst. II. p. 25.
Athen. IV. p. 146. F. ὁ λιβανωτὸς εὐσεβῆς, Καὶ τὸ πόπανον
τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ Ἀπαν ἐπιτιθέν. Antiphanes
ap. Porphy. ibid. ὅταν γὰρ ἐκατόμβας τινὲς Θύωσι, ταύταις
καὶ λιβανωτὸς ἐπετέθη. (Sic locum contraxit Grotius, nisi
quod male edidit ἐπετύθη.) Plato Comicus ap. Athen.
XV. p. 665. C. τὸν λιβανωτόν ἐπιτιθείς.

Ibid. Δημόθροος. Supra 856.

1383. Ἀπόπολις. Ex urbe pulsa. Compositum ut ἀπο-
χορήματος, ἀπότιμος, ἀπόδημος, ἀπόμουςος. ἀπότριχες (Callim.
Fr. CCCXLI.) ἀπόσιτος (Athen. III. p. 84. E.) ἀπόμισθος
(Demosth. Phil. I. 15.) de quibus vid. Koen. ad Gregor.
p. 528. Eustath. in Il. Θ. p. 727, 15.

1384. Μῖσος. Glossar. in Theb. 170. Ὀβριμος.
ibid. 795.

300 1388. Προτιμάω. Pluris facio. Angl. make account of.
Optime Hesych. Οὐ προτιμᾷ. οὐκ ἔχει λόγον. Eurip. Hip-
pol. 48. τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακόν, Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν
τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ Δίκην τοσαύτην, ὥστε μοι καλῶς ἔχειν.
Vid. adnotationem.

1389. Φλέω. Supra 568.

Ibid. * Νόμευμα. Pastio. εὐποκον, quae vellera nutrit.

1391. Ὠδῖς. Angor. i. e. filia quae per angores pari-
tur. Eurip. Iph. T. 1102. Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν, et alibi.

Ibid. Ἐπαδός. Qui incantando lenit. Vid. Glossar. in
Prometh. 180. Supra 989.

1392. Ἀνδρηλατέω. In exilium abigo. Theb. 634.
Gloss.

1393. Ἐπήκοος. *Qui audit. cum genitivo; ut Choeph.* 978. τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν. *Eumen.* 730. δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω. *Eurip. Heracl.* 119. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων, Ἀκάμας τ' ἀδελφὸς, τῶνδ' ἐπήκοοι λόγων.

1399. * Μεγαλόμητις. *Magna meditans.*

1400. * Περίφρων. *Superbus. Arrogans.* *Suppl.* 754. περίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρω μένει. *Alias vero valet prudentissimus, ut saepe apud Homerum.*

1401. * Φονολιβής. *Cruorem stillans.* *Eumen.* 164. φονολιβῇ θρόνον.—Ἐπιμαίνομαι. *Theb.* 143.

1402. Λίβος. *Stilla.* *Vid. notata.* *Notior forma est λιβάς.*

1403. Ἀτίετος. *Inhonoratus. Indecorus.* quo sensu occurrit *Eumen.* 384. 837. *Suppl.* 860. *In hoc loco melius conveniret inultus.*

1407. Τέλειος. *Perfectrix.* *Supra* 945. *Simili fere modo conjunguntur Ἐρινὺς et Δίκη in Eurip. Med.* 1386. ἀλλὰ σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων Φονία τε Δίκη.

1410. Ἔως ἄν. *Quamdiu.* *Sophocl. Phil.* 1550. ex correctione Scaligeri, Valckenaerio ad *Hippol.* 659. probata, ἔως ἄν αὐτὸς ἥλιος Ταύτη μὲν αἶσθη, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν. *Xenoph. Cyrop.* I. 6, 10. ἔως ἄν ἔχῃσι τὰ δέοντα οἱ στρατιῶται, ὑπηρετήσουσί σοι. *Ibid.* V. 2. 5. ἔως ἄν ἀνὴρ δίκαιος ᾖ, namque particulam recte restituit Zeunius e *MS. Guelf.* *Plato Phaed.* 15. ἔως ἄν τὸ σῶμα ἔχωμεν. *Sed quando in hoc sensu cum verbi praeterito jungitur, vel quando cum praesente significat dum, particulam ἄν non adsumit: vid. exempla ad Pers.* 434. *Glossar.* *Quoties valet donec, cum particula jungitur, et verbi subjunctivo, vel sine particula cum optativo; ut in Sophocl. Trach.* 688. ab Elmsleio correctam; ἔως νιν ἀριχρῆστον ἀρμόσαιμι πον. *De subjunctivo vid. Valckenaer. ad Hippol.* 659. *Dawes. M. C. p.* 489. *ed. Kidd.* *Diversa est ratio in Sophocl. Trach.* 152.

1413. Γυναικὸς τῆσδε. *Clytaemnestrae scilicet; δεικτικῶς: vid. Monk. ad Alcest.* 341.

Ibid. * Λυμαντήριος. *Qui injuria afficit.* *Prometh.* 1027. δεσμὰ λυμαντήρια. *Choeph.* 762. στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον. *Eustathius ad Il. A. p.* 61, 12. a Porsono indicatus; ἵστέον δὲ ὅτι τοιοῦτοι λόγοι (de Chryseide sc.) τοῦ Ἀγαμέμνονος, παρὰ τοῖς πλασματογράφοις τῶν ῥητόρων διδόασιν ἀφορμὰς κατηγορίας τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, ἥτις, μοιχείας ἐγκαλουμένη, καλῶς ἄν ἐπιμέμφοιτο τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτῆς οὕτω προτιθέντι τὴν αἰχμάλωτον.

1414. Χρυσήιδων. *Pluralis numerus vim sententiae*
Aesch. Agam. R

auget, sive sarcasmus sit, seu laudatio. Longin. π. v. §. 23. ἀλλ' ὁμῶς χυθεῖς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλή-
θυνε καὶ τὰς αἰυχίας ὥς καὶ ἐκεῖνα πεπλεόνασται—*Ἐξήλθον*
Ἐκτορές τε καὶ Σαρπήδονες, quem Aeschyli senarium esse
suspiciatur Valckenaerius in Adoniaz. p. 413. C. Incert.
Rhes. 866. οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς, οὓς λέγεις, Ὀδυσσεάς. Cf.
Platon. Menex. a Longino laudatum l. c. Sic apud Latī-
nos Horatius *Catonibus atque Cethegis*. Lucan. I. 313.
Marcellusque loquax, et, nomina vana, Catones. ubi vid. Ou-
dendorp. et Cicer. de Amic. 6.

Ibid. *Μείλιγμα*. *Lenimentum. Remedium*. Choeph. 276.
τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα Βροτοῖς πιφαύσκων
εἶπε. cf. *ibid.* v. 13. Pers. 608.

302 1415. *Τερασκόπος*. Supra 950.

1416. * *Θεσφατηλόγος*. *Vaticinia edens*. De tertia syl-
laba vid. Glossar. in Theb. 415.

1417. *Σέλμα*. *Transtrum*. Vid. ad Pers. 564.

1418. * *Ἰστοτρίβης*. *Qui circa malum versatur*. „Allu-
sio, ni fallor, ad οἰκοτρίβης, i. e. domesticae servituti assue-
tus famulus, non νεώνητος, tiro.“ STANLEIUS. Eustath. in
Il. Ψ. p. 1527, 21. τρίβειν γὰρ τις λέγεται χρόνον, καὶ συν-
θέτως δὲ, χρονοτριβεῖν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ οἰκοτρίβες, οἱ οἰκογε-
νεῖς δοῦλοι, διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι, ὥς φησιν ὁ γραμματικὸς
Ἀριστοφάνης, οἶκῳ, καὶ κατατετριφέναι. Quod si malis le-
gere *ισοτρίβης*, quam lectionem hodie praefero, verteris
pariter *versata*; compositum ut *νεοτρίβης* et similia.

1419. *Κύννου δίκην*. Nota superstitio. Plato Phaed.
p. 357. ed. Fisch. καὶ, ὥς ἔοικε, τῶν κύκνων δοκῶ φανλότερος
ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν· οἱ, ἐπειδὰν αἰσθάνονται ὅτι δεῖ αὐτοὺς
ἀποθανεῖν, ἄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, τότε δὴ πλεῖστα
καὶ μάλιστα (l. κάλλιστα. cf. Porson. ad Phoeniss. 878.)
ἄδουσι, γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι, οὐπὲρ
εἰσι θεράποντες. Oppian. Cyneg. II. 547. οὐκ ἄρα τοι μού-
νοισιν ἐν ὀρνίθεσσιν ἔασι Κύννοι μαντιπόλοι, γόον ὕστατον αἰ-
δοντες. Confert Fischer. Cicer. Tusc. I. 30. ubi vid. Da-
vis. Aelian. H. A. V. 54. Sic Ovid. Heroid. VII. 1. Sic,
ubi fata vocant, udis abjectus in herbis, *Ad vada Maeandri*
concinit albus olor. De cyncorum cantu libellum conscrip-
sit Jac. Thomasius.

1421. *Φιλήτωρ*. *Amatrix. ἔραστής*. Hesych. Strabo
X. p. 484. de Cretensibus. τὸν μὲν ἐρώμενον καλοῦσι κλεινόν,
τὸν δ' ἐρασιτὴν, φιλήτορα. Absurde derivat Scholiasta a φί-
λος et ἦτορ.

1422. * *Παροψώνημα*. *Opsonium clandestinum*. Aristoph.
Eccl. 226. μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον, ὥσπερ καὶ προτοῦ. Αὐτοῖς

παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ λάθρα ὀψωνοῦσι. Athen. IV. p. 171. B. παροψωνεῖν δ' ἔφη Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις οὕτως. Locus intercidit. Apprime huc facit Aristoph. Daedalo ap. Athen. IX. p. 568. C. πάσαις γυναιξὶν ἐξ ενός γε του τρόπου, "Ὡσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευα. 303 σμένος. Nempe παροψὶς erat ferculum delicatum, quod praeter solitos cibos apponebant; Gallice, *entremets*. Sotades ibid. παροψὶς εἶναι φαίνομαι τῷ Κρωβύλῳ, Τοῦτον μασᾶται, παρακατεσθίει δ' ἐμέ. Juven. III. 142. *quam multa magna-que paropside coenat?* Eandem vim exserit praepositio παρὰ in παρεμπολάω. Eurip. Med. 906. Haud male Scholiasta, παροψώνημα. τὴν ἐκ περιουσίας τρυφήν. Clem. Alex. Strom. VI. p. 695. καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐφάπτεται φιλοσοφίας, οἷα τρωγάλιόν τι ἐπὶ τῷ δείπνῳ παροψώμενος.

1424. Δεμνιοτήρης. Supra 52.

1425. Ἐν ἡμῖν. pro εἰς ἡμᾶς, vel ἡμῖν. Eurip. Med. 628. οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσι. ubi vid. Porson.

1434. Πολύμνηστος. Multum ambitus. ψυχὴν subaudiunt critici; Agamemnonis scilicet, vertuntque illustrem. Ego potius ceperim πολύμναστον εἶναι de contentione ob Helenam inter procos. Odyss. Ε. 64. οἶκόν τε, κληρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα.

Ibid. Ἀπανθίζομαι. Defloro. Phrynich. App. Soph. p. 7. Ἀπηνθίσθαι. τὸ ἀποβεβληκέναι τὸ ἄνθος. καὶ ἐνεργητικῶς ἐπὶ τοῦ δρῶντος τίθησιν (qu. τιθεῖσιν) ἀπανθίσας. item in media voce. Vid. infra 1651.

1437. * Ἐρίδματος. Vid. notata.

1445. Ἀξύστατος. Qui consistere nequit. Incompositus. Aristoph. Nub. 1566. ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς, Φόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν. Xenarchus ap. Athen. II. p. 63. F.—φθίνει δόμος Ἀσυστάτοισι δεσποτῶν κεχρημένος Τύχαις. sic enim legendum pro ἀσυστάτοισι.

1446. * Ἰσόψυχος. Pari animo praeditus. Locum sic vertit Butlerus; par robur jam per feminas (Helenam scil. et Clytaemnestram) quo mihi cor angitur exerceas. ut sit comparatio malorum quae Atreo et Thyestae illata sunt, cum iis quae per Helenam et Clytaemnestram Menelao et Agamemnoni contigerunt.

1447. * Καρδιόδηκτος. Cor edens. Idem fere quod θυμοδακῆς et δηξίθυμος. Vid. supra 764.

1452. * Τριπάχυντος. Gravissimus. Sed vide adnotata. 304

1455. Νείρη. Infima pars ventris. Viscera. κοιλία ἐσχάτη. Hesych. eadem quae νεῖαιρα. Homer. II. E. 539. νεῖαιρον δ' ἐν γαστρὶ. Vid. Foesii Oeconom. p. 426.

1456. Ἰχώρ. Cruor. αἷμα μετασυμβεβηκός, ἔμπυον. Hesych. τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος, Aristot. περὶ μορίων ζώων II. 4. ὑγρασία τῆς διεφθαρμένης σαρκὸς ὕφαιμος, Schol. Homer. II. E. 540. In hoc loco subaudiendum videtur ῥέει.

1462. * Παναίτιος. Vel omnium caussa, vel totius rei caussa, ut in Eumen. 199. αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, Ἄλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὥς παναίτιος.—* Πανεργέτης. Omnia efficiens.

1469. Ἀράχνη. Aranea. quae alibi dicitur ἀράχνης genere masculino. Suidas et Etymol. M. Ἀράχνη. θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. ἀράχνης δὲ, ἀρσενικῶς, τὸ ζῶντιον. παρὰ τὸ ἀραιὰ ἵχνη ἔχειν.—εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ παρὰ Πινδάρῳ, καὶ παρὰ Καλλίᾳ. λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικά ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. Καλλίας Κύκλωριν, "Ὡσπερ ἀραχνικός τὴν ὁδὸν προφορουμένα, θηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ, Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνῶν βρίθει. Καλλίμαχος, Ἔργον ἀράχνα. (Vid. Lex. Seguiet. p. 442, 1.) Hesiodi locus est Di. 13. τῇ γὰρ τοῦ νεῖ νῆματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Plura videas ap. Valckenaer. Diatrib. in Eurip. p. 168. ἀραχνος dixit noster Suppl. 884. ἀραχνος ὥς βάδην. Sic apud Latinos aranea et araneus. Servius ad Virgil. G. IV. 246. sciendum, majores animal ipsum masculino genere appellasse hic araneus; retia vero, quae faciunt, feminino genere. Vid. Wakefield. ad Lucret. III. 384.

1473. Ἀμφιτομος. Utrique acutus. Eurip. Hipp. 1572. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι. Vid. supra 1118.

Ibid. Βέλεμνον. Telum. Etymol. M. p. 194, 52. Βέλεμνα, βέλη. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ τὸ βέλος, βέλεμος, ὥς ἔχω, ἔχεμος, Τήλεμος πλεονασμῷ τοῦ ν, βέλεμνος, καὶ βέλεμνον. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Occurrit Iliad. O. 484. Eurip. Andr. 1124.

1477. Φαντάζομαι. Appareo. Eurip. Phoen. 93. μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. et saepius apud Platonem. Stanleius vertit, *adsimilatus*, quo sensu nusquam reperitur.

1478. Δριμύς. Acer. Vocabulum tragicis rarissime usurpatum, utpote quod infra cothurni dignitatem fuerit. δριμεῖα μάχη dixit Homerus Il. O. 696. δριμύς θυμός Noster Choeph. 590. δριμεῖα χολή Theocritus I. 18. τάμισον δριμεῖαν XI. 66.

Ibid. Ἀλάστωρ. Glossar. in Pers. 560. 983. „Verte, paternus vero malus Genius esse potuit adjutor. πατρόθεν ἀλάστωρ idem est atque ὁ παλαιὸς Ἀτρεΐδης ἀλάστωρ supra v. 1478. memoratus. Eum Clytaemnestrae adiutorem hujus caedis esse potuisse dicit Chorus ipsam tamen non esse insontem.“ HEATH. Xenarchus, citatus ad 1443.—τύχαις ἀλάστωρ δ' εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν.

1489. Πάχνη. Ros concretus. sanguinis sc. Hesych. Πάχνη. ἡ ψυχρότης, ἀπὸ τοῦ πήσσειν. ἡ λεπτὴ χιὼν, ἡ παχεῖα δρόσος, ἡ τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. ubi vid. interpp. et Glossar. in Prometh. 25.

1490. Κουροβόρος. Nativorus. Choeph. 1066. παιδοβόρου μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι τάλανές τε Θυέστου.

1503. Ἔρνος. Surculus. Vid. Eumen. 657. Sophocl. Oed. Col. 1168. ὦ φίλτατ' ἔρνη. A. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον. Eurip. Phoen. 198. χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος. Troad. 761. ὦ Τυνδάρειον ἔρνος. Pindar. Isthm. IV. 76. παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον ἔρνεϊ Τελεσιάδα. Homerum secuti sunt, qui dixit ὅσος Ἄρηος. Mox ἀερθέν est eductum; ex Homericō, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ Φίσος.

1506. Μεγαλαυχέω. Magnifice jacto. Vid. Pers. 539.

Ibid. * Ξιφοδήλητος. Gladio vastans. Choeph. 727. ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

1509. Εὐπάλαμος. Solers. Artibus probe instructa. Vid. ad Prometh. 172.

1511. * Δομοσφαλής. Domum labefactans.

1512. Ψακάς. Ros. 1561. Vid. notata. Sensus est, guttatim pluere desiit, et in torrentem vertitur.

1513. * Θηγάνω. Acuo. Hesych. Θηγάνει. ὀξύνει. De verbis in ανω desinentibus vid. ad Theb. 44. Sed quum talia verba ab aoristis formari soleant, et ν ante primam antepenultimae consonantem adsumant, nescio an in textu reponendum sit θηγανῶ, a θηγανᾶω, vel θηγγάνει, uti scribitur in Cyrilli Lexico; θηγγάνει. ὀξύνει, ἀκονᾶ. Sed illud malim.

1514. Θηγάνη. Cos. ἀκόνη. λέγουσι δὲ καὶ θήγανον. Hesych. Sophocl. Aj. 830. σιδηροβροῶτι θηγάνη νεηκονής.

1518. Δροίτη. Vas balneatorium. Etymol. M. p. 288, 5. Δροίτη. ἡ πύελος. ὁ δὲ Αἰτωλὸς φησὶ τὴν σκάφην ἐν ἣ ἐτι-
 θηνεῖτο τὰ βρέφη. Παρθένιος δὲ τὴν σορόν. καὶ Αἰσχύλος.—
 κατὰ τὸν Ἑρμιππον οὖν, διὰ τὸ ὃ γράφεται παρὰ τὴν δροῦν
 τὴν ξυλίνην. καὶ ἴσως ὅτε μὲν σημαίνει τὴν πύελον, διὰ τὸ ὃ
 ὅτε δὲ τὴν σορόν, διὰ τῆς οἰ. Eustath. ad Od. M. p. 1726,
 11. καὶ δροῦτη δὲ φασι, πύελος κυρίως ἢ ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρουός.
 ἥς ἢ χρῆσις παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι. εἰ δὲ διὰ διφθόγγου
 γράφεται ἢ δροίτη ἐκεῖ διὰ τὸν οἶτον, οὐ κωλύει ταῦτα τὴν ῥη-
 θεῖσαν ἐρμῆνειαν αὐτοῦ. συγκέκοπται γὰρ ἐκ τοῦ δρουοίτη· ἵνα ἢ
 κυρίως δροίτη, πύελος ἢ λάουαξ ἐπὶ τεθνεῶσιν. Satis absurde.
 δροίτη scribitur in Nicand. Alexiph. 462. ubi Schol. ἐν
 πυέλῳ, ἥγουν ἐν σκάφῃ θερμοῦ ὕδατος. Hoc ipsum balneum
 vocat Lycophron θερμὴν λουτρῶνος στέγην v. 1105. et mox
 v. 1108. δροίτην. Choeph. 996. de veste qua Agamemnon

irretitus est, νεκροῦ ποδένδυτον Δροίτης κατασκηνῶμα. In Eumen. 630. δρύτῃ perperam scribitur; confusis, ut saepissime, *v* et *oi*. Etymol. M. p. 11, 6. κύλος reponendum pro κοῖλος. Athen. XIV. p. 621. F. οἱ δὲ φλύακας, ὡς Ἰταλοί, quem locum exscribens Eustath. ad Il. A. p. 384, 26. habet φλοίακας. Servius ad Virgil. Aen. II. 19. Sane et in tragoedia de hoc equo ἐνροίμονα legitur. Lege ἐγκύμονα ex Eurip. Troas. 11. Vid. ad Theb. 492.

Ibid. Χαμεῦνη. Lectus humi stratus. στιβάς· καὶ ἡ ταπεινὴ κλίνη. καὶ Χαμεῦνης, ὁ χαμαὶ κοιμώμενος. Hesych. Theocrit. 307 XIII. 33. πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεῦναν. Eurip. Scirone ap. Polluc. X. 35. σχεδὸν χαμεῦνη σύμμετρος Κορινθίας Παιδός· κνεφάλου δ' οὐχ ὑπερτενεῖς πόδα. ubi vid. Hemsterhus. Meminerint tirones Homericī, ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

1522. * Ἀποκωκύω. Deploro. Proprie valet plorare desino; et exinde, planctu fungor; sicut ἀποδύρειν, ἀποκλαίειν et similia.

1525. Ἐπιτύμβιος. Sepulcralis. ἐπιτυμβίδιος θοῆνος Choeph. 332. Poetice dicitur ἐπιτύμβιος αἶνος pro λόγος ἐπιτάφιος.

1526. Ἰάπτω. Emitto. Theb. 286.

1534. Ἀντιάζω. Occurro. Accusativum; regit: vid. ad Pers. 855.

1535. * Πόρθμευμα. Transvectio. (Cicer. Tusc. I. 5. transvectio Acherontis.) „Descriptio Acherontis, habita simul nominis ratione, quod significare volunt i. q. ὁ τὰ ἄχρα ῥέων. Cf. Etym. M. in hac voce, et Eustath. ad Il. p. 157. Apollodorus in fragm. ap. Stob. (p. 1047. ed. Heyn.) ἐκ τῶν γὰρ τοιούτων ὀρμώμενοι πιθανῶν, καὶ τοὺς ἐν Αἴδου νομιζομένους ποταμοὺς κατωνομάκασιν. Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη, ὡς καὶ Μελαμπίδης ἐν Περσεφόνη. Καλεῖται δ' ἐν κόλποισι γαίης ἀχέεσσι προῤῥέων Ἀχέρων. ἔτι καὶ Λικύμνιός φησι· Μυρταῖς παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βροῦει. καὶ πάλιν, Ἀχέρων ἄχρα πορθμεύει βροτοῖσιν.“ SCHUTZ. Mirum est neque Heynium neque Schutzium Valckenaerii correctionem memorasse, reponentis in Diatrib. Eurip. p. 17. C. καὶ Εὐριπίδης Λικυμνίῳ φησί. Cornutus de N. D. p. 254. ὁ δὲ Ἀχέρων ἀπὸ τῶν γινομένων ἐν τοῖς τετελευτηκόσιν ἀχέων προσήχθη, καὶ ἡ Ἀχερουσία λίμνη. Corrige προήχθη.]

1541. Θέσμιος. Lege praescriptus. Hesych. Θέσμιον. δίκαιον. Quis enim progeniem ab imprecationibus ortam, et lege divina praescriptam, familia eliminat? i. e. calamitates. Myrtili caedes erat πρῶταρχος αἰη (1163.) postea vero ex Thyestae diris calamitates domibus Atridarum adhaesere.

1545. *Κολλάω*. *Glutino*. *Κόλλα* erat *tergus bovis*, ex 308 quo gluten fiebat. Pausanias ap. Eustath. in *Od.* Φ. p. 1915, 9. ἐκολλόπωσε, τὸ κόλλη συνήρμοσεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ νωτιαίου φησὶ κόλλοπος τῶν βοῶν ἐφομένου, ἐγίνετο κόλλα. Metaphorice Callim. *Lav. Pall.* 85. ἐκόλλασαν γὰρ ἄνιαι Γούνατα. Vid. Pindar. *Ol.* V. 29.

1559. *Στέργω*. *Aequo animo fero*. Prometh. 11.

1562. *Αὐθέντης*. Vid. 1059.

1564. *Ἀπόχρη*. *Sufficit*. ἐξαρκεῖ. Hesych. Frequens hoc verbum apud Herodotum, Aristoph. *Av.* 1602. ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.

1568. *Τιμάορος*. Supra 497. *Ἐποπτεύω*. Supra 1241. *Ἄγος*. 1222.

1575. *Ἀμφίλεκτος*. Supra 854.

1576. *Ἀνδρηλατέω*. 1592.

1577. *Προστροπαῖος*. *Supplex*. Ἀ προστροπή, conversio ad deos: vid. ad Pers. 220. Sophocl. *Aj.* 850. τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω. Eadem fere translatione verbo ἄντομαι sensus supplicandi adhaesit. Sic πρόσοδοι Aristoph. *Nub.* 506. Demosth. de *Cor.* 27. Eustath. ad *Od.* Γ. p. 1458, 46. ἐκ δὲ τοῦ δηθέντος ἱκω εὔρηται καὶ Ἀφίκτωρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ ἱκέσιος. (Suppl. 1.) Vid. Vales. ad Harpocr. p. 5. Schaefer. ad Apollon. *Rhod. T.* II. p. 169.

1582. *Κρεουργὸν ἡμαρ*. *Dies quo celebratur visceratio*. Post sacrificia facta, populo carniū distributio fiebat, recentioribus dicta κρεωθαισία, κρεωδοσία, κρεανομία. Sed hic ceperim simplicius pro die festo, in quo convivis carnes adponebantur. *Odyss. O.* 140. παρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. Est autem κρεουργός *lanius*.

1584. *Ποδήρης*. *Ad pedes pertingens*. τὰ ποδήρη partes quae ad extremos pedes sitae sunt. Vid. supra 871.

Ibid. *Κτεῖς*. *Pecten*. κτένες digiti dicuntur, quia inter se certis intervallis distinguuntur, sicut pectinis denticuli. Schol. κτένας. τὰς διαστάσεις τῶν δακτύλων. Hesych. *Κτένας*. 309 τοὺς τῶν χειρῶν καρπούς καὶ τῶν ποδῶν.

1585. *Θρύπτω*. *Commينو*. Hesych. *Θρύψαι*. θραῦσαι, κόψαι, κλάσαι. Vid. ad Prometh. 919. *θρύπτειν* dicebantur coqui panem, quem in vinum vel jus concidebant; et ipsa panis frusta ἐνθρυπτα, intrita; quare si in hoc versu malis legere, puncto post κρεῶν in virgulam mutato, ἐνθρυπτ' ἀνευθεν ἀνδρακὰς καθημένῳ, non refragabor. Harpocrat. *Ἐνθρυπτα*. ψωμοὶ ἦσαν οἶνω βεβρεγμένοι, οὓς ἐποιοῦν εἰς σκάφην ἄρτους διαθρύψαντες, καὶ φακὴν ἐπισκεδάσαντες.

Ibid. *Ἀνδρακὰς*. *Seorsum*. κατ' ἄνδρα ἓνα ἕκαστον. He-

sych. Odyss. N. 13. ἀλλ' ἄγε φοι δῶμεν τρίποδα μέγαν ἢ ἐλεβητα Ἀνδρακάς. Apollonius hanc vocem ait esse τῶν ἀπαξ εἰρημένων. Alii substantivum esse crediderunt, ἀνδρακάς, ἀνδρακάδος. Hesych. οἱ δὲ μερίδες, μοῖραι. Nicand. Ther. 642. τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα προταμῶν ἰσήρεα χραισμεῖν. Suidas. Ἀνδρακάς. τὸ κατὰ ἄνδρα. χωρίς. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις. τὸ ἴσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης. ἢ ἀνδρακάς κατὰ δέκα ἄνδρας. Eadem fere habet Lex. Seguier. p. 594. Sed casu quodam satis mirabili confusae sunt glossae diversissimae: nam voces τὸ ἴσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης, vix dubito quin ad interpretamentum τοῦ ἀντίπαλον pertineant, qua voce in isto sensu saepissime utitur Thucydides. Schol. ad I. 3. Ἀντίπαλον. καὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ πολέμιον. ἀντίκειται γὰρ τῷ Ἑλληνι ὁ βάρβαρος. ubi vide Wasse.

1587. Ἀσωτος. *Salutem perdens.* Proprie, qui servari nequit. Sophocl. Aj. 190. τῆς ἀσώτου Σισυγιδᾶν γενεᾶς. Schol. τῆς ἐξώλους, καὶ σώζεσθαι μὴ δυναμένης. Aristot. Eth. Nic. IV. 1. τοὺς ἀκρατεῖς καὶ ἐς ἀκολασίαν δαπανηροὺς, ἀσώτους καλοῦμεν. Plura vide ap. Valckenaerium Schol. in D. Luc. p. 226. Schleusner. Lex. N. F. in voce ἀσωτία. Est igitur βορὰ ἄσωτος γένει, *victus, qui generis salutem omnem pessum dedit.*

1588. Καταίσιος. *Decens.* Secundum id quod decet. Idem fere quod ἐναίσιμος, supra 748. κατ' αἶσαν esse dicitur quodcunque recto ac vero consentaneum est. Homer. II. Γ. 59. Ἐκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν.

310 1591. Τιθεὶς ἄρᾳ. „Pro ἀρώμενον. Saepius monitum Aeschylum τὸ τίθημι κυρίως usurpasse.“ STANLEIUS. λάκτισμα τιθεὶς conjungit Casaubon. Schutzius intelligit λάκτισμα δείπνου de contempta convivii sanctitate: Butlerus et Musgravius de mensa inter cadendum a Thyesta una cum exsecratione eversa. Equidem malim interpretari de cibo vomitum excitante: Prometh. 906. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. Simili locutione utimur nos Angli. Utrique interpretationi, et Butleri et nostrae, aliqua ex parte favet Ovidius, Met. VI. 661. de Tereo: *Thracius ingenti mentis clamore repellit, Vipereasque ciet Stygia de valle sorores: Et modo, si possit, reserato pectore, diras Egerere inde dapes, semesaque viscera gestit.*

1594. *Ραφεύς. *Sutor.* In epigrammate dictus ῥαφιδεύς. Α ῥάπτω, suo, et metaphoricè machinor. Odyss. II. 421. μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτεις; —Cf. I, 118. κακὰ ῥάπτομεν. Eurip. Andr. 857. ἀλγεῖς, πόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν; Ibid. 912. Cf. Valckenaer. ad Herodot. VII. 1. IX. 17. M. Heusinger. Addend. ad Vech-

neri Hellenolex. p. 483. Terent. Phorm. 3. 11. 6. *hei me-
tuo leonem ne quid suo suat capiti.*

1596. Σπάργανα. *Fasciae*. Photius, Σπαργανώματα. αἱ
πρῶται φασκίαι, καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων τέκνων. Vid.
Choeph. 527. 757. παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις.

1597. Κατάγω. *Reduco*. Vid. Theb. 644. et Glos-
sarium.

1601. Ἔρκος. *Septum*. i. q. supra ἀρκύστατα. Plato
Sophist. p. 220. B. τὸ μὲν, ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἔνεκα κωλύσεως
εἴργη τι περιέχον, ἔρκος εἰκὸς ὀνομάζειν.—κύρτους δὲ καὶ δίκτυα,
καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλο τι πλήν
ἔρκη χρὴ προσαγορεύειν; Herodot. VII. 85. οἱ δὲ ἐν ἔρκεσι ἐμπα-
λασσομενοὶ διαφθείρονται. ubi h. l. advocat Wesseling. He-
sych. Ἐρκεσι. δίκτυοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Eurip.
Med. 982. τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται.

1604. Ἐπακτος. *Aliunde adductus*. Theb. 580.

1606. * Δημοῤῥιφεῖς λευσίμους ἀράς. *Exsecrationes
populi cum lapidatione editae*. Frequens est apud veteres
scriptores lapidationis mentio, quo genere supplicii ute- 311
batur populus, quum subita indignatione commotus esset,
quia scilicet lapides ad manum et praesto cuique jacebant.
Homer. Il. Γ. 56. ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἢ τέ κεν ἤδη
Δαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ' ὅσσα Φέφοργας. i. e. si furor
popularis metu non fuisset restinctus, jampridem lapidatus esses.
Sophocl. Aj. 254. πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρην ξυναλγεῖν μετὰ
τοῦδε τυπείς. ubi Brunckius Ἄρην. Num legendum ἀράν,
sicut in hoc loco λευσίμους ἀράς? an potius λιθόλευστον
ἄταν? Eurip. Ion. 1240. θανάτου λεύσιμον ἄταν ἀποφυγοῦσα.
Confer ibid. 726. De Cyrilo, lapidibus obruto, ob con-
siliū Atheniensibus datum Medis cedendi, vid. Demosth.
de Coron. 8. 60. (Valckenaer. ad Herodot. IX. 5.) Noster
Theb. 183. λευστήρα δῆμον δ' οὐ τι μὴ φύγη μόρον. D. Luc.
XX. 6. πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς. Cf. Eurip. Orest. 50.
456. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι. Vid. Ae. Porti
Lex. Ion. v. Καταλεύειν.

1608. Ζυγός. *Transtrum*. οἱ ἐπὶ ζυγῶ. remiges qui
ζυγῖται dicebantur. Schol. οἱ ζυγοὶ (l. ζύγοι) τῶν θαλα-
μίων ἄνωθεν εἰσιν. Schol. Aristoph. Ran. 1106. θρανῖται, οἱ
πρὸς τὴν πρύμναν. ζυγίτης, ὁ μέσος. θαλαμίτης, ὁ πρὸς πρῶραν.
Vid. Duker. ad Thucyd. IV. 35. Schol. ad Thucyd. VI.
31. οἱ θρανῖται μετὰ μακροτέρων κωπῶν ἐρέττοντες—Ζυγῖται
etiam dicebantur classis media populi Atheniensis. Num
in hoc loco intelligendum, eos, qui secundum locum oc-
cuparent, sc. Clytaemnestram et Aegisthum, gubernatore
interfecto, navis regimen tenere? Sic interpretando vim

suam voci ζυγοῦ servabis. Erant igitur senes θαλάμιοι, Aegisthus et Clytaemnestra ζυγῖται, Agamemnon θρανίτης.

Ibid. Δόρυ. Navis. Glossar. in Pers. 417.

1611. Νῆστις. Supra 186.

1612. Δύη. Pers. 1008.

1613. * Ἱατροόμαντις. Medicus vates. Eustath. in Il. A. p. 43, 55. φασὶ καὶ ὅτι κοινὴ πως ἐστὶ τέχνη ἱατρικὴ καὶ μαντικὴ. Μελάμπους οὖν καὶ Πολύειδος, ἀμφοτέρω ἐπ' ἀμφοῖν ἔνδοξοι ἐγένοντο καὶ Αἰσχύλος δὲ πού, φασὶ, τὸν ἱατρὸν μάντιν ὀνομάζει. Hinc compositum ἱατροόμαντις pro simplici, me-
312 dico. Suppl. 270. Ἄπισ γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας, Ἱατροόμαντις. STANLEIUS. Compositum ἀριστόμαντις exstat in Sophocl. Phil. 1558.

1614. Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε. Vid. ad Prometh. 531. Valckenaer. Adnot. in loca quaedam N. F. p. 581.

Ibid. Μογέω. Laboro. Verbum Homericum, Tragicis minus frequenter usurpatum, quibus usitatus est μοχθεῖν. Prometh. 282. συμπονήσατε τῷ νῦν μογοῦντι. *ibid.* 625. Eurip. Alc. 865. μογοῦντα πλευρά. Radix primitiva, si recte conjicio, erat μόω (unde moueo, syllabarum numero aucto, et interposito digamma.) Hinc μοερός, μοιρός, mobilis (unde ἰόμωρος, ἐγγεσίμωρος, ὑλακόμοιρος,) μόγος, μόγος, μόχθος etc.

1615. Νέον. Recenter. Pro νεωστί. Prometh. 991. νέον νέοι κρατεῖτε, quem locum cum hoc versu contulit Valckenaer. ad Phoeniss. 1480.

1618. * Ἀρχηγενής. dicitur ea res, unde origo alius cujusvis rei ducitur. Idem fere quod alibi ἀρχηγός. Eurip. Hippol. 885. αἶ, αἶ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. Vid. supra ad v. 250.

1620. Ἀπὸ φθογγῆς. Vocis ope. Paulo aliter Sophocl. Oed. Col. 929. τῷ νῶ θ' ὁμοίως, καπὸ τῆς γλώσσης λέγω. Locutiones ἀπὸ φωνῆς, ἀπὸ κραυγῆς, illustravit Wyttenbach. ad Sel. Hist. p. 414. Infra 1633. ἀπὸ ψυχῆς κακῆς.

1621. * Ἐξορίνω. Excito. ὀρίνω verbum est de animo concitando saepissime apud Homerum usitatum.

1623. Ὡς δῆ. Quasi vero, vel quasi scilicet. Vid. Eurip. Phoen. 887. Alc. 537. 1014. Andr. 234. Hel. 1044. Herc. F. 1407.

1626. Πρὸς γυναικός. Supra 575.

1629. * Πειθάνωρ. Obediens homini. proprie de equo dictum. Locum non intellexit Scholiasta.

1630. Βαρεΐαις. Subaudi ζεύγλαις, e verbo ζεύξω repetendum. Prometh. 471. κάζευσά πρώτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα, Ζεύγλαισι δουλεύοντα.

313 *Ibid.* Σειραφόρος. Supra 815.

1631. *Κριθάω*. *Hordeo pastus lascivio*. Schol. interpretatur, *πίονα ταῖς κριθαῖς καὶ τρυφῶντα*. Pollux VII. 23. τὸ μέντοι ὑπερεμπεπληῆσθαι, καὶ ὑπερκεκορέσθαι, ἀπὸ τῆς μάξης, ὑπερμαζῶν ἔλεγον οἱ παλαιοί. οἱ δὲ νέοι, *κριθαῖν*, ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. *Αἰσχύλος* μὲν γὰρ εἶρηκε, *Σειραφόρον* τε, καὶ *κριθῶντα* πῶλον. *Σοφοκλῆς* δέ, "Εως ὅτου κριθῶσης οἴκου. scribe κριθῶσης. Apud Pollucem legitur κριθαῖν et κριθιῶντα.

1637. *Πρευμανής*. Pers. 225.

1640. *Εἶα δὴ*. *Eia age*. Eustath. in Il. A. p. 107, 28. κατὰ τὴν τέχνην τοῦ Γεωργίου, προπερισπᾶται τὸ ῥηθὲν *εἶα*, εἰπόντος ὅτι τε παρακελευσματικὸν ἐπὶ ῥῥῆμα ἐστὶ, καὶ ὅτι ὡς ῥέω ῥέα, καὶ πλεονασμῶ τοῦ *εἶ* ῥεῖα, οὕτως ἔω τὸ ἐκπέμπω, ἔα, καὶ πλεονασμῶ, *εἶα*. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τῆς λέξεως κειμένην, φησὶ, παρ' *Εὐριπίδῃ* ἐν *Συλεῖ*, ταύτην—*Εἶα δὴ φίλον ξύλον*, "Εκτεινέ μοι σεαυτὸ, καὶ γίνου θρασύ. Pro ἐκτεινε grammaticus ap. Etymol. M. p. 294, 46. qui Euripidis versum sine nomine citat, rectius habet ἄγειρε. Cf. Valckenaer. ad Theocrit. II. 95.

Ibid. *Λοχίτης*. *Manipularis*. Qui ejusdem λόχου est. λόχος autem erat certus quidam militum numerus, pro gentibus ac temporibus diversus. Sophocl. Oed. T. 751. πολλοὺς ἔχων "Ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνῃς ἀρχηγέτης.

1641. *Πρόκωπος*. *Districtus*. Suidas. *Πρόκωπον* ἔχων τὸ ξίφος. ἀντὶ τοῦ, γυμνόν. Cujus capulo (κώπη) manus est admota. Eurip. Or. 1485. ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χερσὶν ἔχων. Utrumque auctorem laudat Stanleius.

Ibid. *Εὐτρεπίζω*. *Paro. εὐτρεπής*, qui facile huc illuc vertitur. Vid. ad Theb. 90.

1651. "Ωδ' ἔχει λόγος. Sic mea fert sententia. Glossar. in Theb. 211.

1652. *Ἀπανθίζω*. *Florem decerpo*. Vid. supra 1454.

1655. *Προσσαίνω*. Glossar. in Theb. 379.

1656. *Ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις*. *Postmodo*. Angl. some 314 future day. Sophocles dixit ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ Oed. Col. 641. Rarior est apud scriptores Atticos hic usus τῶν ἡμερῶν in plurali numero, Hellenistis notissimus. Dixit tamen Thucydides VII. 33. περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, sicut D. Lucas II. 1. ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. Pindar. Ol. I. 53. ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι. Herodot. VIII. 15. ταῖς αὐταῖς ἡμέραις. Xenoph. Anab. I. 7. 14. ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις. ut apud Latinos Liv. XXIII. 30. iisdem ferme diebus.

1658. *Ἐλπίδας σιτουμένους*. Eurip. Phoen. 407. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος. Sophocl. Ant. 1262. ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι. Eurip. Bacch. 617. ἐλπίσιν δ' ἐβόσκετο.

1659. *Πιαίνομαι*. *Pinguesco*. Supra 267.

1660. Ἰσθι δώσων. *Scias te daturum esse.* Constructio Sophocli familiaris. Electr. 298. ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην. Antig. 1065. ἀλλ' εὖ γε τοι κάτισθι—τελῶν. Aj. 1174. ἴσθι πημανούμενος. Exempla participii praesentis satis obvia sunt. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Hipp. 304. ad D. Luc. XIX. 17.

1662. Προτιμάω. Supra 1388. Mox post θήσομεν anticipandum e genitivo δώματα, vel intelligendum πάντα, quod monuit Schutzius.

FINIS GLOSSARII IN AGAMEMNONA.

REVIEW OF BLOMFIELD'S AGAMEMNON.

(*Quarterly Review* Nr. L. 1821.)

THE author of the drama which we are about to review, 505 was expressly fitted for the country and the age in which he lived; the splendour and the great events of which seem to harmonize with the grandeur and magnificence of his genius. He had the glory of fighting for his country in the battles of Marathon, Salamis and Plataea—and of exhibiting to his countrymen the Prometheus, the Agamemnon, and the Eumenides. He may be considered, with his master Phrynichus, as the father of the tragic drama of modern Europe; for though Thespis invented the dialogue, yet, as Bentley says, ‘all his plays were farcical interludes with Bacchus and the Satyrs, and Phrynichus and Aeschylus were the introducers of real tragedy.’

Of Phrynichus a very few lines only are extant; two preserved by Athenaeus, one in the argument of Aeschylus's Persae, one by Tzetzes on Lycophron, and an epigram in Plut. Symp. Q. viii. yet the heavy fine imposed upon him for exciting too much commiseration by his play of the *Μιλήτου Αλωσις*, (a fact recorded by Strabo, Herodotus, and others,) seems to speak highly in favour of his tragic powers. Of Aeschylus, seven tragedies have been preserved; a small remnant out of seventy-five, according to the anonymous author of his life, ninety according to Suidas, or still more, according to the modern catalogues of Fabricius and Meursius; but yet enough to convince us, that he was, perhaps, of all the tragic poets that ever lived, the greatest master of the *sublime* and the *terrible*, and that there was a sort of colossal grandeur in his conceptions which communicated itself to his diction. The wildest and most difficult of subjects, which poets of other

ages and countries would have shrunk from dramatizing, seem to have been most congenial to his taste, and to have afforded the fairest field for his ardent imagination. He delighted in fabulous monsters, supernatural beings, and in deepening the terrors of the gloomiest parts of the pagan superstition. In common with the other tragedians he drew largely on the ante-homeric times for fables, which though containing historical truth, yet from their antiquity admitted the embellishment of poetical fiction. Such, among others, were those of Phineus and the Harpies, the Gorgons, the Heliades, and de Cabiri; that of Prometheus, in three plays of *Πυροφόρος*, *Δεσμώτης*, and *Ανόμενος*; the two on the subject of Sisyphus, in one of which he was described undergoing his punishment in the infernal regions; and the *Ψυχοστασία*, a singular piece, in which 506 Jove was introduced weighing the souls of Achilles and Memnon, while Thetis and Aurora were pleading for their respective sons before his throne. We may also add to the subjects of this extraordinary class, the Orithyia, which, though not included in the catalogue of his plays, is inserted in the list by Ruhnken, from a MS. Joannes Siciliota on Hermogenes.

The Agamemnon, it appears, was acted in the 80th Olympiad in the Archonship of Philocles, *) and is gene-

*) The archonship of Philocles was in the 2d year of the 80th Olymp., and the death of Aeschylus is fixed by the Arundel marbles and the Scholiast on Aristophanes, Achar. 10., a year previous; we conceive therefore that this was a *reproduction* of the play by οἱ ἀμφὶ *Αἰσχύλον*: for there is every reason to believe that the Eumenides, one of the four plays composing the Tetralogia called the Orestia, (and consequently the remaining three,) was acted many years before, when the author was resident at Athens; and indeed was the main cause of his retirement to Sicily, in consequence of the disgrace and danger which he incurred by the accident that happened at its representation, from the terror occasioned by the chorus of Furies.

On the *reproduction* of the Greek tragedies much interesting matter may be seen in Boeckh's treatise on the subject, to which we beg leave to refer the curious reader; he will there find many plausible reasons for supposing that the Iphigenia in Aulis is a *rifacciamento* by the nephew, of the old play of Euripides, the uncle.

One word more. Our readers need not be informed that it was the practice at Athens, in the three great Bacchic festivals, for each contending poet to produce on the stage, not one single piece but generally three or four, called Trilogia or Tetralogia, each play being a continuation or sequel of the preceding one. Thus the Orestia contained the four plays of Agamemnon, Choephorae, Eumenides, and Proteus: that is, the murder of Agamemnon, the murder of Cly-

rally considered as the finest of Aeschylus's plays. Salmasius, in praefat. ad librum de Lingua Hellenistica, has cited it as a specimen of classical obscurity; yet it certainly is less obscure and corrupt than the *Xonφόγοι*, or the *Ἰκέτιδες*, the latter of which labours, besides, under additional difficulties from the usage of many Doric and Sicilian phrases. One of the causes of the general preference of this play may be found in the character of Cassandra, which unites, in a wonderful degree, the powers of the pathetic and sublime; another may be discovered in the nature of the plot, which has more variety and perhaps interest than others from the same hand. But the Greek poets were so fruitful in invention, so powerful in execution, the Greek audiences so refined in their taste, so wrapt up in the beauties of the poetry, the dignity of sentiment, the delineation of character, and the striking and affecting portraiture of the most powerful passions of the human heart, that they never sought (like the modern stage) to excite either interest or curiosity by intricacy of plot, or variety of incident.

This play (an imperfect portion of which, not amounting to one-fifth, was edited by Aldus, Robertelli and Turnebus) was first given entire in the edition of Stephens, from Victorius's Medicean MS. now in the Florentine library. It appears from Dr. Blomfield's Preface, that there are two MSS. in that library, which contain the Agamemnon entire; the one in question, and another, — a collation of which he has prefixed, and which, as he justly observes, contains some remarkable readings. The Venetian MS. is imperfect; and we think the learned editor offers a very good reason for concluding that Robertelli never used it.

The Agamemnon has exercised the learning and ingenuity of several eminent persons from the days of Victorius and Stephanus down to the present time. Of those it will be sufficient to mention the learned and indefatigable Canter, Casaubon, who meditated an edition of it, Auratus,

temnestra by her son in revenge, and his persecution by the Furies. Pretty much in the manner of some of Shakspeare's Historical plays: with this advantage however on the side of the Greek poets, that they preserved the unities, and yet gratified the curiosity of the spectators by the continuation of the story, and enforced the moral lesson more strongly by the exhibition of the final result. An objection may be started against this practice on account of the length of the exhibition; but the Athenians were insatiable spectators, and their patience never seems to have been exhausted except by dulness and mediocrity.

Abreschius, Stanley, (to whom we are indebted for a complete and valuable edition, and who has introduced some excellent readings,) Heath, Hermann, Schutz, who, though he might be guilty of oversights and interpolations in his text, and careless and scanty in his notation of the *Varietas Lectionis*, was yet the introducer of some very judicious readings; and, lastly, Porson, who, though he did not profess to give an edition of Aeschylus, yet emended the text in several places, and in others placed his *obelus* before what he considered doubtful or corrupt.

The present editor has brought a vast fund of learning to his task; he has very happily illustrated the text in several places, and added a very erudite and valuable glossary. We could indeed have wished he had been a little more sparing in his alterations of the text, and in his new arrangement of the choral measures. We shall, in the proper place, take the liberty of expressing our opinion in detail, with the same spirit of candour and urbanity that so highly distinguishes this eminent scholar. But before we enter on this subject, we must not omit to notice an imputation contained in the preface against Stanley, of plagiarism committed by him on the MS. notes of Casaubon. We are perfectly satisfied of the honourable motives, and of the sincere love of truth which actuated the learned editor on the present occasion, and we admire the liberality with which he submits his opinion tho the judgment of the literary world. His statement is as follows:

‘Casauboni conjecturas, quae passim memorantur, ex margine libri cujusdam in bibliotheca regis Gallorum adservati desuntas, Needhamio transmisit Joannes de Burigny. Sic describitur a Vauvillerio: “*Aeschyli Agamemnon*, cum Isaaci Casauboni interpretatione interlineari. Accedunt ejusdem notae et observationes eruditissimae. Is codex ipsius Casauboni manu anno 1610. exaratus, jam diu furto ablatu e bibliotheca regia, tandem anno 1729. aere regio redemptus est.” Vauvillerius autem jure miratur prodigiosum multis in locis consensum inter Casaubonum et Stanleium, de quo ipse lector ex adnotatione nostra judicare poterit.

508 Et is quidem talis est, ut vel Stanleium hunc librum compilasse, vel hujus libri scriptorem, quisquis demum fuerit, emendationes Stanleianas in suos usus convertisse, etiam atque etiam adfirmare audeam. Jam vero, quum Boissonadus, vir judicii in hujusmodi rebus probe exercitati, tradat scripturam hujus codicis esse duplicem, utramque autem videri antiquiorem anno 1663. quo publica facta est Stanleiana editio; ceteros nescio, ego certe in ea opinione persto, quam annis abhinc aliquot caute proposui, non,

ita me Deus amet, calumniandi studio aut invidia, sed puro ac simplice veritatis amore impulsus. Alia argumenta haud sane levia, quibus hanc opinionem stabilire possem, in medium proferre supersedeo, quum nihil magis absit, quum ut Stanleyo meritos honores, haerentemque capiti multa cum laude coronam detrahare velim. — p. vi — viii.

The summary of the statement is, that the MS. of Casaubon was stolen from the Royal library of Paris, was missing for a number of years, and was not returned till long after the publication of Aeschylus by Stanley. So far goes the external evidence; nor has any thing been adduced to bring the book into the possession of Stanley. The matter, therefore, beyond this, rests on the internal evidence, and on the singular coincidence of Stanley's conjectures with those of Casaubon. See lines 208. 277. 647. 790. 921. 1070. 1091. 1232. 1585. Such a coincidence would, in general, be of itself quite sufficient to convict one of the parties of plagiarism; but we should consider the peculiarities of this branch of authorship, and remember that the two persons had exactly the same *data* to go on, the same corruptions to deal with, the same vestiges of words and letters to insist upon.

Some conjectural emendations are so apt, discover so much vigour of intellect and happiness of invention, that a casual coincidence would be next to impossible. If, indeed, these conjectures had resembled those of Bentley on Julius Pollux in his letter to Hemsterhusius; if they had been like the emendation on the epigram of Dioscorides in vain attempted by Stanley — νοήσιμα ετα χαράξας (νεοσμίλευτα); or on that passage of Plutarch in the epistle to Mill, Ἀρμονίαν καλεῖσθαι μεροπιν (καλεῖ θεμερωπιν); or, to come to our author, if they had been like that of Porson on a line in this very play διοσδότῳ γάνει (1362), or that of the same critic on Hippolytus 79. Ὅσοις διδασκτὸν μηδὲν (ὅστις), in support of which he produces a vast stock of philological demonstration; or that beautiful one in Electra 181. δάκρυσι χεύω (χορεύω); or that on Ion apud Plut. de Consol. ad Apollon. Ἐξῆλθεν ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν τροφός (ἐξῆλθεν ἡ μόνη τε καὶ τλήμων τροφός); — if, we repeat, they had been of this nature, the question would have been decided at once. But in the passages above enumerated, where the two critics coincide, their conjectures upon examination appear to us to be at once so obvious, so within the reach of almost any one, that we are far from thinking the coincidence might not have been accidental; *) 509

*) We may here opportunely cite the words of Bentley, on Phalaris 333.
Aesch. Agam.

they may (and we cannot admit more) afford subject of suspicion, but are by no means conclusive without further and stronger evidence.

We shall now proceed with our observations on the text.

Line 10. ἀνδρόβουλον ἐλπίζον.] We agree altogether with Dr. Blomfield in his interpretation of ἀνδρόβουλος, and cannot but wonder that Stanley should have rendered it '*viro insidiantem*,' which would have been ἀνδρεπίβουλος, if such a word were admissible. Γυναικοβούλους τε μητίδας φρενῶν in the Choe-phorae gives the exact counterpart of this word. Ἀνδρόφρων, γυναικόφρων have the same meaning. See Dr. Blomfield's Glossary for the former; and Eur. apud Stob. III. for the latter: Γυναικόφρων γὰρ θυμὸς, οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.

When Dr. Blomfield recalled the reading of Robortelli and the MS. Venet. ἐλπίζον, which we conceive to be corrupt, he should, we think, have given us some authority for this usage of the participle ἐλπίζον put absolutely as if it had been the adjective εὐέλπις. The active participle governs something, requires something after it, either infinitive, accusative, or sentence expressing the subject of the hope. Thus Soph. Trach. 111. Δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν. Aesch. Cho. 537. Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Besides in a periphrasis, such as Γυναικὸς κέαρ, the accumulation of two epithets (ἀνδρόβουλον and ἐλπίζον) strikes us as neither elegant, nor idiomatical Greek: Homer would say ἱερὴ ἔς' Ἀλκινόοιο, but not ἱερὴ ἔς' Ἀλκινόοιο δεδαγμένη, and the reading ἐλπίζον is directly in the teeth of the learned and judicious note of Porson on Hec. 295. to which we refer, as well as to the passage in the text of Euripides, φίλον γένειον, a periphrasis of Ulysses, which is followed by ἐλθὼν, not ἐλθόν. We hardly need explain our conception of the passage as it stood before Dr. Blomfield's alteration, viz. that ἐλπίζω is used in the sense of νομίζω, as it is very commonly. Eur. Ion. 548. Θῆρ' ἄς σφ' αἰ

'Though the misfortune is that for Λέσβος we must read it there Λέβεδος, as it is plain from Herodotus, Strabo and others. I had corrected this when I knew not any other had done it. But it was well for me that before I printed it I lit on Meursins's *Fortuna Attica*, where I found the same correction. For if Mr. Boyle had met with the same passage, when next he appears in print, I had been branded as a plagiarist. And yet, I do not believe that Meursins was a plagiarist, though I find that long before his time this very same emendation, and by the same proofs, was made by Brodaeus, in his notes upon Anthol. Epigram. For a man would have very hard measure, if, because another whom he knew not of, had lit upon the same thought, he must be traduced as a plagiarist, though it appear from the rest of his performances (which are certainly new and his own) that he was very able to do that too without stealing from others.'

τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν. Eur. Hipp. 97. Ἡ καὶ θεοῖσι ταῦ-
τὸν ἐλπίζεις τόδε.

V. 13. ἐμὴν] This is one of those passages which we are sorry to see disturbed. The substitution of τότε for γὰρ de- 510
stroys the Atticism of the construction, and reduces it more to the level of common language. The force and propriety of the particle γὰρ are pointed out by the preceding οὐείροις οὐκ ἐπισκοπούμενην. Far from objecting to the unfinished state of the sentence, we look upon it as a peculiarity appropriate to the nature of dramatic soliloquy in general, and consonant tho the usages of Attic writers in particular. No one knows better than Dr. Blomfield (see his note on v. 629.) that the Attics indulged frequently in unfinished sentences, and that even their *solecisms* have been made the subject of remark by the ancient grammarians. Eust. Il. 179. Bentley on Phal. 318. Lesbonax ed. Valck. Homer, Plato, Thucydides, and the dramatic writers, (see Eur. Hipp. 23.) abound in them — *a fortiori*, why should we be here offended with an unfinished sentence in the passage before us?

V. 43. Τιμῆς ὀχυρόν—Dr. Blomfield says, ‘Ἀτρειδᾶν Rob. recentiores. Dorismos ex anapaestis rejeci.’ We regret that he did eject the Dorisms of Ἀτρειδᾶν χιλιοναύταν, and ἄρωγάν: as to ἄρωγῆς κατακαρφομένης, διακναιομένης, he has on his side the authority of all the books. We look upon Forson’s method to be the most safe. Hec. 100. ‘In Anapaestis neque semper neque nunquam Dorica dialecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi forma MSS. consentiunt, communem formam retinui; ubi codex unus et alter Dorismum habet, Dorismum restitui.’ The argument arising from the fluctuation of MSS. appears to us rather against Mr. Blomfield;—the probability is that the copyists frequently substituted the common form, to the prejudice of the uncommon or Doric. Several words, such as Τλάμων, μάτηρ, δύστηνος, ἐμὰ, γενοίμαν, plural genitives of the first declension, such as Ἀτρειδᾶν, Ἐρεχθειδᾶν, the feminine participles, as ἀπελαιννομένα, φοινισσομένα, occur most commonly in the Doric form. Dr. Blomfield surely would not, in Polyxena’s lamentations in the Hecuba, read Σὲ μὲν ὦ μήτερ δύστηνε βίου for Σὲ μὲν ὦ μάτερ δύστηνε βίου, or δυστηνοτάτης μητέρος for δυστανοτάτας ματέρος.

V. 48. Τρόπον αἰγυπιαῶν. — Dr. Blomfield has done well in not admitting ἐκπάγλοις, his own conjecture, into the text, a reading which, according to our ideas, would deprive the passage of its beauty, and substitute a commonplace epithet for one highly appropriate and descriptive of

the scenery. We understand *ἐκπατίοις* not, with the Scholiast, 'as a figure of speech called enallage' (*δέον δὲ εἰπεῖν ἐκπατίων παίδων*): but literally, viz. 'the solitary remote mourning of the birds, their mourning in unfrequented places far from the path of man, where their nests were built.' In line 55 we decidedly object to Musgrave's proposed reading of *Γόνον* for *Πόνον*, as we did to *ἐκπάγλοις*, because, in our opinion, it would take from the figurativeness of the poetry and the splendour of the passage. *Πόνον ὀλέσαντες* is absurdly understood by Potter and others, as equivalent to the English expression 'losing their pains,' which is sufficiently refuted by the epithet *δεμνιοτήρη*. It evidently means, by a bold figure, what would be expressed in common Greek thus, *ὀλέσαντες τοὺς ὀρταλίχους ἐφ' οἷς πεποννηκότες εἶεν*. Euripides *Herc. F.* 1039. has an exactly parallel passage: 'Ὁ δ' ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων' *Ἰδῖνα τέκνων*, that is, *τέκνα ἄπτερα δι' ἃ ὠδίνε* τ. ε. Spenser, whether from imitation, or more probably from the coincidence of poetical sentiment, elegantly uses the same figure, is speaking of a hind deprived of her young. 'Right sorrowfully mourning her bereaved cares.'

V. 69. *ἀπύρων ἱερῶν*. On this passage numerous conjectures have been indulged by Turnebus, Casaubon, and Schutz. Dr. Blomfield says 'locus difficillimus.' But in the infinite variety of temples and rites in Greece, how can we say what temples or forms of worship the poet had in view on the present occasion? The sense of the context naturally leads us to the temples of some stern and unrelenting divinities. We must give the author credit for understanding what he wrote, and for the propriety of his epithets; his general meaning is clear: at any rate, it would appear more safe to acquiesce in a state of doubtful information, than, upon the negative evidence of Dr. Blomfield's Glossary, to re-write such a passage as this, where the doctrine of fatalism, so familiar on the Greek theatre, is rendered still more awful and impressive by the grandeur and magnificence of the poetry.

We see no reason for Schutz's alteration of *ὑπολείβων* into *ἐπιλείβων*; *ὑπολείβων* is the more ancient and poetic compound: *ὑποπίνων* occurs in the fragments of the old and genuine Anacreon. Dr. Blomfield's attempt at emendation in the Addenda does not strike us as very happy, because the nominative which at present runs through the sentence, contained in and carried on through the several participles regularly and uniformly by the common link *οὔτε* between each, is, in the proposed alteration, dropt abruptly,

the harmony of the construction lost, and the sentence left in a state of dislocation.

V. 105. *πειθῶ μολπᾶν*. Dr. Blomfield has very happily explained this passage without any alteration, except of stops and accents.

The choral measures of Aeschylus, which were much confused in the early editions of Aldus, Robortellus and Turnebus, were reduced into order by Canter, who has been generally followed by Stanley and the Glasgow edition, which last we conceive to be the standard authority, from which we are by no means lightly disposed to deviate: though we admit that Dr. Blomfield has very happily done so here by reducing the latter strophes and antistrophes of this chorus into order, beginning at v. 211. But we must proceed regularly. — The advantage of Dr. Blomfield's, or rather of Dr. Burney's disposition of the first strophe and antistrophe of this chorus, (which indeed is but slightly altered from the Glasgow edition,) is the producing a greater number of dactyls, and consequently a greater uniformity of metre: still, however, since all the verses, as they stand in the Glasgow edition, are of a known and acknowledged metre, it may be questioned whether this supposed advantage be not dearly purchased by dividing the words *Ἀχαιῶν* and *ἑκταρ*, which produces a bad effect to our ear.

V. 117. *βοσκόμενοι λαγίναν*. We were surprized at seeing the old reading of Aldus, Rob. et Turn. *ἐρικύματα* restored, together with *φέρματα* from one of the Medicean MSS. Our objection is not to *ἐρικύματα*, though a rare form, as *ἀκύματος* occurs in Eur. apud Poll. but to the whole sense of the passage which in the present edition reduces itself to an absurdity. Neither Dr. Blomfield nor Dr. Butler, who would here read *λαγίδαν*, seems to have caught the meaning of *λαγίναν γένναν*, which is the hare itself, so called by a figure too common to require illustration. If this was not sufficiently plain in itself, it is put beyond all question, by *βλαβέντα λοισθίων δρόμων*, 'overtaken in her last course.' According to Dr. Blomfield's reading and interpretation, however, this would be predicated of the unborn foetus. How could what was not born be said to run its *last* course, (implying that it had often run before,) or how, indeed, to run at all? The poet is speaking of the hare—pursued, overtaken and devoured; the pregnancy of the animal is introduced only as an additional circumstance, a descriptive peculiarity

aggravating compassion and typifying the events to come. The error lies in the introduction of *φέρματα*, which is entirely his own; besides, *ἐγκύματα* means *pregnant and fruitful to a great degree*, not, as the glossary has it, '*ad magnum numerum in utero concepta*;' coupled, therefore, with *φέρματα*, it can have no intelligible force or propriety. *Βλαβέντα*, according to the rule of periphrasis noticed above, is in the proper gender, referring to *λαγών*.

124. *ἄγρεϊ*. Mr. Elmsley and Dr. Blomfield, against the authority of all editions and MSS. substitute *αἴρεϊ* for *ἄγρεϊ*, though they allow the latter to be an ancient and unexceptionable word, occurring in Archilochus, apud Athen. xi. 483. And why? — because Herodotus, a prose writer, uses the common word *αἴρεϊ*, and Sophocles also in a plain passage in the dialogue: But we cannot see why, because these writers choose to express themselves in ordinary language as their subject required, Aeschylus may
518 not be allowed to put a bold, metaphorical and somewhat antiquated phrase in the mouth of a prophet.

129. *Μή τις ἄγα*. Dr. Blomfield ingeniously and, we think, happily reads *ἄγα* for *ἄτα*: (Dr. Burney had proposed *ἄσα*.) His *ἀργᾶς* for *ἀργίας* is yet more fortunate. We see, however, no reason for preferring *στρατωθέν* to *στρατευθέν*. Eurip. Phoen. 614. *ἐπεστρατευμένον*. Pind. Pyth. I. 98. *Ἐστρατεύθη*. Apollonius Rhodius indeed uses *στρατόωντο*.

157. 145. *Δεξιὰ μὲν*—We do not quite comprehend Dr. Blomfield's punctuation and interpretation of this passage, nor conceive how Calchas's speech can recommence at *Δεξιὰ μὲν*, or, in that case, how he would understand *αἰτεῖ*, which he leaves in the text. The difficulty appears to us to lie in the small space of two letters (*εῖ*), and for *αἰτεῖ* we would read *αἰτῇ*, from Hesychius, who explains it by the word *ἀπλήρωτον*: consequently *αἰτῇ ξύμβολα* would mean *the unfulfilled signs or symbols*. If we reject *στρουθῶν*, we should read *τῶνδε* from the *τῶν* in the Med. MS. Dr. Blomfield has obelized the word *ἄεπτοῖς* which Stephens introduced from conjecture, which has been adopted in subsequent editions, and which now appears to be the reading of the Med. MS. Whether we adopt the Scholiast's interpretation of it, *ὁ μὴ δυνάμενος τῇ μητρὶ ἔπεσθαι*, or the '*nondum volatilibus*' of Stanley, (which would be a figure resembling the *πτηνὸς κύων* above, in this drama and in the Prometheus,) Dr. Blomfield must allow us to observe that the charge of absurdity

which he has brought against the old Scholiast, Schutz an Dr. Butler, for adopting the former signification, is wholly founded upon a misconception of the meaning of *Δρόσοι*. His words are, 'Vix opus est ut pluribus ostendam quam absurde diceretur *factus in utero latens* ἐπεσθαι τοῖς γονεῦσι μὴ δυνάμενος.' But *Δρόσοι* are the young lions born. Etym. Mag. "Ερσαι αἱ ἐν ἔαρι γεννηθεῖσαι αἱ ἀπαλαὶ καὶ τελείως νέαι. Καὶ Λίσχυλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκυμνοὺς τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε. So also the Scholiast. *Δρόσοισι, τοῖς νεογνοῖς*: — As the matter stands, we fluctuate between ἀέπτοις the reading of the Med. MS. and the editions from Stephens downwards, and ἀέλπτοις the reading of Aldus, Robortellus, Turnebus and the Med. Φ, which is also confirmed by Hesychius, (see the word,) who explains it δεινοῖς, ἰσχυροῖς, and cites the *Πρωτεύς* of Aeschylus, and ἀάπτοις which would be an obvious conjecture.

144. *Ἰήιον*. *Ἰήιος* is, as Dr. Blomfield properly observes, of Aegyptian origin; indeed *ἰή*, the solemn invocation in sacrifice, is evidently the *ih* or *Jah* of the Hebrews.

211 *Ἐπεὶ δ' ἀνάγκης*. The confusion in the strophes and antistrophes from this to the end of the chorus, (which has been so happily rectified by Mr. Elmsley, whom Dr. Blomfield has followed,) probably arose from the correspondence of the two lines, *φράσεν δ' ἄόχοις*, etc. and *δίκαν* 514 *χρμαίρας*, etc. with the first two of the strophe; so that they were made the two first of the antistrophe instead of *Αἰτὰς δὲ καὶ*, etc. as now arranged. Though we readily admit the merit of the discovery, and the right placing of the strophe and antistrophe, we must yet express our dissent from the manner in which certain of the lines have been distributed, beginning with 217 —

Πρωτοπήμων· ἔτλα δ' οὖν θυτῆρ γενέσθαι.

The greatest caution is required from those who meddle with the arrangement of the chorus: no line should be introduced, unless, as Porson has observed, it be of a well known and acknowledged metre, and for satisfactory reasons. The line in question is at once anomalous, harsh and dissonant; — two cretic feet and an ithyphallic! where will its fellow be found in Aeschylus?

The next line,

Θυγατρός, γυναικοποιῶν πολέμων ἄρωγαν,
is, as a choriambic, inadmissible, and as an antispastic, we believe, without example. In a word, we protest against both as downright prose. The same objection lies against

226 and 227 of the antistrophe. We may be mistaken, but till we see instances of such lines from the dramatic writers, or from Pindar, we must be permitted to consider them as altogether inadmissible and barbarous. There is also a great violence in separating γενέσθαι from θυγατρὸς, where the pause of the sense naturally falls; and the Greeks appear to have been very careful in arranging the pauses of their verses in lyrical compositions according to the sense. We are glad on this occasion to quote the words of the learned Hermannus.

„Verae sunt et genuinae versuum distribuendorum causae. In quibus primo loco commemoranda interpunctio est, orationisque terminatio. Quae etsi non magnam habent vim in finibus atque initiis versuum inveniendis, haud tamen spernenda est eorum admonitio. Saepissime enim, ut par est, ubi versus et numeri terminantur, ibi etiam orationis aliqua incisio et pausa fit. Neque enim sine quadam molestia, ubi numeri ulterius progrediuntur, finire oratio potest, nec contra quum desinunt numeri, recte continuabitur orationis circuitus.“ — *Comment. de Metris Pind.*

We would propose to arrange them thus:

Πρωτοπήμων' ἔτλα δ' οὖν
 Θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς,
 Γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγάν.

The first line is well known, resembling Σμήνος ὥς ἐκλέλοιπε, Aesch. Persae; or Φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν in this play. The second is equally so, being a dimeter choriambic, as Aesch. Choeph. Ἀνόφοι καλύπτουσι δόμους. The 515 third is a choriambic trimeter catalectic (only with an iambic syzygy for a pure choriambus) and resembles this line of Anacreon in Hephaestio: Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν. Of course we read in the antistrophe,

Παντὶ θυμῷ προνοπῇ
 Λαβεῖν ἀέρδην, στόματος
 Τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν.

Τε frequently commences the line, Pind. Pyth. v. 154. Θ' Ἀρματηλάτας σοφός. Pyth. ix. 22. Τε γάμον μιχθέντι κούρα.

We should readily adopt Dr. Blomfield's interpretation of τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω, had we ever known μετέγνω used in the sense of *destruit*, but we have always found it with a different meaning. Eur. Med. 63. Μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα. Soph. Phil. 1270. Οὐκ οὖν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν. Thucydides I. Ἐν δὲ τῇ ὅσπερ αἰά μετέγνωσαν Κερκυραίοις μὲν μὴ ποιήσασθαι ξυμμαχίαν. There is a sort of awkwardness, too, we think, in the

position of γάρ; it usually follows earlier in a sentence. We understand the passage as it stands, thus, (ὁ νοῦς sub.) βοοτοῖς μετέγνων φρονεῖν τὸ παντότολμον, 'mortal men repent of their audaciousness.'

227. Φυλακὰν κατασχεῖν. This expression bears a strong resemblance to one in the Psalms; 'Set a watch on my lips.' Lucian applies a similar metaphor to the ears. 'Ακριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν τοῖς λεγομένοις.

235. Πατρός κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
Ἐμελψεν, ἄγνᾳ δ' ἀταύρωτος αὐδᾶ πατρὸς
Φίλου τριτόσπονδον εὐποτμόν τ'.

We object to the disposition of these three lines, of which, we believe, it would be difficult to find another example: to us they appear rather constructed by the finger than by the ear. The pause, or end of the verse, which is beautiful as ἔμελψεν, is entirely destroyed by putting that word at the beginning of the immeasurable long line of a dochmiac and two antispastuses. We would read them thus:

Πατρός κατ' ἀνδρῶνας
Εὐτραπέζους ἔμελψεν.
Ἀγνᾶ δ' ἀταύρωτος αὐδᾶ
Πατρός φίλου τριτόσπονδον
Εὐποτμόν τ' αἰῶνα φίλως ἐτίμα.

ANTISTROPHE.

Τορὸν γὰρ ἥξει σύν-
αρθρον αὐταῖς πέλοιτο
Δ' οὖν τὰπὶ τούτοισιν εὐπραξ-
ις, ὥς θέλει τόδ' ἄγχιστον
Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἔρκος.

Δὲ frequently commences a verse with the lyric poets. Pind. Pyth. I. 61. 65.

Those who compare our disposition of the above lines⁵¹⁶ with that in the Glasgow edition, will see that the change is much less violent; at any rate the line εὐτραπέζους ἔμελψεν with its beautiful pause, speaks for itself, and is perfectly Aeschylean as Σμῆνος ὥς ἐκλέλοιπε, cited above. Ἀγνᾶ δ' ἀταύρωτος αὐδᾶ is an iambic and trochaic syzygy, a very common verse, like this in Sept. contra Theb. Δόμων μάλ' ἀχὼ ἐπ' αὐτούς. Πατρός φίλου τριτόσπονδον, antispastic dim. acat. see Hermannus de Metris, and the line cited in Hephaestion — Ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ.

The last line is a Sapphic or Pindaric, like Χρυσοδαίδαλους στομίῳσι πώλους. — Eur. Iph. Aul. 219. Pindar has the like amongst the variety of his *asynarteta*, though he more

frequently continues the dactyls tho the end of the verse, and does not recur, as is done in this line, to the trochees. See Pyth. ix.

Παρθένον κεδνὰν χειρὶ χειρὸς ἔλῳν,
ἄγην ἐν πευτᾶν Νομάδων δι' ὄμιλον.

With respect to the meaning of these three lines (235. 6. and 7.) Dr. Blomfield is perfectly correct, and Pauw and Hermann egregiously mistaken. The tense *ἔτιμα* evidently implies the continuity of an action incomplete, and refers to what she was *in the habit of doing* in her father's house, viz. singing and (literally in the Greek idiom) doing honour to the days or life of her father, (*Anglice*, she was the delight of his life,) and not, as Hermann says, to one *particular act* of self-devotion at the altar, which would require another tense. *Αἰὼν* is the life or state of living of Agamemnon as it occurs in Pind. Ol. i. *Αἰὼν τ' ἔφεπε μόρσιμος* and *Αἰὼν δ' ἀσφαλὴς* — *Οὐκ ἔγενετ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεΐ*. The poet is beautifully contrasting the present situation of Iphigenia on the point of being sacrificed, with her former happiness in her father's palace, on which he dwells, after he had wound up expectation and feeling to the utmost in representing her as *προσεννέπειν θέλουσα*, and thus drops the curtain purposely before the dreadful sacrifice is performed.

255. ὥσπερ ἡ παροιμία. We should have been pleased to find some illustration of this passage. It would appear that the poet played upon or parodied some proverb. Perhaps *νῆος*, the reading which Dr. Blomfield mentions, was the word of the proverb changed by the poet into *ἔως* to suit his meaning, as *εὐφρόνης* might have been substituted for *εὐφρονος*.

277. 8. *νωτίσαι* — *πρὸς ἡδονήν*. The words *νωτίζω* and *ἐπινωτίζω* are used in the same sense as *νωτίσαι* is here, in Eur. Phoen. 663. (see Porson,) and Herc. F. 562. *Κατανωτίζω* occurs in the same sense in Longus, p. 18. l. 7. ed. Schaef. See also Wakefield in Trag. Del. tom. i. p. 39. *Ἀπονωτίζω* 517 has a different meaning (*in fugam verito*) Eur. Bacch. 762; and *νωτίζω* is a neuter verb (signifying *terga do*) in Eur. And. 1142.

There is we think a manifest corruption in this passage which neither Dr. Blomfield nor any of the other editors have noticed: Schutz alone has hinted at it, but without pointing it out. If we remember rightly, he suspects that the name of a station is wanting. *) In our

*) Dr. Butler also proposed some alteration.

opinion the corruption is pointed out by the defectiveness of the sentence, which has no verb; and we venture further to affirm, that the fault lies in the phrase *πρὸς ἡδονήν*—all the usages of which adduced in Dr. Blomfield's Glossary are foreign from this passage. *Πρὸς ἡδονήν* is an expression used in the interchange of conversation, and is joined with *εἶναι*, *γενέσθαι*, *λέγειν*, or *λόγος*, meaning pretty much the same as the French *à faire plaisir*. *Παραγγέλλειν πρὸς ἡδονήν* may very probably be Greek; though we recollect no instance of it, but the words before us are too far separated to be conjoined by the usages of construction; we therefore propose to read *προσῆνυιεν*, i. e. *advanced*, or *increased*, (though this is but an imperfect translation of it,) for *πρὸς ἡδονήν*. It will be readily allowed that *ἀνύτω* in this sense is very familiar to the tragic writers; as Eur. Hipp. 745. *ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν Ἀνύσαιμι*. The compound *προσανύτω* is more rare; but how many rare words are there in this very play of Aeschylus! *προσχαεῖν*, *παρασκοπῶ*, etc. Besides, this word or its cognate form occurs in Hesychius (a tragic lexicon) exactly in the sense that suits this passage: *Προσανῶν, προσαύξων ἀνεῖν γὰρ τὸ αὖξειν, καὶ αὐτὴν τὴν αὖξιν*. For *αὐτὴν*, which is manifestly corrupt, Sopingius reads *ἀνυσιν*; I. Vossius, *ἀνυτήν*. See Alberti's Hesychius: *ἀνην τὴν αὖξιν ἀνεσθαι, αὖξάνεσθαι ἀνυσις, αὖξησις*. It might be proposed in this passage of Hesychius for *προσανῶν* to read *προσανύων*, or *προσανύτων*; but it is immaterial for our purpose, as is it well known that *ἄνω*, *ἀνύω* and *ἀνύτω* are cognate forms. See Eustathius 802. K. *Πρωτότυπον τοῦ ἀνύω τὸ ἄνω κείμενον καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα: ἀνομένων* occurs in Aesch. Cho. 795. in a very difficult passage, *ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα*, the reading of Aldus, which we greatly prefer to that of the other edd. *πημάτων*, or the *κτημάτων* of Robortelli. *Ἀνομένων βημάτων* is the *advancing steps*. Whatever the scholar may think of our conjecture, he must at least allow that there is a manifest corruption; that *πρὸς ἡδονήν* is indefensible, unless coupled with *παραγγέλλασα*, from which it is too far separated, and that a verb is wanting. *Πανόν*, which is replaced in the text by Casaubon from Athenaeus, is ingeniously read by Jacobs in Eur. Ion. 195. for *πανόν*: *Πανόν πυρίφλεκτον αἶρει*. As to *Μακίστου*, the line following, *Ὁ δ' οὔτι μέλλον*, etc. proves it to be a proper name against the authority of the Scholiast and Wakefield, 513 though Aesch. Orith. ap. Longinum has *μάκιστον σέλας*.
286. *γραιάς*. Dr. Blomfield properly observes that we

may either take *Γραίας* as a proper name, (as Porson in the *Adversaria* has done,) or as an epithet of *ἑρείκη*, which he translates 'heath,' as it is here and in the passages he has cited. Yet the *ἑρείκη* of Plutarch in the *Isis* and *Osiris* must have been more luxuriant, or a different plant from our heath.

336. θεοῖς δ' ἀναπλάκητος. In this line we rather differ from Dr. Blomfield in his reading and interpretation. We do not see why ἀπλάκητος is to be considered as *vox nihili*, or, against the authority of MSS. to be ejected from *Trachiniae* 123, where it appears from Hesychius to have been an old reading, and ἀναπλάκητος substituted for it, contrary to the metre and sense. We may have our suspicions of ἀπλάκητος in that passage, but we certainly should not cut the Gordian knot in so summary a manner by reading ἀναπλάκητος. Besides we do not at all conceive that ἀναπλάκητος means *nullis erroribus actus*: ἀναπλάκητος means ὁ ἀναμάρτητος according to the Scholiast, and we contend that ἀπλάκητος means ὁ ἁμαρτῶν. In the same sense ἀπλακίαι, ἀπλάκημα, ἀπλακῶν are used in Pindar, Hesychius, Ibycus, Aeschylus and Sophocles; nor, according to our theory, are these words, ἀπλακῶν or ἡπλακες, used in the sense of *missing*, or *losing*, except when construed in regimen, as οὔας δάμαρτος ἡπλακες, and other instances of the same kind. But let us endeavour to elucidate the matter by inquiring into the meaning of the text. Clytaemnestra says, 'If the army come back in a state of heavenly reprobation for their crimes, the gods will visit on their heads all the blood which they have shed'. She has been expressing in her whole speech her fears that they would be guilty of impiety and sacrilege. But Dr. Blomfield's reading would amount to this: 'If the army return safe, the gods will,' etc. But their punishment was not surely to be the consequence of their safe return, but of their crimes; εἰ therefore cannot be *conditional* in this place; and if it were used as *although*, the meaning would still be awkward, and such usage of εἰ might be questioned without καὶ: as it occurs Eur. Or. 289. Phoen. 1464. Med. 595. with the indicative mood; also καὶ with an optative, and καὶ with a subjunctive. Hoogeveen de Particulis: hic usus (εἰ) pro *quamvis* non simplici εἰ est attribuendus, nisi post negativum. Arist. Vesp. 297. Οὐκ ἂν μὰ τὸν Δι' εἰ κρέμοισθ' ἔγ' ὑμεῖς. We may add that when εἰ is used with an optative in one member of a sentence, and another optative

with *ἄν* succeeds, the former part of the sentence is the condition of which the latter is the consequence; and it is much more natural to describe the gods punishing the Greeks for their sins than for their safe return.

357. *ὅπως ἄν σκῆψειεν*. The passage, Oed. Col. 425. 519 (the fine outbreak of Oedipus's passion) would be rendered an absolute solecism by reading *ὦν* or *ὦδ'* for *ὦς*, as Dr. Blomfield proposes. A prayer would thus be expressed by the optative mood with *ἄν*. That line therefore must stand as a defence of this in the text, where *ὅπως ἄν* is construed with an optative. The learned editor also adduces from Herodotus *ὅπως ἄν μὴ λυπεσίοιτο*, but doubts whether it can be brought as authority for the line under consideration. Without having recourse to so distant a country as Ionia, one might have been found nearer to Attica, viz. in Boeotia, Pind. Olymp. vii. 75. *Ὡς ἄν θεῶν πρότεροι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα*; or, still more to the point, in Athens itself, and in the theatre, Soph. Aj. 1221. *τὰς ἱερὰς ὅπως Προσείπομι' ἄν Ἀθήνας*, as Brunck has properly substituted for the common reading; the chorus, as usual throughout, speaking of themselves in the singular number. Also Eur. Iph. Au. 171. *Ἀχαιῶν στρατιάν ὡς κατίδοιμ' ἄν*. We might add many passages from Apollonius Rhodius; also Neopt. apud Stob. cxix. *Ὡ θάνατ', εἴθ' εἴης αὐτάχρετος, ὅφρ' ἄν ἐλοίμην*: but we think the text sufficiently defended.

Dr. Blomfield very justly remarks that *ὅπως ἄν* here may also be rendered *quo maxime modo*; so *ὅπη* is used Eur. Hel. 146. *ὅπη ἄν στείλαιμι*.—Eur. Cyclops, 468. *ὅπως ἄν καγὼ λαβοίμην τοῦ τυφλοῦντος ὄμματα*. Arist. Equit. 81. *ὅπως ἄν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα*, which is the reading of the first Juntine for the vicious reading of Aldus and other editions *ἀποθάνομεν*. So *ἵνα ἄν*, Soph. Oed. Col. 405. *μηδ' ἵν' ἄν σαντοῦ κρατοῖς*; as Brunck has edited it for the faulty reading of all the editions *κρατῆς*.

365. 371. *πέφανται δ' ἐκγόνους*. We think that Dr. Blomfield has acted most judiciously in editing the text as it now stands; there is a nervous brevity and obscurity in the passage, but we are far from considering it as manifestly corrupt. The poet is refuting the doctrines of the atheist in general, or, as Dr. Blomfield ingeniously observes, of Diagoras the Melian, in particular. He refutes it by the example of the punishment of Troy. 'The atheist,' he says, 'denies the existence or providence of the gods, yet they have manifested themselves to the

children of the audacious ones, who breathed forth slaughter, and whose palaces abounded above measure, beyond (so as to disregard) τὸ βέλτιστον, or above the proper measure.' This we understand of the family of Priam; but by the proposed alteration the sense would run thus: 'The atheist denies the existence or providence of the gods; the atheist is the child of those who breathe, etc. But why should the parents of the atheist be sanguinary warriors, or reside in splendid palaces? Besides, by this means we make the Chorus lose sight of their immediate subject, viz. the punishment and destruction of a great and powerful city, and fly off to give what we consider an unhappy and inappropriate description of an atheist. However, one objection to our mode of construction, which Dr. Blomfield has very properly noticed, arises from πέφανται being always of the singular number. See Eustathius, B. 189. who cites λιμὴν πέφανται, ἔπος πέφανται, as well as χεῖρ ἐξήρανται, and κατέξανται δέμας. It should be stated, however, on the other side, that the usage of πέφανται as a plural is strongly defended by the passage in Hippol. 1255. κέκρανται συμφοραί, a reading which has the sanction of the very learned Professor Monk, who has retained it in his excellent edition, though the Cod. Flor. reads κρέμανται. We agree with Dr. Butler as to the word ἔστω: it is not unusual for poets to express a wish as a command; Aesch. Suppl. 678. ἦβας δ' ἄνδρος ἄδρεπτον Ἔστω is one of the many vows and prayers of the chorus.

585. Dr. Blomfield very properly defends the ellipsis of the particle ἢ against Bigot, Stanley and Schaefer. Might he not, as well as the passage in Alcestis, have cited Aesch. Prom. 629. Μὴ μου προκήδου μάσσειν, ὥς ἐμοὶ γλυκύ? We only wish he had left the comma after ἠδίων, and coupled δρακεῖν with ἄνδρα. An Attic would say τί φέγγος ἠδίων, or τί φέγγος ἠδίων δρακεῖν indiscriminately, as he would say δύσβατος or δύσβατος περᾶν. Though we approve of τς, proposed by Pauw and edited by Porson, yet, in the incoherence of Clytaemnestra's agitated speech, we can easily spare it.

595. χαλκοῦ βαφάς. We adopt the reading χαλκός (which was also the conjecture of Abreschius) from the author of the tragedy of Χριστός Πάσχων, understanding βαφάς to be dyeing, a process never applied to metal. Hence the expression seems used almost proverbially to express the improbability, or impossibility of an event.

'I have nothing more to do with it than a dyer has to do with copper.'

598. 9. αὕτη μὲν οὕτως. The right, or at least a very good reading, is here happily replaced from the Scholiast.

657. Μενέλεων δ' ἄρ' οὖν. So Dr. Blomfield has edited it, from a conjecture of Stanley's. The reading of the Glasgow edition is γὰρ. We recollect no passage where these particles δ' ἄρ' οὖν come together, and we prefer therefore the usual combination of γὰρ or μὲν οὖν. In Aesch. Cho. 225. Schutz after Canter has well edited Αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα ἰδυσμαθεῖς ἐμὰ for the faulty αὐτὸν μὲν οὖν of Aldus and the Glasgow edition.

660. καὶ ζῶντα καὶ. Toup. Emend. iii. p. 557. proposes to read χλωρόν τε καὶ βλέποντα, but we agree with Dr. Blomfield in considering this change as unnecessary, and almost absurd. Schaefer on Long. Past. p. 28. l. 5. has also declared war on this word in Soph. Trachin. 234. Καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοῦ νόσῳ βαρύν, where he reads καὶ σῶν τε, invita Minerva. Nothing in fact can be worse than this insertion of the particle τε; and why should we quarrel with the former lection, when ζῶντα and σῶν are tantamount in meaning?

664. Τίς πότ' ὠνόμαζεν. The metre in the first strophe of this chorus is a mixture of trochaics, antispastics, anacreontics and dactylies, (according to the Glasgow edition); nor do we think that the disposition of them has been here changed for the better. We particularly object to the line 669,

Τὰν δορίγαμβρόν ἀμφινεικῇ θ',
as an awkward choriambic dim. with an hypercatalectic syllable at the end; besides (our old ditty) the pause of the verse should be at the word Ἐλέναν. It would be better to have made one line

Τὰν δορίγαμβρόν ἀμφινεικῇ θ' Ἐλέναν;
but we are satisfied with the Glasgow edition. The arrangement of the remainder of the strophe is altered for the worse; the lines are more numerous as short than as long verses, and more adapted to the sense, which expresses quickness of motion and rapidity in change of scene.

686. τίνοντας. 'Edd. veteres; unde sensus idoneus elici non potest,' says our editor; and he therefore adopts the conjecture of Schutz, τίνοντος. But surely the sense is better in the old reading, viz. 'Exacting vengeance from the celebrators of the marriage of Helen and Paris.' We cannot conceive the difficulty: πρᾶσσομένα has the double

accusative after it, as it very commonly has: see Hec. Pors. 800. Fischer on Weller's Grammar properly cites l. 785. of this play, *δικαίων δ' ὦν ἐπραξάμην πόλιν*, as an instance of a double accusative, amongst many others. Pind. Olymp. x. 34. *Ὡς Ἀνγέαν λάτριν μισθὸν ὑπέρβιον πράσσοιτο.*

716. *παρ' αὐτὰ δ' ἐλθεῖν.* So Dr. Blomfield [and the Med. MS. The Edd. *πάραντα δ' οὖν.* We do not see why *οὖν* is to be omitted here, and still less in the line 448. *κελαινὰ δ' οὖν Ἑριννύες.* The particle *οὖν* coupled in this way with *δέ*, *μέν*, or *ἐπεὶ* is very common, and has peculiar force and elegance. The words indeed might construe without it; but how (for example) could it be spared in the line

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρωάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσε;
or in this,

*Καὶ πρὶν μὲν οὖν ἐννευχίου
Δείματος ἦν μοι προβολά.*—Soph. Aj. 1210.

though dropped in the Harleian MS. collated by Porson?

742. *νεαρά.* This corrupt and mutilated line is not improved by the various conjectures of the learned. The words make sense, but *δέ* or some connective particle is wanted, and the numbers are also deficient. We take 522 *Κότον*, (or whatever may be lost in it,) and *Θράσος*, and *Ἄτας* to be all personifications, all children of *Ἴβρις*, and are therefore decidedly against the ejection of *τε*, and the changing *τὸν* into *τάν*. *Δαίμων* is generally of the masculine gender.

837. *καὶ τὸν μὲν ἤκειν.* We do not agree with Dr. Blomfield in his interpretation of this passage. He would understand the word (*Ἀγαμέμνονα*) before *ἤκειν* and *ἐπείσφerein*; by which the two unfortunate messengers, *τὸν μὲν* and *τὸν δέ*, would be violently separated from the verbs to which they belong, *ἤκειν* and *ἐπείσφerein*. What can be more plain? one arrives, another follows him bringing a worse tale: *λάσκοντας* applies to both. We need not add, that the poet describes Agamemnon returning so soon after the fall of Troy, (till which event he never obtained possession of Cassandra,) that no report about her could possibly have reached Clytaemnestra; yet this is the meaning sought by this forced construction.

845. *χθονὸς τρίμοιρον.* The punctuation and interpretation of this passage are very ingenious, though we are not altogether inclined to adopt them implicitly. *Λαβεῖν χλαῖναν χθονὸς* (absolutely) might have meant sepulture;

but we hardly think *Λαβεῖν χλαῖναν τρίμοιρον χθονός* could. We understand these words to mean the three-fated body, or cloak of flesh.

905. *Εἰ πάντα δ' ὥς πράσσοιμ'.* „*Ubi particulam ἄν* (for *πράσσοιμ' ἄν* is the reading of the Edd.) *cum εἰ sic positam contra linguae rationem peccare, nemo observavit.*“ So Dr. Blomfield. Yet *εἰ* with *κε* and an optative occurs in Homer and Pindar. Hom. i. *Εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν.* Pind. Pyth. iv. 470. *Εἰ γάρ τις ὄξους ὄξυτόμῳ πελέκει Ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυός.* We might cite many similar instances from Apollonius Rhodius. In Eur. Alc. 705. *Εἰ τὴν παροῦσαν κατθανεῖν πείσεας ἄν*, Dr. Blomfield, we suppose, will embrace the reading of the Flor. MS. *πείσεις ἀεὶ*, and indeed we think it more elegant than the common lection. Again, Alc. 49. *οὐ γὰρ οἶδ' ἄν εἰ πείσαιμί σε*, if it stand, will be another instance; but we have on other accounts some doubts as to the sanity of the line, though the editors have in general past it over *sicco pede*. So *ὅτι* is generally used with the optative without *ἄν*, but sometimes with it. Xen. Cyr. vi. c. 20. *ὅτι ἐγὼ σοι ἐν καιρῷ ἄν γενοίμην χρήσιμος.* So *ὅτε* also occurs with an optative, and *ἄν* in Aesch. Pers. 450. *ὅταν νεῶν Φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκωσόιαιτο* (which the editor in vain attempts to change). Indeed this construction is mentioned by an old grammarian in Bekker's *Anecdota*, 144. We conceive *ἄν* used with *εἰ* and the optative mood to give a *future* sense, which *εἰ* with the optative singly would not have.

Thus far in defence of the old text: we come now to Dr. Blomfield's reading. *Εἰ πάντα δ' ὥς πράσσοιμ' ἄνευ θάρσους ἐγώ*, which he interprets, '*Utinam sic omnia faciam modeste et sine audacia.*' Without stopping to notice the rhythm of the line, *εἰ* is seldom, if ever, used 523 for '*utinam*' by the tragic writers, unless with *γὰρ* or *μοι* following; though Vigerus on Hoogeveen cites Aesch. S. C. Theb. 260. to the contrary: *πράσσειν καλῶς, εὖ, κακῶς, ὡδ', ὥς* are used to signify *being in good or bad fortune, or in such fortune*; not for acting well or ill, or in such a manner as the expression is here used by our author. Besides, the sense in the old text is preferable, at least in our judgment, to that in the line before us. Agamemnon's whole speech is expressive of piety, humility, and that sense of the mutability of human affairs which prevents his feeling too much elated with his present glory. He says, (in the sentiment of Solon, we must wait to

Aesch. Agam.

T

the end of life before we can be assured of the happiness of our fate; and ends with the line in question, which may be rendered thus as to sense:

Let me speed thus hereafter in all things

As well as now I've done, my soul will be

Full of a happy confidence serene.

What Potter meant by his version,

'These sober joys be mine, I ask no more,'

we cannot even guess. Dr. Blomfield's reading would run thus: 'May I hereafter be always as humble and modest as I now am!' This praise of his own modesty is in itself a piece of conceit, and seems to argue that he then felt the emotions of a pride, which he was apprehensive he should not afterwards be able to control. To us, indeed, it appears foreign to the sense of the context and the character of the speaker.

955. 6. 7. χρόνος δ' ἐπεὶ. We are surprized at the difficulties and unhappy conjectures made on this passage. Παρήβησε Pauw; Παρήψεν, Heath, Schutz, Butler. Dr. Blomfield suggests χρόνος δ' ἐπεὶ—προυμνησίων ξυνεμβολαὶ—ψαμμίαις ἀκταῖς παρή—βησαν, totally changing the sense of the passage, as Heath, Schutz and Butler seem to have understood it, viz. 'It is a long time since the army anchored here on their way to Troy,' εὖθ' ὑπ' Ἰλίου ὤρτο, which Stanley should have translated *proficiscebatur*, not *profectus est*; for the words mean not that they had reached Ilion, but that they were preparing against it. If that be the case, what becomes of παρήβησεν and putrue-runt? How could the ropes and cables be described as rotted at the first gathering of the fleet at Argos? It is applied by Homer to the fleet after nine years service. Χρόνος ἐπεὶ is χρόνος ἀφ' οὗ. We propose to read παρέδησαν for παρήβησεν: Hom. Il. A. sub finem κατὰ δὲ προμνήσι ἔδησαν. Ψαμμίας ἀκάτους are the ships drawn up on the strand, according to the known practice of those days.

990. οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ. We think the passage much more forcible without ἄν, and put interrogatively. Dr. 524 Blomfield has very ingeniously extracted ἀβλαβεῖα from the Scholiast; we wish however he had included it 'uncinis.'

1048. Ἀγνιεύ τ'. Ἀγνιᾶτ', the reading restored by our editor, is confirmed by Pindar Pyth. xi. Σεμέλα Μέν Ὀλυμπιάδων ἀγνιᾶτις.

1057. ᾶ, ᾶ. 'Hanc interjectionem restitui ex Ald. Rob. Turn. Med. εὖ εὖ Guelph. vitiose pro ᾶ ᾶ. Unius

Stephani auctoritate non erat ejiciendum, praesertim cum per totam scenam Cassandrae vaticinia ab hujusmodi exclamationibus incipiant.' We cite this with pleasure as a very judicious piece of criticism, in which we entirely coincide with the learned editor.

1065. κλαιόμενα τὰ βρέφη σφαγὰς. So Dr. Blomfield for τὰδε, the reading of all the editions and manuscripts except the Venet. We prefer supplying the defective syllable in the strophe with *τε*, or reading αὐτοφόνων, or leaving it as it is, to the introduction of the article *τὰ* for τὰδε, (δεικτικῶς,) pointing at the children whose phantoms she sees. By the omission of τὰδε a great poetic and dramatic beauty is lost; and by *all means* a comma should be put after βρέφη, and σφαγὰς, (which is also very important for the beauty, and indeed right understanding, of the passage,) as it is in Canter and in the Glasgow edition, and a fuller stop after ἐπιπείθομαι.

1105. ἰὼ ἰὼ. So all the Edd. We decidedly prefer it to the single ἰὼ of the text; as we do in the antistrophe, ἰὼ ἰὼ λιγείας ἀηδόνοσ μόρον, to the transposition of Hermann and Schutz, λιγείας μόρον ἀηδόνοσ. The lines answer perfectly well as they stood — an antispastus, a dochmiac and an antispastus.

ἰὼ ἰὼ | τᾱλᾱινᾱς κᾱκῶ | ποτμοῖ τυχαῖ |
ἰὼ ἰὼ | λιγείας ἀῆ | δονοσ μόρον.

No one, we suppose, will object to the *indifference* of the last syllable of the dochmiac.

1155. νεογνός. Dr. Blomfield's reason for ejecting ἀνθρώπων is very ingenious. We cannot agree however with him in transposing ὑπαὶ πέπληγμαι for πέπληγμαι δ' ὑπαὶ: his motive appears to us inadequate, as the iambic syzygy will answer perfectly well to the pure antispastus. Our objection to his reading is, that the particle δὲ is evidently wanted as a connective, and that in tmesis the preposition is usually separated from the verb by some word or words, as ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε; or by transposition, as Eur. Bacch. 554. Μόλε χρυσῶπα τινάσσων — Ἄνα θύρσον κατ' ὄλυμπον. In Arist. Vesp. 328. Porson elegantly reads διὰ τινθαλέω σπόδισον ταχέως, per tmesin, for the old reading διατινθαλέω. Should it be contended that here is no tmesis, it should then be ὑπὸ, not ὑπαί.

1187. ἐφημίους. †ἐφημίους Porson; εὐφημίους Schutz: but it is not proved that the Attics used εὐφήμιος as well as εὐφημος. The learned editor has in a manner attempted to cut the Gordian knot by reading φημίους, but we have 525

no authority for considering this word as Greek. We should think that, as a mere conjecture, *ἐνθυμίοις* would be a happier word. The *φ* and *θ* might easily change places, and we have the authority of Hesychius, Suidas, Sophocles and Thucydides for the word as well as for a sense belonging to it which would suit this passage. Hesych. *Ἐνθυμῖος* σεμνός, ἄπορος. Suidas has the same words. Steph. Lexicon: *religione obstringens animum.*

1212. ἄγαν ἀληθόμεαντιν. We have our doubts about the omission of *γε* here. In Hippol. 264. it is rightly omitted; in Andromache, 955. Brunck, following the Florentine edition, has expunged this particle, though in the latter passage it is not destitute of force. Dr. Blomfield has rightly edited 1225. ἄγαν γ' Ἑλλην' ἐπίστασαι φάτιν.

1223. Ἡ κάρτα. The sense is better without the note of interrogation at the end of this line. Besides, the strong affirmative ἦ κάρτα belongs to an *affirmer*, and not to a *questioner*. We believe such to be its constant usage: above, in this play, Ἡ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἰρεσθαι κέαρ. Eumen. 210. Ἡ κάρτ' ἄτιμα καὶ πάρ' οὐδέν ἠδέσω.

1295. πρὸς ὕστατον φῶς. Though there is a difficulty and something of a confusion in the construction of this passage, we by no means think it necessarily faulty. It might be the intention of the poet by broken sentences to describe the agitation of Cassandra in her last speech, in the hurry of the moments she knew to be her last, in the tumult of human passion, and the fury of prophetic exaltation. But whether the passage be corrupt or not, our author's emendation is objectionable for using *τίνειν τοῖα* in the sense of 'exacting such punishment.' *Τίνειν δίκην, τιμωρίαν*, etc. are used by the Greeks as 'luere poenas.' The middle voice expresses the Latin 'exigere poenas.' *Τίνειν τὴν βλάβην.* Plato de Legibus. *Δίκην τίνουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς.* Eur. Iph. T. 339. *Τίσασθε πατρὸς φόνον ἡμετέρου.* Soph. Elec. 116. In this play, 1511, *Αἶμ' ἀποτίσει;* and again 1559, *ἐκτίνει δ' ὁ καίνων.* Yet in 1480 we admit that *ἀπέτισεν* is used differently, though we hardly think it can be brought to defend *τοῖα τίνειν* in this place. In Aesch. Choeph. 647. *Τίνει μύσος—χρόνον κλυτὴ βυσσόφρων Ἑριννύς,* Schutz has very properly restored *τείνει*, the reading of Aldus and Robortelli, citing the Scholiast and Eur. Supp. 672. *Σώζοντες, οὐδέν δεόμενοι τεῖναι φόνον.* We may here remark that Aldus frequently preserves the true reading slightly vitiated, when subsequent editors have totally corrupted it.

1545. 6. 7. πῶς γάρ; τίς ἐχθροῖς. We are not much pleased with this alteration of the text. Οὐ at the close of a senarian, unless when accented and closing a sentence, is of very rare occurrence. It occurs once in this very play. Neither are we quite satisfied with the omission of ἄν. The Greeks would say τίς οὐκ ἄν φράξειεν, not τίς οὐ φράξειεν. The rule of Dawes's Misc. Crit. 207. seems to apply here. 'Verbum utique optativum cum ποῖ, πόθεν, ποῦ, πῶς (we may add τίς) vel quâlibet aliâ interrogandi particulâ conjunctum, alteram itidem ἄν comitem exigit.' Oed. Col. 1440. Τίς ἄν οὐ καταστένοι; Oed. T. 339. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἄν οὐκ ἄν ὀργίζοιτ' ἔπη; Aesch. Agamem. 1512. Τίς ἄν οὐκ εὖξαιτο βροτῶν; It is useless to proceed with examples; but ἄν appears to us indispensable: we therefore embrace Mr. Elmsley's reading, ἀρκύστατ' ἄν.

1550. ἔστηκα δ' ἐνθ'. "Ἐπεσ' ἐπ', edd. veteres; †ἔπεσ' ἐπ' Porson; ἔπαισ', Schutz conj. ex libro Scaligeri, et sic MS. Venet.' and so Dr. Blomfield, optime. Twice in the Anabasis, ἔπεσεν and ἔπαισεν, have changed places. Lib. ii. c. 5. ed. Zeun, the Juntin. edition and Bodleian MS. read ἔπεσεν for ἔπαισεν. There is no need of moving this verse from its present place and putting it after the line 1558. We think it very material that this beautiful passage should be correctly understood. It was evidently misconceived by Potter, who translates it—

'Often have I stood

To assay the execution where he fell.'

as if ἔστηκα had been ἔστην. Clytaemnestra advances on the stage, firm in resolution, yet full of the horror of the deed which she had just been committing; partly soliloquizing, partly addressing the Chorus. The line in question is a soliloquy, broken, interrupted, with long intervening pauses, and should not be printed as if it were in the plain continuity of narrative—"Ἐστηκα δ' ἐνθ' ἔπαισ'—ἐπ' ἐξεργασμένοις.— The following translation, though totally inadequate to the full beauty of the passage, will explain its true meaning and purport.

'———My hands have struck the blow!—

Tis like the deeds that have been done of yore!—

Past!—and my feet are now upon the spot!

1425. φεῦ τίς ἄν ἐν τάχει. We come now to a series of choral measures, where the antistrophical advocates, with Hermann at their head, are in full glory, though we must do the learned editor the justice to say that he seems a little

staggered at the confidence of his leader. 'Certe nequeo non mirari virum doctissimum, qui hoc suo stropharum ordine et positu cognito, mendas, lacunas, interpretamenta, quae alioqui certo deprehendere difficillimum foret, jam extra dubitationem poni apparere affirmet.'

We must, however, with regard to this supposed lacuna, confess ourselves to be of the new academy, disciples of Carneades and Pyrrho. To favour their system, the advocates on the other side have imagined a lacuna of no less
527 than eight lines in the space of twenty-five, when the sense is perfect without them, and when the speech of Clytaemnestra which immediately follows the supposed lacuna is a direct answer to the speech of the chorus which precedes it. So that either these eight intervening lines, no vestige of which appears in her answer, were unanswered, or during their whole continuance the chorus harped upon the same thought which they had expressed in antistr. A. Yet on the other side, it may be alleged, that regularity in an antistrophical system, which was perhaps indispensable in the musical parts of the drama, and the beauty and harmony arising from it, are more than sufficient to overthrow so slight an objection as that which we have made.

1437. ἐρίδματος. Dr. Blomfield's Gl. interprets this word, 'valde noxia' a δμάω: we render it 'valde aedificata,' as θεόδματος, εὐδμητος: a strong metaphor, it may be said, but not stronger than νεικέων τέκτονα or ἄτας θριγκώσων in this play, or καλλίπυργον Σοφίαν, Arist. Nub. 1024. Fletcher, in the Spanish Curate, has 'architect of strife.'

1456. τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ. The Homeric usage of this word in the beautiful description of the wound of Venus, is well known, with the observations of Eustathius and Porphyry on the passage, as well as the humorous application of the line by Alexander the Great. By the old poet it is used in its proper sense (κυριολεκτεῖται) which is given by Dr. Blomfield in the Gl. Eurip. Ion. 1016. uses it for liquor, generally applying it to a medicament or poison,

'Εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν ἰχώρ' εἰσφορεῖς'
so Barnes; Musgravius probat: but Aldus supplies a better reading κραθέν ταῦτόν, and the whole line should be read

'Εἰς ἓν δὲ κραθέν ταῦτόν ἰχωρας φέρεις.'

1490. πάχνα κουροβόρῳ. So the editor. We incline to Πάχναν, the reading of Casaubon and Pauw, which will at any rate make sense according to Schutz's explanation 'Frigus incutiet (Atreo) nativoro.' Πάχνα is metaphorical here, as Παχνουμένη Choeph. 80. Παχνοῦται Hom. Il. p. 112. and

Hesiod. "Erg. κ. Ἡμερ. 557. An extract from Eustathius on the passage in Homer will, we think, materially contribute to elucidate the line in the text.

‘Τὸ δὲ παχνοῦται ἤτορ κεῖται μὲν καὶ παρ’ Ἡσιόδῳ, ἐν τῷ ἐπάχνωσε φίλον ἤτορ, δηλοῖ δὲ τὸ πυκνοῦται, καὶ οἶον πήγνυται τῇ λύπῃ, ἐπεὶ καὶ ἡ πάχνη δρόσος ἐστὶ πεπυκνωμένη καὶ πεπηγμένη ἢ καὶ ἄλλως παχνοῦται ἀντὶ τοῦ ψύχεται. Εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ ψυχρὰ λέγειν τὰ ἀήδη.’

The old disposition of the lines

‘Ὅποι δὲ καὶ προβαίνων

πάχναν κουροβόρῳ παρέξει.’

strikes us as rather more numerous than that of Dr. Blomfield. But, on the whole, we greatly approve of his strophical and antistrophical arrangement of this entire 528 choral passage; and are most ready to admit the minor lacunas, (which he has pointed out by asterisks,) and the repetition of antistrophe *ι* and *κ*.

1501. οὐδὲ γὰρ οὗτος. Schutz has very happily put a note of interrogation after ἔθηκε, which renders the passage more spirited, and points Clytaemnestra's answer directly to the crimination of the chorus; δολίῳ μόρῳ δαμείς. She replies, ‘Did not he also deal treacherously with us?’ Without the interrogation, the line would not contain a charge of treachery against Agamemnon: which treachery was the manner in which he obtained Iphigenia for the purpose of sacrificing her.

1543. κεκόλληται. — πρὸς ἅτα for προσάψαι is a very ingenious emendation of the learned editor, una tantum lineola abjecta ΠΡΟCΑΤΑΙ for ΠΡΟCΑ+ΑΙ, as in Eur. Med. 555. in one of the MSS. εὐψυχέστερον is written for εὐτυχέστερον, the error arising from the likeness of the letters *T* and *Ψ*, written thus in many MSS. *T* and *+*.

1631. κριθῶντα. ‘κριθιῶντα Schutz. quae forma tum analogiae, tum metri leges violat;’ so Dr. Blomfield. The metre certainly requires κριθῶντα: but the other form occurs, apud Stob. vi. Ἐκκριθιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις. Why might not the Attics use κριθῶ and κριθιῶ as they used φουσῶ and φουσιῶ. In the Prom. 718. ἐκφυσᾷ μένος; in this play, 1360. Κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν α. σ.

1647. Στείχεθ’, οἱ γέροντες, ἥδη πρὸς δόμους πεπρωμένους,

Πρὶν παθεῖν. ἔρξαντα καιρὸν χρῆν τάδ’ ὥς ἐπράξαμεν.

so the Edd.; στέρξαντας αἰνεῖν Heath, Butler; πρὶν παθεῖν ἔρξαντ’ ἀκαιρᾷ Hermann; ἔρξαντας αἶρειν, Dr. Blomfield. All these emendations are ingenious: we rather incline to the στέρξαντας of Heath, and the αἶρειν of the learned editor, put-

ting the stop after *πρὶν παθεῖν*. But it appears to us strange that none have discovered any difficulty in *πεπρωμένους*. We were in hopes that the Glossary would have assisted us by producing some rare and recondite usage of the word of which we were not aware; but we have searched it in vain, and are perfectly at a loss to comprehend the meaning of *πρὸς δόμους πεπρωμένους*. If we might be allowed *modeste conjecture*, we would read the whole passage thus:

‘Στείχεθ’ οἱ γέροντες ἤδη πρὸς δόμους, τετρωμένους
Πρὶν παθεῖν· στέργαντας αἶρειν χρῆν τάδ’ ὥς ἐπράξαμεν.’

We have only altered the unintelligible word *πεπρωμένους* into *τετρωμένους* (*vulneratos*) and adopted *στέργαντας* from Heath, and *αἶρειν* from Dr. Blomfield.

We here take our leave of the judicious and learned editor, — not without an earnest hope that his valuable labours will be continued, and that we shall one day possess
 529 a complete edition of Aeschylus from his hand. We are afraid we have tired the general reader by the minuteness of our philological remarks; but we could not, consistently with our duty, pass a work of this kind, from one of the most erudite of our countrymen, unnoticed, and in noticing it we could not but be minute, as minuteness is of the very essence of such disquisitions. Classical learning, though not now, as a few centuries ago, usurping more perhaps than its due share of attention, is yet one of the most splendid and beautiful provinces of literature, and the cultivation of it is highly creditable to any age or any country. Here we must profess ourselves inimical to that wretched taste which affects to ridicule what it does not understand. Aristophanes, indeed, might smile at Socrates, and Molière at Descartes; and we can smile with them, and enjoy the laugh raised by uncontrollable wit and fancy. We can even be heartily amused with the apparition of ‘Aristarchus,’ in the *Dunciad*, and yet return to read him in the *Phalaris* with unabated admiration. Wit and raillery sit lightly and gracefully upon poets and geniuses such as these; but when attempted by the clumsier hands of those, who, while they disregard the solidity of fact, are destitute of the brilliancy of fiction, we turn from the vapid and splenetic buffoonery with equal contempt and disgust. Recurring to our subject, — we ought to be the last lettered nation in the world to discountenance this species of literature, — we, who have so eminently distinguished ourselves in it in the persons of the two most renowned scholars of Europe.

VARIETAS SCRIPTURAE IN AESCHYLI
AGAMEMNONE EX CODICE MS. OLIM
FARNESIANO, NUNC REGIO NEA-
POLITANO, SIGNATO I. E. 5.

(*Ex museo critico Cantabrig. N. VII.*)

PRIMAM hujus codicis mentionem reperi apud Petrum Vic-⁴⁵⁷
torium in Praefatione ad Aeschylum his verbis: „Quod
vero ad Agamemnonem pertinet: ne quicquam omittere-
mus quod ad eius restitutionem faceret, quum audissemus
Romae in bibliotheca Alexandri Farnesii, summi antistitis,
atque omni re, nobili ac splendido homine digna, instruc-
tissimi, Aeschyli volumen inveniri, in quo haec fabula le-
geretur: conferendam eam, a nobis descriptam, curavimus
cum eo exemplari. in quo nobis operam suam fidelem atque
eruditam praebuit Gulielmus Sirletus, ut cuncta diligenter
notaret quae aliter illic legerentur. Nos autem postea va-
rietatibus illis diligenter ponderatis, in eam opinionem
venimus ut nostrum librum non deteriorem illo putaremus:
ac magnam partem eorum quae variata in eo offenduntur,
immutatam ab aliquo crederemus, qui in suos quosdam
versus restituere chori cantus voluerit. saepe enim ad-
dita aut dempta illic quaedam cognovimus, quae consili-
um ipius adjuvarent.“ Hactenus Victorius. Codex, de
quo loquitur, cum reliqua Farnesiorum libraria supellectile
nunc Neapoli exstat in Regio Museo, ubi paucos dies anno
superiori in eo inspiciendo consumsi. Paschalis Baffius
apud Harlesium Novae Bibliothecae Graecae Fabricianae
T. V. p. 776. ita eum describit: 33. *Aeschyli Προμηθεὺς*
δεσμώτης, ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θήβας, Πέρσαι, Ἀγαμέμνων, Εὐμενίδες, cum
glossis interlinearibus, et scholiis margin. antiquis, Thomae Ma-
gistri, et Demetrii Triclinii. Quum scholiis Triclinii fere per-
petuo praefigatur ἡμέτερα, et initio Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου,
codex hic bombycinus aut αὐτόγραφος est, aut ex αὐτογράφῳ
descriptus: certe saeculi est XIV. ad finem vergentis, quo tem-

pore *Triclinius* floruit. Eadem quae *Baffio*, cujus *Catalogum* nondum videram, mihi quoque in mentem venit suspicio: codicem scilicet ipsius *Triclinii* manu exaratum esse. Est enim nitide et emendate scriptus, ut eruditum librarium agnoscas. Bene conservatus est, praeter prima *Promethei* folia, quae tinearum morsibus et humiditate fere consumpta sunt. Licet *Aeschylum* non nisi e recensione
 458 *Triclinii* nobis exhibeat, immerito tamen neglectus est a *Victorio*, qui tam in *Agamemnone* quam in aliis fabulis multas lectiones vulgatis meliores ex eo proferre potuisset. Quarum unam atque alteram apponam. In *Prometheo* vulgo legimus v. 886. Ἡ σοφὸς, ἢ σοφὸς ἦν, | ὃς πρῶτος ἐν γνώμῃ τόδ' ἐβάστασε, κ. τ. λ. Rectius *Triclinius*: Ἡ σοφὸς, ἢ σοφὸς, ὃς πρῶτος τόδ' ἐβάστασε, κ. τ. λ. Tacite quidem delevit ἦν: de ἐν γνώμῃ vero haec monuit: περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ ἐν γνώμῃ. ἦν γὰρ, ὃς πρῶτος ἐν γνώμῃ. διὸ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. ὅμοιον γὰρ χρὴ εἶναι τὸ κῶλον τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. Conjecturam vides non longe diversam ab ea, quam dedit *Monkius* *Censurae Trimestris*, T. V. p. 226. Rectius tamen *Monkius*: ὃς γνώμῃ τόδ' ἐβάστασε. Alterum sagacitatis exemplum dedit *Triclinius* ad *Theb.* 890. Verba οὐκέτ' ἐπὶ φιλίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ φόβῳ διεκρίθητε, quibus nihil est in antistropho quod respondeat, *Stanleio* aliisque auctoribus tandem delevit *Blomfieldius*. Delenda vidit etiam *Triclinius*, cujus verba sunt: περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τὸ οὐκέτ' ἐπὶ φιλίᾳ ἀλλ' ἐπὶ φόβῳ διεκρίθητε, καὶ ἄμετρον καὶ κοινόλεκτον. διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. *) Multae sunt

*) Secundam hujus carminis stropham nondum recte constitutam vidi. Incipit v. 894.

Δι' εὐωνύμων τετυμμένοι.
 Τετυμμένοι δῆθ', ὁμο-
 σπλάγχνων τε πλευρωμάτων.

* * * * *

Αἰ αἰ δαιμόνιοι,
 αἰ αἰ δ' ἀντιφόνων
 * θανάτων ἀρχί.

Διανταίαν λέγεις δόμοισι καὶ
 σώμασιν πεπλαγμένους,
 ἀνανδάτω μένει,
 ἀραίῳ τ' ἐκ πατρὸς
 διχόφρονι πότμῳ.

Sequitur antistrophus v. 906.

Διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος.
 στένουσι πύργοι, στένει
 πέδον φίλανδρον, μένει
 κτέανά τ' ἐπιγόνους,
 δι' ὧν αἰνομόροις,

eius conjecturae his non deteriores: multae quoque similes 459 illis, quas apud Sophoclem toties exagitat Brunckius. Ne longus sim, uno exemplo contentus ero. Quum in libris plerisque nullo sensu legeretur Prom. 6. ἀδαμαντίναις πέδῃσιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις, neque exortus esset Stephanus aliquis, qui veram scripturam, ἀδαμαντίνων δεσμοῖν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις, apud Aristophanis interpretem exstare moneret, Triclinius ex ingenio hunc senarium Aeschylo obtrusit: ἀδαμαντίναις πέδαισιν ἀρρήκτοις λέγω. Non obstant, mea quidem sententia, sexcentae hujusmodi conjecturae, quominus dignissimus sit codex Farnesianus, quem suis oculis, si ullo modo fieri possit, usurpent Blomfieldius et Hermannus, aut quisquis alius in Aeschylo denuo recensendo laborat. Aegre enim Neapoli, ubi jacent hae literae, repertum iri credo, qui codicis conferendi laborem et libenter suscipiat, et accurate conficiat. Mihi quidem etsi non defuit voluntas, defuit tamen tempus, utpote aliis negotiis impedito. Scholia Triclinii et aliorum vix inspicere potui, neque ipsa poëtae verba nisi in duabus fabulis excussi. In Agamemnone Triclinianam recensione cum Blomfieldiana contuli, ita tamen ut non solum duorum librorum dissensionem, verum etiam in locis quamplurimis eorum consensum enotarem. Exemplo sint ἄγκυθεν v. 3. νεκτέρων v. 4. Ita quidem tam Triclinius quam Blomfieldius. Haec igitur silentio praeterissem, nisi ex annotatione Blomfieldii didicissem, in Aldina editione, cujus inspiciendae eo tempore copiam non habebam, legi ἔγκυθεν et νεκτέρων.

P. E.

δι' ὧν νεῖκος ἔβα,
καὶ θανάτου τέλος.
ἔμοιράσαντο δ' ὄξυνάρδιαι
κτῆμαθ', ὥστ' ἴσον λαχεῖν.
διαλλακτῆρι δ' οὐκ
ἀμεμφία φίλοις,
οὐδ' ἐπίχαρις Ἀρης.

Ne sic quidem omnino recte, sed rectius quam vulgo.

- V. 2. μῆκος ἦν (gl. ἐπὶ)
 3. ἄγκαθεν (gl. ἐν ἀγκάλαις)
 4. νυκτέρων
 5. καὶ βροτοῖς θέρος
 9. κρατεῖ
 10. ἐλπίζον
 16. ὕπνου—ἐντέμνων
 22. νῦν φῶς πιφαύσκων—χορῶν
 25. ἀγαμέμνωνος—σημανῶ
 26. εὐνῆς
 27. ὀλολυγμόν εὐφημοῦντα
 28. ἐπορθιάζειν
 29. ἀγγέλλων
 32. τῇσδε μοι φρυκτωρίας
 37. λέξειεν. ὡς
 38. κοῦ μαθοῦσε
 39. ἐπὶ
 43. ἀτρειδᾶν
 46. στρατιῶτιν
 47. κλάγξαντες
 48. ἐκπατίοις
 49. ἄλγεσι παίδων, ὕπατος
 51. ἐρεσσόμενοι
 52. δεμνιοτήρη πόνον
 54. δ' αἴων
 58. παραβᾶσιν ἐριννύν
 63. ἐρειπομένου (gl. πίπτοντος.)
 64. ἐν προτελείοις (gl. ἐν ἀρχαῖς.)
 66. ἔστι δ' ὅπη νῦν
 67. ἔστι. τελεῖται δ' ἐς τὸ πε-
 πρωμένον
 68. ὑπολείβων
 L —
 69. δακρύων
 71. ἀτιταὶ (sic)
 72. ἀρωγῆς
 74. ἰσόπαιδα
 76. ἀνάσσω
 78. τόθ' ὑπεργήρων. φυλλάδος
 79. τρίποδος
 80. ἀρείων
 81. ἡμερόφαντον
 86. πειθοῖ — θυοσκινεῖς (gl.
 θύματα κινεῖς πέμπεις, sch.

- εὔρηται καὶ θυοσκοεῖς. ὡς
 ἀπὸ τοῦ θυοσκοός ὁ διὰ
 θυσιῶν τὸ μέλλον κοῶν ἦται
 νοῶν. θύος γὰρ τὸ θῦμα.)
 90. δώροισι
 91. οὐρανομήκης
 93. χρίσματος
 96. λέξασ' ὅτι καὶ δυνατόν
 97. εἰπεῖν (gl. πρὸς ἡμᾶς)
 99. ἢ νυν (gl. δὴ) τοτὲ (gl.
 ποτὲ) μὲν κακόφρων
 100. τοτὲ (gl. ποτὲ) δ' ἐκ θυσιῶν
 ἀγανά φαίνουσ'
 101. ἄπληστον
 102. τὴν θυμοβόρον λῦποφρένα
 104. ἐκτελέων—καταπνεύει, (gl.
 διὰ τὸ μέτρον)
 108. ἦβαν
 109. σύμφρονα τᾶγάν (gl. τὴν
 ὁμόφρονα τάξιν)
 110. πέμπει—δίκας πράκτορι
 112. νεῶν
 113. ἀργίας. φανέντες
 115. δορυπάλτου
 116. παμπρέπτεσιν ἔδραις (gl.
 εὐπρεπεσιν. ἢ εὐθείᾳ ἢ
 παμπρέπτης)
 117. βοσκομένην — ἐρικύμονα
 φέρβοντο (gl. ἡσθιον) γένναν
 119. αἴλινον bis—τὸ δ' εὖ νι-
 κάτω
 120. δύο λήμμασι δισσοῦς
 121. λαγοδαίτας
 122. ἀρχοῦς
 123. οὕτω δ' εἶπε
 124. ἀγρεῖ (gl. ἀγρεύσει, πορ-
 θήσει)
 127. δημιοπληθῇ
 128. μοῖρα λαπάξει
 129. οἶον (gl. μόνον) μήτις ἄτα
 (gl. βλάβη)
 129. κνεφάσεις προτυφθέν
 131. στρατωθέν
 132. οἶκον γὰρ ἐπίφθονος
 133. πτανοῖς κυσὶ

134. μογεράν πτώκα θυομένοι-
 σιν
 136. αἶλινον bis
 137. τόσον περ εὐφρων ἅ καλᾶ
 (gl. ἄρτεμις)
 138. δρόσοις ἀέπτουσι. (gl. τοῖς
 μὴ δυναμένοις πτῆναι)
 Ibid. μαλερῶν nec pl. (gl. τῶν
 φθαρτικῶν πετεινῶν)
 140. ὀβρικάλοις
 141. τερπνὰ (gl. ἄρτεμις)
 142. αἰτεῖ (gl. με)
 142. κρᾶναι (gl. τελέσαι, ἀντὶ
 τοῦ φᾶναι τελεσθῆναι)
 143. φάσματα τῶν στρουθῶν
 144. ἰήιον δὲ καλέω
 145. ἀντιπνόους θαναοῖς ἐχενηί-
 δας χρονίας)
 146. ἀπλοῖδας
 147. σπευδομένα
 148. οὐ δεισήνορα
 149. Abest γὰρ
 Ibid. παλίνορτος
 150. τεκνόποινος
 151. ἀπέκλαγξεν
 152. οἴκοις
 153. ὁμόφωνον
 154. αἶλινον bis
 157. τοῦτο νιν
 160. πλὴν διός. εἶγε μάταν
 161. ἐτητύμως
 164. οὐδέν τι λέξαι
 169. φρονεῖν
 170. τῷ πάθει μάθος
 175. βιαίως
 178. ἀχαιικῶν
 180. ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέει
 181. εὖτ' ἀπολοῖα, κεναγγεῖ
 182. ἀχαιικὸς
 184. τόποις
 188. ναῶν καὶ
 189. παλιμμήκη
 191. ἐπεὶ δὲ καὶ
 194. ἐκλαγξε
 195. ὥς τε
 198. φωνῶν
 199. πείθεσθαι
 202. παρθενοσφάγοισι
 203. ῥείθροις
 Ibid. πατρῶους—πέλας
 205. πῶς λιπόναντες γένωμαι
 208. αἵματος αὐδᾶ (gl. λέγει ὁ
 μάντις)
 210. θέμις γὰρ εὖ εἶη
 212. δυσσεβῇ
 214. τὸ παντότολμον
 215. βροτοῖς
 221. αἰῶνα παρθένειον (gl.
 ἡγουν τὰς διὰ τὴν ζωὴν τῆς
 παρθένου)
 219. προτέλεια
 222. βραβεῖς
 223. φράσεν δ' ἐν ὅσοις
 224. χιμαίρας
 225. περιπετῇ
 226. βαλεῖν ἀέροδην
 227. καλλιπρώρου φυλακὰν κα-
 τασχεῖν
 229. χαλινῶν δ' ἀναύδω
 230. βαφὰς ἐς πέδον χέουσα
 231. ἔβαλλ'
 232. βέλει ἀπ' ὀμμάτων
 233. πρέπουσά θ'
 236. ἐμελψεν
 237. τριτόσπονδον εὐποτον αἰῶ-
 να
 240. ἄκραντοι
 241. δίκαια δὲ (gl. ἡ δικαιοσύνη)
 242. τὸ μέλλον sine τὸ δὲ προ-
 κλύειν
 243. ἐπεὶ γένοιτ' ἂν κλύοις
 244. ἴσον
 245. συναρθρον αὐταῖς (gl. συν-
 ηρμοσμένον βοαῖς καὶ θρή-
 νοις. al. συνίζησις)
 246. τούτοισιν
 249. ἄγγελος φύλαξ
 250. γὰρ ἐστὶ φωτός
 251. ἄρσενος
 252. σύ δ' εἴτε κεδνὸν

252. εὐαγγέλοισιν
 254. κλυ. κλύοιμ' ἄν
 Ibid. σιγῶντι
 255. ἄγγ. εὐάγγελος
 259. τοῦπος ἐξ ἀπιστίας
 260. ἡ τορῶς
 262. φρονούσης
 264. ἔστιν. τί δ' οὐχί
 265. εὐπειθῇ
 267. ἀλλ' ἡ σ' — ἄπτερος
 271. καὶ πῶς τόδ' ἐξίκοιτ' ἄν
 ἀγγέλων
 275. ἀγγέλου
 275. φανόν
 277. ὑπεῖρ ἑλῆς τε πόντον. (gl.
 ὑπὲρ τὸν ελλήσποντον)
 278. ἰσχύς
 280. παραγγείλασα μακίστου
 σκοπᾶς
 281. ἀφρασμόνως
 284. μεσαπίου — μολόν
 285. οἶδ' ἀντέλαμψαν
 286. γραίας
 287. λαμπᾶς δ'
 288. πεδίον ἄσωπου
 292. φρουρά
 295. δὴ χαρίζεσθαι
 298. κάτοπτρον πρῶν ὑπερ-
 βάλλειν
 299. εἴτ' ἀφίκετο
 300. ἀστυγείτονας
 301. ἐς τόδε
 303. τοιοῖδ' ἔτοιμοι
 306. τοιοῦτον
 310. διηνεκῶς
 Ibid. λέγοις πάλιν
 313. ἄλειφά τ' ἐκχέας
 314. φίλως
 322. νήστεις πρὸς ἀρίστοισιν
 (gl. διὰ τὸ μέτρον. al. ἡγουν
 πρὸς ἄδειπνα)
 326. ναίουσιν
 327. οἷς δυσδαίμονες
 329. εὐσεβοῦσι
 331. οὐκ ἄν γ' ἐλόντες, αὐθις
 αὐθις θάνοιεν ἄν
 332. ἐμπίπτοι
 333. πορθεῖν (gl. ὥστε) κέρδεσιν
 336. ἀναμπλάκητος
 337. ἐγρήγορον
 338. τύχη
 339. τοιαῦτά σοι — κλύοις
 341. πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν
 ὄνησιν
 342. εὐφρόνως. (gl. φρονίμως)
 347. τῶν μεγάλων
 352. παναλώτου
 355. τείνοντα
 357. σκήψειεν
 359. πάρεστι τοῦτο γ' ἐξ.
 365. ἐγγόνους (sic)
 370. ὥστε κάπαρκεῖν
 371. λαχόντα
 374. ἐκλακτίσαντι μεγάλα (gl.
 μεγάλως, ἀντὶ μίας)
 378. ὡς ἄκος δέ
 382. τρίβω τε καὶ
 385. πιανόν τιν' ὄρνιν
 388. τῶνδε
 391. εἰς οἶκον τὸν ἀτρειδᾶν
 392. τὴν ξενίαν
 393. κλοπαῖσι
 396. ἰλίω
 397. βέβακεν
 398. πολλὰ δ' ἔστενον
 399. τό δ' ἐννέποντες. (gl. ἡγουν
 τὸ γεγονός)
 Ibid. δόμων
 402. σιγᾶς
 403. ἀδιστος ἀφεμένων
 404. ὑπερποντίας
 406. εὐμόρφων γὰρ
 407. τάνδρῃ
 416. ἐφ' ἐστίας
 418. συνορμένοις
 419. τλησικάρδιος (gl. τὴν καρ-
 δίαν τήκουσα)
 420. δόμων (gl. τῶν οἴκων)

421. πολλὰ γούν
 422. οὐς μὲν γὰρ πέμψεν (gl. ὁ δόμος) οἶδεν
 423. ἀντὶ δὲ βροτῶν
 424. πρὸς ἑκάστου τοὺς δόμους εἰσακικνεῖται
 429. βαρὺ
 430. σποδοῦ γεμίζων τοὺς λέβητας εὐθέτου
 432. ἄνδρα
 435. ἀλλοτρίας γε διὰ
 438. προδίκους (gl. ἰσχύς)
 441. εὐμόρφως
 442. ἐχθρῶν δ' ἔχοντας
 444. δημοκράτου (gl. τῆς δημοσίας)
 446. τῶν πολυκτόνων
 447. κελαιναὶ δ' οὖν
 450. παλιντυχῇ (sic) (gl. ἐναντία δυστυχεῖ)
 455. ὑπερκότως (gl. ἤγουν τὸ λίαν ἀπλῶς)
 457. πτολιπόρθης
 460. τὴν πόλιν
 461. ἐτητύμως
 462. τίς οἶδεν ἦτοι etc.
 464. πυρωθέντα
 466. λόγου
 467. ἐν γυναικὸς αἵματι
 471. γυναικογήρυτον. (gl. ἦτοι τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν)
 479. ὥς οὔτ' ἄναυδος, etc.
 483. προσθήκει
 Ibid. πέλοι (gl. ἄν. al. ὑπάρχει)
 494. ἦλθες
 503. ἦπου. (gl. ὄντως, ἴσως)
 Ibid. τοῖσιν ὄμμασιν
 504. δέξαισθε (gl. ἄν)
 519. αὐτόχθονον
 522. τεθνᾶναι
 527. πεπληγμένος
 529. ἐκ φρενὸς ἀναστένειν
 530. στύγος στρατῶ
 532. κοιράνων
 533. ὦν νῦν
 535. εὖ λέξειεν
 540. οὐ λαχόντες
 545. ἐξ οὐρανοῦ γὰρ
 Ibid. λειμώνια (gl. λειμῶνα λέγει νῦν τὸ κοινῶς λιβαζέειν)
 546. λέγει
 555. συμφοραῖς
 559. ποτιωμένοις
 561. θεοῖς
 562. ἀρχαῖον
 570. ἀνωλολύξαμεν (gl. ἤγουν ἐπαιανίσσαμεν)
 573. φρυκτῶρων διὰ
 576. πλακτὸς
 580. κοιμῶντες (gl. πρᾶϋνοντες ἐπὶ τῷ ὀπτηῆσαι ἢ θυμιάσαι)
 586. ἄνδρα
 587. πύλας ἀνοῖξαι (gl. ὥστε)
 594. οὐδ' οἶδα
 595. χαλκοῦ
 598. εἶπε
 599. εὐπρεπῶς λόγον
 601. εἰ νόστιμός γε
 604. ἐς τὸν πολὺν
 605. τᾶληθῃ τύχῃ
 606. γίνεται
 607. ἀχαιῖκοῦ
 610. ἄχθος (gl. βάρος)
 611. ἄκρος (gl. πρῶτος, ἐξαίρετος)
 613. πότερα γὰρ
 616. τρέφοντος (gl. τοῦ ζωογονοῦντος)
 621. πόλει
 627. σεσαγμένων
 628. τὸνδ' ἐριννύων
 629. εὐάγγελον | ἤκοντα
 635. φθείροντες
 636. δυσκύμαντα δ' ὠρώρει
 637. ἀλλήλαισι
 638. ἤρειπον (gl. κατέβαλλον, συνέκρουον)

638. κερωτυπούμεναι
 640. ποιμένος κακοῦ
 645. ναυτικῶν τ' ἐριπίων
 644. ναῦν τ'
 647. ναῦν θέλουσ'
 648. ἐν ὄρμῳ
 649. κραταιλέων
 656. ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ'
 659. εἰ δ' οὖν
 663. κλύειν gl. ἀκούειν
 665. ἐς τὸ πᾶν
 667. προνοίαις
 668. ἐν τύχῃ
 671. ἐλένας
 672. ἀβροτίμων (gl. τῶν λίαν τι-
 μίων)
 673. ἔπλευσεν
 676. πλάταν (gl. τὴν κώπην)
 677. κελσάντων
 678. εἰς ἀεξιφύλλους (gl. συνίξη-
 σις)
 681. τελεσσίφρων
 682. μῆνις ἤλασε τραπεζας
 (gl. ἐπέφερε)
 (gl. ἔνεκα)
 683. ἀτίμως ὑστέρῳ χρόνῳ
 686. τίνοντας
 687. ἐπέπρεπεν (gl. ἤρμοξεν)
 690. γεραιὰ
 693. παμπρόσθη
 694. πολίταν
 697. ἀγάλακτον οὕτως
 702. πολέα (gl. ἤγουν πολλάκις)
 δ' ἔσχ' (gl. πρόσσεχε προσ-
 ἦλθε)
 704. σαίνων τέ
 707. τοκέων
 708. χάριν γὰρ τροφεῦσιν
 709. αἵταισιν (gl. ἤγουν πολέμοις)
 712. ἄμαχον ἄλγος
 715. πολύκτονον (gl. πολλοὺς
 κτεῖναν)
 714. ἐκ θεοῦ δ'
 715. προσετράφη
 716. παραυτά δ' οὖν
 718. ἀκασκαῖον | ἄγαλμα
 726. νυμφόκλαυτος ἐριννύς
 727. ἐν τοῖς βροτοῖς
 733. τὸ γὰρ δυσσεβὲς
 734. μετὰ
 736. οἴκων γὰρ
 737. αἰεὶ
 740. ὅταν
 741. τὸ κύριον
 742. νεαρὰ φάους. κότον
 743. δαίμονά τε τὸν ἀπόλεμον
 (gl. τὸν ἄμαχον, ἀντιμιάς)
 746. εἰδομένην
 749. τὰ χουσοπαστ' ἐσθλὰ
 751. παλιντρόποις ὄμμασι
 752. προσέβα. τοῦ
 756. πολίπορθ'
 759. ὑποκάμψας
 760. καιρὸν
 762. παραβαίνοντες
 764. ἔτοιμος. δῆγμα
 765. προσεφικνεῖται
 766. καὶ ξυγχαίρουσιν
 771. σαίνειν
 772. τότε
 773. οὐ γὰρ ἐπικεύσω
 774. καρτ' ἀπομούσως
 776. θάρσος ἐκούσιον
 777. ἀνδράσιν εὖ θνήσκουσι
 778. νῦν δ' οὐκ
 779. εὐφρων τίς πόνος εὖ
 787. ἀνδροθνήτας (gl. ἀνδρο-
 φθόρους)
 788. ἐς αἱματηρὸν
 790. προσήει χειρὸς
 795. ὑπερκότους
 797. ἀργεῖον δάκος
 798. ἀσπιδοστροφός
 800. ὑπερθορῶν
 803. τὰ δ' ἐς τὸ σὸν
 804. ταῦτα. καὶ συνήγορόν
 806. φίλον
 807. καρδίαν
 808. πεπαμμένῳ
 815. σειρᾶφόρος

825. πήματος τρέψαι νόσον
 824. νῦν δ' ἐς
 833. ἐπ' ἰλίου
 835. ἔκπαγγλον
 836. ἡδονὰς
 838. ἄλλο
 840. ὠχετεύετο
 841. πλέω
 842. ἐπλήθυνον
 849. λελημμένης (gl. ἤγουν ἤδη
 περιειλημμένης τῆς δέξης
 τῇ ἀρτάνῃ)
 851. κύριος πιστευμάτων
 855. τόν τ' (gl. ἰωνικόν)
 862. ὄμμασιν
 864. ἀτημελήτους
 Ibid. ὀνειράσιν
 870. ὑψηλῆς
 872. καὶ γῆς φανεῖσαν
 Ibid. παρελπίδα
 876. τοιοῖσδε τοίνυν
 880. ὦναξ
 881. ἐπέσταλται τάδε
 882. στρωννύναι
 884. ἐς δῶμ' ἄελπτον. ὥς ἂν
 895. βόημα
 896. ἐν ποικίλοις δέ—κάλλεσιν
 903. εἰ πάντα δ' ὥς etc.
 905. διαφθεροῦντ' ἐμέ
 908. δοκῇ
 910. αἰδεσθῆς
 915. τήνδε
 916. πιθοῦ, etc. ut vulgo.
 918. πρόδουλον
 919. σὺν τοῖσδε μ' ἐμβαίνοντ' ἄλ.
 920. βάλοι
 921. σωματοφθορεῖν (gl. τὰ σώ-
 ματα φθείρειν τῶν ὑπὸ χεῖρα)
 Ibid. πόσιν (gl. ἄνδρα ἀπλῶς)
 923. τούτων μὲν οὕτω
 924. τήνδ' ἐσκόμιζε
 927. αὐτὴ δέ
 929. κατέστιμαί (gl. ἰωνικὸν κα-
 τέστην. sch. εὔρηται καὶ
 κατέστιραμμαί etc.)
 930. ἐς δόμων
 932. εἰς ἄργυρον
 934. οἶκος δ'
 936. δειμάτων
 938. μηχανωμένης
 939. ἐς δόμους
 940. ὑπερτείνῃσα
 942. μολῶν
 943. ζεύς τ'
 945. ἐπιστροφωμένου
 947. μέλοι δέ τοι σοι
 950. ποτ' αἶτ' ἄμισθος αἰοιδά. | μαν-
 τιπολεῖ δ' ἀκέλευστος.
 952. οὐδ' ἀποπτύσαι (gl. ὥστε
 ἀποβαλεῖν τοῦτο)
 955. ἐπὶ
 956. ξυνεμβόλοις
 957. ψαμμίας ἀνάτας παρήβησ'
 958. εὐθ' ὑπ' Ἴλιον
 960. πεύθομαι δ' ἀπ' οἶ.
 962. ὅπως
 963. ἐριννύς
 964. ἔχων
 966. οὗτοι
 969. ἐμᾶς τοι
 970. ψύδη
 971. ἐς τὸ μὴ
 972. μάλα γε (supra γὰρ) τοι
 δὴ τὰς πολλὰς
 973. ἀκόρεστον
 978. καὶ τὸ μὲν etc.
 982. πημονὰς
 984. δόσις διός
 985. ἐπετεῖαν
 987. πεσόνθ'
 989. τίς τ' ἀγκαλέσαιτ'
 991. ζεύς αὐτ' ἐπαυσ' ἐπ' ἀβλα-
 βείᾳ γε
 994. μοῖρα μοῖραν
 998. βρέμει, | ἐλπομένα mediis
 omissis
 1004. πολλῶν μέτα
 1008. θίγειν
 1009. τῇσδ' ἐπιρρέπει
 1011. οἶδ' οὐποτ'

1019. ἔσω
 1021. πείθου
 1022. θυραίαν
 1031. ἥ μαίνεται γε
 1034. ἐξαφρίξεσθαι
 1035. δίσπασ' ἀτιμασθήσομαι
 1036. ἐποικτείρω
 1037. ἴθ' ὦ τάλαινα
 1039. ὁτοτοτοῖ. πομποῖδᾶ. } utro-
 1040. ἄπολλον ἄπολλον } bique
 1041. ἀνωτότυξας
 1046. προσήκοντ' ἐν γόοις
 1048. ἀγυιάτ' utrobique
 1049. ἀπώλεσας
 1050. χρήσειν—αὐτῆς
 1051. παρὸν
 1054. ᾧ. ποῖ
 1055. ἀτρειδῶν εἴ. τόπερ μὴ δ' εἴ.
 1056. λέγω σοι. κατὰ δ' οὐκ ἐρεῖς
 ψύδη
 1058. μισόθεον sine praevia
 interjectione
 1059. αὐτοφόνα κακὰ. καρτάννας
 1060. σφάγιόν τε καὶ πέδον
 1061. εὖρις
 1062. ματεύει δ' ὧν ἐφευρήσει
 1064. μαρτυρίοις μὲν γὰρ τοῖσδε
 πεπείθομαι
 1065. τὰ βρέφη
 1067. ἥ μὲν (gl. ἦτοι ἐσμέν) κλέος
 σου
 μαντικὸν
 1068. ἦμεν—μαστεύομεν
 1069. ἰώ. πόποι. τίποτε μὴδεταί
 1070. ἄχος
 1072. φίλοισιν
 Ibid. ἀλκά | δ'
 1075. βοᾷ πόλις
 1076. ἰώ τάλαινα
 1079. προτείνει δὲ χεῖρ ἐκ | χε-
 ρὸς ὀρεγμένα
 1082. ἐπ' ἀργέμοισι θ. ἀμηχανῶ
 1083. παπαί παπαί
 1084. ἦ—αἶδου
 1086. ἀκορεστος
 1087. θύματος
 1088. ἔριννυν—κέλη
 1089. ἐπὶ δὲ
 1091. ἄτε δωρίᾳ πτώσιμος
 1092. ξυνανυτεῖ
 1093. ἀνγαῖς
 1094. τῆς βοῆς
 1095. ἐν πέπλοισιν
 1096. μελάγκερων
 1097. πιτνεῖ δ' ἐνύδρῳ τεύχεϊ
 1098. δολοφόνου λέβητος
 1099. οὐ κομπάσαιμ' ἂν etc.
 1101. ἀπὸ δὲ θεσφάτων
 1102. βροτοῖς στέλεται. κακῶν
 γὰρ δὴ αἱ
 1103. πολυεπεῖς
 1104. θεσπιωδὸν | φόβον φέρου-
 σιν
 1105. ἰώ ἰώ
 1106. θροῶ πάθος ἐπαγγέασα
 1108. οὐ δήποτ' εἰ μὴ
 1109. τις εἴ
 1110. αὐτᾶς
 1111. νόμον ἄνομόν γ'
 1112. ἀκόρεστος βορᾶς φιλοί-
 κτοισι φρεσίν
 1113. ἴτην ἴτην στένουσ' ἀμφι-
 θαλῇ κακοῖς
 1115. ἰώ ἰώ
 ἀηδόνος μόρον.
 1116. περιβαλόντες γὰρ οἱ, πτε-
 ροφόρον δέμας
 1117. ἀγῶνα κλαυμάτων
 1118. ἀμφήκει
 1120. δύας
 1121. τὰ δ' ἐπίφοβα
 ε
 1122. μολοτυπεῖς
 1123. θεσπεσίας
 1125. ἰώ γάμοι γάμοι πάριδ'
 1130. κάχερουσίους | ὄχθους
 1133. νεογνὸς ἀνθρώπων (gl.
 ἀντὶ μιᾶς)

1134. πέπλημαι δ' ὑπαί (gl. τέτρωμαι)
 1135. δυσαγγεῖ τύχα μίνυρα κα-
 καὶ θρεομένας
 1136. θάυματ
 1138. πόλεος ὀλουμένας
 1141. ἐπήρκεσαν
 1142. τὸ μὴ πόλιν
 1143. θερμόνους τὰχ' ἐμπέδω
 1144. προτέροις
 1145. τίς σε καὶ κακοφρονεῖν
 1146. δαίμων ποιεῖ ὑπερβαρὺς
 ἐμπιτνῶν
 1147. θανατηφόρα
 1150. νύμφ
 1151. λαμπρός δ'
 1152. ἐς ἥξειν
 1153. κλύειν πρὸς αὐγὰς
 1155. συνδρομῶς
 1156. δινηλατούση
 1161. ἐριννύων
 1162. δώμασι
 1163. πρῶταρχον
 1165. ἢ τηρῶ τι (gl. ἐπιτηρῶ)
 1167. καὶ μαρτύρησον
 τό μ' εἰδέναι (gl. τὸ ἐμέ)
 1169. ὄρκος πῆμα
 1170. παιώνιος
 1174. κασ. μῶν καὶ θεός περ.
 1175. χορ. προτοῦ μὲν
 1176. χορ. βαρύνεται γὰρ
 1178. ἤλθετον νόμῳ
 1182. ἄνακτος (gl. ἡγουν πῶς
 ὀργῆς ἐπειράθης τοῦ ἀπόλ-
 λωνος)
 1183. οὐδέν—ἡμπλακον
 1187. φροίμιοις ἐφημένους
 1189. μορφώμασιν
 1194. ποινὰς φημί
 1195. στρωφώμενον
 1197. δούλειον
 1198. νεῶν τ' ἄπαρχος (gl. ἄρ-
 χων)
 1199. εὖ οἶδεν
 1200. καὶ κτείνασα
 1202. τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς.
 1204. σκύλλαν τινα
 1206. ἄραν
 1207. ἐπωλολύξατο (gl. ἀνεσκύρ-
 τησεν ἠλάλαξεν)
 1211. σὺ μὲν τάχει
 1212. ἄγαν γ'
 1213. παιδίων
 1215. ἐξεικασμένα
 1218. κοίμισον
 1219. ἀλλ' οὔτε
 1220. οὐκ εἰ παρέσται γ'
 1222. ἄχος
 1223. ἢ καρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπ
 1225. ἑλλην' ἐπίσταμαι
 1228. παπαί. οἶον
 1232. ἐνθήσειν κότῳ
 1234. ἀντιτίσασθαι
 1237. σέ μὲν (gl. πρὸς τὴν ἐαυ-
 τῆς ἐσθῆτα τοῦτο λέγε, σχί-
 ζουσα τὰ ἐαυτῆς ἱμάτια.
 1238. πεσόντ'. ἀγαθὴ δ' (gl.
 ἀντὶ τοῦ καλλίῳ)
 1239. ἄτην
 1241. ἐπώπτευσας (gl. εἶδες)
 1242. μέτα
 1247. ἐς τοιάσδε
 1248. ἀντεπίξηνον (gl. ἐναντίον.
 διάδοχον ἐμοῦ τῆς ξένης)
 1249. κοπίσης—προσφραγματι
 1255. ὁμώμοται etc. ubi vulgo.
 1256. ἄξει νιν
 1258. τοπρῶτον
 1260. ἐν θεῶν κρίσει
 1261. πράξω
 1262. τὰς, λέγω,
 1264. εὐθνησίμων
 1266. πολλὰ δ' αὖ

1267. ἔτεινας
 1268. αὐτῆς
 1270. οὐ. ξένοι. χρόνῳ πλέῳ.
 1271. τοῦ χρόνου
 1273. οὐδ' ἀπ' εὐτόλμου
 1275. οὐδεὶς ἀκούει—ἀλλ' εὐ-
 κλεῶς
 1276. τῶν τε
 ν
 1280. φόβον
 1288. ἀλλ' ὡς θανούσῃ—τόδε
 1293. ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον
 1294. αὐτῆς
 Ibid. ἡλίῳ δ'
 1295. τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις
 1296. ἐχθροῖς etc.
 1299. ἀντρέψειεν. εἰ δὲ δυστυχῇ,
 τ
 1300. ὤλεσε
 1302. εὖ πράττειν
 1303. βροτοῖς. δακτυλοδεικτῶν
 δέ
 1305. μηκέτι δ' εἰσέλθῃς
 1311. ἄγαν ἐπικρανεῖ (gl. τελέ-
 σει)
 1312. τίς ἂν εὖξαιτο βροτῶν
 1314. ὅμοι—ἔσω
 1317. τοῦργον εἰργάσθαι—οἰ-
 μώγμασιν
 1318. κοινωσώμεθ' ἂν πως
 1322. σὺν νεορρύτῳ
 L L
 1323. τοιούτου et mox τοιοῦτός
 1325. ὄρῳ
 1327. μελλούσης, (gl. τυραννί-
 δος δηλονότι)
 1330. πέρι
 1333. κτείνοντες (gl. ἡγούν τρο-
 πον τινὰ τῷ θανάτῳ παρα-
 διδόντες τὴν ζωὴν ἡμῶν)
 1335. κράτει
 L
 1337. τεκμηρίοισιν
 1341. πληθύνομαι
 1343. πάροιθεν
 1345. πῶς γὰρ τις
 1346. πημονὴν ἀρκύστατον gl.
 τιμωρίαν ἀφυκτον
 1349. ἀφρόντιστος
 1350. ἔστηκα δ' ἐνθ' ἔπαισ' ἐπ' εἰ.
 1351. νίκῃς
 1352. ἀμύνασθαι
 1354. περιστιχίζω—κακόν
 1355. οἰμώγμασιν
 1356. αὐτοῦ
 1362. διὸς νότῳ | γὰρ. εἰ σπόρητος^{sic}
 1364. ὡς ὧδ'
 1366. προπόντων ὡς τ'
 1368. τοσῶν δε
 1372. πειρᾶσθέ μου—ἀφράσμο-
 νος
 1377. δικαίως
 1380. ῥυσᾶς gl. γηραῖας
 ὀρώμενον (sic) (gl. κινη-
 θέν γονός)
 1381. τόδ' ἐπεύθου (gl. ἔμαθες)
 α
 1382. ἀπέτεμες
 1383. ἀπολις δ'
 1384. ὄμβριμον
 1387. οὐδὲν τόδ'
 1390. αὐτοῦ
 1391. θρηκίων τε λημμάτων
 1392. χρή σ'
 1393. μισμάτων
 1395. τοιαῦτ'. α. ὦ. παρεσκευα-
 σμένης.
 1396. λέγω δέ σοι
 1398. ὄψε γούν
 1402. λίπος
 1403. εὖ πρέπει ἀτίετον
 1405. τύμμα τύμμα τίσαι
 1406. ἀκούεις
 1408. αἶτην ἐριννὺν θ'
 1409. φόβου—ἐμπατεῖ
 1410. ἑμᾶς
 1412. οὐ μικρὰ
 1417. ναυτίλων
 1418. ἱστοτριβῆς

1421. φιλήτωρ
 1422. εὐνῆς παροισόνημα τ. ε.
 χλιδῆς
 1425. αἰεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν
 1426. ἀτέλευτον
 1428. γυναικὸς διὰ. (gl. ad γ. διὰ)
 1429. ἀπέφθισεν βίον
 1430. παρανόμους
 1434. ἐπηνθίσω
 1436. ἦτις
 1437. οἷζύς
 1440. ἐκτρέψης
 1442. ὀλέσᾱ|σ'
 1444. ἐμπίπτεις
 1445. ταυταλίδαισιν
 1446. κράτος ἰ. ἐκ γ.
 1447. καρδίᾳ δηκτὸν ἐμοὶ κρα-
 τύνεις
 1449. σταθεὶς ἐκνόμως
 1451. νῦν δ'
 1452. τριπάχυιον
 1453. γέννας gl. γενεᾶς
 1455. νεῖρει
 1456. ἄχος, νέος ἰχώρ.
 1456. τοῖσδε | δαίμονα
 1462. πανεργέτα
 1465. τί γὰρ βροτοῖς
 1466. ἰὼ ἰὼ. utrobique
 1468. τί ποτ' ἄρ' εἶπω } utrobi-
 1470. ἐκπνείων } que.
 1471. κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερα
 utrobique (gl. ἀνελευθέρως
 δουλικῶς)
 1474. τοῦργον ἐμὸν τόδε;
 1475. μὴ δ' ἐπιλεχθῆς
 1481. νεκροῖς
 1482. εἰ sine σὺ
 L
 1484. πῶ πῶ. πατρόθεν συλλή|
 πτωρ
 1486. βιάζεται
 1488. μέλᾱς ἄρης· ὅποι δὲ καὶ
 προσβαίνων
 1489. πᾶχνα κουροβόρῳ παρῆξει.
 1499. οὐτ' ἀνελεύθερον
 1501. ἄτην
 1505. τὴν πολὺκλαυτὸν | τ'
 1508. φροντίδων
 1509. εὐπάλαμνον
 η
 1510. ὅπα—πίτνοντος
 1512. ψεκᾶς
 η
 1515. δέκα δ'—θήγει
 1514. θηγάναις μοῖρα
 1516. εἶθε μ' ἐδέξω—ἐπιθεῖν
 1518. δροίτας νῦν
 1520. τόδ' ἔρξαι
 1521. αὐτῆς
 1522. ἀποκωκῦσαι
 1524. μεγάλων ἀδίκως
 1525. τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος
 1526. σὺν δακρυοῖς
 1527. φρενων
 1528. οὔτε προσήκει
 1530. κάπτεσε (sic) κατθανεν
 1532. ἀλλ' ἰαυγένειαν ἔν'
 1536. χεῖρα—φιλήση
 1542. ῥῶον
 1543. προσάψαι
 1556. ἐς τόνδ' ἐνέβη
 1557. χρησμόν
 ων
 1558. πλεισθενιδᾶν
 η
 1559. θεμένα
 1560. δύσπλητᾶ περ
 Ibid. ὁδὲ
 1561. γενεὰν | κτεάνων mediis
 omissis
 1564. ἀποχρῆ μοι δ' ἀλληλοφό-
 νους
 1569. ἄχη
 1570. ἐριννύων
 1572. χειρὸς
 1575. αὐτοῦ τ' ἀδελφόν
 1577. ἐστίας (gl. ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ)
 1580. αὐτοῦ. ξενίᾳ δὲ (gl. φι-
 λοξενίᾳ)
 1585. παιδείων

1585. ἔθρουπτ' ἀνωθεν ἀνδρακὰς
(gl. ἀντὶ τοῦ καθ' ἐαυτόν)
1588. ὥμωξεν ἄν. πίπτει δ' ἀπὸ
σφαγῆς ἐρῶν
1591. τιθεὶς ἄρᾳ
1592. ὀλέσθη (gl. ἀπώλετο)
1593. ἐκ τῶνδ' ἐσσι
1597. κατήγαγεν
1601. ἰδόντι
1602. ἐν κακοῖσιν
1603. τόνδ' ἔφη ἐκὼν
1606. ἔποικτον (gl. ἄξιον οἴκτου)
1610. εἰρημένον (gl. προσταγὴν
αὐτῷ)
1611. δεσμὸς δὲ (gl. ἥγουν ἢ
κάθειρξις)
1614. πῆσας (gl. παθών)
1615. τοὺς ἥκοντας—νέον
1617. τόνδ' ἐβούλευσας
1618. τᾶπη
1621. ἡπίοις (gl. ἡμέροις)
1627. ἐχθρὸς. ἢ π.
1628. ἐκ τῶνδε, τοῦδε
1629. ἄρχειν πολιτῶν
1630. οὔτι μὴ σειρᾶφόρον
1631. κριθῶντα (gl. πύονα ταῖς
κριθαῖς)
Ibid. ὁ δυσφιλὴς κότῳ
1632. ἐπόψεται (gl. ἴδῃ)
1634. ἀλλὰ σὺν (gl. σοὶ δηλονότι)
1636. ἄρα ποῦ
1639. δοκεῖς
1642. ἀλλὰ καὶ γὰρ μὴν πρόκοπτος
1643. θανεῖν σε—ἐρούμεθα
1644. δράσομεν
1645. ὁ ἔρως
1646. ὑπαρχε. μηδὲν ἡματώμεθα
1647. στείχετε δ' οἱ γέροντες
π. δ. π. τ.
1648. ἔρξαντα καιρὸν
1649. εἰ δέ τοι etc.
1650. χηλῇ
1652. τούσδε μοι
1653. δαίμονας
1654. ἀμαρτήτων κρατοῦντα.
1655. προσσαίνειν
1656. αἶγ. ἀλλ' ἐγὼ σ'
1661. θαρρόων—ὥσπερ
1662. Abest ἐγὼ
1663. Abest καλῶς

471 Gloss. ad v. 929.

Εὐρηται καὶ κατέστραμμαι ἥγουν κατεβλήθην καὶ ἡττήθην,
ὥστε ἀκούειν σου τάδε. ἦτοι ὑπακούσαι εἰς ταῦτα. ὃ δὲ ἀπὸ με-
ταφορᾶς τῶν πεπορθημένων καὶ κατεστραμμένων πόλεων εἴρηται.

ad v. 99.

Ἡ φροντίς φησι, ποτὲ μὲν κακὰ διαλογίζεται περὶ τῶν
ἀποδημούντων δηλονότι φίλων. ποτὲ δὲ θυσίας ποιοῦσα λαμβάνει
χρηστικὴν ἐλπίδα. ἥτις ἐλπίς θεραπεύει τὴν τοιαύτην φροντίδα τὴν
βιβρώσκουσαν τὴν ψυχὴν καὶ λυποῦσαν τὰς φρένας καὶ τὸν λο-
γισμὸν. τῆξις γὰρ φησι καρδίας ἔμμονος λογισμὸς. λυπόφρενα δὲ
γράφει. οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. δεῖον δὲ εἰπεῖν καὶ
λυπόφρενα, ἀσυνδέτως ἐπέφερεν.

Praefatio f. 2.

... οὗ καὶ τὰς αἰτίας αὐτοὶ λέγουσιν, ἐπενοήθη
ἐμοιγε τῆς κοινῆς σημείον, διὰ τὴν τῶν πολλῶν πλάνην, καὶ οἶμαι
καλὸν ἂν δοῦναι τοῖς εὖ φρονοῦσιν. ἐπενοήθη δὲ διπλοῦν τ...

διὰ τὸ διπλὴν τινα καὶ ταύτην ἔχειν τὴν δύναμιν· ὅτε μὲν οὖν
ἀντὶ βραχείας ὀφείλει λαμβάνεσθαι, σημεῖον ἐπενοήθη τοδί.
L μακρὰ δηλονότι. καταρχὰς ἄνω βλέπων τὸ τοῦ ἰῶτα στοιχείου
σημεῖον ἔχουσα. ὅτε δ' ἀντὶ μακρᾶς, ἀνεστραμμένον οὕτωςί. Γ
μακρὰ δηλονότι ἐν τῷ τέλει κάτω νεῦον τὸ τοῦ ἰῶτα σημεῖον
ἔχουσα. Finis: οὐδὲν δὲ τῶν ἐγκειμένων ἴσασιν. [Exstant
ante Aristophanem p. x. ed. Kuster.] τ

Γένος αἰσχύλου καὶ βίος. διωρθώθη δὲ παρὰ τοῦ σοφω
ν. θωμᾶ τοῦ μάγιστρος

Ἡμέτερον δημητρίου τοῦ τρικλινίου.

Ἰστέον ὅτι πάντα τὰ μέτρα πλὴν τοῦ δακτυλικοῦ, κατὰ διποδίαν
μετρεῖται. [ante Aristoph. ibid.]

M U I A S S O L

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

Ἀβρόπηνος 672.
ἄβρύνω 892. 1176.
ἀγάλακτος 697.
ἄγαλμα 201.
ἄγγαρος 273.
ἀγέλαστος 767.
ἀγή 129.
ἄγκαθεν 3.
ἀγλάϊσμα 1283.
ἄγος 1222.
ἀγρονόμος 159.
ἀγυιάτης 1048.
ἀγύρτρια 1244.
ἄγχιστις 247.
ἀγώνιοι θεοί 496.
ἄδαιτος 147.
ἄδολος 94.
ἀέρδην 226.
ἀηδόνιος 1113.
ἄθικτος 363.
Αἰγίπλαγκτος 294.
αἰγυπιός 43.
Αἶδου μήτηρ 1206.

Αἶδου πύλαι 1262.
αἰδοῦμαι 910.
αἶλινον 119.
αἵματοσταγής 1280.
αἰνέω 97.
αἶνιγμα 1081.
αἰνολαμπής 580.
αἰνόλεκτρος 692.
αἶπος 276.
αἶρω στόλον 46.
αἴσιος 103.
αἰσχρόμητις 215.
αἶχμή 467.
ἄκανθόχοιρος 140.
ἄκασκαῖος 718.
ἄκήρατος 644.
ἄκμή 1324.
ἄκόρεστος 751. 973. 1112. 1502.
ἄκος 1140.
ἄκρος, excellens, 611.
———— superficialis 778.
ἄκύνων 549.
ἄλαινω 81.

ἀλάστωρ 1478.
 ἄλεπτος 158.
 ἄλη 187.
 — cum ἄτη et ἄλις confusum
 ibid.
 ἀληθόμαντις 1212.
 ἀλήτης 1255.
 ἀλοίδορος 402.
 ἀλουργίς 919.
 ἀλῶν κοινωνία 392.
 ἀμαξήρης 1021.
 ἀμάρτια 520.
 ἀμαυρός 451. 529.
 ἀμήνιτος 652. 1003.
 ἄμικτος 512.
 ἀμπαλίνορῶς 149.
 ἀμφηκής 1118.
 ἀμφιθαλής 1113.
 ἀμφιλαφής 985.
 ἀμφίλεκτος 854. 1575.
 ἀμφινεικής 669.
 ἀμφίσβαινα 1204.
 ἀμφιτόμος 1473.
 ἀναδαίω 296.
 ἀναίνομαι 566.
 ἀναλκίς 1195.
 ἀναλόω 553.
 ἀναπλάκητος 536.
 ἀνάρσιος 494.
 ἀνάτλημι 695.
 ἄνατος 1182.
 ἀναυδον μένος 229.
 ἀνδρακᾶς 1585.
 ἀνδρηλατέω 1392. 1576.
 ἀνδρόβουλος 10.
 ἀνδροκμής 787.
 ἀνδρῶν 255.
 ἀνθαλίσκομαι 331.
 ἀνθῆω 642.
 ἄνθος Ἀργείων 190.
 ἀνθρώπειος 910.
 ἀνολολύζω 570.
 ἀνοτοτύζω 1041.
 ἀντεράω 527.
 ἀντήλιος 502.

ἀντήνωρ 429.
 ἀντιάζω 1534.
 ἀντίδικος 40.
 ἀντίμολπος 16.
 ἀντιρῥέπω 557.
 ἀντίφερνος 396.
 ἄντομαι 1577.
 ἀνύτω 1129.
 ἀξιοῦμαι 362.
 ἀξιόω 876.
 ἀξυνήμων 1027.
 ἀξύστατος 1443.
 ἄοζος 223.
 ἀπαγώνιος 495.
 ἀπανθίζω 1434. 1652.
 ἄπαππος 302.
 ἀπειθέω 1016.
 ἄπειρος 1553.
 ἀπένθητος 868.
 ἀπευκτός 621.
 Ἀπία 247.
 ἀπλακεῖν 356.
 ἄπληστος 101.
 ἀπό vis ejus in compositis 1383.
 ἀπό γλώσσης 786.
 ἀπό σκοποῦ 611.
 ἀπό φθογγῆς 1620.
 ἀποκλάζω 151.
 ἀποκωκύνω 1522.
 ἀπόλλων quasi ἀπολλύων 1048.
 ἀπομούσως 774.
 ἀπόπολις 1583.
 ἀποπτύνω 952.
 ἄπος fatigatio 276.
 ἀποστέργω 482.
 ἀπόχη 1564.
 ἄπτερος 267.
 ἄπυρος 69.
 αῖρ vocabulorum terminatio 192.
 ἀραῖος 228.
 Ἀραχναῖον αἶπος 300.
 ἀράχνη 1469.
 ἀρβύλη 917.
 ἀργῆς 115.
 ἀργυρογνώμων 768.

ἄρην πνεῖν 566. 1206.
 ἄρης martius vigor 77.
 ἄριστον jentaculum 522.
 ἄρκεῖτω 1285.
 ἄρκτιλος 140.
 ἄρκύσιτατα 1346.
 ἄρτάνη 1059.
 ἄρχαιοπλουτος 1010.
 ἄρχηγενής 1618.
 ἄρχηγός 250.
 ἄρωγή 46. 72. 218.
 ἄσινής 1512.
 ἄσπίστωρ 594.
 ἄσπονδος ἄρης 1206.
 ἄστόξενος 855.
 ἄστυγείτων 300.
 ἄστυνόμος 87.
 ἄσφαδάστος 1264.
 ἄσωτος 1587.
 ἀταύρωτος 256.
 ἀτενής 70.
 ἀτίετος 1403.
 ἄτιτος 71.
 ἀτμός 1282.
 ἄτοπος 1340.
 αὐθέντης 1562.
 αὐθις, postea, 508.
 αὐξίφυλλος 678.
 αὐτέω 900.
 αὐτόμαρτυς 961.
 αὐτανδρος 154.
 αὐτότοκος *ibid.*
 αὐτοῦ, *ibi*, 1556.
 αὐτοφόνος 1059.
 Αὐτόχθων 519. n.
 αὐχέω 489.
 ἀφάνεια 375.
 ἀφραδμόνως 281.
 Ἀφροδίτη 409.
 Ἀχέρων 1535.
 ἀχηνία 408.
 Adjectiva in -τος, vi activa, 352.
 ——— adverbialiter posita 86.
 Aes auro admixtum 383.

Aeschyli et Archilochi nomina
permutata 193.

Aesculapii poena 990.

Agamemnon diis honoratus 1308.

Ajax Aeschyli fabulae 1264.

Aquila rex avium 112.

Ara Jovis Hercei 1023.

B.

Βάκτρον 195.

βάλλω conspergo 1361.

βάξις 9.

βαρείαις sub. ζεύγλαις 1630.

βαστάζω 34.

βαῦζω 436.

βαφαί 595.

βέλεμνον 1473.

βέλος ὀμμάτων 252.

βιάομαι 376.

βλάπτομαι cum genitivo 118.

βοή auxilium 1320.

βουκολέω 652.

βοῦς ἐπὶ γλώσση 35.

βραβεύς 222.

βρίζω 266.

βριθύς 193.

βρύω 163.

Baculum humi dejiciebant indig-
nabundi 195.

—— gestabant vates 1256.

Γ.

Γάγγαμον Ἀτῆς 352.

γάνος 1363.

γεμίζω 430.

γέμος 1192.

γένεθλον 757.

γεραρός 701.

γέρων de rebus non animatis 286.

Γηρύων 843.

γίγας Ζέφυρος 674.

γνώμα 1323.

γνώμων 1099.

γόνυ ἐρεῖδεσθαι 63.

Γοργῶπις λίμνη 295.

γραῖα de rebus non animatis 286.
 γραφή muta 255.
 γυιοβαρής 62.
 γυμνάζω 525.
 γυναικοκήρυκτος 471.
 γυναικόποιος 218.
 γυναικωνίτις ubi sita fuerit 95.

Δ.

Δᾶ 1059.
 δάημι 121.
 δαΐζω 201.
 δακτυλόδεικτος 1505.
 δεισένωρ 148.
 δεμνιοτήρης 52. 1424.
 δεξιόμαι 825.
 δῆγμα 1154.
 — ἔρωτος 720.
 δημιοπληθής 127.
 δημόθρους 856. 911. 1581.
 δημόκραντος 444.
 δημορρήφεις ἀραί 1606.
 δηξίθυμος 720.
 δι' αἰῶνος 557.
 διακναίω 64.
 διαμαθίνω 797.
 διανεκῶς 510.
 διαπονούμενος 18.
 διανυλος 555.
 δίθρονος 42. 108.
 δικαιοῶ 584.
 δίκελλα 509.
 δίκην 3.
 δίκτυον Ἀτης 352.
 δίλογχος 626.
 Διὸς Σωτῆρος poculum 257.
 διόσδοτος 1562.
 δίσκηπιτρος 42.
 δίχα γενέσθαι 515.
 διχορρόπως 340. 1245.
 δομοσφαλής 1511.
 δορίγαμβρος 669.
 δόρυ 1608.
 δορύξενος 853.
 δορύπαλτος χεῖρ 115.

δριμύς 1478.
 δροίτη 1518.
 δρόσος tenellus 138.
 δύη 1611.
 δυνάστης 6.
 δυσανλία 558.
 δύσδαμαρ 1290.
 δύσεδρος 725.
 δυσθνησκέω 1264.
 δύσις βίου 1092.
 δύσκαπνος 747.
 δυσκύμαντος 656.
 δυσμηχανέω 1551.
 δυσοίζω 1287.
 δύσορμος 186.
 δωματίτις 941.
 δωματοφθορέω 921.
 Deos frustra invocant improbi
 588.
 Deus e longinquo audit 920.
 Diagorae aetas 562.

Ε.

Ἐγρηγορώς 357.
 ἔγχωριοι θεοί 783.
 ἔδανός 1579.
 ἔθος 707.
 εἶα 1640.
 εἶδωλον σκιᾶς 812.
 εἰπέρ τις ἄλλος 907.
 εἴτε omisum 1574.
 ἐκβάζω 481.
 ἐκδοχή 290.
 ἐκ δρόμου 1216.
 ἐκ θυμοῦ 47.
 ἐκπαγλος 835.
 ἐκπάτιος 48.
 ἐκτείνειν λόγον 889. 1200.
 ἐκτολυπεύω 1000.
 ἐκφάτως 686.
 ἐκφυσιάω 1560.
 ἔλεον 1248.
 ἔλκος 623.
 ἐλπίδες ἄγκυραι 488.
 ἐλπίδας σιτούμενος 1658.

- ἐμβάδες 918.
 ἔμβασις *ibid.*
 ἔμπας 180.
 ἔμπαιος *ibid.*
 ἐν abundat 1425.
 ἐναίσιμος 748. 889.
 ἔνδροσος 11.
 ἐν εἰδόσι λέγειν 1375.
 ἔνθηρος 545.
 ἐνθρυπτα 1585.
 ἐνὶ χώρᾳ 77.
 ἐνίπτω 573.
 ἐν μέρει 323. 1163.
 ἐν τέλει 104.
 ἐντελής *ibid.*
 ἐντέμνειν φάρμακα 16.
 ἔνυδρος 1097.
 ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις 1656.
 ἐν ψήφῳ λέγειν 553.
 ἐξαγισθεὶς 624.
 ἐξαίρετος 927.
 ἐξαναλόω 661.
 ἐξαφρίζομαι 1054.
 ἐξεικασμένος 1215.
 ἐξ ἐλευθέρου δέξης 320.
 ἐξοκέλλω 649.
 ἐξορίνω 1621.
 ἐπαείδω 989.
 ἐπακτός 1604.
 ἐπαλξίς 572.
 ἐπανατέλλω 26.
 ἐπάργεμος 1082.
 ἐπαρκέω 370.
 ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι 488.
 ἐπεὶ ex quo 59.
 ἐπενδίδωμι 1557.
 ἐπ' ἐξειργασμένοις 1550.
 ἐπέτειος 985.
 ἐπήβολος 525.
 ἐπήκοος 1393.
 ἐπίζηλος 912.
 ἐπινέμομαι 469.
 ἐπινίκιον 167.
 ἐπιξενοῦμαι 1291.
 ἐπίξηνον 1248.
 ἐπιρρέπω 242. 687.
 ἐπισκοπέω 12.
 ἐπισταθμάομαι 159.
 ἐπίστροφος 588.
 ἐπιστροφάομαι 945.
 ἐπιτύμβιος 1525.
 ἔπακτος 1604.
 ἐποίκιστος 1192.
 ἐποπτεύω 1241.
 ἐπορθιάζω 28. 1089.
 ἐπωδός 1591.
 ἔρα *terra* 1561.
 ἐράσμιος 588.
 ἔργα Ἀφροδίτης 1178.
 ἔργον τέκνων *ibid.*
 ἐρείδω 65. 974.
 ἐρείκη 286.
 ἐρείκω 638.
 ἐρεμνός 1561.
 ἔρετμον *de alis* 51.
 ἐρίδματος 1437.
 ἐρικύμων 117.
 Ἐρινύς, *qualis*, 58.
 ἐρκεῖος Ζεὺς 1025.
 ἔρκος 1601.
 ἔρμα 977.
 Ἐρμαῖον ὄρος 274.
 ἔρνος 1503.
 ἔρῳ 409.
 ἔρσαι *tenelli* 158.
 ἐσπέρα βίου 1092.
 ἔστι ὅπῃ ἔστι *et similia* 66.
 τὸ εὖ 119. 340.
 εὐάγγελος 255.
 εὐθεὶ κακόν 337.
 — πόντος 549.
 εὐεστώ 630. 902.
 εὐθετος 431.
 εὐθνήσιμος 1264.
 εὐθύδικος 736.
 εὐθυπορέω 975.
 εὐκταῖος 1558.
 εὐμαρής 1297.
 εὐμηχανεῖν 1531.
 εὐμορφος 406.

εὐπάλαμος 1509.
εὖ πεσόντα 31.
εὐπραγία 246.
εὐπραξίς *ibid.*
εὖρον 1061.

Εὐρίπου ῥοαί 183.
εὐτρεπίζω 1641.
εὐφημέω 27. 1218.
εὐφημος 1218.
εὐφιλής 33.
εὐφιλόπαις 700.
εὐφρόνη 256. 528.
εὐφρων 254.
ἐφέστιος 416.
ἔχει *scil.* πληγὴν 558. *not.*
ἐχενηΐς 145.
ἔως ἄν 1410.

Eumenidum sacrificia igne non
carebant 69.

Euripides receptam mythologiam
immutare amat 147.

Exclamationes *ἰή* etc. unde deri-
vatae 144.

Z.

Ζάλη 639.
ζεῦγος *par* 43.
ζευκτήριον 512.
Ζεὺς διδόναι dicitur bello cap-
tos 1005.
Ζεὺς, ὅστις ἐστὶ 155.
Ζεὺς τέλειος 946.
ζῆλος et φθόνος 912.
ζυγῖται 1608.
ζῶ *vigeo* 792.
ζωπυρέω 1001.

H.

Ἡβάω 567.
ἥισμεν 1068.
ἥλιθιος 357.
ἥλιος unde derivatur *ibid.*
ἥλος, *fatuus*, *ibid.*
ἡμέραι in plurali 1656.
ἡμερήσιος 21.

ἡμερόφαντος 81.
ἡμιτελής δόμος 945.
ἥρης in compositione 871.
ἡσμός terminatio 936.

Θ.

Θᾶκος 502.
θάμνος 1287.
θαυμάζω σοῦ 1170.
θέα et θυσία confusa 64.
θεόθεν 104.
θεοὶ τέλειοι 946.
θεοτίμητος 1308.
θεοφόρητος 1109.
θερμόνους 1145.
θέσμιος 1541.
θεσμός 295.
θεσπίζω 1181.
θεσπιωδός 1104.
θεσφατηλόγος 1416.
θηγάνη 1514.
θηγάνω 1515.
θυγάνω 421. 1008.
θούριος 110.
θρανίτης 1608.
θρέομαι 1135.
Θρήναι *πνοαί* 637. 185.
θριγκόω 1254.
θρίζω 519.
θρύπτω 1585.
Θυέστου δαίς 1213.
θυηφάγος 580.
θυμοβόρος 102.
θύος 1381.
θυοσκεώ 86.
θυροκόπος 1166.
θυτήρ 217.
θύω *furo* 1206.
θωμός 286.

I.

Ἰάπτω 1526.
ιατρόμαντις 1613.
ιδεῖν abundat 340.
ἰδρυμα 330.

ιδρύσθαι dicuntur θεοί *ibid.*

ιερεὺς Ἄτας 714.

ἱήϊος 144.

ἱκταρ 114.

ἰμος adjectiva in 595.

ἰσάργυρος 932.

ἰσθι δώσων 1660.

ἰσόπαις 74.

ἰσόπρεσβυς 77.

ἰστοριβής 1418.

ἰσόχρυσος 952.

ἰσόψυχος 1446.

ἰστοτριβής 1418.

ἴτ' εἰς φθόρον 1238.

ἰτης localia desinunt in 941.

Ἰτυς 1113.

ἰχώρ 1456.

Infinitivus sine articulo vice nominis 175.

Ionismi, οὔρος 478.

—— ἀντήλιος 502.

Jovis tituli 60.

Iphigenia quare mactata 147.

K.

Καδίσκοι δικανικοί 788.

καί interrogationibus usitatum 269.

καίειν καὶ τέμνειν 822.

καινίζω 933. 1038.

καίριος 1263.

κακάγγελος 619.

κακόσχολος 186.

κακόφρων 99.

κάλλη 896.

καλλίπρωρος 227.

καλὸς ἀνδρίας 233.

κάλυμμα 1149.

κάμαξ 65.

κάμπτω διάυλον 335.

καμών mortuus 653.

κατά ad instar 342.

καταγέλως 1255.

κατάγω 1597.

καταί 917.

καταίσιος 1588.

καταισχυντήρ 1334.

κατακαρφομαι 79.

κατάμορφος 145.

καταξαίνω 190.

καταρρίπτω 857.

κατασκάπτω 508.

κατάσκιος 476.

κατάστασις 22.

καταστρέφεσθαι cum infin. 929.

καταψεκάω 544.

κάτειμι 1254.

κατέσβηκα 861.

κατηγορέω 262.

κάτοικος 1257.

κατοπτρός 298.

κάτοπτρον 812.

κέας 822.

κεδνός 120. 252. 605.

κελαινὸς αἰτός 115.

κέλευθος 125.

κέλομαι 1088.

κενυγγής 181.

κέρατος penultimam producit 150.

κεροτυπέω 638.

κέω vetus verbum 86. 822.

κῆδος 680.

κηκίς 953.

κλάω 47. 167.

κληδών 220.

κνεφάζω 129.

κοιμάω de igne 580.

κολλάω 1543.

κολοσσός 406.

κόμιστρα 938.

κομπάζω 1371.

κόρος 373.

κουροβόρος 1490.

κραταιλέως 649.

κρείσσων 59. 1347.

κρεουργὸν ἡμαρ 1582.

κριθαίω 1631.

κρίνω 456.

κροκοβαφής 1090.

κρόκου βαφαί 250.
 κτεάτειρα 547.
 κτείς 1584.
 κτήνος 127.
 κτήσιος 979. 1005.
 κύβοι 52.
 κύκνου δίκη 1419.
 κύριός εἰμι 105.
 κύτος 313. 789.
 κύων de aquila 133.
 κῶμος 1160.
 κώνωψ 865.
 Cantus vigilias solatur 15.
 Cineres domum reportati 429.
 Clarus Aquilo 1151.
 Colophonium schema 1283.

Α.

Λάγιος 117.
 λαγοδαίτης 121.
 λαγός 117.
 λαθραῖος 1201.
 λακτίζω 858.
 λάκτισμα δείπνου 1591.
 λαμπαδηφόρος 503.
 λαμπρός ἄνεμος 1151.
 λαμπτήρ 21.
 λαμπτηρουχία 863.
 λαπάζω 128.
 λάσκω 579.
 λάφυρα 561.
 λέγειν absolute positum 841.
 λείπω composita ejus 205.
 λέοντα τρέφειν 696.
 λέπαδνον 211.
 λεπάς 274.
 λέπω 158. n.
 λευκὸν ἡμαρ 651.
 λεύσιμος 1087. 1606.
 λέων ἄνακτις 1195.
 λήθομαι 38.
 λῆμα 120.
 λίβος 1402.
 λιμοθνής 1245.
 Λίνος cantilena 119.

λιπόνανς 205.
 λόγχιμος 395.
 λόχευμα 1363.
 λοχίτης 1640.
 Λύκειος 1228.
 λυμαντήριος 1413.
 λύσις 243.
 λυχνοῦχος 21.
 λῶστα τῶν παρεστῶτων 1020.
 Lapidatio 1606.
 Laterna 21.
 Leporis fecunditas 117.
 Lucernis cubicula illustrabant
 veteres 863.

Μ.

Μ ab Ionibus insertum 397.

μάθος 170.
 μάκελλα 509.
 Μάκιστος 280.
 μακράν sc. ῥῆσιν 889.
 μαλερός 138.
 μαντιπολέω 951.
 μάρη manus 1297.
 μάσσω 581.
 μάστιξ διπλή 625.
 ματάζω 966.
 ματεύω 1062.
 μαυρόω 287.
 μεγαλαυχέω 1506.
 μεγαλόμητις 1399.
 μείλιγμα 1414.
 μελαμπηγής 583.
 μέλλω 281.
 Μελλώ 1327.
 μελοτυπέω 1122.
 ἐν μέρει 1165.
 Μεσάπιος 284.
 μεταγιγνώσκω 214.
 μεταίτιος 784.
 μεταμανθάνω 689.
 μέτοικος 57.
 μῆτις, composita ejus 215.
 μινύρομαι 15.
 μινυρός 1155.

μῖσος 1384.
 μνήμων μῆνις 150.
 μνησιπήμων 173.
 μογέω 1614.
 μονόφρουρος 248.
 μυελός 75.
 μυχός aedium 95.
 μωμάομαι 268.
 Masculina cum femininis con-
 juncta 110. 647.
 Mensa communis fidei vinculum
 392.
 Metaphoras circumscribunt epi-
 thetorum ope poetae 81.
 Meridiatio 549.

N.

Νείρη 1455.
 νεογνός 1153.
 νέον recenter 1615.
 νεοσσός 798.
 νήστης 186.
 νῆστις 186. 522.
 νόμευμα 1389.
 νόμος 577.
 νυκτηρεφής 445.
 νυκτίπλαγκτος 11. 321.
 νυμφόκλαυτος 726.
 νυχθήμερον quare dictum 256.
 νῶτα θαλάσσης 277.
 νωτίζω 277.
 Nominativus pendens 415.
 Nox diem parit 256.
 Nummos in ore tenebant vete-
 res 55.
 Nuntii laeta fingunt 605.

Ξ.

Ξαίνω 190.
 ξενία τράπεζα 592.
 ξένιος Ζεύς 60.
 ξιφοδήλητος 1506.
 ξουθός 1111.
 ξυναινέω 1179.
 ξυνανύτω 1092.

ξυνόμνυμι 653.
 ξύνουρος 478.

O.

Ὀβρίκαλον 140.
 ὄδε, δεικτικῶς, 1413.
 ὄδιον κράτος 103. 152.
 ὀδόω 169.
 ὄζω 1281.
 οι et υ confusae 1518.
 οἷζω 1287.
 οἰωνόθροος 55.
 οἰωνοκτόνος 546.
 οἰωνῶν βασιλεύς 112.
 ὀλβίζω 901.
 ὀλολογμός 27.
 ὄμματα δίλογχα 232.
 ὄμματος φθόνος 920.
 ὀμμάτων βέλος 719.
 ὀμοδέμνιος 1077.
 ὅμοιον perinde 1210. 1375.
 ὁμοιοπρεπής 766.
 ὁμότοιχος 974.
 ὄμφαξ 943.
 ὄνησις 341.
 ὀξυβόας 56.
 ὀπαδός 415.
 ὄρεγμα 1080.
 ὀρθιος νόμος 1122.
 ὀρθοδαής 990.
 ὀρθομάντεια 1186.
 ὀρμαίνω 1559.
 ὄρος cantus 1123.
 ὀρτάλιχος 53.
 ὀρφναῖος 20.
 ὄρω composita ab 149.
 ὅστις ποτ' ἐστί 155.
 οὐδέν ἦσσον 1362.
 οὐδέν πλέον 995.
 οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός 778.
 οὐρανομήκης 91.
 οὖρος Ionice pro ὄρος 478.
 οὐτάζω 1315.
 οὐ φημι 361.
 ὀφθαλμῶν βολαί 232.

ὄφλων δίκην 517.
 ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδος 488.
 ὀχετεύω 840.
 ὀχυρός 43.
 Omen mixti generis 145.
 Opus amoris 1178.
 Ossilegium 429.
 Oxymoron 1111.

Π.

Πάγη 795.
 παγκαίνιστος 935.
 πάγος 326.
 παθήματα μαθήματα 170.
 παθόντα γνῶναι *ibid.*
 παιδνός 463.
 παιών 98.
 παιώνιος 821. 1170.
 παλαίφατος λόγος 727.
 πάλαισμα 62.
 παλίγκοτος 554. 836.
 παλιμμήκης 189.
 παλίνορσος 149.
 παλίντροπος 751.
 παλιντυχής 450.
 παλίρροθος 183.
 παμμάταιος 378.
 πάμμαχος 163.
 πάμπρεπιος 116.
 παναίτιος 1462.
 πανάλωτος 352.
 πανεργέτης 1462.
 πανήγυρις 818.
 πανός 275.
 πάντ' ἔχεις λόγον 565.
 παντὶ θυμῷ 226.
 παντότολμος 214.
 πάομαι 808.
 παπαῖ 1083. 1227.
 παρὰ *ad* 175.
 παραβαίνω 58.
 παραθέλω 70.
 παραί 917.
 παρακλίνω 721.
 παρακοπή 216.

Aesch. Agam.

παραλλαγή 475.
 παραλλάσσω 415.
 παράσημος 754.
 παρασκοπέω 1225.
 παρ' αὐτά 716.
 παραφρυκτωρεύω 52.
 παρδαλιδεύς 140.
 παρηβάω 957.
 παρηγορία 94.
 πάρηξις 559.
 παροίγω 721.
 παρ' οὐδέν 221.
 παροψώνημα 1422.
 πάσασθαι 1380.
 πατέω 364. 1328.
 πατησμός 936.
 πάχνη 1489.
 πειθάνωρ 1629.
 πειθὼ μολπᾶν 105.
 πεῖσμα 188.
 πέλανος 95.
Penas 1005.
 πένθεια 419.
 πενθήμων 410.
 πέπων 1336.
 πέρα 183.
 περίοργος 209.
 περιοργῶς 209.
 περίπεμπτος 86.
 περιπετής 225.
 περιστιχίζω 1354.
 περίφρων 1400.
 πιαίνω 267. 1659.
 πίνος 750.
 πίστευμα 851.
 πιφάυσκω 22.
 Πλειάδων δύσις 799.
 πλεκτάνη πυρός 297.
 πλέον φέρειν 995.
 πληθύνομαι 1341.
 πλήθω 1191.
 πνεῖν Ἀρην et similia 1206.
 πνοαὶ ἀπὸ Στρώμονος 185.
 ποδήρης 871. 1584.
 ποδόψηστρον 899.

X

ποικίλον, *vestis*, 899.
 ποιμήν 640.
 ποινάτωρ 1252.
 ποιονόμος 1140.
 ποίου δὲ καὶ 269.
 πολισοῦχοι θεοὶ 329.
 πολλὰ χαίρειν 555.
 πολυάνωρ 61.
 πολυεπής 1103.
 πολυκανής 1140.
 πολύμνηστος 1434.
 πομπὴ Διός 725.
 πομπός 122. 290.
 ποντίζω 983.
 πόρθμευμα 1535.
 πράκιωρ 110.
 πράσσειν *subaudiendum* 1108.
 πράσσομαι 685.
 πρέπω 29. 379. 1193.
 πρέσβος 1564.
 πρέσβυς 177.
 πρευμανής 813.
 προβατογνώμων 768.
 προβουλόπαις 377.
 πρόδικος 458.
 προκάλυμμα 673.
 πρόκωπος 1641.
 πρόμος 193. 400.
 πρόνοια 667.
 προνωπής 226.
 πρόξ 134.
 προσόμνυμι 1169.
 πρόπυργος 1139.
 πρὸς γυναικός 575. 1626.
 πρὸς ἡδονήν 278.
 πρὸς ἡπαρ 421.
 πρὸς κόρον 373.
 πρὸς τὸ βίαιον 128.
 πρὸς εἰδότας λέγω 1373.
 πρὸς κέντρα λακτίζω 1614.
 προσεικάζω 158.
 πρόσοδος *supplicatio* 1577.
 πρόσπαιος 338.
 προσσαίνω 1655.
 προστατήριος 949.

προστείνω 244.
 πρόστροιμα 386.
 προστροπαῖος 1577.
 προτέλεια 64. 219. 699.
 προτιμάω 1588. 1662.
 πρότονος 870.
 προτυπεῖς 150.
 προφέρω 194. 957.
 προφήτης 399.
 προφθάνω 996.
 προμνήσια 956.
 πρῶν 298.
 πρώταρχος 1165.
 πρωτοπήμων 217.
 πιάξ 134.
 πτώξ *ibid.*
 πτώσιμος 622.
 πυθόκραντος 1226.
 πυθόχρηστος *ibid.*
 πυρωθεὶς καρδίαν 464.
 πῶγων 297.
 πῶς φής; 259.
Participia passiva vi activa 252.
Paeoniae herbae 821.
Pluralis vim sententiae auget
 1414.
Poenam culpam tarde sequitur 57.
Publica vota 444.
Purae manus 750.

‘P.

Ραγεῖσα ἐλπὶς 488.
 ραντήριος 1060.
 ράξ 134.
 ραφεύς 1594.
 ράπτειν δόλους *ibid.*
 ριζοτόμος 16.
 ρίμφα 397.
 ρινηλατέω 1156.
 ριπή 866.
 ρύσιος 518.
Remigium alarum 51.
Remora piscis 145.
Rores fetus 138.

Σ.

Σαίνω 100. 704.
 σάπτω 627.
 σειραφόρος 815.
 σέλμα 176.
 σεμνός 176.
 σημαντήριον 592.
 σίνις 697.
 σίνος 580. 544.
 σιτεῖσθαι ἐλπίδας 1658.
 σκῆπτρον 74. vatum 1256.
 σκιαγραφία 1500.
 σκοπός 511.
 Σκύλλα 1204.
 σπάθη 509.
 σπάργανα 1596.
 σπαρνός 559.
 σπόγγος 1500.
 σποδέω 655.
 σπορητός 1565.
 στάζω 172.
 σταθμάομαι 159.
 στάθμη 159. 1012.
 στάσις 1086.
 στέργω 1559.
 στίβοι φιλόνορες 401.
 στόμιον 150.
 στροβέω 1187.
 στρόβος 610.
 στροφοδινέομαι 50.
 Στρυμόνιοι ἄνεμοι 185.
 στρωφάομαι 945. 1195.
 στύλος 871.
 σύμβολον 7. 142. 306.
 συμπλουτίζω 569.
 σύμφυτος 106. 148.
 σύν tmesin patitur 569.
 συναρθρος 245.
 συνδρομός 1155.
 συνίστωρ cum accus. 1058.
 σύνοδοι solis et lunae 297.
 συνόρμενος 418.
 συντελής 515.
 σφαγεῖον 1060.

σφενδόνη 980.
 σωτήρ τύχη 647.
 Senes his pueri 74.
 — baculis nituntur *ibid.*
 Solonis dictum de fine vitae respi-
 ciendo 902.
 Somnia alata 415.
 — luctifica 410.

Τ.

Ταγός 109.
 τὰ δεσποτῶν 51.
 τὰ ἔνθεν 259.
 τὰ ἐπὶ τούτοις 246.
 ταλακάρδιος 419.
 ταλαντοῦχος 427.
 ταύτην sc. γνώμην 1541.
 τείνειν βίον 1555.
 — ῥῆσιν 889.
 τεκνόποινος 150.
 τεκνοῦσθαι dicuntur divitiae
 729.
 τέλειος 945.
 τέλειοι θεοί 946.
 τελεσσίφρων 681.
 τέλος 881. 1175.
 τέμνειν καὶ καίειν 822.
 τέμνειν φάρμακα 16.
 τεράζω 125.
 τερασκόπος 950.
 τέχνη vaticinia 240. 1180.
 τεῦχος 788.
 τηλέπομπος 291.
 τημελεῖν 864.
 τί δ' οὐχί; 264.
 τί μή; 655.
 τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν; 204.
 τί χρέος; 84.
 τιθεῖς ἀρχή 1591.
 τίθεμαι πράγματα 51.
 τιμαλφείω 895.
 τιμάορος 497. 1251.
 τιμή magistratus 42.
 τλήναι 598. 1008.
 τλησικάρδιος 419.

τό cum adjectivo, pro substan-
tivo 78.

τὸ δοκεῖν εἶναι 761.

τὸ λεγόμενον etc. 533.

τὰ πᾶν 168. 418.

τὸ σὸν 553.

τολύπη 1000.

τοπάζω 1540.

τορός 245.

τορῶς 25. 260.

τρανώς 1542.

τράπεζα ξενία 392.

τράω 1542.

τριακτήρ 165.

τρίβος 190.

τριπάχιος 1452.

τρίπους γέρον 79.

τρίς ἑξ 52.

τρισώματος 845.

τριτόσπονδος αἰών 237.

τρον vocabulorum terminatio
938.

τροπαία 212.

τυγχάνειν φρενῶν 168.

Τυφῶς 659.

τυχεῖν τι ποιῶν 1203.

Tenebrae luce priores 256.

Tertia libatio 237.

Tmesis 569.

Troja media nocte capta 26.

Υ.

Υδαρής 771.

ὑπαί 917.

ὑπατος 49. 54.

ὑπεῖρ 917.

ὑπερ cum adjectivis compositum
1367.

ὑπεραίρω 759.

ὑπερβατος 417.

ὑπεργήρως 78.

ὑπερδίκως 1367.

ὑπερθόρως 288.

ὑπερκοπος 795.

ὑπερκόπως 453.

ὑπερπόντιος 404.

ὑπερτελέω 350.

ὑπερτελής 277.

ὑπέρφευ 368.

ὑποκάμπτω 759.

ὑπτίασμα 1256.

ὑστερόποινος Ἑρινύς 57.

ὑφέρπω 261.

ὑφή 922.

Hypallage 148. 1360.

Venus, talorum jactus 32.

Via vestibus strata 883.

Φ.

Φαιδρόνους 1200.

φαιδρύνω 1078.

φαιδρωπός 704.

φανός 275.

φαντάζομαι 1477.

φαρμάσσω 93.

φέρμα 117.

φεύζω 1279.

φηλόω 475.

φημίζομαι 1132.

φιάνωρ 829.

φιλήτωρ 1421.

φίλοικτον βέλος 232.

φιλόμαστος 139.

φλέδων 1116.

φλέω 368.

φοιτάς 1244.

γονολιβής 1401.

φρενομανής 1109.

φρενόω 1154.

φρενῶν κεκομμένος 463.

φροιμιάζομαι 1325.

φροίμιον 30. 802. 1187.

φρυκτός 29.

φρυκτωρία 32.

φυλλάς 78.

φυσιογνώμων 768.

φυτάλμιος 318.

Favere linguis 1218.

Funarius equus 815.

X.

Χαίνω 893.
χαλκοῦ βαφαί 595.
χαμαιπετής 893.
χαμεύνη 1518.
χάρις δαιμόνων 175.
χάσκω 893.
χεῖμα 5.
χεῖρ δορύπαλτος dextra 115.
χειρὸς οὐ πληρουμένω 790.
χελιδόνες barbari 1017.
χέρνιψ 1004.
χιλιοναύτης 44.
χίμαιρα 224.
χρέος 84.
χοῖμα 93.
χρόνος ὁ ξυνεύδων 867.
χρυσαιοβός 426.

χρυσόπαστος 749.
χρυσοφεγγής 279.
χώρα (ἐν) 77.
χωρίς *seorsum* 620.

Ψ.

Ψακὰς 1561. 1512.
ψῆγμα 429.
ψύθης (an ψυθής?) 970.
ψύθος 462.

Ω.

Ωδ' ἔχει λόγος 1651.
ὠδὶς 1391.
ὥς *usus ejus* 655.
ὥς δὴ 1623.
ὠμηστῆς 800.
ὥστε *subaudiendum* 169.

I.

INDEX SCRIPTORUM. *)

Aelianus 183. 184.
Aeschrio. vid. Athenaeus.
Aeschylus.
Choephorae 11. 205. 250. 257.
265.
Eumenides 125. 506.
Persae 31. 38.
Septem ad Thebas 5.
Supplices 94. 252.
Fragmenta 30. 79. 80. 194.
253. 279.

Anaxilas. vid. Athenaeus.
Antiphanes. vid. Athenaeus.
Anthologia. Philemo 195.
Apollodorus 307.
Apollonii Lex. Homer. 185.
Apollonius Rhodius 167.
Archilochus 38. 167. 193. 194.
235.
Aristophanes.
Acharnenses 186. 288.
Aves 177.

*) Accesserunt hi indices in editione Lipsiensi. Numeri paginarum sunt editionis Cantabrigiensis, in marginibus notati.

- Ecclesiazusae 295.
 Lysistrata 201.
 Pax 166.
 Ranae 271.
 Athenaeus 208.
 Aeschrio 167.
 Anaxilas 284.
 Antiphanes 299.
 Xenarchus 303.
 Bacchylides 10. 222.
 Bekkeri Anecdota X. 247. 279.
 Callimachus 6. 132. 140. 219.
 229.
 Conon 194.
 Corinna. vid. Hephaestio.
 Cornutus 307.
 Cratinus ap. Eustath. et in Bekkeri Anecd. 169.
 Dio Chrysost. 60. 193.
 Erotianus 5.
 Etymolog. Gudian. 276.
 Etymolog. M. 207. 261. 266.
 306.
 Euphorio 193.
 Euripides.
 Alcestis 60. 208.
 Electra 88. 167. 290.
 Hecuba 119. 215.
 Heraclidae 128.
 Hercules fur. 50. 78.
 Ion 232.
 Iphigenia T. 199. 215.
 Medea 199.
 Orestes 124.
 Rhesus 59.
 Supplices 173. 247. 281.
 Fragment. 187. 188.
 Eustathius ad Homer. 166.
 Harpocratio 268.
 Hephaestio. Corinna 212.
 Herodotus 15. 16. 40. 289.
 Hesychius X. XVIII. 9. bis. 14.
 153. 184. 200. 212. 238.
 260. 298.
 Hippocrates 156.
 Homerus 37. 44. 157. 168. 179.
 180. 298.
 Iamblichus 292.
 Inscriptio vetus 193.
 Longus 195.
 Lycophro 55.
 Lysias 176.
 Menander 299.
 Moeris 195.
 Musonius. vid. Stobaeus.
 Nicander 195.
 Pausanias 180. 192.
 Philemo Lex. 166.
 Philetaerus 186. 238.
 Photius 157. 182. 195. 268.
 Phrynichus in Bekkeri Anecd. 303.
 Plato 157. 215. 255. 302.
 Plutarchus 174. 211.
 Pollux IX. 157. 191. 313.
 Sappho 58.
 Scholiastes Aeschyli XVIII. 212.
 284. 311.
 Euripidis. Strattis 166.
 Pindari 145.
 Sophoclis 164.
 Servius ad Virgil. 306.
 Sextus Empir. 219.
 Simonides 255. 238. 240.
 Sophocles.
 Ajax 311.
 Antigona 216.
 Electra 97.
 Oedipus Col. 40. 47. 65. 189.
 212. 294.
 Oedipus Tyr. 96. 187.
 Philoctetes 116. 120. 142.
 154. 295.
 Trachiniae 6. 58. 177. 216.
 281. 301.
 Fragmenta 175. 200. 208. 271.
 Stephanus Byz. 209.
 Stobaeus. Musonius 261.
 Strattis. vid. Schol. Eurip.
 Suidas 98. 164. 197. 225. 309.

Theocritus 172. 277.
 Thucydides 202.
 Xenarchus. vid. Athenaeus.

Xenophon Athen. 214. 301.
 Xenophon Ephes. 21.
 Zenobius 159.

II.

INDEX GRAECUS.

ᾱ epitaticum 246.
 ᾱ, ᾱ 100.
 ἄβρόπηνος 68.
 ἄγριος et Ἀργεῖος permutata 79.
 Ἀθῶος 31.
 αἵματα 118.
 ἄλειφα 35.
 ἄλεπτος 17. 18.
 ἄλοιήν, ἄλώήν 37.
 ἄμα cum participio 145.
 ἀμβλακεῖν 38.
 ἀναλαλάζειν 59.
 ἀνδροκμῆς 78.
 ἀνολολύζειν 59.
 ἀπλακεῖν, ἀμπλακεῖν, ἀπλάκη-
 τος, ἀναπλάκητος 38.
 Ἀργεῖος et ἄγριος permutata 79.
 Ἀρην, Ἀρη 5.
 ἀρχαῖκος, ἀρχαιῖκος 63.
 ἀσπιδηστρόφος 79.
 αὐτοῦ, αὐτοῦ 80.
 Ἀχαιῖκος, Ἀχαιῖκος 63.
 βαρὺς et βραχὺς permutata 47.
 γῆν ἐπιέννυσθαι 83.
 γόμος 94.
 διαῖ 48.
 δορι-, δορυ- 14.
 δυσθνησκεῖν 290.

ἐγγονος, ἐκγονος 42.
 ἐγρήγορος 38.
 εἴ ποτε 54.
 ἔνθεος 60.
 ἐνὶ κεφαλαίῳ XIX.
 ἔρος 51.
 ἔσκε 71.
 εὖ σέβειν, εὐσεβεῖν 37.
 ἔχειν ἐκπληξιν XVII.
 ἦ omisum 60.
 ἦτοι 50.
 θυραία, θυραῖος 97.
 ἴδιος, ἰδίως XVIII.
 κοίρανος et τύραννος permutata
 56.
 κόσμος 54.
 λαμπρὸς ἄνεμος 281.
 ματεύειν 101.
 Μεσάπιος, Μεσσάπιος 32.
 νείκη 125.
 νοσσοῦς 79.
 οἰζὺς 75.
 ὅς pro εὖς 55.
 ὁτοτοῖ, ὁτοτοτοῖ 98.
 οὐδὲν vel μηδὲν εἶναι 21.
 παρθένειος 25.
 πετεινὸς, πετεηνὸς 44.
 πῆ, ποῖ 137.

πληγὴν ἔχειν 41.

πόποι, ποποῖ 98.

προσσηναι, προσσχεῖν et similia 117.

πῶς δὴ; 56.

σειραφόρος 81.

σπεύδομαι 19.

στρουθός 18.

τί γάρ; 30.

τοιούτο 34.

τοσουτο 34.

τότ' ἢ τότε 74.

τύραννος et κοίρανος permutata 56.

ὑπαῖ 48.

ὑπέροπος 78.

ὑπέροτος 78.

ὑπὸ σκηνῆς XVIII.

φλέγεσθαι 10.

χαίρειν λέγειν τινὶ et τινὰ 58.

ψάκαλον 17.

ψακὰς et ψεκὰς 138.

ὦ, ὦ 99.

ὠρώρει 65.

ὥς ἂν 40.

III.

INDEX LATINUS.

Aeschyli Choephorae pro Agamemnone laudatur X.

Aeschyli iter Siculum XIX. XX.

Aeschyli versus τὰδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς 79. 80.

augmentum neglectum 22.

caedes in scena peracta XVIII.

Diagoras 219.

Euphorio Aeschyli filius XX.

habere 41.

Iphigeniae mactatio 185.

negatio in priore sententiae parte omissa 55.

participium masculinum cum nomine feminino coniunctum 57.

Philocles Archon XIX.

schema πρὸς τὸ σημαίνόμενον 9.

senarius in grammatici oratione 159.

spongiae usus 292.

Syrius odor 290.

tmesis 237.

Aeschylus,

Aischylu Agamemnōn = Aeschyli Agamemnon

Lipsiae 1823

Regensburg, Staatliche Bibliothek -- 999/Class.1041

urn:nbn:de:bvb:12-bsb11089455-0